DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

- BEYZA ALKOÇ -

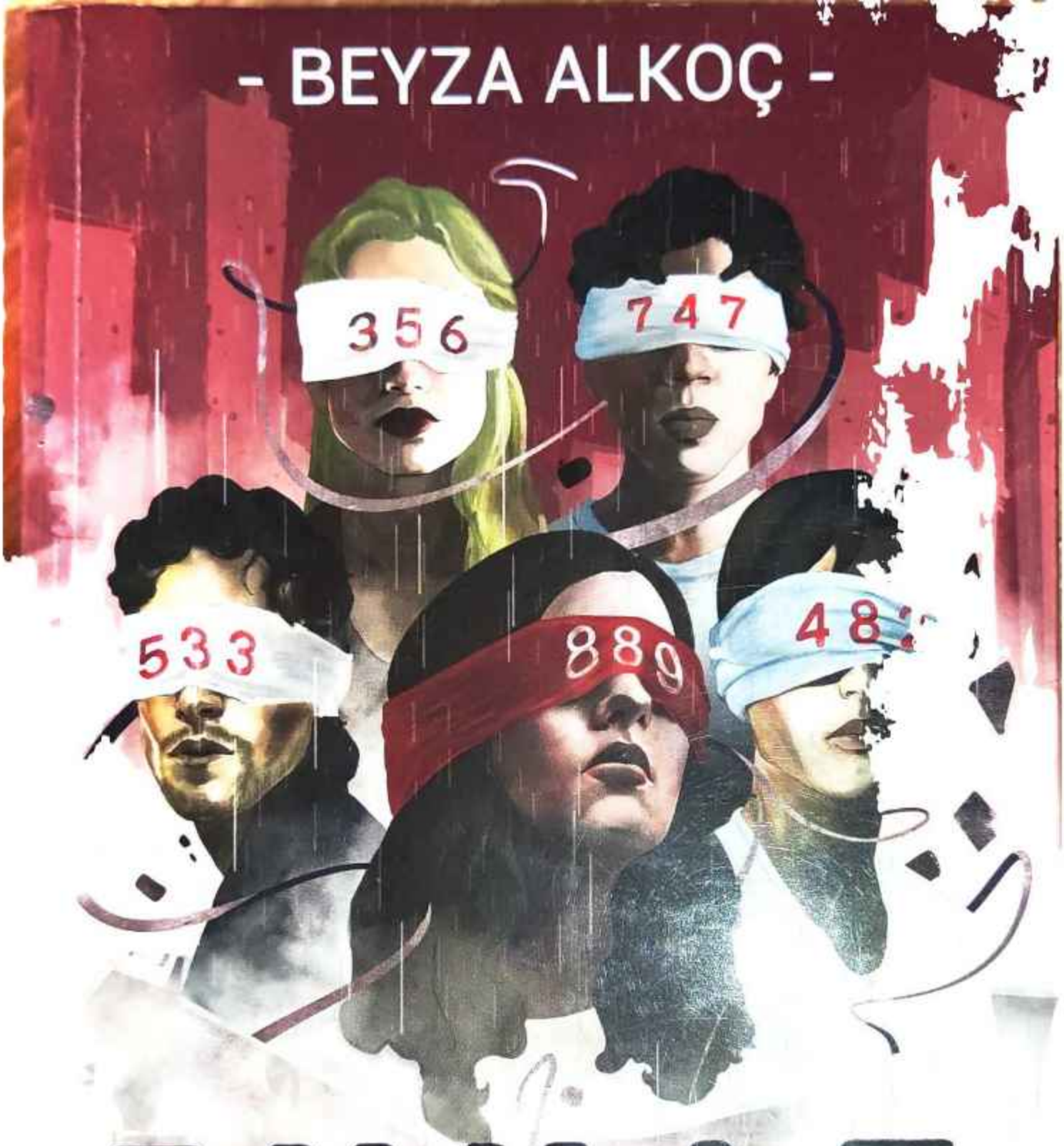

ENKAZ ALTINDAKİLER

Zor olan kaybolmak değildir, zor olan eve dönmektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

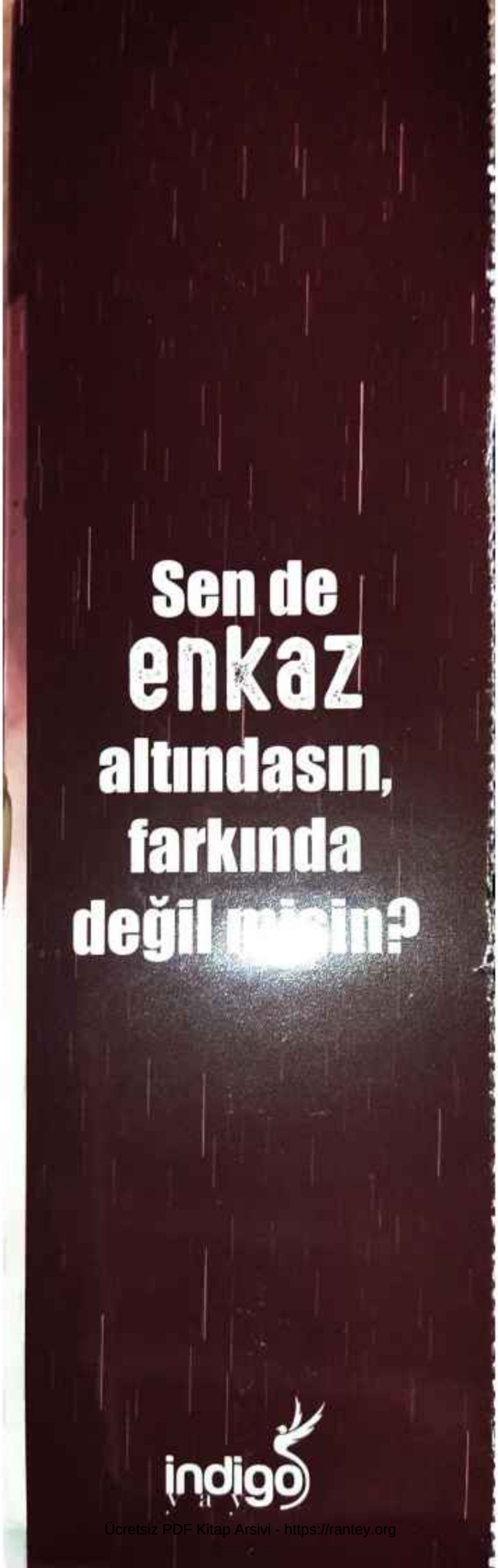

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

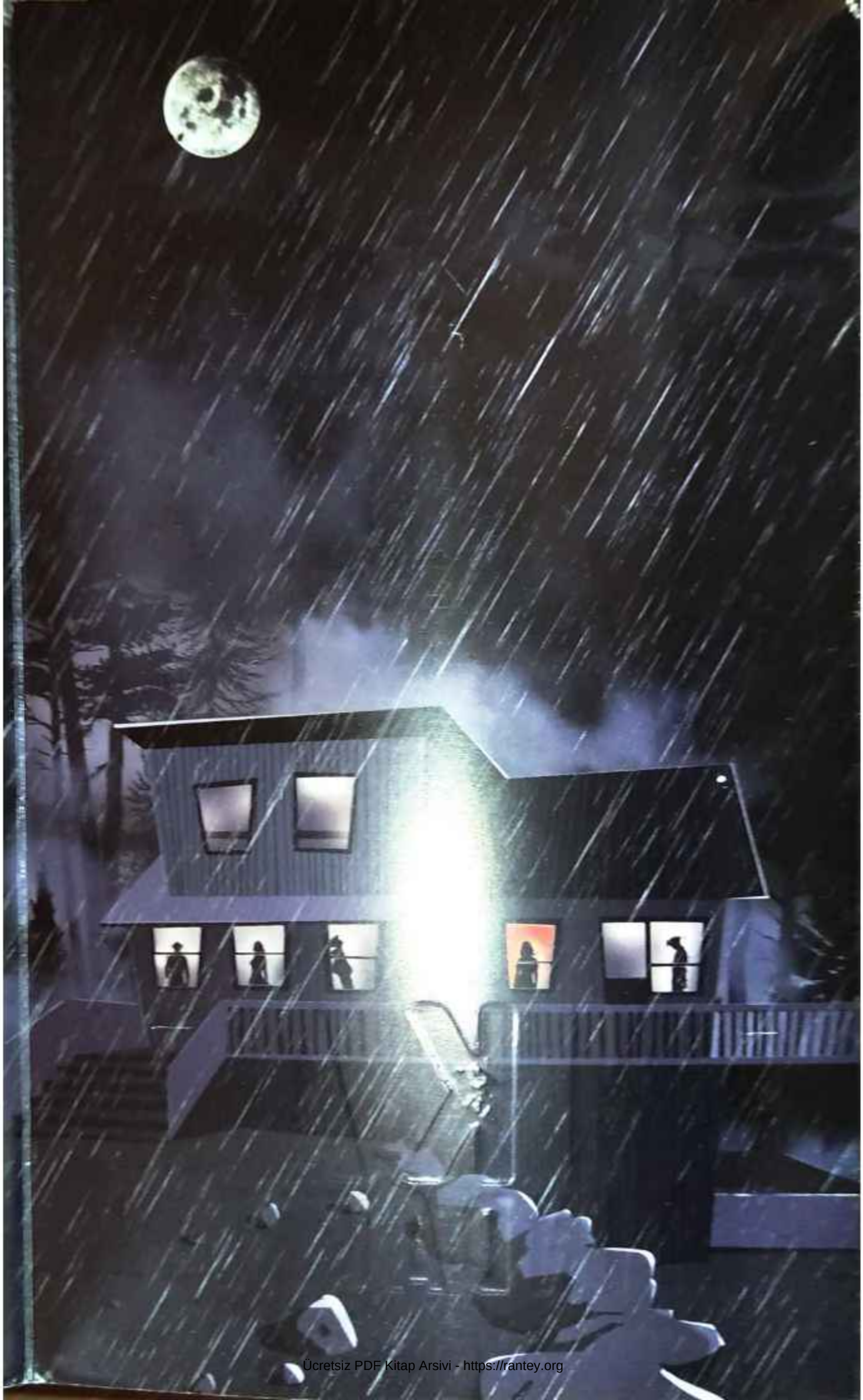

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

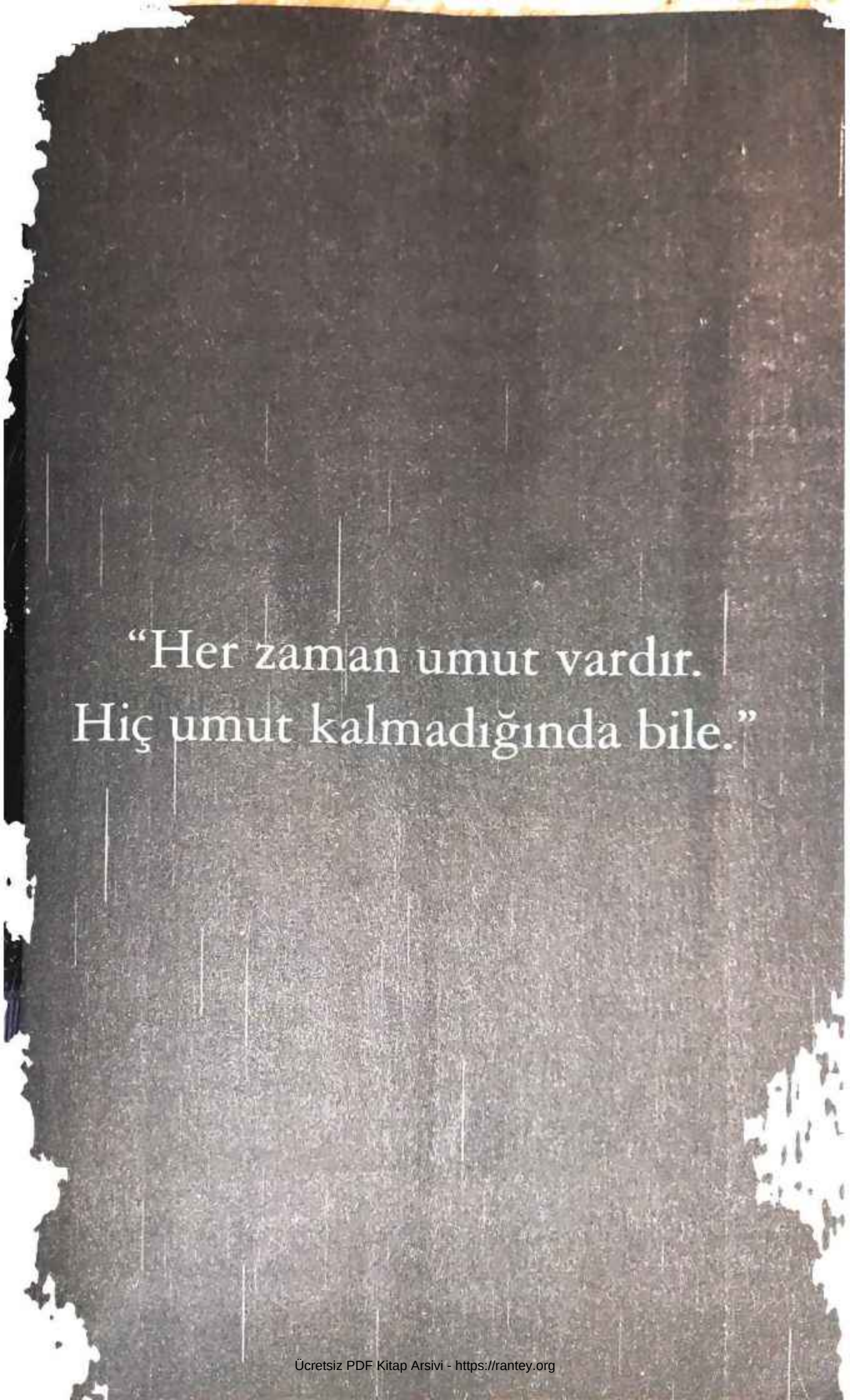

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- BEYZA ALKOÇ -

ENKAZ ALTINDAKİLER

İNDİGO KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

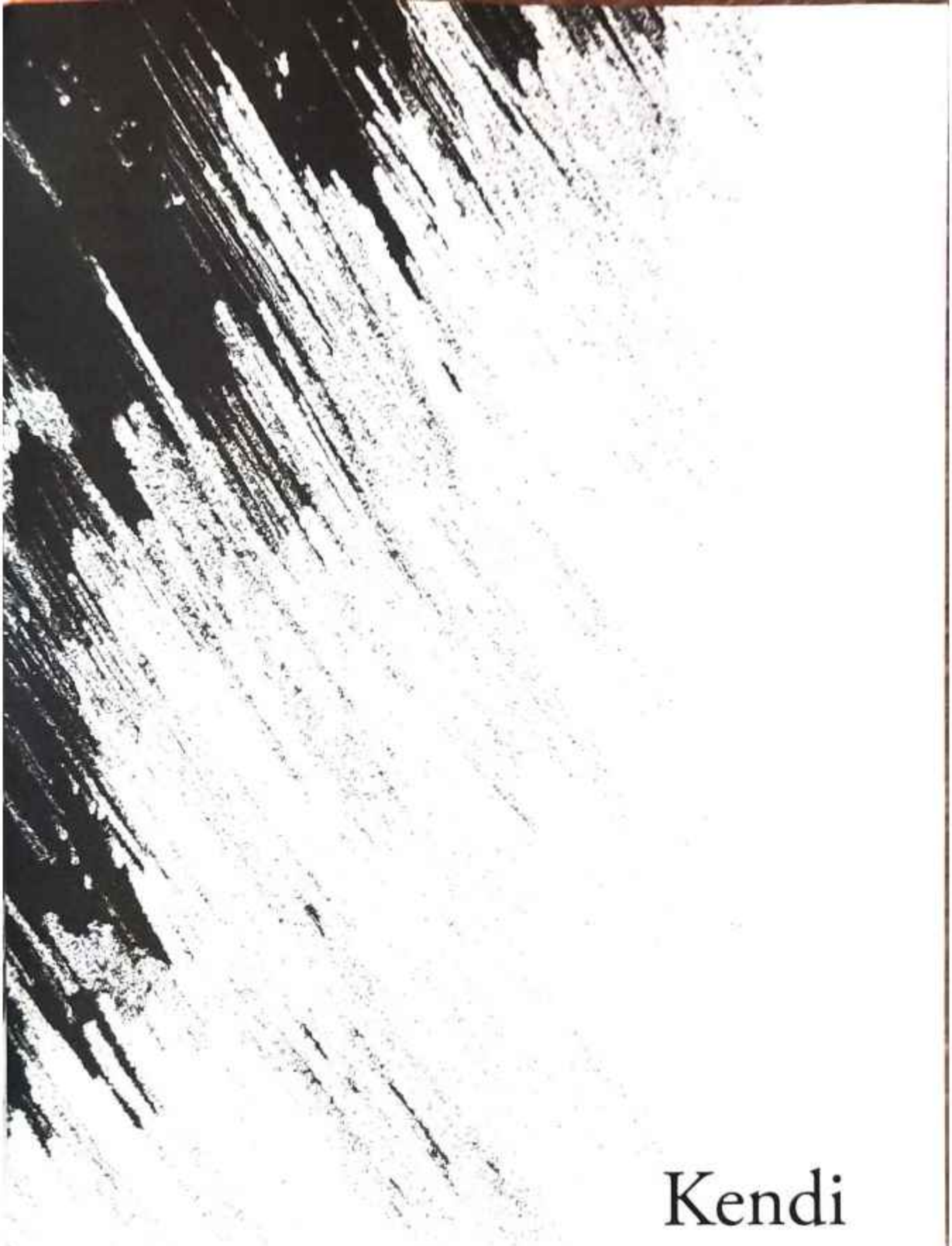

Kendi
enkazı altında kalan
herkese...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindeki kumrunun kanatlarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hissedemeyenlere...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duyulmayan, görülmeyen ve anlaşılmayan herkese...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Sevgili sevgililerim,

Enkaz Altındakiler, benim sizlerle buluşturduğum on dördüncü romanım. Kalbimin ve aklımın her noktası, her bir romanımın karakterleriyle doluyken, her geçen gün yenilerinin ekleniyor olmasından daha güzel bir his olamaz. Yazdığım her bir karakter, yazılmaya başladıktan sonra benim için bir dosta, bir arkadaşa dönüşüyor ve sizlerin de okurken aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Bu yüzden her bir yeni kitapta sizlere, "Size yeni arkadaşlar getirdim," diye bir giriş yapma isteğiyle dolu oluyorum.

Kumru, Uraz, Nisan, Eren ve Bulut önümüzdeki yüzlerce sayfa boyunca arkadaşlarımız olacak. Sonra sonsuza kadar kalbimizin bir köşesinde bıraktıkları o izde yaşayacaklar. Hep orada, hep bizimle olacaklar.

Bu kitabın yazımı sırasında aslında birçok şey yaşadım, yaşadık. Pandemi, onlarca şehirde imza günü, binlercenizle kavuşma, tanışma... İyisiyle ve kötüsüyle koskoca bir yıl boyunca *Enkaz Altındakiler* hep elimin altındaydı. Şimdi ise bu satırlar, sayfaların üzerinde ve sizlerin ellerinde. Bu kitap bugün elinizdeyse, bu sizin sayenizde... Benim ne kadar emeğim varsa sizlerin de verdiğiniz destekle bir o kadar emeğiniz var. İşte bu yüzden bu kitabı, yıllardır benimle olan her birinize adıyorum. İyi ki varsınız, umarım hep benimle olursunuz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son olarak, biricik eşime ve canım aileme, güzel yayınevimin güzel ekibine, canımdan çok sevdiğim kedim Gece'ye, bu kitabı yazma sürecim boyunca bana yön göstermiş herkese ve her şeye sonsuz teşekkür ederim.

Şimdi sizleri *Enkaz Altındakiler* ile baş başa bırakıyorum.

İyi okumalar dilerim.

Beyza Alkoç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zor olan kaybolmak değildir.
Zor olan eve dönmektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

889'un Hikâyesi

(Her Şeyin Başladığı Günden İki Gün Önce)

"Ben çıkıyorum, size iyi akşamlar çocuklar. Düzgün kolileyin, sabah ben düzeltmek zorunda kalmayayım! Kolay gelsin."

"Görüşürüz Kumru. Dediğim şeyi unutma sakın!"

"Aklımda, merak etme." Kapının eşiğinden çıkar çıkmaz bisikletime atladım. Sabah ekim ayında olmamıza rağmen yılın en sıcak günlerinden birine uyandığımı düşünüp üzerime kot bir şort ve kısa kollu bir tişört geçirmiştim. Soğuk havalarda asla kullanmadığım bisikletimi de almış işe gelmiştim. Sabah işe giderken yaşadığım müthiş yolculuk şimdi bir kâbusa dönmek üzereydi. Hava soğumuştu. Bisikletimi olabildiğince hızlı sürmeye çalışıyordum, sanki yağmuru taşıyan bulutlar peşimdeydi ve onlardan kaçmaya çalışıyordum. Bunun ne denli salakça bir çaba olduğunu fark ettiğim an, yola çıktıktan birkaç dakika sonra yağmura yakalandığım zamandı.

"Ah, hadi ama! Salın beni Murphy Kanunları!"

Sinirle söylenip bisikletimden indim. Bisikletimi önünden geçmekte olduğum otobüs durağının direklerinden birine kilitleyip yağmurdan sığınmak için durağın hemen altına saklandım. Hava karanlıktı, kolumdaki anneannemden kalma eski mi eski kahverengi saatim 23.36'yı gösteriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Durak da yollar gibi bomboştu. Pendik için sıradan, İstanbul için mantıksız bir boşluğun ortasındaydım. Yağmurun şiddeti artarken yaklaşanın binmem gereken otobüs olması için dua ederek, sayılı dilek haklarımdan birini saçma sapan dileklerimden birine daha kullanmış oldum. Evet, gelen benim otobüsümdü.

Otobüse doğru koşmaya başlamam saçmalık olsa da o kadar ıslanmıştım ki âdeta otobüse sarılma isteği içerisindeydim. Kendimi bomboş otobüsün en arka koltuğuna attığımda nefes nefeseydim. Sırt çantamdaki telefonumu çıkarıp bugün de kimlerin beni aramadığına ve kimlerin bana mesaj atmadığına baktım. Ne garip, kimse aramamış ve kimse mesaj atmamıştı; her zamanki gibi. Aslına bakarsanız bu bir yalandı. Telefonum mesaj bildirimleriyle doluydu. İş arkadaşlarımdan gelen mesajlar, eski okul gruplarımdan gelen bildirimler, kurs grubumdan gelen bildirimler... Oysa aralarında ilgimi çeken tek bir mesaj yoktu. Sanki etrafım bomboş bir kalabalıkla doluydu. Her gün gördüğüm, sadece isimlerini bildiğim, bazen yüzlerine boş boş bakıp "Bu insanlar da kim?" , "Ben niye buradayım?" , "Ben şimdi bunlarla neden konuşuyorum ki?" diye iç geçirdiğim bir sürü insanla doluydu hayatım.

Hayal kırıklığı içinde gülerek telefonumdan güzel bir şiir açtım ve arkama yaslanıp otobüsün camına vuran yağmur damlalarını izlemeye daldım. Evet, şiir... Herhangi bir bağımlılık terapisi grubuna katılıp şey demeyi planladığım bir noktadaydım, "Merhaba, ben bir şiir dinleme bağımlısıyım."

Herkesin kulaklıklarını takıp şarkılar dinlediği bu dünyada benim kulaklarım şiir tınılarını duymaktan hoşlanıyordu. Güzel sözlerin güzel melodilerle birleşimini değil, melodilerin melodi olarak kalmasını, sözlerin bir melodiye ihtiyaçları olmadan duyulmasını seviyorum. Kelimelerin ve notaların özgür olmaları gerektiğine inanıyorum, birleşmelerini değil ayrı ayrı var olmalarını seviyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslına bakarsanız ben farklı halde bulunan hiçbir unsurun birleşiminden hoşlanmıyorum. Belki de bu benim travmamdır, kim bilir?

Tüm çocukluğum anne ve babamın ayrılmasını dileyerek geçti. Her gece tartışmalarını dinleyip uyumaya çalışmaktansa bir daha ikisinin de seslerini duymamayı dileyecek noktaya geldim. Annesi ve babası sürekli tartışan bir çocuksanız, işler bir yerden sonra sizin üzülmenize sebebiyet vermekten çıkıp "Bir susun artık da uyuyayım!" diye sitem etmeye dönüyor.

İnsan tüm hayatını böyle geçirdikten sonra umursamaz olmayı öğreniyor. Çünkü inanın bana, sizi sarıp sarmalayan her şey bu kadar gürültülüyken sessiz kalabilmek yapabileceğiniz en mantıklı şeydir.

"İyi akşamlar şoför bey." Otobüs şoförüne iyi akşamlar dileyip kendi kendime gülerek otobüsten indim. Son zamanlarda internette dolaşan bir kalıp vardı ve bu tarz cümleler kurduğumda aklıma hep o geliyordu. Elleriyle kulaklarını kapatmış Japon bir kız çocuğunun resmi üzerine yazılan cümleler aklımdan çıkmıyordu. Görselin üzerine kimle ilgili bir cümle yazmak istiyorsanız ona dair bir özellik ve "adam" , "kadın" gibi kelimeleri birleştiriyordunuz. Örneğin, "Yeter artık anne!" değil de "Yeter artık anne kadın!" gibi... Son zamanlarda internette o kadar çok vakit harcamıştım ki her yanı bu espriyle dolu sosyal medya hesaplarım yüzünden az önce otobüsten inerken şoföre neredeyse "İyi akşamlar şoför adam," diyecektim.

Ah harika, şimdi de otobüs yanımdan geçip giderken yanlışlıkla söyleyecek olduğum ama söylemediğim cümleyi düşünüp düşünüp kahkahalarla gülüyordum. Harika.

Otobüsten tam evimizin önündeki otobüs durağında indikten sonra binanın içine koşarak dalmam ve merdivenleri koşarak çıkıp kendimi eve atmam sadece bir dakikamı aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mutfaktan gelmeyen yemek kokuları, oturma odasından gelmeyen televizyon sesi, balkondan gelmeyen sohbet halindeki anne baba seslerinin arasında sessizce yürüyüp odama girdim. Sessizliğin arasında yürüdüm, evimin içindeki evime girdim. Herkesin evinin içinde bir evi daha vardır işte, asıl evim dediğin yer senin sen olduğun yerdir.

Hızla saçlarımı kuruladım ve duvardaki saate göz attım. Saat gecenin 1'ine geliyordu. Ne annem ne de babam evdeydi. Babam muhtemelen arkadaşlarıyla bir kahvehane köşesinde kart oyunları oynarken annem birkaç bina ötemizdeki teyzemin evinde yepyeni bir dedikodu gecesinin başlangıcını yapıyordu.

"Selam Nuran!" Konuştuğum kim, merak ediyorsunuz, değil mi? Kendisi babamın muhabbetkuşu, tam beş yıldır bizimle yaşıyor. Peki ben kim miyim? Ben ise Kumru. Neredeyse on dokuz yıldır bizimle yaşıyorum.

Geç oldu ama tanıştığımıza memnun oldum.

Babamın neden bana kuş ismi verip kuşuna insan ismi verdiğini merak ediyorsunuzdur. Emin olun ben de merak ediyorum. Fakat ismimi seviyorum. Garip olan, bir kuşa "Nuran" ismini vermek fakat bu aileye dair bir şeyleri sorgulamayı üç yaşımda bıraktım. O yüzden üzerine düşünmedim, düşünmeyeceğim.

"Bir kere de şaşırtsan mı buzdolabı?" Buzdolabını açıp içinde tek bir tabak bile pişmiş yemek bulamayınca bunalmış bir nefes verip kendime hızlıca bir sandviç yaptım. Sabahın 7'sinde kalkıp işe gidecektim. Belli ki işe gitmeden önce alabileceğim uyku saati toplam dört filandı.

"Kötü düşünmüyoruz, kötü düşünmüyoruz, kötü düşünmüyoruz!" diyerek enerjimi toplamaya çalıştım.

Bir yandan sandviçim için domates keserken bir yandan da güzel bir melodi mırıldanıyordum. Ayaklarım bir süredir gittiğim dans kursunda öğrendiğim birkaç hareketi tekrar ederken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ellerim çocukluğumdan beri bildiğim o muhteşem hareketi yapmaya devam ediyordu: Domates ve peynir kesme hareketi!

Kendime hazırladığım sandviçi hızlıca yedikten sonra aynı hızda bir duş alıp yatağıma geçtim. Alarmımı 07.00, 07.01, 07.02 ve 07.03'e kurduktan sonra telefonumu yatağımın yanındaki yeşil komodinin üzerine bıraktım.

Gözlerimi kapatıp uyumayı beklediğim sırada evin çelik kapısının açıldığını duydum. İçeri dolan seslerin bana anlattığı şey anne ve babamın eve tartışarak girdiğiydi. Fakat bu seferki tartışma her zamankinden farklıydı. Her zamankinden büyük bir tartışmanın içindelerdi. Normalde bütün gün tartışan anne ve babamın tartışma konuları hep "Çorabını neden oraya bıraktın?", "Yine mi misafir çağırdın?" , "Balkondaki bardağımı neden yıkadın, ben onunla daha çay içecektim!" minvalinde olurdu. Şimdi ise ilk defa annemin hüngür hüngür ağlayarak bağırdığını duyuyordum; normalde ağlamadan bağırırdı.

Annem ve babamla olan bağlarım o kadar zayıftı ki bu tartışma bile bana büyük bir şey ifade etmiyordu. Çocukluğumda ikisi de çalıştıkları için ben tek başına büyüyen bir çocuk olmuştum. Onlarla sohbet edemez, sırlarımı paylaşamaz, hiçbir şey için onlardan yardım isteyemezdim. Beni dinlemek, benim fikirlerimi duymak, benim düşüncelerimi ve hislerimi öğrenmek onlara bir şey de ifade etmezdi zaten... Ben kimdim ki? Onlar için bir hiç.

"Ne veremedim sana? Ne veremedim! Onun verdiği ne veremedim?" Annemin bağıran ve ağlayan sesinden duyduğum bu cümle kaşlarımı çatmama sebep oldu. Yatağımdan kalkıp kapının önüne diz çöktüm ve onları daha iyi duymaya çalıştım.

"Âşık değilim sana işte, neyini anlamıyorsun?" diye bağırdı babam. "Hamile olduğunu öğrenmeseydik seninle evlenir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

miydim sanıyorsun?" İşte bu, aile hikâyemizin benim bile bilmediğim bir parçasıydı. Hem de büyük bir parçası.

"Şaka mı bu?" dedim kendi kendime. Yaşadığım şoku tarif edemezdim. Evlenmelerinin sebebi bu muydu? Benim yüzümden mi evlenmişlerdi?

"Çocuğunun annesine nasıl böyle çirkin bir cümle kurarsın?" diye bağırdı annem öfkeyle. "Seni evlenmeye mi zorladım? Genceciktim, beni kucağımda bir bebekle bırakıp gidecek miydin?"

"Sen beni dinlemiyor musun Nazan? Yıllar önce büyük bir talihsizlik yaşadık. Seni bırakıp gidecek olsam giderdim, seni kucağında bir bebekle bırakmak istemediğim için seninle zorla evlendim. Sana yıllardır bunu anlatmaya çalışıyorum. Anlamıyor musun? Defalarca sana âşık olmadığımı söyledim. Bunu bile bile benimle kaldın." Babamın cümleleri o kadar kırıcı, o kadar inciticiydi ki annemin bunları duyması beni bile üzmüştü.

"Ona âşıksın, değil mi?" dedi annem, "En başından beri âşıktın."

"En başından beri," diye cevap verdi babam. Kimden bahsedildiğini anlamak imkânsızdı. Daha önce babamın başka herhangi bir kadına ilgi gösterdiğini bile görmemiştim fakat anneme karşı herhangi bir hissi olmadığı her halinden belliydi.

"Kaç yıldır sürüyor bu iğrenç şey?" diye sordu annem hıçkıra hıçkıra ağlarken.

"Üç..."

"Üç yıldır mı? Üç yıldır birlikte çalıştığın kadınla beni aldatıyorsun, öyle mi?" Ellerim şoktan açılan ağzımı kapatmaya çalışırken şaşkınlıktan bağırmak üzereydim. Babam annemi iş ortağı Reyhan ile aldatıyordu. Duyduğum hikâye midemde hissettiğim bulantının büyümesine sebep olurken ne yapmam gerektiğini bilemez bir haldeydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çık git buradan Murat!" dedi annem babamdan cevap alamayınca "Çık git ve bir daha sakın gelme! Eşyalarını yarın sabah kaldırımdaki çöp konteynırından alırsın. Çöpleri karıştırırken çöp kokarım diye düşünme, zaten kokuyorsun."

"Benden ayrılıyor musun?" dedi babam şaşkınlıkla. Neye şaşırdığını anlayamamıştım. Annemin aldatıldığını öğrenip ayrılmaya karar vermesinin babamı şaşırtması kadar mantıksız bir tepki olabilir miydi?

"Git buradan Murat."

Annemin tekdüze cevabından sadece birkaç saniye sonra babamın kapıyı çekip çıktığını duydum. Kısa bir sessizliğin sonunda annemin içeriden gelen ağlama sesleriyle içimde bir üzüntü hissettim. Her ne kadar ikisine karşı da herhangi bir duygu gelişimim olmamış olsa da yaşadığı olay çok sarsıcıydı ve onun için üzülmüştüm. Odamdan çıkıp koridoru geçtim ve üzgün gözlerle oturma odasına girdim. Annem yerde oturmuş ağlıyordu.

"İyi misin? Her şeyi duydum..." dedim sessizce. Başını kaldırıp bana baktı ve işte o an tüm hayatımı değiştirecek o cümleyi kurdu.

"Hepsi senin yüzünden," dedi bana anlık bir öfkeyle. Kaşlarımı çatıp anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hepsi senin yüzünden," diye tekrar etti, "Eğer dünyaya gelmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı. Yıllarca bu adamla yaşamak zorunda kalmayacaktım, seni doğurduktan sonra kötüleşen vücudumu toparlamaya çalışmak zorunda da kalmayacaktım. Seni doğurmadan önce ben de aynı öyleydim... Reyhan gibi."

Şok üstüne şok yaşadığım esnada verebilecek hiçbir tepki bulamıyordum. Yaşadığım duygu kocaman bir hayal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kırıklığından bile öteydi. Beni dünyaya getiren kadın tüm hayatının mahvolmasının tek sebebinin benim dünyaya gelmem olduğunu söylüyordu. Bu beni üzmüş müydü? Aslına bakarsanız hayır.

Burada zaten bir yabancı gibiydim, burada zaten hiç istenmemiştim. Bunları onlardan direkt olarak duymasam da bakışlarında hep görmüştüm. Anne baba olamayan bir anne babam vardı. Akılları gençlik yıllarında kalan, geldikleri noktayı kabul edemeyen bir anne babaya sahiptim. Bu bana hep hissettirilmişti, bu bana hep gösterilmişti. Üstelik bu her zamanki annemdi işte. Anlık bir öfkeyle saçma sapan cümleler kurar sonra da "Öyle demek istemedim!" diyerek kendini savunurdu. Buna alışıktım. Duyduğum hiçbir şey, gördüğüm hiçbir tavır beni şaşırtmıyordu artık.

"Berbat hayat hikâyelerinizin sebebi ben değilim," dedim sessizce. "Ne yaşadıysanız sebebi sadece siz ikinizsiniz."

Fazlasını söylememe gerek yoktu. İçimdeki dinginliği kirletmelerine izin veremezdim. Öfkeme yenilemezdim. Sessizce odama döndüm. Pijamamın üzerine yeşil yağmurluğumu geçirdim. Sırt çantama telefonumu, şarj aletimi, bilgisayarımı ve birkaç ufak tefek kişisel eşyamı aldım. Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerledim. Oturma odasının kapısının önünden geçip evin kapısından çıktığım sırada beni görmüş fakat "Nereye gidiyorsun?" bile dememişti.

Yağmur botlarımı giyip kulaklıklarımı takıp kendimi sokağa attığımda aslına bakarsanız gidebileceğim birçok yer vardı. Teyzeme, dayıma, halalarıma veya işyerimden arkadaşlarıma gidebilirdim. Şu an için ise tek istediğim bir süre sokaklarda dolaşmaktı. Kulaklığımdan güzel bir müzik yükseliyordu. *'Nuages – Closer.'*

Düşüncelerimi çekmeye çalıştığım nokta yarın işyerime gittiğimde yetiştirmem gereken işlerdi. On sekiz yaşımda liseden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mezun olduktan sonra üniversite için yetenek sınavlarına girmiştim. Konservatuvarda okumak, dansçı olmak istiyordum. Fakat yetenek sınavlarını kazanamamıştım. Sınavın jürilerinden birinin tavsiyesini dinleyip kendime iki yıl tanımaya karar vermiştim. İki yıllığına bir dans kursuna yazılmış ve kursumun ilk yılında bir de kitap kafede işe girmiştim.

Her gün sabah 7'de kalkıyor, 8'de çalışmaya başlıyor, 12'ye kadar çalışıp 13'teki dans kursuma yetişiyor, 16'da dans kursumdan çıkıp 17'de işe geri dönüyor ve genelde 21'e kadar daha çalışıyordum. Tabii bazı günler çok yoğun dönemlerden geçtiğimiz için işten çıkmam gece yarısını bile bulabiliyordu, dün akşam olduğu gibi... Bundan şikâyetçi değildim. Evde ne kadar az zaman geçirirsem o kadar mutlu hissediyordum.

Böyle birçok gece yaşamıştım. Anne ve babamın kavgalarını dinleyip evden çıktığım, teyzemin, dayımın, halamın evine gittiğim birçok gece geçirmiştim. Bu gece ise onlardan bir özelliğiyle farklıydı. Kavgadan kaçmak için çıkmamıştım, istenmediğimi bildiğim için gitmiştim. Çok acı, değil mi? Daha da acısı oraya geri dönmek zorunda olmamdı. Orası benim evimdi, dönmek zorunda olduğum yerdi.

"Şaka gibi, ne ara ekim ayına girdik?"

"Hem de ayın yedisine gelmişiz!"

Yanımdan geçen iki kadının konuşmalarına şahit olduğumda sırtımda çantamla sokakta yürüyordum. Kadınların sesi kulağımdaki müziği bile bastırırken o an duyduğum rakam bana bir farkındalık yaşattı.

"Yedi..." Olduğum yerde durup gökyüzüne baktım ve gülümsedim.

"7 Ekim," dedim sessizce.

Bugün benim doğum günümdü.

"Hoş geldin on dokuz..." diye mırıldandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Heyecanla kaldırıma oturdum ve sırt çantamı çıkardım. Çantamı kucağıma aldım ve içini karıştırmaya başladım. En alta kadar kayan günlüğümü çıkardım ve ilk sayfasını açtım. Günlük sayfalarımı inceleyip yazdıklarımı okusaydınız belki de bir şizofren olduğumu düşünebilirdiniz. Günlük tutan normal insanların aksine günlüğümü kendi ağzımdan yazmıyordum. Günlüğüme yaşadığım olayları sanki bir başkasının ağzındanmış gibi yazıyordum.

"Kumru on dokuz yaşına girdi," yazdım yavaş yavaş, "hâlâ mutlu, hâlâ çok heyecanlı."

Sonra derin bir iç çektim ve başımı kaldırdım. Karşı kaldırımda, küçük kız çocuklarının iki elinden tutmuş güle eğlene giden bir aileyi gördüğüm an, on dokuz yıllık hayatımda ilk defa, buraya yazdığım cümleyi sorguladım.

"Hâlâ mutlu, hâlâ heyecanlı."

Gözlerim bu cümlenin üzerinde defalarca gezindi. Kaşlarımı çattım ve içimde meydana gelen hissi sorguladım. Gerçekten mutlu muydum? Gerçekten heyecanlı mıydım? Ne için? Neden? Derin bir iç çektim. Ben şimdi buraya ne yazacaktım? Ne yazarak devam edecektim?

"Kumru annesi tarafından istenmediği için evinden çıkıp gitti fakat geri dönüp orada yaşamaya devam edecek," mi yazacaktım? Daha da ötesi, ben gerçekten de oraya geri dönmek istiyor muydum? Annemin beni istemeyen bakışları altında o odada kalmaya devam etmek istiyor muydum? Ne istiyordum? Ne yapmak istiyordum?

Hayatta başıma gelen hiçbir şey hayata karşı heyecanımı ve hevesimi kaybetmeme neden olamamıştı. Ben yere düşerken kendisine gülen insanlardandım, başıma ne gelirse gelsin gülümsemeye devam etmiştim. Mutsuzluk kapımı zorlarken kapımı defalarca kilitlemiş, önüne bir dolap yaslamış ve onun hayatıma girmesine izin vermemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oysa şimdi, on sekiz yaşımı geride bıraktığım bu saatlerde on sekiz yaşımla birlikte ne istediğimi bilme güdümü de geride bırakmıştım. Bu olmamalıydı, hayatım böyle gitmemeliydi. Doğum günüm olduğunu bir gece vakti evimi terk edip sokakta yürürken fark etmemeliydim. Yanlış giden bir şeyler vardı. Başımı günlüğüme çevirdim. Yazdığım cümlelerin üzerini sertçe çizdim.

"Kumru on dokuz yaşına girdi," yazdım bir kez daha, **"ve galiba mutsuz."**

Öfkeliydim. Mutsuzluk kelimesi gözlerimin alışık olmadığı bir kelimeydi. Mutsuzluk, bünyemin alışık olmadığı bir histi. Anne ve babam her gece tartışırken bile bir kez olsun mutsuz hissetmemiştim. Aksine bir pembe dizi izler gibi tartışmalarını dinler ve atıştırmalıklarımı yerdim. Ertesi gün yapacakları gereksiz ve bomboş tartışmanın konusunun ne olacağını düşünürdüm.

Aklım hayallerimle doluydu, tek düşündüğüm muhteşem bir dansçı olmak ve her şeyden uzaklaşmaktı. Ötesi değil. Kumru Sonat ismini dünyanın en ünlü dansçıları listesine yazdırmak istiyordum. Dans yeteneğimin olmaması bile bu hayalleri kurmama engel olamamıştı. Çalışıyordum, çabalıyordum, deniyordum.

Beni ayakta tutan buydu, düşmeme engel olan şey hayallerimdi. Oysa şimdi içimden bir ses "Ne anlamı var ki?" diyordu. Gecenin bir vakti sokakta yürüyüp nereye gideceğimi düşünürken doğum günüm olduğunu fark ediyorsam hayallerimin beni avutmasının ne anlamı var ki?

O an tam bir dakikalığına her şeyden vazgeçtiğimi hissettim. Kendimi ilk defa yorgunluk ve beceriksizlik hissine teslim ettim. Ne istediğimin bilinmezliğinde oradan oraya savrulan beynimi bir saniyeliğine arka plana attım, gözlerim karşı kaldırımda bir taşın altında sıkışmış bir kraft kâğıdına takılı kaldı. Esen rüzgâr, kâğıdı uçuştururken ucu taşın altına sıkışmış olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kısmı ise sadece yere çarpıp duruyordu. Sanki kâğıt canlıymış gibi garip bir merhamet hissiyle onu taşın altından kurtarmak için ayağa kalktım. Çantamı oturduğum kaldırımda bırakıp karşı kaldırıma geçtim ve uzanıp taşın altındaki kraft kâğıdını aldım. Gözlerim kâğıdın üzerindeki yazıya takılı kaldı.

"BU BİR KAYBOLMA PROJESİ!"

Bu iki kelimenin üzerinde dolaşan gözlerim merakla alt satıra indi.

"Sizi kaybetmemizi ister misiniz?" Bu cümleyi okuduğum an kaşlarımın çatıldığını hissettim. Bu da ne demekti? Merakla bir alt satıra indim.

"ENKAZ ALTINDAKİLER çok yakında tüm dünyayla aynı anda yayında! Ülkeni temsil edecek beş yarışmacıdan biri olmak için @enkazaltindakilertv hesabımızdan bizimle iletişime geçebilirsin.

Unutma, zor olan kaybolmak değildir.
Zor olan eve dönmektir."

Gözlerim uzun uzun kâğıdın üzerinde gezindi. O an dakikalardır düşündüğüm bir sorunun cevabının bu kâğıtta olduğunu hissettim. Ben **kaybolmak** istiyordum. Bir kez olsun önemli olmak, tanıdığım herkesten uzaklaşmak ve onlar beni izlerken ortadan kaybolmak istiyordum. Kâğıdı alıp çantamın yanına döndüm. Yazdıkları kullanıcı adını arattım ve hesaplarına ulaştım. Hesapta sadece iki gönderi vardı. İlki bu kâğıtta yazanlardan fazlasını vermiyordu. İkinci gönderide ise bir ev simgesi vardı. Altında ise aynen şöyle yazıyordu:

"Her ülkeden beş yarışmacı. Her bir ülkede yeraltına kurulmuş 180 bin metrekarelik birer plato.Tüm dünyada her gün yirmi dört saat yayın."

"Gözlerinizi açtığınızda yıkılmış bir evde uyanacaksınız. Tek çıkış yolunuz yerin altı olacak. Kendinizi bulduğunuz çıkış noktası her bir yanı kameralarla çevrili,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her yeri izlenen bir plato. Tek amacınız ise alandaki ipuçlarını takip edip evinizi bulmak. Tüm yarışmacılar evlerini bulduğu an, kazanan belirlenmiş olacak. Öyleyse, sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

"Enkaz Altındakiler'den biri olmak üzere başvurmak için isim, soy isim ve yaşınızla birlikte atacağınız bir mesaj yeterli olacaktır. Bol şans!"

Derin bir nefes aldım. Bunu yapacak mıydım? Bunu gerçekten yapacak mıydım? Üzerine beş saniyeden fazla düşünmedim. Sadece bir mesajdı, atacaktım ve gidecekti. Bu kadar basit. Mesaj attığım an gelip beni buradan alacak halleri yoktu, öyle değil mi?

'Kumru Sonat, 19' yazdım ve yolladım.

Tam o an bana doğru yaklaşan bir araba olduğunu görmem ve korkuyla ayağa kalkmam bir oldu. Araba önümden geçip giderken ise derin bir iç çektim. Gerçekten mesajı attığım dakika beni arabayla almaya geldiklerini düşünmüş olamam, değil mi? Düşünmüştüm. Hatta neredeyse arabanın içindekilere korkuyla "Beni almaya mı geldiniz?" diyecektim.

Salakça düşüncelerimi bir kenara bırakıp sırt çantamı sırtıma taktım. Hava giderek soğuyordu. Akşamki havadan eser kalmamıştı. Teyzeme gitsem iyi olacaktı, tam şu an dışarıda daha fazla kalmak demek hasta olmak demekti.

Teyzemin evine ulaştığımda kapıyı açan teyzemin gözleri endişeli bile bakmıyordu. Artık gece yarılarında çıkıp ona gelmelerime alışmıştı. Yarı uyur yarı uyanık bir halde bana oturma odasında bir yatak hazırladıktan sonra uyumak için odasına geçti. Telefonumdan gelen bildirim sesini duyar duymaz telefonumu merakla elime aldım. Mesaj onlardan geliyordu.

"Sevgili Kumru Sonat, yüzlerce yarışmacı adayı ile birlikte ilk elemeye katılmaya hak kazandınız. 9 Ekim günü saat 16.00'da aşağıdaki adreste olmanız halinde ilk elemeye katılabilirsiniz. Bol şans."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Titrek bir nefes aldım. İlk elemeye kabul edilmiştim. Konservatuvar seçmelerine girip kaybettiğimi öğrendiğim an yaşadığım hüzün burada yerini mutluluğa bırakmıştı sanki. Yüzümde salakça bir gülümsemeyle gözlerimi kapattım. Uyumam çok zamanımı almadı ama uyumadan önce kendime son bir cümle kurdum.

"İyi ki doğdun Kumru," dedim kendi kendime. Yarın sabah uyandığımda günlüğüme yazdığım son cümleleri bir kez daha çizecektim.

"Mutlu ve heyecanlı," yazacaktım bir kez daha. **Dünya benim dans pistimdi ve ben üzerinde ağlayarak dans etmeyecektim...**

(9 Ekim, Her Şeyin Başladığı Gün)

"Sıra numarası almayanlar buradan alabilir. Buyurun, 885 886, 887, 888, 889..."

Elime tutuşturulan kâğıt parçasının üzerindeki sayı "889"du. Bu benim sıra numaramdı. Sıra numaramı alıp bize gösterilen bekleme salonuna geçtim. Herkes ellerindeki kâğıtlara bakıp bekleme sürelerini hesaplarken benim burada ne kadar bekleyeceğimin bir önemi yoktu. İşten izin almıştım, gidecek bir evim yoktu. Burada oturup etrafı izlemek oldukça eğlenceli geliyordu. Bazıları çok gergin görünüyordu, sanki tüm hayatları bir yarışmaya bağlıymış gibi. Bazıları yarışmanın posterlerinin önünde fotoğraflar çekiliyordu. Bazıları ise heyecanla oradan oraya geziniyordu. İçeride binden fazla insan vardı ve sadece beş kişi seçilecekti, bu beş kişiden biri olur muydum? Olabilir miydim? Tam üç saat boyunca salonda bekledikten sonra elimdeki kahveyi yudumlarken görevlinin standın başına geçtiğimi gördüm.

"889," dedi kulaklarımdaki ses. Başımı eğip parmaklarımın ucuyla tuttuğum kâğıt parçasına baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim," dedim sessizce. Gözlerim kâğıdın üzerindeki 889 yazısının üzerinde dolaşırken ismimi unuttum, kim olduğumu unuttum. Bir anlığına sadece bir sayıya dönüştüm sanki.

"889 benim," dedim. Ve hikâyem böyle başladı.

İsmimin bir önemi kalmadı, hikâyemin değeri yok. Sanki yok oldum, önem arz etmekten çıktım ve kendi benliğimi yan yana gelmiş üç rakamdan oluşan bir sayıya teslim ettim. Kendi hikâyemi kendi ardımda bıraktım ve onun hikâyesini yazmaya doğru bir adım attım.

Onun hikâyesini yazmaya gidiyordum.

889'un hikâyesini.

"Heyecanlanma, içeride ülkenin en iyi yapımcılarıyla bir arada olacaksın fakat hepsi oldukça sıcak ve mütevazı insanlar." Görevli beni rahatlatmaya çalışırken onun hızına yetişmeye çalışarak kapıya doğru yürüyordum.

"Heyecanlıyım ama sorun değil. Güzel bir duygu..." diye mırıldandım gülümseyerek. İçeri girdiğim an gördüğüm yüzlerin hepsini tanıdığımı fark ettim. Hepsi magazinden gördüğüm tanıdık simalardı. Beni gülümseyerek selamlayıp direkt olarak sorularına geçtiler. Belli ki hızlı olmaları gerekiyordu.

"Yarışmayla alakalı ilgini çeken ne oldu?" diye sordu içlerinden biri, turuncu saçlı otuzlu yaşlarda bir adam. İsmi neydi bunun?

"Sizi kaybetmemizi ister misiniz, diye sormanız ilgimi çekti. Kaybolmak istediğimi fark ettim," dedim gülerek. Gülüştüler.

"Pekâlâ. Kendini tanıt bakalım."

"Ben Kumru Sonat. 19 yaşındayım. Konservatuvar sınavlarına hazırlanıyorum. Dansçı olmak istiyorum."

"O zaman burada ne işin var?" dedi içlerinden bir diğeri, ellili yaşlarında sarı saçlı bir kadın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Önce kaybolmam lazım," dedim espriyle karışık. Bir kez daha gülüştüler.

"Annem ve babam aklımın erdiği yaşlarımdan beri kavgasız tek bir gün geçirmeyen bir çift. Beni ayakta tutan tek şey hayallerim. Fakat fark ettim ki onlarla birlikte yaşarken hayallerimden bile uzaklaşmaya başladım. Ben hayallerimden değil, evden uzaklaşmak istiyorum, kaybolmak istiyorum..."

Kırk yaşlarında beyaz saçlı oldukça tanıdık bir yüz başını kaldırdı.

"Sorunlu bir ailen var ve seni onlardan uzaklaştıralım diye bir yarışmaya mı katılmak istiyorsun? Üstelik görünmez olmak istiyorsan yanlış yerdesin. Eğer seçilirsen seni milyonlarca insan izleyecek." Derin bir nefes alıp başımı salladım.

"Yeterince görünmez oldum," dedim, "artık görülmek istiyorum. Orada, kimsenin beni bulamayıp herkesin beni göreceği o yerde yarışmak istiyorum. Üstelik siz söylediniz, kaybolmak kolay olanmış. Öyleyse izin verin de kaybettiklerinizden biri ben olayım. Zor bir şey istemiyorum."

"Sevdim bu kızı..." dedi içlerinden biri.

"Peki çalışıyor musun?"

"Evet. Günlerim çok yoğun geçiyor aslında. Bir kitap kafede çalışıyorum, dans kursuna gidiyorum, eve ise sadece uyumak için gidebiliyorum."

"Peki, o zaman sana son bir soru... Seni rahatlatan, zor zamanlarında kullandığın bir simge, kelime, cümle veya herhangi bir şey var mı?"

"Kolaylaştır," dedim bir anda. Kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar.

"Ne demek bu?" diye sordu içlerinden biri.

"Bu benim sihirli kelimem," dedim gülümseyerek, "her birimiz birçok kez zor zamanlardan geçer, zor şeyler yaşarız ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne yaşarsak yaşayalım bunları içimizde halletmek ve kötü olan şeyleri bile kolaylaştırmak elimizdedir. Zor olan her şeyi daha da zorlaştıran bizleriz. O yüzden kendime hep 'Kolaylaştır' derim. Kötü bir şey olduğunda mesela, 'Kolaylaştır, kolaylaştır, kolaylaştır' diye tekrar ederim. Örneğin hiç istemediğim bir şeyi yapmak zorundayım. Yarın sabah işe veya okula gitmek için 5'te kalkmam gerekiyor diyelim. Eğer bunu sıkıntı edersem sabaha kadar sıkıntı edecek ve 5'te kalkıp işe gideceğim. Eğer bunu sıkıntı etmezsem sıkıntı etmeden 5'te kalkıp işe gideceğim. Yani yapmak zorunda olduğumuz her şeyi zaten yapacağız. Yaşamak zorunda olduğumuz her şeyi zaten yaşayacağız. Mesele bunları kendimiz için zorlaştırmadan yapmak, mesele kolaylaştırmak..."

Gözlerindeki etkilenmiş ifade görülmeye değerdi. Hayat mottom onlara ilginç ve etkileyici gelmişti.

"Teşekkürler Kumru, bekleme salonuna geçebilirsin. Tüm yarışmacılarla görüştükten sonra ikinci ve son elemeye katılacak isimler belli olacak."

"Peki, teşekkür ederim."

Yanlarından ayrılıp bekleme odasına döndüm. Benimle birlikte bekleyen yüzlerce insan olduğu gibi umutsuzluğa düşüp gidenler de olmuştu. Seçmelerin yapıldığı kültür merkezinin kafeteryasında yemek yedikten sonra bekleme salonuna geri döndüm. Müzik dinliyor, şiir okuyor, uyukluyor ve bekliyordum. Saatler sonra görevli kapıya çıkıp açıklama yaparken gözlerimi açtım.

"İkinci elemeye katılmaya hak kazanan yarışmacı numaralarını okuyorum."

"Numara mı? Neydi benim numaram?" Telaşla ceplerimi aradığım sırada cebimden düşen küçük kâğıdın uçuştuğunu gördüm. Kâğıda doğru yürümek için ayağa kalktığım an birisi kâğıt parçasını ayağıyla durdurdu. Siyah gömlek ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pantolon giymiş, yapılı bir çocuk kâğıdımı ayağıyla tutup bana döndü.

"889," dedi, "senin kâğıdın mı?"

"Evet. Teşekkür ederim," diye mırıldanarak ona doğru yürüdüm. Yavaşça yere eğilip kâğıdı eline aldı ve bana uzattı. Tam o sırada ikinci elemeye geçmeye hak kazanan numaralar okunduğu için kâğıdı aldım ve onun yanında durup numaraları dinlemeye başladım.

"224, 356, 417, 482, 491, 533, 659, 747, 786, **889,** 912. İkinci eleme için yarın saat 15.00'da burada olmanız bekleniyor."

Numaralar okunurken salondaki yüzlerce insanın gözleri ellerindeki kâğıtlardaydı. Seçilen on bir kişi hariç herkes hayal kırıklığı içinde toparlanırken seçilmiş olduğuma inanamıyordum. Kâğıttaki '889' yazısına bakıyor ama asla inanamıyordum. Sonra gözlerim yanımda duran ve az önce kâğıdımı ayağıyla tutan siyahlının elindeki kâğıda kaydı. '533' yazıyordu kâğıdında.

"Seçilmişsin," diye mırıldandım sevinçle. Başını salladı. Pek şaşırmış gibi değildi.

"Sen de," dedi, ben kocaman gülümserken o zaten seçileceğini biliyor gibiydi.

"O zaman yarın görüşürüz, Kumru ben," dedim gülümseyerek.

"Uraz," dedi kısaca, "görüşürüz. Senin adına sevindim." Başımı salladım.

Telefonumu birine haber verecekmişim gibi elime alıp gülümseyerek kapıya doğru yürürken haber verecek kimsem olmadığını hatırladım gülümsemeye devam ederek dışarı çıktım. Zaten bunu kime haber verebilirdim ki? *"Alo, bir yarışma için katıldığım ilk elemeyi geçtim. Yarışmanın konusu*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mu ne? Bizi yeraltındaki 180 bin metrekarelik bir platoya terk edip gidecekler. Sonra da evlerimize dönmeye çalışacağız," mı diyecektim mesela?

Teyzeme gidecektim, uyuyacak ve zamanın hızlıca geçmesini bekleyecektim. Otobüse bindiğim an telefonumun titrediğini fark ettim. Gelen mesaj annemdendi. Şaşkın bir ifadeyle yazdıklarını okumaya başladım.

"Kumru, teyzendeymişsin. Söylediklerim için özür dilerim. Öyle demek istemedim. Burası senin evin, geri gel."

Annemin soğuk mesajını okuduktan sonra ona kısaca bir cevap yazdım.

"Birkaç ufak işim var, halledip geleceğim."

Bir sonraki mesajına da "Yeraltındayım, telefon çekmiyor," diye cevap vermeyi umuyordum.

Şaka bir yana, ona kızgındım ama olur da yarışma için seçilen numaralardan biri olursam onunla vedalaşmadan gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ben kötü bir insan değildim. Cevabımı gönderip arkama yaslandım ve yıllar sonra ilk defa kafamda bambaşka bir hayal serisi için yer açtım. Kumru'nun hayallerini bir rafa kaldırdım, yerine 889'un hayallerini koydum. Kumru dans etmek istiyordu, 889 ise yarışmak istiyordu. Önce yarışacak, ardından kazanacak ve sonra Kumru'nun hayallerini gerçekleştirmek için çabalamaya kaldığım yerden devam edecektim.

Hoş geldin, 889.

Ertesi gün saat 15.00'da kültür merkezine ulaştığımda oldukça heyecanlı ve yorgundum. Bütün gece heyecandan uyuyamamıştım. Salonda tam on bir kişiydik.

"Hepinize merhaba, ben 224," diye girdi içeri otuzlu yaşlarında siyah saçlı bir kadın.

"Merhaba 224, ben 889," dedim gülerek. Ciddi değildim, bu cümleyi onunla dalga geçmek için kurmuştum ama o böyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuşmamızın normal olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Nasılsın 889?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

"İyiyim, 224. Sen nasılsın?" diye sorduğumda gülmemek için zor duruyordum. O sırada yanımıza benim yaşlarımda bir çocuk yaklaştı. Esmer, uzun boylu ve gamzeliydi. Gamzelerinin dikkat çekmemesi mümkün değildi.

"Merhaba 889 ve 224," dedi, "ben 747." Kendini tutamayıp gülmeye başladı, "Böyle konuşmak çok eğlenceli değil mi?"

"Gülmemek için zor duruyorum!" dediğim sırada 224 buna alınmış gibiydi. Kaşlarını çatarak anlam vermeye çalıştı.

"Nesi komik?" diye sordu.

"224 sinirlendi," diye mırıldandı yanımdaki çocuk.

"224 numaralı yarışmacı görüşme odasına!" Görevli kapıya çıkıp salona doğru seslendiği an kadın apar topar içeri girdi. Heyecandan titriyordu.

"İlginç bir kadın..." dedim sessizce.

"Ben ikinizin de espri yaptığınızı sandım. O ciddiymiş," dedi şaşkınlıkla, "bu arada Eren ben."

"Ben de Kumru."

"Memnun oldum 889."

"Memnun oldum 747."

Gülüştüğümüz sırada görüş alanıma tanıdık bir sima girdi. Doğru ya, dün kâğıdımı ayakkabısıyla tutmuştu. Neydi ismi? Uraz mıydı? Elinde kahvesiyle koltuklardan birine oturduğunda yine simsiyah giyinmişti. Siyah kazağının kolunu yukarı doğru sıyırdığında kolunda tarih yazılı bir dövme olduğunu gördüm.

'01.09.2019' kolunda yazan tarihti. Neyin tarihiydi acaba?

Bir süreliğine merakla onu izledikten sonra gözlerimi kaçırdım. Görüşmeler hızlıca geçip giderken sıramın ne zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geldiğini anlayamamıştım bile. Salonda oturan insanların hareketlerini incelerken bekleme sürem akıp gitmişti.

"889, içeri gelebilirsin." Görevli numaramı söyleyip beni içeri davet ederken bastırılmış bir heyecanla içeri girdim. Jüri üyeleri beni görünce yüzüme oldukça sıcak bir gülümsemeyle baktılar.

"Hoş geldin Kumru. Heyecanlı mısın?"

"Heyecanlıyım!" dedim gülümseyerek.

"Zorlaştırma, kolaylaştır," dedi içlerinden biri.

İlk elemede söylediğim cümleyi hatırlıyor olmaları beni şaşırtmıştı. Yüzlerine şaşkın bir mutlulukla baktım. Bu, hayatta önemsendiğim nadir anlardandı.

"Kolaylaştırmak için elimden geleni yapıyorum."

"Söyle bakalım Kumru, yeraltı seni korkutuyor mu?"

Gülümsedim. "Üstünden korkmadığım bir şeyin altından korkacağımı düşünmüyorum."

"Peki net olarak ne yaşayacağını, neyle karşı karşıya kalacağını bilmediğin bir dünyaya adım atacaksın. Bu seni korkutmuyor mu?"

"Hayır. Bir şeyleri bilerek yaşamayı değil yaşayarak öğrenmeyi tercih edenlerdenim."

Art arda sıralanmış yirmiye yakın soruyu cevapladım. Neredeyse hepsi korku, cesaret ve pişman olmakla ilgiliydi. Sorular bittiğinde bekleme salonuna geçmem söylendi. Birazdan sonuçlar açıklanacaktı. Seçilip seçilmeyeceğime dair bir tahminim yoktu. Verdiğim cevaplardan etkilendiler mi bunu bile bilmiyordum. Koltuklardan birine umutsuzca ve gariptir ki aynı zamanda umursamazca oturdum. Umutsuzdum ama seçilmediğim takdirde umursayacağımı da düşünmüyordum. Başka bir hayal bulurdum, başka bir hayal için çabalardım. Ben Kumru Sonat'tım, çabalamaya âşıktım. Gözlerim salonda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gezinen bir kıza takıldı. Sarı saçlarıyla, iddialı fiziği ve dikkat çekici tarzıyla o kadar güzeldi ki gözlerimin ona takılmaması imkânsızdı. Bir zamanlar İngilizce bir şarkıda "Seni sevmek kolay çünkü sen çok güzelsin," diye bir cümle duymuştum. İşte bu kız öylesine bir güzellikti.

"Nisan, buradayım!" diye seslendi birisi kıza, isminin Nisan olduğunu o an öğrendim.

Görüşmeler yarım saat daha devam ederken yanımda getirdiğim kitabımdan şiir okumaya çalışıyordum ama odaklanmakta güçlük çekiyordum. Aklım birazdan açıklanacak olan sonuçlardaydı. Herkes yorgun bir sessizliğe bürünürken nihayet jüri üyelerinin salona girdiğini gördük.

"Herkese tekrar merhaba. Öncelikle dün ve bugün saatlerinizi burada bizimle geçirdiğiniz için hepinize teşekkür ederiz," dedi turuncu saçlı jüri. İsmi Taylan Kaval'dı. Yeni hatırlamıştım. Biz merakla dinlerken o konuşmaya devam ediyordu.

"Enkaz Altındakiler tüm dünyada seçmeleri devam eden bir yarışma. Bugün itibariyle tüm dünyada seçmeler sona erecek. Yarışma için seçilen beş ismi açıkladıktan sonra pek zamanınız olmayacak. Yeraltında her şey hazır çocuklar. Tek beklenen sizlersiniz. O yüzden bu gece saat 12'yi geçtiğinde burada olmanız gerekecek. Yanınıza hiçbir şey almayacaksınız. Size ihtiyacınız olan her şeyi biz vereceğiz. Öyleyse hazırsanız seçilen numaraları ve isimleri okuyorum. Numarasını ve ismini duyanları sahneye alalım."

"Hazırız," dedik hep bir ağızdan. Kalbimin hızlandığını hissettim.

"Zorlaştırma, kolaylaştır..." dedim içimden.

"356, Nisan Naren," dedi Taylan Kaval. Gözlerim gülerek ayağa kalkan sarışın kıza kaydı. Az önce güzelliğiyle dikkatimi çekmişti, belli ki jürinin de.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"482, Bulut Özar." 1.80 boylarında ve kumraldı. Oldukça hoş görünüyordu. Kahverengi oduncu gömleğiyle sahneye ilerlerken özgüvenle gülümsüyordu.

"533, Uraz Kayalar." Kaşlarım havaya kalktı, kâğıdımı ayakkabısı altında tutan siyahlı çocuğun seçilmiş olmasına ne tepki vereceğini görmek için başımı kaldırdım. Garip bir gurur vardı yüzünde. Başını gayri ihtiyari eğip kolundaki dövmeye baktı. Sanki dövmesine selam verdi.

"747, Eren Aymaz." Duyduğum isim bugün tanışıp konuştuğum kişiye aitti. En fazla sevinen o olmuştu. Ufak bir kahkaha atmıştı ve sırıtarak yürüyordu. Açıklanacak son bir isim kalmıştı. O an gözlerim sahnedeki dörtlüye baktı. O kadar gösterişli görünüyorlardı ki bir anlığına kendimi orada görememiştim, onların yanında durmam için seçilebileceğime inanmamıştım.

"889," dedi aynı ses, "Kumru Sonat." Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Hiçbir tepki veremeden otomatik olarak ayağa kalktım ve sahneye doğru yürüdüm.

Seçilmiştim. Ben, Kumru Sonat... Seçilmiştim.

"Evet, Enkaz dediğimiz platomuz hazırdı. Tek eksiğimiz Enkaz Altındakiler'di," dedi Taylan kendisini çeken kameraya doğru. O ana kadar bizi çeken bir kamera olduğunu fark etmemiştim bile.

"İşte, onlar da hazır sayın seyirciler. Karşınızda bizi temsil etmek için seçilmiş beş kişi! Enkaz Altındakiler!"

Kamera tek tek yüzlerimizde dolaşırken ne tepki vereceğimi bilmiyordum.

"356, 482, 533, 747 ve 889," dediler bir kez daha.

O an anladım ki artık Kumru yoktu. ***Artık 889 vardı.***

"Ve sana söz veriyorum 889," dedim kendi kendime, *"sana güzel bir hikâye yazacağım."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

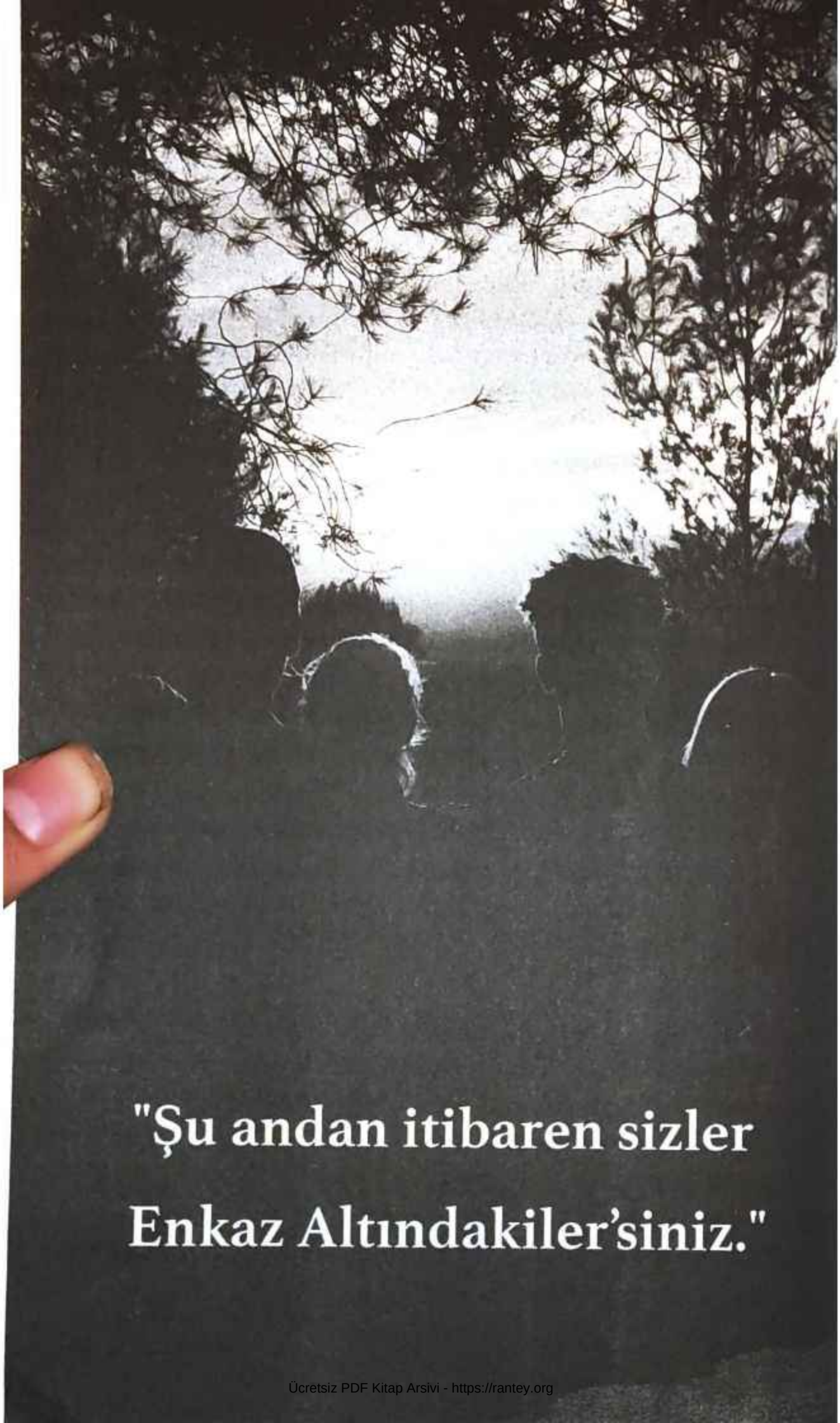

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

533'ün Hikâyesi

(05.09.2001)

Bir eylül günüydü. Bir yaşındaki Uraz, kendisinden on beş yaş büyük abisi Araz, annesi Seldan ve babası Tayfun ile hayatının ilk tatilinden dönüyordu. Koltuğunda uyuklarken arabanın radyosundan gelen müzik sesleri eşliğinde uyanık kalması imkânsızdı. Küçük Uraz uyuklarken yanında oturan abisi elinde tuttuğu çizgi romanını okuyordu.

"Araz, hadi sen de uyu oğluşum. Bak Uraz'ın gözleri kaymaya başladı bile."

"Bu bölüm bittiğinde uyuyacağım anne."

Araz'ın okuduğu çizgi roman bölümünün bitmesine dört sayfa kalmıştı. Heyecanla bölümün nasıl sonlanacağını okurken gözleri hayranlıkla çizgi roman sayfalarının üzerinde geziniyor, çizimleri inceliyordu. Karakterlerden biri diğerine ismiyle hitap etmek yerine "Günbatımı âşığı," diyordu. Bu o karakterin lakabıydı...

"Günbatımı âşığı..." diye fısıldadı Araz, kendi kendine bu kelime kalıbını tekrar etmek ve kulağa nasıl geldiğini duymak istemişti.

Uraz uyanır gibi oldu o sırada. Araz elini küçük kardeşinin elinin üzerine koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, sustum," dedi, "uyu hadi."

Uraz tekrar uykuya daldığında Araz'ın eli hâlâ kardeşinin elinin üzerindeydi. Araz okuduğu çizgi romanı kapatıp arabanın kapısındaki göze koydu. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Uykuya dalmasına sadece birkaç saniye kala hissettiği sarsıntıyla gözlerini açtı. Ne olduğuna anlam vermeye çalışacak kadar zamanı olmadığını biliyordu, içgüdüsel bir dürtüyle küçük kardeşi Uraz'ın üzerine yattı, âdeta kardeşinin üzerinde bir kalkan oldu. Anne ve babasının bağırışları, kardeşinin ağlama sesleri eşliğinde gördüğü tek şey dumanlardı.

"Dumanlar..." dedi kendi kendine. Sonra daha güçlü bir çarpma hissiyle bilincini kaybetti. Gözlerini açtığında karşısında gördüğü yüz görmeyi beklediği yüzlerden biri değildi.

"Anneanne?" dedi şaşkınlıkla, "Neredeyim? Annem nerede? Babam nerede? Uraz nerede!" Araz yattığı hastane odasından korkuyla kalkmaya çalışırken anneannesi ona acı içinde sarıldı.

"Sakin ol yavrum," dedi, "Uraz hayatta. O iyi." Başka hiçbir şey söyleyemedi. Tek tesellisi buydu.

"Annem... Babam?" Araz şok içinde bir cevap beklerken hastane odasının kapısı açıldı. Bir hemşire kucağında Uraz'la içeri girdi.

"Ağlamasını durduramıyoruz," dedi hemşire çaresizce, "belki abisinin kucağında susar diye düşündüm. Başka çarem kalmadı..."

Hemşire Uraz'ı abisi Araz'ın kucağına verdi. Araz titreyen çenesiyle anneannesinin gözlerine bakıyor ve bir cevap bekliyordu. Oysa cevabı zaten biliyordu. Annesi ve babası artık hayatta değildi. Gözlerini Uraz'ın gözlerine çevirdi. Uraz ağlamayı kesip abisinin gözlerine bakarken iki kardeşe o güne ve öncesine dair kalan tek şey birkaç yara izinden başka bir şey değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi uyu..." dedi Araz gözyaşları içinde, "sorun yok. Ben buradayım."

O günden sonra Araz acısını yaşamaya bile vakit ayırmadı. Anneannesinin evinde yaşadıkları süre boyunca tek derdi kardeşine iyi bakmak oldu. Akşama kadar çalışıyor, akşam geldiğinde ise Uraz'la ilgileniyordu. Uraz dokuz, Araz ise yirmi dört yaşına geldiklerinde anneannelerini de kaybettiler. Uraz'ın üst bacağında ve sol elinde kesik izleri vardı, Araz'ın sırtı ise yara izleriyle doluydu.

"Bu kesiklerle, bu çiziklerle ne yapacağım?" diyordu bazen kendi kendine. Sonra acı içinde gülüp geçiyordu. Kardeşi bu izler sayesinde hayattaydı.

Araz, Uraz büyüyene kadar hayatına kimseyi almadı, kimseyle evlenmedi. Çocukluk tutkusu, dövüş sanatları üzerine çizgi romanlar okumaktı, yirmi dokuz yaşına geldiğinde bir dövüş sanatları okulunda eğitim almaya başladı. Yirmi dokuz yıllık hayatı boyunca kendisi için yaptığı tek şey buydu. Uraz ise okul çıkışlarında koşa koşa gider abisinin dövüş sanatları derslerini izler, abisini alkışlardı.

Araz Kayalar, Uraz için bir idoldü.

Araz'ın hobisi hobi olmaktan çıkıp gecesini gündüzünü ayırdığı bir tutku haline geldi. Çok değil sadece iki yıl sonra, otuz bir yaşında kendi dövüş sanatları okulunu açtı.

'SELTAY – Dövüş Sanatları Okulu'

Okulun ismini annesi ve babasının isimlerini birleştirerek oluşturdu. Okuluna, annesine ve babasına bakar gibi baktı, büyüttü, sevdi Araz. İlk öğrencilerinden biri ise canından çok sevdiği kardeşi Uraz'dı. On altı yaşını bitirmek üzere olan Uraz büyük bir hayranlıkla abisinden dersler alıyordu. Sadece ders almakla kalmayıp aynı zamanda dövüş sanatları okulunun her işini yapmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uraz büyüdükçe abisinin en yakın arkadaşı olmaya devam etti. Abisine hayranlığı giderek artıyordu. Araz otuz üç, Uraz on sekiz yaşına geldiğinde her şey yerli yerine oturmuştu. Okulun işleri iyi gidiyordu, yetiştirdikleri öğrenciler yurtdışı yarışmalarından derece almadan dönmüyordu. Uraz bir yandan okulun işleri için koştururken bir yandan da üniversite sınavlarına hazırlanıyordu.

Aradan geçen yılların değiştiremediği tek şey Araz ve Uraz'ın vücutlarında taşıdıkları yara izleriydi. Bir de birbirlerine olan sevgileri...

(01.09.2019)

"Üzme kendini oğlum, halledeceğiz bir şekilde."

"Bırak kredi çekeyim abi. Başka bir işe girer çalışır öderim. Yeter ki şu borcu kapatalım, gerisi önemli değil."

"Sen düşünme bunları. Bırak abin düşünsün. Halledeceğim."

Yıl 2019, aylardan eylül, günlerden pazardı. On dokuz yaşındaki Uraz birlikte kurdukları okulun, yanlış tutulan muhasebe kayıtları yüzünden üzerlerine kalan borçlarını ödemeye yardım etmek için abisine yalvarıyordu. Abisi ise her zaman olduğu gibi abilik yapıyor, bunu bile kabul etmiyordu.

"Kaç dakikaya orada oluruz?" diye sordu Uraz. Abisi direksiyonu tutan elini kaldırıp saate baktı.

"On beş dakikaya oradayız aslanım," dedi.

Araz arkadaşlarıyla birlikte balık tutmaya giderken kardeşi Uraz'ı da yanında götürüyordu. Saat gecenin 1'iydi. Terkos Gölü'ne giden yollar bomboş ve karanlıktı, havada yağmur çiseliyordu. Araz müziğin sesini artırırken ters yönden gelen kamyoneti gördüğünde birden yıllar öncesine döndü. Anlam vermeye çalışmak için zamanı olmadığının farkındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arabanın hava yastıklarının olup olmaması umurunda değildi, aklına bile gelmemişti. Tek yaptığı direksiyonu kırmak ve kardeşi Uraz'ın üzerinde kalkan olmaktı.

"Sorun yok," dedi tam on sekiz yıl önce söylediği gibi, "ben buradayım."

Bu cümleler, Uraz'ın abisi Araz'ın sesinden duyduğu son cümlelerdi. Araz Kayalar bir daha hiç konuşmadı, tek bir cümle bile kurmadı. 1 Eylül 2019 günü geçirdiği kaza sonucunda girdiği komadan bir daha hiç çıkamadı.

"Bir daha hiç uyanmayacak mı?"

"Henüz bitkisel hayatta değil. Çok küçük de olsa hâlâ bir umut var ama bu sadece yüzde birlik bir umut..."

Uraz doktorlardan aldığı cevaplara inanmayıp aylarca abisinin başında bekledi. Dövüş sanatları okulunu borçlarından dolayı birine devrederken hissettiği suçluluk duygusu içine sığmıyordu. Böyle olmamalıydı, bir şeyler yapmalıydı. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

5 Ekim 2020 tarihine geldiğinde Uraz hâlâ pes etmiş değildi. Araz'ın uyanacağına inanıyordu. Tarihi o kazanın yaşandığı gün dondurduğunu ve Araz uyandığında kaldıkları yerden devam edeceklerini düşünüyordu. Kolundaki 01.09.2019 dövmesinin anlamı buydu. Gecenin bir vakti hastaneden çıkıp bomboş sokaklarda yağmurun altında gezerken yerde gördüğü bir kâğıt parçası onun için bir dönüm noktası olacaktı.

"BU BİR KAYBOLMA PROJESİ!" yazıyordu kocaman harflerle.

"Sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

"ENKAZ ALTINDAKİLER çok yakında tüm dünyayla aynı anda yayında! Ülkeni temsil edecek beş yarışmacıdan biri olmak için @enkazaltindakilertv hesabımızdan bizimle iletişime geçebilirsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Unutma, zor olan kaybolmak değildir. Zor olan eve dönmektir."

Uraz içindeki dürtünün onu yönlendirmesiyle kâğıtta yazan sayfaya girdi. Gönderileri ve yazanları inceledi. Bu televizyonda yayınlanacak bir yarışmanın ilanıydı. Gönderinin altındaki yorumlardan anladığına göre yarışmanın ödülü tam 1 milyon TL'ydi. Bu, onu içinde bulunduğu durumdan çıkarabilecek ve abisine yardım edebilmesine yetecek bir miktardı.

Uraz'ın içindeki öfkeyi dindirebilecek tek şey kazanmaktı. Bir bilinmezin içine atlayıp yarışmak ve kazanmak istiyordu. Bedelinin ne olacağı umurunda değildi.

Onun için yarışmak ve onun için kazanmak istiyordu.

Araz için...

Hayat Uraz Kayalar'ı bir savaşçı haline getirirken yaşadığı dönüşüm kaderinin bir parçasıydı. Abisinin uyanacağına her bir hücresiyle inanıyordu ve abisi uyandığında ona "Kazandık," demek istiyordu. Okulu geri almak, bambaşka bir hayat kurmak ve başarmak istiyordu.

'Uraz Kayalar, 20' yazdı önünde açılan mesaj sayfasına. Sadece iki saat sonra gelen cevap onu şaşırtmamıştı bile.

"Sevgili Uraz Kayalar, yüzlerce yarışmacı adayı ile birlikte ilk elemeye katılmaya hak kazandınız. 9 Ekim günü saat 16.00'da aşağıdaki adreste olmanız halinde ilk elemeye katılabilirsiniz. Bol şans."

9 Ekim günü geldiğinde ise Uraz eline tutuşturulan kâğıtta yazan üç rakamlı sayının ta kendisi olmak üzere en büyük adımı atmıştı.

O artık 533'tü.

Tek dileği yarışmak, tek amacı kazanmaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Saatler hızla akıp giderken nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Seçilirsem annemlevedalaşacağımı düşünürken şimdi kültür merkezinin kapısının önünde durmuş ayaklarımın hiçbir yere kıpırdamak istemediğini hissediyordum. Büyüklük bende kalmalıydı, bunu da biliyordum ama bunun için hiçbir yere kıpırdamak zorunda değildim. Yanına gitmeyecektim, bunu istemiyordum. Telefonumu çıkarıp annemi aradım. Telefonu açmadı. Sinir bozukluğum beni güldürürken bahçedeki banklardan birine oturdum. Babamı aradım, ne şaşırtıcıdır ki o da aramamı yanıtlamadı. Bir kez daha güldüm. Daha sonra teyzemi aradım.

"Kumru, çalışıyorum canım. Sonra konuşalım, olur mu?" Teyzemin telefonu böyle açmasıyla birlikte anlayışlı bir iç çektim.

"Tamam teyze," dedim, "sonra görüşürüz."

Koskoca kültür merkezinin bahçesinde yağmurun altında oturmuş etrafımdaki boşluğu izliyordum. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar kimsesiz hissediyordum.

"Kimseyle vedalaşmayacak mısın?" diye sordu arkamdan gelen bir ses. Merakla arkamı döndüğümde benimle konuşanın Uraz olduğunu fark ettim. Diğer adıyla, 533.

"Hayır," dedim, "ailem şehir dışında." Yüzüme bomboş baktı.

"Anladım," dedi sadece, "akşam görüşürüz."

"Sen ailenle vedalaşmaya mı gidiyorsun?" diye sordum merakla. Başını salladı.

"Abimle vedalaşacağım," dedikten sonra duraksadı, birkaç saniye sonra ekledi, "sonra anne ve babamla."

İçten içe onu kıskanmıştım. Vedalaşabileceği bir abisi, annesi ve babası vardı. Bir ailesi vardı. Hüzünle gülümsedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benden selam söyle," dedim saçma bir samimiyetle gülümserken. Gözlerime bir süre baktı.

"Senden selam mı söyleyeyim?" diye sordu anlam vermeye çalışarak.

"Evet. Kendi aileme ulaşabilmiş değilim. Bari sen ailene selamımı götür. Ve onların değerini bil, yanında oldukları için..." dedim her şeye rağmen gülümseyerek, başını salladı.

"Söylerim," dedi, sesi yorgun geliyordu.

Başka hiçbir şey söylemedi, zaten konuşmakta zorlanıyor gibiydi. Arkasını dönüp otoparka doğru yürürken telefonumun çaldığını duydum. Telefonumu elime alıp ekrana baktığımda arayanın annem olduğunu gördüm. Sesimi toparlamaya çalışıp telelefonu yanıtladım.

"Alo, anne."

"Alo, beni aramışsın Kumru." Sesi her zamanki gibi sevgi ve şefkatten yoksun geliyordu, sağ olsun.

"Evet, seni aradım anne. Sana bir haber verecektim," dedim sessizce.

"Eve mi dönüyorsun?"

"Hayır. Aksine, bir süre buralarda olmayacağım."

"Ne demek bu?"

"Ben bir yarışmaya katılmaya karar verdim anne. Yakında televizyonda izleyeceksiniz. Yani umarım izlersiniz..."

"Ne yarışması bu Kumru? Ne saçmalıyorsun sen?" dedi öfkeli bir sesle. Sabırla anlatmaya çalıştım.

"Bir nevi bir yol bulma yarışması. Bir platformun içinde verilen görevleri yerine getirecek ve çıkış yolunu bulup evlerimize döneceğiz. Üstelik ödülü tam 1 milyon TL! Bu tüm hayatımı değiştirebilir! Türkiye'yi temsil etmek için seçilen isimlerden biri de benim ve bu akşam yarışmaya başlayacağız," deyiverdim kısaca.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tüm bunlar ne zaman oldu?" diye sorduğunda sesi hâlâ öfkeliydi.

"Biraz hızlı oldu... Haber veremedim," dedim, "zaten seninle de birkaç gündür görüşmüyoruz." Kısa bir sessizlik oldu.

"Kaç gün sürecek?" diye sordu.

"Ne kaç gün sürecek?"

"Bu saçmalığın. Kaç gün sürecek? Kaç gün boyunca yarışmadayım diye yalan söyledikten sonra eve döneceksin?"

"Ne yalanı anne? Söyledim ya, televizyondan izleyebilirsin. Yalan söylemiyorum."

"Kumru şu aptallığına son ver artık. Neredeysen hemen eve dön. Ya şimdi eve dönersin ya da bir daha hiç dönemezsin. Duydun mu?" dediği an yaşadığım şoku anlatamazdım bile.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi duygusuz bir sesle.

"Orası zaten hiçbir zaman evim olmamıştı. Beni hiçbir zaman istememiştin. Yanılıyor muyum anne?" Cevap vermedi, yanılıyorsun bile demedi.

"Hoşça kal anne, eğer beni görmek istersen televizyonu açabilirsin."

Telefonumu tamamen kapatıp çantama attım. Çantamı sırtıma takıp kültür merkezinin içine girmeye karar verdim, o kadar ıslanmıştım ki tuvalete koşup el kurutma makinesinin altına girdim.

Biraz olsun kurulanmayı başardıktan sonra kafeye geçip kendime bir sandviç ve bir fincan kahve aldım. Cam kenarındaki masalardan birine oturup yağmuru izlemeye koyuldum. Saatler akıp giderken Eren ve Bulut'un birlikte yürüdüğünü gördüm. Binaya girdiler ama kafeye gelmediler. Daha sonra Nisan'ın ailesi tarafından buraya bırakıldığını gördüm. Babası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nisan'a son kez sıkıca sarılırken bakışlarımı önümdeki boş tabağa çevirdim.

Başımı tekrar kaldırdıktan sadece birkaç dakika sonra Uraz göründü. Otoparktan çıkmış binaya doğru yürüyordu. Üzerindeki yağmurluğun kapüşonunu kapatmasına rağmen o olduğu duruşundan belliydi.

Hepsi direkt olarak salona geçmiş olmalıydı, kimse kafeye uğramamıştı. Kalkıp hesabı ödedim ve sırt çantamı sırtıma takıp salona doğru ilerledim. Salona giden yoldaki koridorda jüri üyelerinden biriyle karşılaştım.

"Kumru, hadi salona geç tatlım, herkes orada." Taylan Bey bana gülümseyerek yanımdan geçerken ona doğru döndüm.

"Taylan Bey," dedim sessizce.

"Efendim Kumru?"

"Neden beni seçtiniz?" diye sordum merakla. Yüzüme bakıp anlayışla gülümsedi.

"Bence seni neden seçtiğimizi yarışmaya başladıktan bir süre sonra sen de anlayacaksın."

"Her şey çok çabuk oldu. Sadece anlam vermeye çalışıyorum. İlk eleme için başvuru mesajını gönderdikten çok kısa bir süre sonra mesaj geldi mesela. Neden ben? Neden bu kadar çabuk?"

"Başvuran herkesi ilk elemeye çağırdık Kumru. Sana özel değil."

"O zaman çok daha fazla kişi gelmesi gerekmiyor muydu?"

"Hayır. Yarışma hakkında sosyal medyada herhangi bir ilan gördün mü? Herhangi bir reklam?"

"Görmedim."

"Göremezdin de zaten. Çünkü yarışmayı sadece yazdığımız kraft kâğıtlarını sokak aralarına bırakarak duyurduk. Eleme için buraya gelen herkes o kâğıdı yerde görmüş ve eline alıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

okumuş kişilerdi. Ülkenin her yerine bu kâğıtlardan dağıttık ama insanlar önlerine çıkan bir kâğıdı eğilip yerden alıp okumuyorlar. Çöp sanıyorlar. Oysa yere atılmış her şey çöp değildir. Sizin farkınız buydu. Bir kâğıt gördünüz, onu yerden alıp okudunuz. Bu da bir elemeydi aslında... Belki de ilk eleme buydu," dedi gülümseyerek.

"Anladım," dedim sessizce.

"Hadi bakalım, salona geç 889."

889.

Bana böyle hitap etmesi nedensizce kalbimi hızlandırırken çok önemli bir görevi yerine getirmeye gidiyormuşum gibi başımı salladım ve salon kapısına doğru ilerledim. Uraz salonun bir köşesinde, Nisan koltukların en önünde oturuyordu. Bulut ve Eren ise orta koltuklara yan yana oturmuş sohbet ediyorlardı. Kapıya en yakın koltuklardan birine geçip oturdum ve beklemeye başladım. O sırada Uraz'ın başını kaldırıp bana baktığını gördüm. Ona başımla selam verdim, o da aynı şekilde başını eğdi. Koltukların önünde çekim ekibi bir yandan bizi çekiyor bir yandan hazırlıklar için koşuşturuyordu. Jüri üyeleri salonun farklı köşelerinde kameralara röportajlar verirken bizler oturmuş başımıza neler geleceğini merak ediyorduk.

"Çocuklar, merhaba!" Salona Taylan'ın girmesiyle birlikte bütün kameralar ona doğru döndü. Ortamda bu kadar çok kamera olması hiç rahat değildi. Karnımın ağrıdığını hissediyordum.

"Öncelikle şunu bilin ki, şu an çekilen görüntüler sadece hızlandırılmış olarak birkaç saniyede verilecek. Sizi rahatsız edecek hiçbir şey yok. Ne konuştuğumuzu kimse duymayacak ve bilmeyecek. Şu an kameralardan rahatsız olduğunuzu biliyorum fakat yarışma alanında böyle bir ortam olmayacak. Platonun her yeri gizli kameralarla dolu olacak, siz onları neredeyse hiçbir zaman görmeyeceksiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kameralar beni rahatsız etmiyor," dedi Nisan gülümseyerek. Aman ne hoş.

"Senin yerinde olsam beni de rahatsız etmezdi!" dedi Taylan Nisan'ın güzelliğine vurgu yaparak.

"Şimdi, ne olacağını merak ettiğinizi biliyorum. Aslına bakarsanız çok bir şey bilerek yarışmanızı istemiyoruz. Size verebileceğimiz bilgiler sınırlı. Her şeyi sizin keşfetmeniz gerekiyor. O yüzden beni iyi dinleyin. Bu söylediklerimden başka hiçbir bilgi vermeyeceğim." Derin bir nefes aldım ve konsantre olmaya çalıştım.

"Birazdan gözlerinizi bağlayacağız. Sizi bir arabayla yarışmanın yapılacağı platoya götüreceğiz. Sizi yıkılmış bir evin içine bırakacağız. Tek çıkışınız yerin altına doğru olacak, yerin altına inen bir kapı ve upuzun bir merdiven bulacaksınız. Merdivenden indikten sonra yarışacağınız alandasınız."

"Delilik bu," diye mırıldandı Eren, "tam benlik."

"Arabaya bindiğiniz andan itibaren her anınız kaydediliyor olacak. Platoya ulaştığınızda ise büyüklüğü konusunda hayrete düşebilirsiniz. Sizi 180 bin metrekarelik bir alan bekliyor, âdeta bir yeraltı şehri. Yukarıda sabah olduğunda sizi ışıklarla aydınlatacağız, akşam olduğunda ise ışıkları kapatacağız."

"Peki biz nerede uyuyacağız? Nerede duş alacağız?" diye sordu Nisan.

"Ben de tam o noktaya geliyordum. Amacınız alan boyunca ipuçları yakalamak ve oradan çıkmanın bir yolunu bulup evlerinize dönmek." Bu cümleyi duyduğum an artık bir evim olmadığını hatırladım ve hüzünle gözlerimi kapattım. Geri kalanını gözlerim kapalı dinleyecektim.

"Bu, günler sürebilir, haftalar veya aylar... Sizi bırakacağımız evden platoya indikten sonra o evin merdivenlere olan giriş kısmını önce kapatacağız sonra o evi komple yok edeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yani aşağıdan yukarı tek bir çıkış olacak ve sizin o çıkışı bulmanız gerekecek. Platonun içinde her on beş kilometrede bir eviniz olacak. Aşağıda belki on, belki yirmi, belki yüz, belki iki yüz tane ev var. Dıştan ve içten her şeyiyle aynı evler. Üzerlerinde '1' , '2' , '3' şeklinde numaralar var. Bu şekilde ne kadar mesafe kat ettiğinizi ve kaçıncı evde olduğunuzu görebileceksiniz. Aşağı indiğinizde karşınıza direkt olarak '1' numaralı ilk eviniz çıkacak. Geceyi orada geçirdikten sonra sabah çıkıp platoyu gezmeniz, yürümeniz, ipuçlarını bulup takip etmeniz gerekiyor. Bir nevi bir bulmacanın içindesiniz. On beş kilometre yol aldıktan sonra karşınıza ikinci eviniz çıkacak ve bu hep böyle devam edecek. Bütün ihtiyaçlarınız o evlerin içinde mevcut. Her evin içinde bir alarm sistemi var. Alarm sistemi mavi yandığında evin bahçesindeki röportaj alanına geçmeniz gerekecek. Her birinizin sırayla bahçeye kurulmuş kamera sistemlerine röportaj vermeniz gerekecek."

"Nasıl yani?" diye sordu Bulut, "Aşağıda bizimle röportaj yapan birileri mi olacak?"

"Aşağıda sizden başka kimse olmayacak Bulut. Soruları kameraların altındaki ekranda okuyacaksınız."

Kısa bir sessizlik oldu. Sanırım aşağıda hiç kimse olmayacak olması ve yarışmanın ne zaman sona ereceğini bilmiyor olmamız bizi biraz korkutmuştu. En azından beni korkutmuştu.

"Şu anda dünyanın birçok ülkesinde beşer yarışmacı sizinle aynı anda bu konuşmaları dinliyor. Hepsi birazdan sizinle aynı zamanlarda kendi ülkelerinde kurulmuş yeraltı platolarına götürülecek. Yarışma boyunca sürekli devam eden bir oylamanız olacak. Bu oylama tamamen bireysel. Sıra numarası olarak aldığınız numaralar sizin yarışma numaralarınız. Dünyanın her yerinde herkes kendi yarışmacılarına oy verebileceği gibi sizlere de oy verebilir. Bireysel oylamalarınız sayesinde her hafta birçok ödül kazanabilirsiniz. Bir hafta araba, bir hafta ev. Bireysel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olarak kazandığınız birincilikler yarışmanın sonunda herhangi bir beraberlik olması durumunda da etkili olacak. Örneğin iki takımın aynı anda çıkışı bulup çıkması durumunda bireysel oylamalara bakılacak. Bu sebeple, her ülkenin yaptığı gibi bir plan yapmak zorundayız..."

"Nasıl yani?" diye sordu Nisan merakla.

"Sizi insanlara sevdirmek zorundayız," dedi Taylan, "dizi karakterleri gibi düşünün. Onlara bir hikâye vermek zorundayız. Güzel bir kız, yakışıklı bir erkek, yarışmada doğan bir aşk ve arkadaşlıklar." Gözlerim Nisan ve Uraz'a kaydı.

"Tabii eğer kabul ederseniz. İnanın bana, oylamaları kazanmak istiyorsak bunu yapmalıyız çünkü her ülkenin takımı yapacak! Bizim jüriler olarak fikrimiz şu yönde; Kumru ve Bulut, takımın zekâsı. Eren, takımın abisi ve ortamı yumuşatanı. Nisan ve Uraz ise takımın âşıkları. Dediğim gibi, kabul etmek zorunda değilsiniz. Fakat böyle bir senaryo ilgi çekeceği için aldığınız oylar katbekat artacaktır."

Başımı kaldırıp bir kez daha Nisan ve Uraz'a baktım. Nisan gülümseyerek Uraz'a bakarken Uraz Taylan'ı dinliyordu.

"Buraya yarışmak ve kazanmak için geldiniz. Sizlere birer senaryo verip 'Şunu söyleyin, bunu söyleyin' demeyeceğiz. Sadece sizlerde yaratmak istediğimiz imaj bu. Eğer herkes için uygunsa aşağı indiğinizde en azından bu hikâyeye bağlı kalıp, bunun ufak ufak sinyallerini verseniz bile yeterli olacaktır. Örneğin Uraz ve Nisan arasında ufak bakışmalar, ufak ilgilenmeler. Kumru ve Bulut arasında ipuçlarını çözmek üzerine konuşmalar, Eren'i bir abi olarak görüp dertleşmeler... Bu şekilde birer idol yaratmak istiyoruz. Çok bir şey değil. Zaten birkaç günde bir sizlerle konuşma ve toplantı yapma imkânımız olacak. Her takımın böyle bir hakkı var. Size tavsiyeler verebileceğiz. Dışarıdan birer göz olarak sizleri izlenimlerimizi aktarabileceğiz. Eğer sizin için uygunsa benim anlatacağım başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiçbir şey yok çocuklar. Şimdi cevabınızı duymak zorundayım. Tüm bunları kabul ediyor musunuz? Uraz?"

Tüm gözler Uraz'a döndüğünde ne diyeceğini kestiremiyordum. Eğer tüm bunları kabul ederek yarışmaya girerse, bu gerçekten de kazanmak istediği anlamına gelirdi.

"Kabul ediyorum," dedi sessizce. Anlaşılan oydu ki Uraz gerçekten kazanmak istiyordu.

"Nisan?"

"Kabul ediyorum." Neşeliydi, başrol olacak olmak onu elbette ki mutlu etmişti.

"Eren?"

"Kabul ediyorum."

"Kumru?"

"Kabul ediyorum," dedim, içime büyük bir korku düşmüştü. Karın ağrım giderek artıyordu.

"Bulut?"

"Kabul ediyorum."

"Öyleyse bu bir süreliğine yeryüzünü son görüşünüz olacak çocuklar. Gözlerinizi bağlıyoruz, yeraltında görüşmek üzere."

Görevliler üzerimizdeki tüm eşyaları alıp gözlerimizi birer kumaş parçasıyla bağlarken ellerimin buz gibi olduğunu hissettim. Adımı hatırlamaya çalıştım, ismim yerine geçecek o sayıyı hatırlamaya çalıştım. Kumru'yu ve 889'u hatırlamaya çalıştım. Korkmam mantıklı değildi, buraya isteyerek gelmiştim. Heyecanlıydım, istediğimin bu olduğunu sanıyordum. Şimdi ise içimi kocaman bir korku dalgası sarmıştı.

Korkunun sebebinin ne olduğunu bağlanan gözlerimin ardında kalan karanlıkla baş başa kaldığımda anladım. Bu şekilde kazanamayacaktım. Gözler benim üzerimde olmayacaktı. Sahne ışıklarının altında dans eden bir dansçı değil, dansçıya ışık tutan bir görevli gibi olacaktım. Nisan ve Uraz'ın

zaferlerini desteklemek için bir yan rol olacaktım. Oysa benim 889'a söz verdiğim hikâye bu değildi. Bu olamazdı.

"Kolaylaştır..." dedim kendi kendime. Bu yarışmaya katılacak mıydım? Katılacaktım. Şu an burada her şeyi bırakıp geri dönmek istiyor muydum? Hayır, istemiyordum. Öyleyse tüm bunları zorlaştırmayacaktım, kolaylaştıracaktım.

889'u insanlara sevdirmek istiyorsam önce kendim sevmeliydim.

İnsanların benim kazanmamı istemelerini istiyorsam önce kendim kazanmak istemeliydim. İçimde yaralı bir kumru vardı, kanat çırpmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Hiçbir alanda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Onun yarası inançsızlıktı, kendine inanmıyordu. Oraya gitmeli ve onu iyileştirmeliydim. Her şeye rağmen mutlu kalmıştım, her zaman her şeye rağmen heyecanımı korumuştum. Şimdi de öyle yapacaktım.

Mutluydum, heyecanlıydım.

Her zaman olduğu gibi.

"Titriyorsun," dedi arabada yanında oturduğum ses. Bu ses Uraz'ın sesiydi.

Gözlerim kapalıydı, bir arabanın arka koltuğunda oturmuş bir bilinmeze doğru yola çıkmıştım. Nasıl titremezdim?

"Sadece heyecanlıyım."

"Zorlaştırma 889, kolaylaştır..." dedi Uraz.

"Sen bu cümleyi nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Jürilerden biri verdiği bir röportajda senin kurduğun bu cümleyi anlatıyordu. Hoşuna gitmiş," diye açıkladı sessizce.

"Sevindim..." diye mırıldandım, "İsmimi söyledi mi?"

"Hayır. Yarışmacılardan biri diye bahsetti."

"Peki sen bu cümleyi söyleyenin ben olduğumu nasıl anladın?" Bir süre cevap vermedi. Sonra durgun bir sesle cevapladı.

"Bilmem," dedi, "bir şekilde..."

"Sessiz olalım çocuklar, kayda giriyoruz," diye sözümüzü kesti ön koltuktan biri, "şu saniye itibariyle yaptığınız her şey tüm sesleri ve tüm ayrıntılarıyla televizyonda yayınlanacak. Şu andan itibaren sizler 'Enkaz Altındakiler'siniz." Sonra bir ses daha duyuldu.

"Üç, iki, bir. Kayıt!"

O an sessizliğin nasıl ses getirebileceğini anladığım andı. Gözlerimiz kapatılmış bir halde sessizce bir yere götürülüyorduk ve yaşadığımız bu sessiz anı tüm dünya izleyecekti.

"Merhaba dünya," dedim içimden, *"buraya içimdeki kumrunun yaralarını iyileştirmeye geldim. Buraya onu size göstermeye geldim."*

Sessizlik bir saate yakın devam ettikten sonra araba durdu. Kapısı açıldı ve bir ses duyuldu.

"İnebilirsiniz, geldik."

Dışarı attığım adım kaderime doğru attığım ilk adımdı.

Ve işte, böyle başladı her şey...

Bu kadar kolay, bu kadar hızlı.

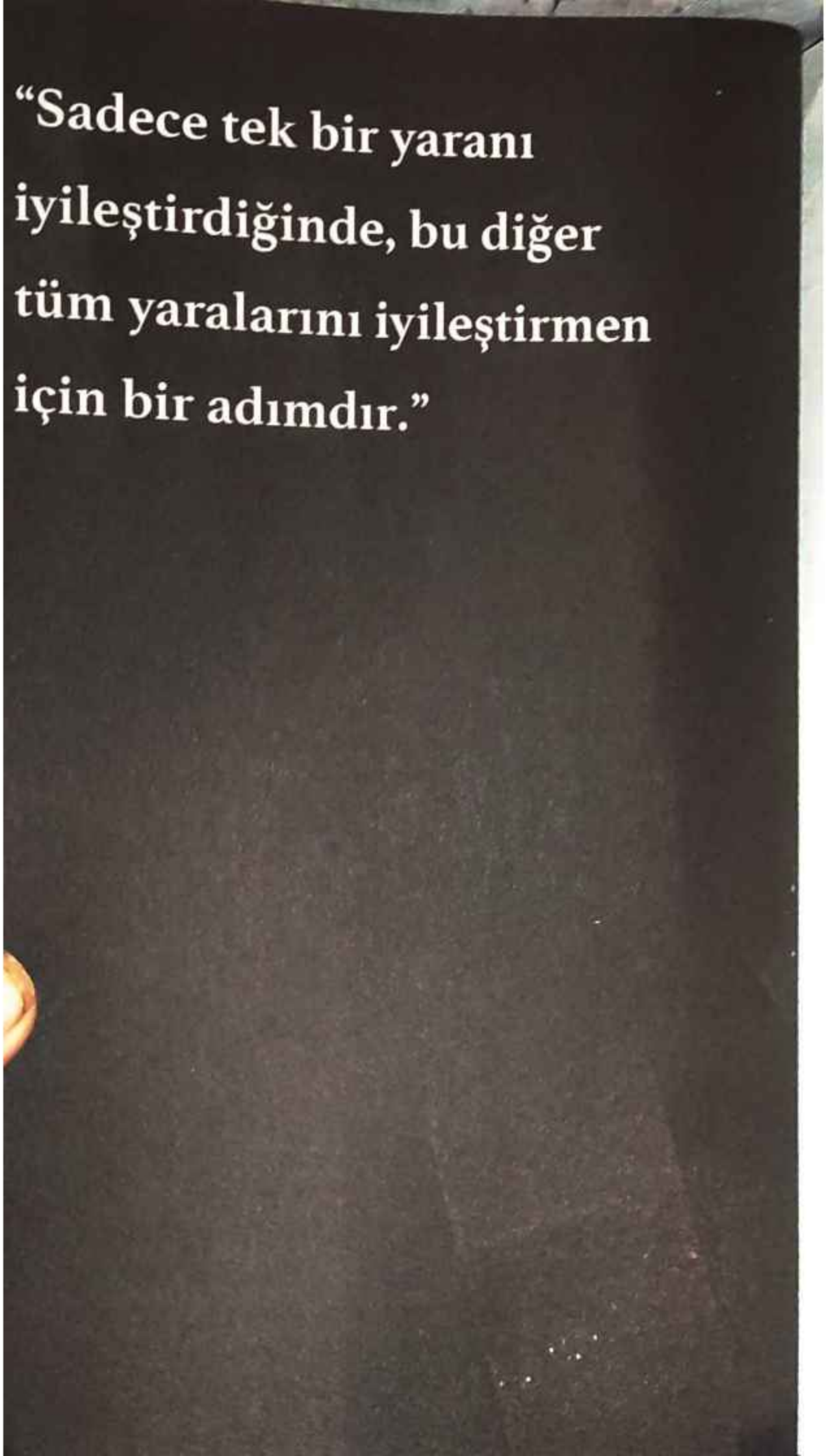
"Sadece tek bir yaranı
iyileştirdiğinde, bu diğer
tüm yaralarını iyileştirmen
için bir adımdır."

3. Bölüm

482'nin Hikâyesi

"Bulut Özar..."

"Evet efendim."

"Eğitim yılını dondurmak istediğini söylemişsin. İkinci sınıftaki tıp öğrencilerimiz arasında, en başarılı olanlardan birisin. Özel hayatın hakkında herhangi bir bilgi talep etme hakkım yok, elbette ki öğrenim yılını dondurmak en büyük hakkın. Fakat seni uzaktan uzağa kendi oğlum gibi gören bir eğitmenim. Bu kararı neden aldığını sorabilir miyim? Eğer maddi sebeplerse yardım edecek birilerini bulabilirim."

"Ben..." dedi Bulut mahcup bir gülümsemeyle, "Size sunacak mantıklı sebeplerim yok. Belki de size sunabileceğim en aptalca sebebe sahibim. Ben âşık oldum hocam."

"Âşık mı oldun?"

"Evet... Çok âşık oldum."

Bulut kayıt dondurma işlemini tamamladıktan sonra okuldan çıktı. Arkasını dönüp iki yılını geçirdiği okuluna iç çekerek baktı.

"Bana biraz zaman ver," dedi okuluna, "geri döneceğim."

Sonra cebinden çıkardığı uçak biletine baktı. Heyecanla gülümsedi. Uçağı bu akşam saat 20.30'daydı. Lise yılları boyunca

âşık olduğu, birliktelikleri ise oldukça şanssız bir döneme gelen sevgilisinin yanına Ankara'ya gidecekti.

Sevgilisi Lale iki yıldır Ankara'da psikoloji okuyordu. Son zamanlarda mesafeler yüzünden yaşadıkları soğukluk Bulut'u derin bir bunalıma sokmuştu. Bulut inanılmaz bir aşk adamıydı. Lale ile araları kötü olduğunda yemek yiyemiyor, derslerine odaklanamıyordu. Tek istediği tek bir yıldı. Lale ile yan yana geçireceği tek bir yıl için eğitim hayatının bir yılını feda etmeye hazırdı. Lale'ye sürpriz yapacak, onun yanına yerleşecekti. Bir kafede işe girecekti, çalışacağı yer bile hazırdı.

"20.30 kalkışlı İstanbul – Ankara yolcuları, lütfen kapıya geliniz."

Bulut elinde biletiyle uçağa giden körüğün kapısında beklerken hâlâ gülümsüyordu. Yüzündeki gülümseme asla solmuyordu. İçindeki heyecan tarif edilemez boyuttaydı. Uçuş boyunca gökyüzünü izleyip hayaller kurmuştu. Ankara Havalimanında inip merkeze giden araçlardan birine bindiğinde Lale'ye bir mesaj attı.

"Ne yapıyorsun hayatımın anlamı?" Lale'nin cevabı beş dakika sonra geldi.

"İyiyim aşkım. Özge ile ders çalışıyoruz."

Özge Lale'nin son zamanlarda vakit geçirmeye başladığı sınıf arkadaşlarından biriydi. Bulut Lale'nin mesajlarını bile onun sesiyle duyuyordu. Mesajına baktığında bile onun gözlerini görüyordu sanki.

Merkezde inip Lale'nin evine yürümeye başladığında Ankara'nın dondurucu ekim soğuğu bile onun için ilham vericiydi. Kulaklığından telefonunda çalan "Perdenin Ardındakiler" grubunun "Ankara'yla Bozuşuruz" şarkısı duyuluyordu. Bulut tam yirmi dakika boyunca Ankara sokaklarında yürüdükten sonra elinde bir demet lale ile Lale'nin oturduğu binaya ulaştı.

Şansına, binadan çıkan biri kapıyı açık bırakmıştı. Sürpriz tam istediği gibi ilerliyordu. Saçları soğuktan nemlenmiş, çiçekleri tutan elleri buz gibiydi. Tek istediği Lale'nin yanına gidip ona sıkıca sarılmak ve ellerini, onun ellerinin arasında ısıtmaktı. Merdivenleri heyecanla çıktıktan sonra kapının deliğini eliyle kapattı. Yüzünde tam bir aptal âşık gülümsemesiyle zili çaldı ve beklemeye başladı.

"Kim o?" dedi bir ses, Lale'nin sesi. Bulut elini kapının deliğinden çekip kapıya yaklaştı ve gülümsedi.

"Bulut?" Lale kapıyı açmak yerine içeriden şaşkın bir sesle konuşmayı tercih ediyordu.

"Benim hayatım. Açabilirsin." Lale kapıyı açtığında yüzünde şok ifadesi vardı. Bulut Lale'nin bu sürpriz karşısında yaşadığı şoka gülüyordu. Ona sıkıca sarıldığında Lale buz gibi olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Bulut, "Şoktasın, değil mi?"

"Kim geldi bebeğim?" İçeriden gelen sesle başını kaldıran Bulut karanlık koridordan kapıya doğru yürüyen silueti gördü. Önce birkaç saniyeliğine donakaldı, sanki beyni bütün işlevlerini yitirmişti. Sonra Lale'ye baktı ve bir açıklama bile istemediğini anladı.

"Tanıştığıma memnun oldum Özge," dedi Bulut karşısında duran sakallı, bıyıklı, otuzlu yaşlarındaki adama.

"Ne Özge'si hadsiz! Sen kimsin? Lale kim bu?" Lale'nin yanındaki adamın duruşu bile her şeyi belli ediyordu. Adam zengindi. Öyle böyle değil, inanılmaz zengindi. Binaya girerken kapıda gördüğü lüks aracın kime ait olduğu şimdi belli olmuştu. Bulut çaresizce içine sığmayan öfkesini bastırmaya çalıştı ama bu imkânsızdı.

"Paran için seninle olan bu karaktersizin sevgilisiyim," dedi öfkeyle.

"Ne sevgilisi? Lale ne diyor bu?"

Lale ise hiçbir şey söyleyemiyordu, köşeye geçmiş ağlamaya başlamıştı.

"Senin için harcadığım aylarıma, yıllarıma yazık. Senin yüzünden aylardır tek bir ders notumu bile okuyamadım. Senin o aptal, sebepsiz soğuk konuşmalarını kafaya takmaktan bütün derslerimden kaldım. Senin için, sırf senin yanında olabilmek için okulumu dondurup buraya kadar geldim. Çünkü bana yan yana olamadığımız için böyle olduğunu söylüyordun! Derdinin para olduğunu söyleseydin keşke, her ay iki üç bin lira yollardım soğuk konuşmazdın. Değil mi? Yoksa fiyatın daha mı yüksek? Biriken borcum filan varsa çekinmeden söyle, öderim."

Bulut içindeki bütün kini ve öfkeyi kusup giderken ardında bıraktığı tartışma ve bağrışma sesleriyle birlikte oradan uzaklaştı. Binadan çıkıp kapının önünde duran lüks araca birkaç tekme savurduktan sonra bütün öfkesine, bütün nefretine rağmen telefonunu çıkardı. Polisi aradı. Lale ona her ne kadar bunu yaşatmış da olsa yanındaki adamın ona neler yapabileceğini tahmin edebiliyordu ve hiç kimse, hiçbir zaman, hiçbir şekilde şiddet görmeyi hak etmezdi.

"İyi akşamlar. Komşularımın evinde bir kavga olduğunu duydum. Adam pek tekin bir tipe benzemiyor. Adres versem gelip kontrol eder misiniz?" Bulut polislere adresi bildirdikten sonra yıkılmış ve mahvolmuş bir halde yürümeye başladı.

Ağlıyordu. Sokaklarda çaresizce geziniyordu. Bir sonraki uçuşun saat kaçta olduğuna bakacak halde bile değildi. Geçtiği sokakların birinde yerde bir kâğıt gördü. Kâğıt o kadar ıslanmıştı ki uçamıyordu bile. Eğilip merakla kâğıdın üzerindeki satırları okudu.

"BU BİR KAYBOLMA PROJESİ!" yazıyordu en başta. Yağmur kâğıttaki yazıları bozamamıştı.

"Sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

"ENKAZ ALTINDAKİLER çok yakında tüm dünyayla aynı anda yayında! Ülkeni temsil edecek beş yarışmacıdan biri olmak için @enkazaltindakilertv hesabımızdan bizimle iletişime geçebilirsin.

Unutma, zor olan kaybolmak değildir. Zor olan eve dönmektir."

Bulut eve dönmesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Kolay olanın, kaybolmak olduğunun farkındaydı. Kâğıtta yazanların önce bir şaka olduğunu düşündü. Sonra içindeki her şeyden vazgeçmiş bir deli cesaretiyle kâğıtta yazan hesaba girdi. Bu bir yarışmaydı.

"Enkaz Altındakiler'den biri olmak üzere başvurmak için isim, soy isim ve doğum tarihinizle birlikte atacağınız bir mesaj yeterli olacaktır. Bol şans."

"Sadece bir mesaj mı?" diye düşündü içinden. Sayfayı inceledikten sonra içinden gelen dürtüyle mesaj sayfasına girdi.

'Bulut Özar, 20' yazdı ve gönderdi. Ankara'nın yağmuru şiddetini artırırken Bulut gördüğü en yakın kafeye oturdu. Kafenin camından dışarı bomboş gözlerle bakıyordu. O sırada telefonu titredi. Mesaj yarışmadan geliyordu.

"Sevgili Bulut Özar, yüzlerce yarışmacı adayı ile birlikte ilk elemeye katılmaya hak kazandınız. 9 Ekim günü saat 16.00'da aşağıdaki adreste olmanız halinde ilk elemeye katılabilirsiniz. Bol şans."

"9 Ekim..." dedi kendi kendine, "yarın."

Kafede bir saat kadar oturduktan sonra uçak bileti aramaya başladı. Hakkında doğru düzgün hiçbir bilginin bulunmadığı

bu yarışmanın seçmelerine katılacaktı. Çünkü gitmek istiyordu, ne olursa olsun, nereye olursa olsun.

Sadece gitmek...

Uçağa bindi, İstanbul'a döndü.

Ertesi gün eline tutuşturulan kâğıtta yazan rakamların oluşturduğu sayı, gözlerini uzun süre üzerinden ayıramadığı bir sayıydı. Sanki sadece bir sayı değildi de bir anlamı vardı.

"482."

Anlamı O'ydu. *Artık Bulut yoktu, artık 482 vardı.*

(Günümüz)
(Kumru'nun Anlatımıyla)

"Sadece tek bir yaranı iyileştirdiğinde bu, diğer tüm yaralarını iyileştirmen için bir adımdır."

Dans hocamın geçen sene kurduğu bu cümle arabadan indiğimiz saniyeden beri aklımdaydı. Buraya neden geldim diye düşünüp durup onlarca neden arasında kayboluyordum.

İçimdeki merak duygusu benim buraya neden geldiğimden çıkıp diğerlerinin buraya gelmeyi neden istediklerini sorgulamaya başlamıştı. Nisan gördüğüm en özgüvenli insanlardan biriydi. Oldukça da neşeli görünüyordu. Buraya herhangi bir kırılmışlığın üzerine gelmiş olamazdı. Eren sürekli gülüyordu, mutluydu, neşeliydi. Eğlenmeye geldiği belliydi. Bulut, sakin ve huzurlu görünüyordu. Bana kalırsa buraya geliş sebebi ne eğlenmekti ne de bir şeylerden kaçmaktı. Sanki yoldan geçerken uğramış gibiydi. Uraz'da ise çözemediğim bir şeyler vardı. Sanki buraya zorla getirilmiş gibi görünüyordu. Mutsuzdu, gergindi, sanki yetişmesi gereken bir yer, hatta yetişmesi gereken biri vardı...

"Burası bir orman mı?" diye sordu Nisan korku dolu bir sesle. Ayaklarımızın çamura battığını hissediyordum. O an bir kapı açılma sesi geldi.

"İçeri," dedi yarışmanın yönetmenlerinden biri.

"İçeriye nasıl girildiğini de söyleseniz keşke!" Eren keyifle cevap verirken uzattığım elim bir duvara değdi. Tam o an ayağımın altında, topraktan ve çamurdan bambaşka bir yapı olduğunu fark ettim. Mermer miydi bu? Çamura bulanmış ayaklarım mermerde kayarken yere düşmek üzere olduğum an bir elin kolumu tuttuğunu fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu bir ses, Bulut'un sesi. Bulut'un kolumu tutmasıyla toparlanıp iki elimi birden önümdeki duvara dayadım.

"İyiyim, sorun yok. Duvarı tutuyorum."

"Duvar mı? Evi bulduk mu?" dedi Nisan.

"Burada bir kapı var." Uraz'ın sesi sanki günlük yaşantısına devam ediyormuş gibiydi, sıfır şaşkınlık ve sıfır heyecan.

"Açabilecek misin?" dedi Eren. O sırada kapının açılma sesini duydum.

"Giriyorum," dedi Uraz, "arkamda mısınız?"

"Geliyoruz," diye mırıldandım.

"Hepimiz burada mıyız?" dedi Bulut, "Kapı kapandığına göre buradayız..."

Ardımızdan kapanan kapı ve geride kalan sesler bize gösteriyordu ki artık baş başaydık. Kameramanlar yoktu, yönetmenler yoktu, herkes ardımızda kalmıştı. Şov kısmı bitmişti ve şimdi gerçek yarışma başlıyordu.

"Bu şeyleri gözümüzden çıkarabilir miyiz artık?" Nisan sızlanırken derin bir nefes alıp gözlerimdeki kumaşı çıkardım. Uraz, Bulut ve Eren de gözlerindeki kumaşları çıkarmış etrafı inceliyorlardı. Kimse Nisan'a söylemeyecek miydi?

"Çıkar istersen. Biz çıkardık," dedim sessizce. Nisan gözlerini açıp saçlarını düzeltirken arkamı döndüm. Burası gerçekten de yıkılmış bir evin biraz da olsa sağlam kalabilmiş tek odasıydı.

"Bakın, geri sayım yapıyorlar. Ne için?" dedi Eren duvardaki saati gösterirken.

30, 29, 28, 27...

Saniyeler hızla kayıp giderken Uraz eğilip yerde duran metal kapağı kaldırdı.

"Sanırım bunun için," dedi. Kapağın altından çıkan merdiven bahsettikleri merdiven olmalıydı. Oradan geçip platforma inmek zorundaydık. Kural buydu.

"Sanırım inmemiz gerekiyor," diyerek merdivenlere doğru bir adım attım. Ben hızla ve kararlılıkla merdiven basamaklarını inerken içimde korku duygusundan eser kalmamıştı. Merdivenleri başım dik bir şekilde inerken son basamak ve zemin arasında yaklaşık elli santimlik bir boşluk olduğunu görmeyip kendimi sırtüstü yere düşmüş bir halde bulduğumda bile hâlâ başım dikti.

Şaka değil, yarışmaya düşerek girmiştim.

Üstelik yukarıda da düşmüştüm! Neredeyse bir saattir kameralar tarafından çekiliyordum ve iki kere düşmüştüm. Pek de hayal ettiğim gibi bir izlenim veremiyordum, değil mi?

"İyi misin, inanamıyorum!" Nisan sanki uçurumdan aşağı düşmüşüm gibi telaşlı bir sesle elini bana uzattığı sırada başımı salladım.

"İyiyim, sıkıntı yok."

"Çok yüksekten düştün ama!"

"50 santim kadar..." diye mırıldandım.

Ayağa kalkıp üzerimi düzelttiğim sırada diğerleri de aşağı inmişti. Önümüz uçsuz bucaksız, yemyeşil bir şehri andırıyordu. Yan yana durmuş önümüzde uzanan ağaçları, kırık dökük çardakları incelerken başımı kaldırdım. O an üzerimizin tamamen kapalı olduğunu görmemle kalbimin sıkıştığını hissettim. Oysa üzerimizde beni şaşırtan bir detay vardı.

"Yıldızlar..." dedim şaşkınlıkla, "Üzerimizde yıldızlar var."

Başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Platonun tasarımını öylesine gerçekçi yapmışlardı ki sanki gerçekten geceyi yaşıyor, yıldızları görüyorduk. Üzerimizi kapkaranlık bir ekran kaplıyordu. Yıldızlar sadece o ekrana yansıtılan görüntülerden ibaretti.

"Ve ay," dedi Uraz, "ay da orada."

Uraz'ın bakışlarını takip ettiğimde gökyüzündeki ayı gördüm. Ağaçların arasında yanıp sönen sokak lambaları, bile isteye yıpratılmış gibiydi. Eski püskü duvarlarıyla her şey öylesine gerçekçi duruyordu ki yeraltında olduğumuzu sadece biz anlayabilirdik. Duvarlardan birine spreyle bir yazı yazılmıştı.

"ENKAZ ALTINDAKİLER
Çünkü kaybolmak kolay olandır..."

Gözlerim yazıya takılı kaldığı sırada Eren'in elinde keselerle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Bunlar bizim galiba. Şuraya, ağacın altına bırakmışlar."

Her birimize birer kese uzattı. Üzerlerinde numaralarımız yazıyordu. 889 yazılı keseyi elime aldım. Ağır sayılmazdı. İçinden önce bir bileklik çıktı. Boncuklarında 889 yazan bir bileklik. Bu sayıyı her gördüğümde heyecanlandığım gibi yine heyecanlanmıştım. Bilekliği titreyen parmaklarımla sol elime geçirdim. Sonra içinden bir rozet çıktığını gördüm. Rozette aynı şekilde 889 yazıyordu. Rozeti cebime koydum ve kesenin içini incelemeye devam ettim. Düdük, el feneri, pusula, iğne-iplik gibi birçok ufak tefek ihtiyacımız buraya konulmuştu. En sonunda keseden bir not çıktı.

"Bence notu sesli okumalıyım," dedi Nisan bir anda kendi kendine. Televizyondaki insanlara ne yazdığını dinletmek istiyordu. Alaycı bir tavırla güldüm. Başımı eğip onlardan birkaç adım uzaklaştım ve Nisan'ın notu okuyan sesinden uzaklaşıp bir ağacın altında kendi notumu kendi kendime okudum.

"Merhaba sevgili 889. Kıyafetlerin evde, onları kendi odandaki dolaptan alıp giyebilirsin. Odandaki her şey oraya senin kullanımın için konuldu. Hiçbir şeyi yanına almak zorunda değilsin. Birinci evi terk edip ikinci eve geçtiğinizde, birinci evde olan her şeyi ikinci evde de bulabileceksin. İkinci evde bulamayacağın tek şey kendinsin. Çünkü burada geçirdiğin her saniye ve her dakika değişimini göreceksin, hissedeceksin. Unutma 889, buraya gelirken her kimsen buradan çıkarken o olmayacaksın. İyi şanslar."

Notu katlayıp kesenin içine koydum. Sonra başımı kaldırıp etrafa bakındım. Şu an beşimizin de yaptığı şey aynıydı. Evi arıyorduk.

"Burada!" dedi Eren heyecanlı bir sesle, sesime gelin. Eren'in sesine doğru bir adım attığım sırada dördümüz yan yana oraya doğru ilerliyorduk. Eren ağaçların arasında bir evin önünde durmuş bizi bekliyordu.

Evi gördüğüm an gözlerim evin kapısının üzerindeki '1' yazısına kaydı. Burası bizim birinci evimizdi.

"Kapısı açık mı?" diye sordu Uraz.

"Açık, girmek için sizi bekledim." Eren kapıyı açıp içeri girerken tek tek peşinden girdik. Ev dışarıdan bakıldığında gotik bir izlenim verse de içeri girildiğinde sıcacık bir havası vardı. Dışı simsiyahtı. İçi ise odun konseptiyle döşenmişti. Tek katlı bir ev olmasına rağmen dört kişilik tasarlanmıştı ve inanılmaz büyüktü. Direkt olarak yerdeki zeminin üzerine yapılmamıştı. Evin zemininde, evi yerden yaklaşık bir metre yukarıda tutan direkler vardı.

"Burası ortak alan olmalı," dedi Bulut. Kapıdan girdiğimizde bizi karşılayan ilk görüntü şömineli ve kocaman bir salondu. Salonun devasa camları tüm ormanı görüyordu.

"Burası benim odam olmalı," dedi Eren salonu kastederek. Ona bakıp güldüm. O sırada Nisan'ın sesi duyuldu.

"Ben odamı bulmaya gidiyorum!" Nisan koridora doğru koşuşturarak giderken biz burada durmuş salonu izliyorduk. Salonun karşı duvarında oldukça güzel bir açık mutfak vardı.

"Odalarımızın kapılarında numaralarımız yazıyor," diye seslendi Nisan.

"Ben de gidip bakayım," diye mırıldandım ve yanlarından ayrıldım. Odam koridorun en sonundaki odaydı. Koridor boyunca yanından geçtiğim camlar hâlâ ormanı gösteriyordu. 889 numaralı odaya girdiğimde odamın büyüklüğü karşısında hayrete düştüm. Her odada bir banyo vardı. Üstelik dolabımda ihtiyacım olabilecek her şey bulunuyordu. Pedler, çoraplar, kıyafetler, iç çamaşırları, kişisel bakıma dair her şey... Dolapta bir de not vardı.

"Lütfen üzerinizdeki kıyafetleri değiştirmek için giyinme kabinini kullanın, kamera olmayan tek yer orası ve banyonuz. İçiniz rahat olabilir."

Kıyafetlerin üzerinde ise ikinci bir not daha vardı.

"Lütfen üzerinizde yer alan kişisel kıyafetlerinizi çıkarıp sepete atın. Yarışma boyunca sadece size temin ettiğimiz kıyafetleri kullanmak zorundasınız."

Notları okuduktan sonra üzerime baktım. Şu an burada, bana ait bir tek kıyafetlerim vardı, ama onları burada bırakacak olmak bende hiçbir hüzün etkisi yaratmıyordu. Dolaptan iki parça kıyafet aldım ve giyinme kabinine girdim. Zaten hepsi benzer kıyafetlerdi. Koyu renk pijama takımları, siyah renk pantolonlar, siyah renk kazaklar ve kapüşonlular. Bir tek çoraplar hem siyah hem beyaz olarak iki çeşit koyulmuştu. Odada bir saat görememiştim. Burada saatleri bilmeden mi yaşayacaktık? Bir yandan odayı incelerken bir yandan elimdeki kıyafetlerle birlikte en köşede duran giyinme kabinine doğru gidiyordum.

Giyinme kabinine girdiğim an ne yaptığımın bilinçsizliğinde yere dizlerimin üzerine oturdum. Buranın dışında bütün

kameralardan görünüyor olmam beni o kadar germişti ki, buraya girene kadar farkında bile değildim. Burası âdeta güvenli bölgeydi, konfor alanıydı. Her tarafı kapalıydı, içinde sadece askılıklar ve burayı çok az aydınlatan bir ışık vardı.

İçimden bir ses "Keşke burada uyusam," diye düşündü. Ama yasak olmalıydı. Görünmek zorundaydık, bizi uyurken bile izleyecek olmalarına izin vermiştik. Birkaç dakikayı kabinin içerisinde 889 olarak değil Kumru olarak geçirdikten sonra giyindim ve "Hoşça kal Kumru," diye düşündüm. Oradan çıkıp üzerimden çıkardığım kıyafetleri kirli sepetine bıraktım. Karşımda duran aynaya baktığımda gördüğüm kişinin Kumru olmadığına yemin edebilirdim. Karşımda gördüğüm simsiyah gözler 889'un gözleriydi. Koyu kestane dalgalı saçlarım darmadağın olmuştu. Ne uzun ne kısa saçlarım vardı, arafta kalmış bir boydu bu. Belki de onlara bir şekil verdirmeliydim, belki de onları kesmeliydim.

Saçlarımı tepede topuz yaptım ve dolapta duran siyah spor ayakkabılardan birini giyip odamdan çıktım. Üzerimde baştan aşağı simsiyah bir eşofman takımı vardı. Beyaz olan tek şey çoraplarımdı. Evin içi odama göre soğuktu. Koridoru geçip salona ulaştığımda Eren ve Nisan'ın yemek yaptıklarını gördüm. Uraz bir köşede, Bulut ise bir başka köşede oturmuş şömineyi izliyorlardı.

"Kumru, gelsene. Menemen yapıyoruz," dedi Eren neşeli bir sesle. Başımı sallayıp onlara doğru ilerledim.

"Hadi kızlar, biriniz bunu alın. Domatesleri kesin. Diğeriniz de biberleri." Eren önümüze birer kesme tahtası, biraz da domates ve biber koyduktan sonra kenara çekildi.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Nisan.

"Son dokunuş benden..." dedi Eren, "Yumurtayı ben kıracağım."

"Yorulmaz mısın, beraber kıralım istersen," demem Eren'i de Nisan'ı da güldürdü.

"İşim bu," dedi Eren, "son dokunuşları yapmak."

"Sahi ya, mesleğin neydi senin?" diye sorduğum sırada bir yandan da domates kesiyordum.

"Aşçıyım," deyince şaka yaptığını sanıp güldüm, Eren güldüğümü görüp konuşmaya devam etti, "Şaka yapmıyorum. Gerçekten aşçıyım. Fakat en son çalıştığım yerde yemeklere pek de elimi sürdüğümü söyleyemem. Daha çok stajyerlere neler yapmaları gerektiğini anlatıyordum. Burada olduğu gibi..."

"Kaç yaşındaydın sen?" diye sordu Nisan.

"23, sizin yaşlarınız ne peki?"

"Ben 19 yaşındayım," dedim.

"Ben de 20," dedi Nisan.

"Uraz, Bulut... Sizler kaç yaşındasınız?" Eren onlara doğru seslenince ikisi de başlarını kaldırıp baktılar. Suratları beş karıştı.

"20."

"20."

"En küçüğümüz Kumru yani, gerçi çok da bir fark yok. Sizler aynı sayılırsınız. Ben ise baya yaşlı kalıyorum aranızda. Gidip tansiyon ilaçlarımı içeyim." Eren'e bakıp gülümsedim, "Kumru eline dikkat et."

Eren anlık mod değişikliğiyle endişe içinde elimi gösterdiğinde ben çoktan parmağımı kesmiştim bile. Bıçağı yere bırakıp acı içinde geri çekildiğimde Uraz ve Bulut'un da ayağa kalktıklarını gördüm.

"Kan akıyor!" dedi Nisan saçma bir farkındalıkla. Neredeyse acımı unutup gülmeye başlayacaktım.

"Ne oldu?" diye sordu Uraz endişeyle.

"Ciddi bir şey mi?" dedi Bulut.

"Hayır, sadece kesik."

"Yani ciddi bir şey!" dedi Nisan telaşla.

O sırada Eren çekmeceleri karıştırıyordu. Yarabandı arıyor olmalıydı.

"Bakabilir miyim?" dedi Bulut.

"Bakmama izin verir misin?" dedi Uraz.

Uraz ve Bulut başımda eğilip aynı anda aynı soruyu sorduklarında Bulut cümlesine bir ekleme yaptı.

"Ben tıp öğrencisiyim. O yüzden sordum." Bulut'un cümlesi Uraz'ın parmağıma bakmasını anlamsız kılarken Uraz'la göz göze geldik.

"Tabii," dedi, "sen bak." Sonra ayağa kalktı ve Eren'in yanına geçti. Buna bozulmuş olamazdı, değil mi?

"Çok derin kesmişsin. Neredeyse bütün parmağını boydan boya kesmişsin. Biraz tampon yapmamız gerekecek gibi."

O sırada Eren çekmecelerin birinde bütün ilk yardım malzemelerini buldu. Bulut parmağıma sargı beziyle bir süre baskı uyguladıktan sonra evin içindeki gergin sessizliğin içinde sargı bezini değiştirip parmağımı temiz bir sargı beziyle sardı.

"Bir süre bu şekilde kalsan iyi olur."

"Tamamdır, teşekkür ederim."

Bulut yerdeki malzemeleri toplarken Eren'in bana uzattığı eli tutup ayağa kalktım. Nisan ve Uraz ise mutfak tezgâhına yaslanmış bizi izliyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Nisan.

"İyiyim. Ameliyatım çok iyi geçti," dedim gülümseyerek.

Kurduğum cümle Nisan ve Eren'i güldürürken Uraz'ın gülüşü oldukça buruktu. Bulut ise zaten burada değil gibiydi. İlerleyen dakikalarda Uraz da Bulut da bahçede yürüyüş yapma niyetiyle ortadan kayboldu.

Nisan, Eren ve ben yaptığımız menemeni yedikten sonra bir süre daha şöminenin karşısında oturduk. Yaklaşık yarım saat boyunca havadan sudan sohbet ettikten sonra uyumaya gideceklerini söyleyip kalktılar. Uraz ve Bulut ise hâlâ dönmemişti. Kendime bir kahve yapıp salonun kocaman camlarından

birinin önünde duran ahşap sandalyelerden birine oturdum. Kahvemi içip dışarıyı izlediğim sırada evin kapısının açıldığını duydum. Başımı çevirdiğim an gelenin Uraz olduğunu gördüm.

"Tek kalmışsın," dedi sessizce.

"Uyudular. Menemen istersen dolapta var. Sizin için ayırdık."

"Yemeyeceğim," dedi Uraz. Bir bardak su alıp yanıma oturdu. Orada dakikalarca hiç konuşmadan durduk. Canını sıkan şeyler olduğu belliydi. Sormak ve sormamak arasında gidip geliyordum ama yüz ifadesi o kadar üzücüydü ki sanki bir teselli istiyor gibiydi.

"İyi misin?" diye sordum. Başını kaldırıp yüzüme baktı. Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra başını tekrar cama doğru çevirdi.

"İyi değilim," diye mırıldandı, "ve bu önemli değil."

"Anlatmak istersen dinlerim," dedim çekinerek.

"Anlatmak istemem," dedi. Cevabı beni hayal kırıklığına uğratsa da en azından dürüsttü.

"O zaman ben seni yalnız bırakayım. Belli ki düşünmen gereken şeyler var..." diyerek ayağa kalktım. Koridora doğru ilerlediğim sırada sesini duydum.

"İyi geceler 889," dedi, "belki bir gün anlatırım."

Bir süre orada durup onu izledim, bir şeyler söylemek istedim ama söyleyebileceğim hiçbir şeyin bir yardımı olmayacaktı.

"İyi geceler 533," dedim ve arkamı dönüp odama doğru ilerledim.

İlk evimizde olan ilk ve son gecemiz sona ermişti. Sabah uyandığımızda bizi bambaşka bir gün, bambaşka bir ev bekliyordu. İki düşüş ve bir kesikle tamamladığım ilk günün, ertesi gününün nasıl olacağına dair inanılmaz bir merak içindeydim...

URAZ KAYALAR
BURADAYDI

4. Bölüm

356'nın Hikâyesi

(01.10.2020)

"İyi ki doğdun bebeğim!"

"İyi ki doğdun güzelim!"

"İyi ki doğmuşsun prenses."

Nisan yirminci yaşına girdiği gün tüm arkadaşları ve ailesiyle birlikte müstakil evlerinin dev bahçesindeki havuz başında verdikleri kalabalık partide en sevdiği hissi yaşıyordu: İlgi odağıydı. Gecenin parlayan yıldızıydı, tüm gözler onun üzerindeydi, tam istediği gibi.

"Nisan bu kameraya da bak!"

"Nisan bana da bak!"

"Nisan videodasın, buraya bak!"

Herkes Nisan'a bakıyor, onu izliyor, ona sesleniyor, onu fotoğraflıyor, onu ölümsüzleştiriyor, onu parlatıyordu. Bunlar Nisan için her şeydi. Herkes hediyelerini verirken babası Nisan'ı kenara çekmiş elindeki konyağı yudumlarken ona bir zarf uzatmıştı.

"Bu da ne baba?" diye sormuştu Nisan.

"Sana hediyem."

"İçinde ne var?"

"Aç da bak bakalım..."

Nisan elinde tuttuğu zarfı merakla açarken içinden çıkabilecek şeye dair birçok fikri vardı. Bir alışveriş çeki, uçak bileti, kredi kartı, birçok şey... Oysa zarfın içinden bir kraft kâğıdı çıkmıştı. Nisan kaşlarını çatarak önce babasına baktı. Sonra başını eğdi ve kâğıdı okumaya başladı.

"Sevgili Nisan, Enkaz Altındakiler adlı televizyon yarışmamızda seni de yarışmacı olarak görmek isteriz. Tüm dünyanın yedi yirmi dört izlediği beş yarışmacıdan biri de sen olmak ister misin?"

"Bu da ne demek?" diye sordu Nisan şaşkınlıkla. Babası başını salladı.

"Televizyonda olmak istemiyor muydun? Şöhret, para... İstemiyor muydun?"

Nisan'ın babası hatırı sayılır zenginlerdendi. Nisan böyle büyütülmüştü, lüks içinde. Ne isterse alınmış, ne isterse yapılmıştı.

"Yani beni bir televizyon programına yarışmacı olarak mı göndereceksin?" dedi anlam vermeye çalışarak. Bu hiç de onun hayal ettiği gibi bir şey değildi, Nisan oyuncu ya da manken olmak istiyordu.

"Nesini beğenemedin?" diye sordu babası şaşkınlıkla.

"Ne yapacağım, çamurların içinde koşturup ödül kazanmaya mı çalışacağım?"

"Öyle bir yarışma değil. Bu zamana kadar televizyon tarihi boyunca yapılmış en büyük yarışma olacak. Tüm dünya üzerinde aynı anda yapılacak bir yarışma bu. Çamurların içinde koşturma filan yok. Sadece çıkış yolunu çözmeniz gereken bir alanın içinde olacaksınız, bir nevi dizi gibi. Bu yarışmaya katıldığın takdirde Türkiye'nin en önemli isimlerinden biri olacaksın."

Duydukları Nisan'ın aklına yatmaya başlamış gibiydi. Saçlarını istiridye küpelerinin arkasına attı ve babasına baktı.

"Peki nasıl oldu bu? Yani ben bir elemeye alınmayacak mıyım?"

"Aslında elemeye filan gerek yok. Seni benim ricamla davet ediyorlar. Zaten tam aradıkları yüze de sahipsin. Yapımcılarından biri, benim çok yakın bir arkadaşımın abisi. Fakat prosedür gereği seni öylesine bir iki elemeye alacaklarmış. Elemeler haftaya. Kasma kendini, sen zaten seçildin. Git ve vakit geçirmeye bak..."

Nisan derin bir nefes aldı. Başını kaldırdı ve havuzun üzerinden evin direklerine kadar asılmış ışıklara baktı. Böyle olmak istiyordu, parlamak, ışık saçmak istiyordu.

"Her anın kameraya çekilecek, bunu da unutma," dedi babası, "herkese iyi davran, kendini sevdir."

"Merak etme baba," dedi Nisan, "kendimi nasıl göstermem gerektiğini bilecek kadar zekiyim."

Nisan'ın hikâyesi ise böyle başladı. Diğerlerinin aksine, kendini acı içinde sokaklara atmışken değil, en pahalı kıyafetlerinin içinde ve en mutlu gününde başladı her şey.

Artık pahalı kıyafetler yoktu, pahalı takılar ve lüks evler... Nisan'dan geriye sadece kendisi kalacaktı ve bir de koluna takılan '356' numaralı bilekliği.

Artık Nisan yoktu, artık 356 vardı.

(Günümüz)
(Kumru'nun Anlatımıyla)

Sabah gözlerimi açtığımda içinde bulunduğum zaman diliminin sabah olup olmadığını bile bilmiyordum. Ayağa kalkıp odamın siyah perdesini araladım ve gördüğüm görüntü karşısında pencereden dışarıya bakakaldım. Gökyüzü öyle güzel bir tondaydı ki, gün doğumunu yerin üzerinde bile böylesine güzel yakalayabildiğim olmamıştı hiç.

Hızlıca bir duşa girdikten sonra üzerime gündüz giymemiz için verilen kıyafetleri geçirdim. Siyah pantolon, siyah kazak ve siyah bir ceket. Verdikleri küçük siyah sırt çantasının içine el fenerini, pusulayı, düdüğümü ve kesenin içinden çıkan ufak tefek şeyleri de koyduktan sonra en son '889' yazılı bilekliğimi taktım. Bir süre bileğimdeki '889' yazısına baktı gözlerim.

"Hazır mıyız?" dedim kendi kendime.

Hazırdım, her şeyimle.

Odamdan çıkıp diğerlerini bulmak için salona doğru yürüdüm. Eren'i mutfak tezgâhında gördüğüm an ayak seslerimi duymuş olacak ki bana dönüp gülümsedi.

"Günaydın küçük hanımefendi," dedi gülümseyerek.

"Günaydın, ne yapıyorsun?"

"Size sandviç hazırlıyorum. Biraz domates, biraz kıvırcık, biraz mısır, eritilmiş peynir ve yumurta. Sos olarak da limonlu sarımsaklı mayonez ve..."

"Ve kekik," diye ekledim, "inan bana sandviçe yakışan tek baharat." Eren kaşlarını kaldırarak bana doğru döndü.

"Nesin sen sandviç profesörü mü?" dedi gülerek.

Utanarak gülümsedim ve yanına gidip buzdolabını açtım. Bir yandan buzdolabındaki meyve sularını incelerken bir yandan ona cevap veriyordum.

"Annemi bir kez olsun yemek yaparken görmediğim ve hayatım boyunca hep okul veya iş yüzünden eve geç geldiğim için gerçekten de bir sandviç profesörü olduğumu söyleyebilirim."

"Annenin bunu izlediğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Eren.

"Biliyorum," dedim gülümseyerek, "alınacağını sanmıyorum. Bu onun tercihi."

"Günaydın!" Nisan neşeli ve enerjik bir sesle yanımızda belirdiğinde neşesinin yapmacık olup olmadığını sorguluyordum. Bu kadar enerjik olması normal miydi?

"Günaydın," diyerek kenara çekildim ve dolaptan çıkardığım bardakları masaya götürdüm.

"Günaydın sarışın, iyi uyudun mu?" Eren Nisan'la konuşurken ben bardakları masaya koymuş, bahçeye göz atıyordum. Acaba Uraz ve Bulut hâlâ uyuyor muydu?

"Diğerleri uyuyor mu Eren?" diye sordum.

"Sanırım. Ben uyanalı yarım saat oldu ama ikisini de görmedim."

Başımı salladım ve masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturup meyve suyumu yudumladım. Eren ve Nisan ellerinde tabaklarla ilerlerken, Nisan'ın masaya doğru yürürken bile güldüğünü görebiliyordum. Kameralara oynuyor olabilir miydi? Belki de sadece kameralar tarafından çekildiği için heyecanlıydı, kim bilir.

"Günaydın." Bulut sakin bir sesle salona adım attı. "Kusura bakmayın, biraz geç uyudum. Uyanamadım."

Geç mi uyumuş? Odada oyalanacak hiçbir şey yokken geç saate kadar ne yapmış olabilirdi ki? Bulut gelip yanıma oturduğunda Uraz hariç hepimiz masadaydık. Parmaklarımı masaya vuruyordum, ortamın sessizliği beni germeye başlamıştı.

"Birimiz gidip Uraz'ı uyandırsa mı?" diye sordu Eren. Gözlerim Nisan'a kaydı. Uraz'ı uyandırması beklenen kişi oydu sanırım.

"Ben çantamı odamda bırakmıştım," dedi Nisan, "alıp geleyim, gelirken de Uraz'ın kapısına tıklar uyandırırım."

Kalkıp giderken derin bir iç çektim. Seyirciler sevinçten deliriyor olmalıydı. O sırada gözlerim pencerenin önünde görünen birkaç saksıya takıldı. Saksıların üzerinde domatesler vardı.

"Etrafımızdaki ağaçların tamamı yapay değil mi?" diye sordum merakla.

"Evet, öyle olmalı. Yerin altında nasıl ağaç yetiştirilecek ki?" dedi Bulut başını sallayarak.

"Peki bahçede gördüğüm saksılar? Onlar ve üzerlerindeki domatesler de mi yapay?" Bulut ve Eren merakla pencereye bakarken ayağa kalktım.

"Bakıp geleceğim," dedim.

"Ciddi misin?" dedi Eren gülerek.

"Ciddiyim, çok merak ettim."

"Bence sahtedir," dedi Bulut ben kapıya doğru ilerlerken, "Burada bitki yetişmesi imkânsız."

"Göreceğiz." Sanırım beni harekete geçirebilecek en temel duygu meraktı. Bahçeye çıkıp merak ve heyecanla saksılara doğru ilerledim. Büyük saksıların başına geçtim ve domateslere doğru eğildim. Domates kokusu burnuma ulaştığında heyecanla gülümsedim. Eren ve Bulut'a bir işaret vermek için pencereye döndüğüm sırada bahçeden gelen bir sesle irkildim.

"Gerçekler," dedi sesin sahibi. Bu Uraz'dı.

Arkama dönüp merakla baktığım an Uraz'ın evin arka merdivenlerinde oturduğunu gördüm.

"Sen uyumuyor muydun?" diye sordum.

"Hayır. Uyuyamadım."

"Bütün gece uyanık mıydın yani?" dedim merakla.

"Evet, denedim ama uyuyamadım. Bütün gece buradaydım."

"Burada, bahçede mi? Ben uyumaya çalışırken dışarıdaki ışıkları kapatmışlardı. O karanlıkta burada mı oturdun?"

"Zifiri karanlığın da güzel bir yanı var..." dedi sessizce. Sonra oturduğu yerden kalktı ve yanıma doğru yürüdü.

"Nisan seni uyandırmaya gitmişti," dedim. Uraz elini saksılardaki domateslere doğru uzatırken yüzü tepkisizdi. Domateslerden birini kopardı ve bana uzattı.

"Tadına bakmak ister misin?" diye sordu.

"Bunlar gerçekten gerçek mi?" dedim. Uraz'ın burnundan belli belirsiz bir gülme sesi geldi.

"Gerçekten gerçek," dedi.

Elindeki domatesi aldım ve küçük bir ısırık alıp tadına baktım. Domatesin tadı karşısında şaşkınlığımı gizleyemediğim sırada Uraz beni izliyordu.

"Tadı nasıl?" diye sordu.

"Tadı... gerçek," dedim. Şok içinde gibiydim. Uraz'ın gülüşü bu sefer daha belirgin bir hale geldi.

"Onları dün gece keşfettim," dedi.

"Tatlarına baktın mı?"

Başını salladı. "Baktım. Ama şaşırdığımı söylemem."

"Neden? Nasıl olur da yeraltında domates yetiştirilebilir?" Elimdeki domatesi yemeye devam ettiğim sırada eve gitmeye karar vermiş gibi yürümeye başlamıştık. Sanki içimizden konuşup da anlaşmış gibiydik.

"Hidroponik tarım," dedi Uraz kısaca, "toprak yok, güneş yok. İnsanlar böyle de bitki yetiştirebilir."

"Bunların altında toprak yok muydu?" diye sordum merakla. Domateslere bakmaktan saksıların içine bakamamıştım.

"Toprak yok. Kum var. İçine birçok şey katıp topraktan bile daha verimli hale getirebiliyorlar."

"Peki ya güneş?" Uraz başını bana çevirip yüzüme baktı.

"Sadece domateslere baktın, değil mi?" diye sordu.

"Evet, neden soruyorsun?"

"Domatesler dışında hiçbir şey görmemişsin." Beni kolumdan tutup saksılara doğru çevirdi. Saksılardan beş metre kadar uzaklaşmıştık.

"Üstlerindeki led ışıkları görmüyor musun? Güneş ışığı ihtiyaçlarını oradan alıyorlar. Üzerinde de bir sulama sistemi var." Şaşkınlıkla Uraz'a döndüm.

"Ben sadece domates gördüm," diye mırıldandım. Güldü.

"Hayat güzel olan şeylerden değil, onları meydana getiren etmenlerden ibarettir. Unutma. Önemli olan domates değil, onun nasıl yetiştiğidir." Uraz'ın cümlesi bittiğinde evin açık kapısından içeri girmiştik.

"Günaydın." Nisan masada oturmuş sandviçini yerken Uraz'a gülümsüyordu. "Seni uyandırmaya gelmiştim. Bahçedeymişsin..."

Uraz başını salladı ve sandalyelerden birine oturdu. Eren'in ve Nisan'ın ortasına. Ben de Bulut'un yanına oturduğumda yuvarlak masamızda Uraz'ın tam karşısına denk geliyordum.

"Uyuyamadım," diye mırıldandı, "günaydın."

Sandviçlerimizi yediğimiz sırada Eren ve Bulut kahvaltılarını çoktan bitirmiş kahve içiyorlardı.

"Domatesler gerçek miymiş?" diye sordu Eren.

"Evet, gerçekmiş. Oldukça da lezzetli. Tadına bakmak ister misin?" dedim elimdeki domatesi ona uzatarak. Eren elimdeki domatesi aldı ve küçük bir ısırık alarak tadına baktı.

"Nasıl ya?" dedi Eren şaşkınlıkla.

"Hidrolik tarım," dedim bilmiş bir edayla. Uraz'ın güldüğünü duydum.

"Hidroponik," diye düzeltti. Doğru ya öyleydi.

Hidrolik de nereden çıkmıştı? Sanki kırk yıllık tarımcıymış gibi soruya atlayıp cevap vermeme ne gerek vardı?

"Duymuştum," dedi Bulut, "kapalı tarım da deniyor."

Sonra masada kısa bir sessizlik oldu. Birbirini yeni tanıyan beş kişiye göre fazla bile konuşmuştuk. Herkes kahvaltısını yaptıktan sonra tabaklarımızı alıp mutfak tezgâhına götürürken Eren ile yan yana yürüyorduk.

"Demek hidrolik tarım..." dedi gülerek, "Nesin sen tarım profesörü mü?" Eren'in cümlesine utanarak güldüm.

"Yeni duyduğum her bilgiyi, o bilgiyi dünyaya ben yaymışım gibi sahipleniyorum," dedim kendimden şikâyet ederek.

"Kendine güveniyorsun. Bence bu güzel bir şey."

Tabaklarımızı mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra bahçeye indik. Bulut saksıların başında domatesleri incelerken, Nisan ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu. Uraz'ı ise evin yan tarafına doğru yürürken görmüştüm. Eren'le ayakta dikilmiş herkesin bir araya toplanmasını beklerken Bulut başını kaldırıp Uraz'a seslendi.

"Güzel oldu."

Bulut'un cümlesi üçümüzde de merak etkisi yaratırken Bulut'un yanına doğru yürüyüp Uraz'a baktık. Elinde beyaz bir tebeşirle evin duvarına kendinden bir hatıra bırakmıştı.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI."

Evin siyah duvarı üzerine yazılmış bu cümleye uzun uzun baktım. Uraz elindeki tebeşiri yere atıp merdivenlerden indi ve bize doğru yürümeye başladı.

"Uğradığım yerlerde kendime dair hatıralar bırakmayı severim," dedi.

"Bunu her eve yapacak mısın?" diye sordu Nisan merakla.

"Muhtemelen."

"Biz de mi hatıra bıraksak?" dedi Nisan.

"Belki daha sonra..." dedi Bulut.

Nisan ise eline bir tebeşir almış evin ön duvarına kocaman sayılarla "356" yazıyordu.

"Hadi, biz de yazalım," dedi Eren. Çantamdaki keseden bir tebeşir çıkardım ve Eren'in peşinden ilerledim. O sırada Nisan bizim yanımızdan Uraz ve Bulut'un yanına geçti.

"Ne yazacaksın?" diye sordum merakla. Eren elindeki tebeşirle Nisan'ın numarasının altına yazmaya başladı.

"DOMATESLER GÜZELDİ. 747 BUNU BEĞENDİ."

Ufak bir kahkaha atıp kendi tebeşirimle Eren'in cümlesinin hemen altına ben de bir not yazdım.

"NESİNİZ SİZ, DOMATES PROFESÖRÜ MÜ? – 889."

"Sen kaptın bu espri işini!" dedi Eren. Gülerek diğerlerinin yanına döndüğümüz sırada Eren'e merakla sordum.

"Sence bizi izleyenler çok ciddiyetsiz olduğumuzu düşünüyorlar mıdır?"

"Beni ilgilendiren bir şey yok, ben eğlenmeye geldim," dedi Eren.

O an buradaki herkesin hikâyesini ne kadar merak ettiğimi fark ettim.

Geçmişlerini, buraya geliş hikâyelerini, burada olma amaçlarını ve sebeplerini deli gibi merak ediyordum. Herkesin çok farklı enerjisi ve çok farklı mottosu olduğu belliydi. Sabah uyandığımdan beri üzerimdeki tüm gerginliği atmış ve o kasıntı halimden çıkmıştım. Yerin altını sevmiş, oyuna alışmıştım.

"Peki şimdi ne yapacağız? Sadece yürüyecek miyiz?" diye sordu Eren merakla.

"Bizimle iletişime geçmeyecekler mi?" dedi Nisan.

"Bizimle nasıl iletişime geçecekler ki?" dediğim sırada gözlerim yanından geçtiğimiz posta kutusuna takılı kaldı. "Tabii ya. Posta kutusu. İçi dolu olabilir mi?" dedim ve elimi uzatıp kapağını açtım. İçinde bir zarf vardı.

"Burada bir zarf var."

Zarfı posta kutusundan çıkardığım an ben ne olduğunu anlayamadan Nisan elimdeki zarfı alıp açtı ve okumaya başladı. O sırada Eren'le göz göze geldik. Bana gülerek göz kırptı. Sanırım Nisan'la baya bir işimiz vardı.

"İkinci eve girmek istiyorsanız önce anahtarını bulmak zorundasınız," dedi Nisan.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"İkinci ev on beş kilometre ötede. On beş kilometrelik bir yol üzerinde anahtar mı arayacağız?" diye sordu Bulut.

"On beş kilometreyi hep beraber yürüyerek küçücük bir anahtar bulamayız," dedi Uraz, "Burası dümdüz bir yol değil. Bir sürü yol ayrımı var."

"Beş tane," dedim, "beş tane yol var."

Beşimiz birlikte başımızı kaldırıp önümüzdeki alana baktık. Uzayıp giden uçsuz bucaksız alan, ara ara duvarlarla ve aralıksız sık ağaçlarla yan yana konulmuş beş uzun yoldan oluşuyordu.

"Her birimiz için bir yol," dedi Uraz.

"Ne yani? Ayrı ayrı mı yürüyeceğiz?" diye sordu Nisan, korktuğu belliydi.

"Peki ya yolların hepsi aynı yere çıkmıyorsa?" dedim merakla.

"Ya birimiz kaybolursak?" Nisan aynı korkuyla konuşmaya devam ediyordu.

"Bunu düşünmüş olmalılar," dedi Bulut.

"Aynen öyle," diyen Uraz etrafına bakındı, "beş tane yol varsa birbirimizle iletişime geçebilmemiz için bir şeyler düşünmüş olmalılar."

"Sizce bahçedeki sandıkları incelemeli miyiz?" Eren'in sorusu hepimize mantıklı gelmiş olacak ki hep birlikte birer sandığın başına geçtik.

"Bunda sadece patates ve soğan var! Ah bir de kuruyemiş dolu keseler var..." diye seslendi Nisan.

O sırada önümdeki sandığı açmış içini karıştırıyordum ama odundan başka bir şey yok gibiydi. Ben yine de odunları tek tek çıkarıp yere koyuyor ve aramaya devam ediyordum.

"Benimki kömür dolu!" diye bağırdı Eren.

"Çadır buldum," dedi Bulut, "Birkaç el feneri daha var..."

O sırada odunların en altından bir battaniye çıktı. Battaniyenin ilk katını kaldırdığımda ise beni güldüren o görüntüyü gördüm. Telsizleri!

"Burada da sadece su mataraları ve ekstra pusulalar var."

Uraz hayal kırıklığı içinde konuşurken hepsi benden gelecek haberi bekliyordu.

"Öyleyse bir sonraki konuşmamızı bunlarla yapacağız galiba," dedim, telsizlerden birini havaya kaldırdığım sırada.

"Telsiz mi buldun!" dedi Eren sevinçle.

"Telefon buluruz sanmıştım ya," dedi Nisan hayal kırıklığı içinde.

"Kusura bakma, görüntülü konuşma filan yapamayız ama bu da idare eder," diye mırıldandığım sırada hepsine birer telsiz uzattım.

Su mataralarını, kuruyemişleri, yedek pusulaları, el fenerlerini ve en önemlisi telsizleri yanımıza aldık ve beşli yol ayrımının en başına geldik.

"Öyleyse şimdilik ayrılma vakti geldi sanırım," dedi Uraz.

"On beş kilometre sonra görüşürüz," dedi Bulut.

"Görüşürüz, tabii korkudan ölmezsem!" Nisan her zamanki drama kraliçeliğiyle konuştuktan sonra Eren söze girdi.

"Görüşürüz, beni habersiz bırakmayın. Abiniz olarak sizi merak edebilirim..."

"O zaman ben de görüşürüz diyeyim de yola çıkalım artık," diye mırıldandım ve gülüşerek dağıldık.

Kendime seçtiğim yola adım attığım sırada son gördüğüm yüz, yanımdaki yola giren Uraz'ın yüzüydü. Burası o kadar sessiz, o kadar hareketsizdi ki hayatın durduğu bir noktadaydım sanki. Sadece yürüyor ve etrafımdaki ağaçlara bakınıyordum. Yerde duran büyük taşların birinin üzerinde ileriyi gösteren bir ok işareti vardı. Gözlerim etrafı olabildiğince incelemeye çalışıyordu, durup her yeri ayrıntılı olarak inceleseydim on beş kilometre boyunca yürüyemezdim. Sessizliğin sesiyle, hiçliğin gürültüsüyle birlikte yürüdüğüm yarım saatin sonunda telsizimden bir ses geldi.

"Beni duyuyor musunuz Enkaz Altındakiler?" dedi Eren'in sesi kesik kesik, "Ben 747. Duyan numarasını söylesin." O sırada bir ses daha geldi.

"533 burada," dedi Uraz. Sonra Bulut ve Nisan konuştu art arda.

"482 burada."

"356 burada."

Ve en son ben söyledim, bana verilen o üç rakamdan oluşan sayıyı.

"889 burada."

Enkaz Altındakiler hiçbir eksiği olmadan buradaydı.

Önümde uzanan yolu bitirmek için olabilecek en yüksek heyecana sahiptim.

Ta ki, telsizlerimize bakıp birbirimize sayılarımızı söylediktен sadece birkaç saniye sonra, içinde bulunduğumuz aydınlık platonun bütün ışıkları sönüp, zifiri karanlıkta bomboş ve kocaman bir yolun ortasında kalana kadar.

"Ne oldu!" Nisan'ın korku dolu sesi telsizimden duyulurken olduğum yerde diz çöktüm. Hiçbir şey görünmüyordu, hiçbir şey.

"Koskoca yarışmada elektrikler gitmiş olamaz, değil mi?" dedi Eren.

Dizlerimin üzerine çökmüş beklerken sadece bir anlığına ya sonsuza kadar burada bu şekilde karanlıkta kalırsak diye düşündüm. İçimde bir anlığına beliren korku ellerimin titremesine sebep olurken birbirimizi nasıl bulacağımızı düşünüyordum.

"El fenerleriniz," dedi Uraz, "onları açın."

Korkudan bunu bile unutmuştum. Titreyen ellerim hiçbir şey görmeden çantamdaki el fenerini arıyordu. El fenerini bulup ışığını yaktığım an etrafı biraz olsun görebilmek beni yüzde bir de olsa rahatlatmıştı.

"Ne yapacağız, böyle bekleyecek miyiz!" dedi Bulut öfkeyle.

"Neden kimse bizi bilgilendirmiyor?" Nisan ağlıyordu. Şaka değil, gerçekten ağlıyordu. Hızlıca bir nefes aldım ve aklım hiç düşünmek bile istemediğim bir düşüncenin varlığıyla doldu.

"Belki bu da oyunun bir parçasıdır. Belki de anahtarı bu karanlıkta bulmamız gerekiyordur, belki de bu yolu karanlıkta yürümemiz gerekiyordur," dediğim sırada Uraz'ın sesi duyuldu.

"Belki de ayrılarak bir kural ihlali yapmışızdır."

"Yani?" dedi Bulut ve Uraz saniyesinde cevap verdi.

"Belki de birbirimizi bulmamız gerekiyordur."

"Nasıl?" diye sordum merakla. Uraz'ın cevabı umut verici olmasa da, sesi öyleydi.

"Bir şekilde..."

Sanki yapamayacağımız ve halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok der gibiydi. Yerin altında, beş farklı yola girmiş ve kimimiz hızlı kimimiz yavaş yürüyüp yarım saat ilerlemiştik. Kim neredeydi, birbirimizi nasıl bulacaktık bilmiyordum. Ama bu karanlıkta birbirimizi bulmamız neredeyse imkânsızdı.

Karanlık bizim
aynamızdır.

5. Bölüm

747'nin Hikâyesi

"Şefim, Masa 7'nin servisi hazır."

"Şefim, Masa 13 çıktı."

"Şefim, bunları dolaba atıyorum..."

"Tamam, siz devam edin. Ben kapıya çıkıp geliyorum."

Eren Aymaz, 23 yaşında olmasına rağmen çok büyük işler başarmış bir isimdi. Sadece on yaşındayken babasının restoranında çalışır, babasına yardım ederdi. Okuldan arta kalan tüm zamanlarını babasının restoranı için çalışarak geçirirdi. Kasada dururdu, servis yapardı ve gerekirse mutfağa bile girerdi. On beş yaşına geldiğinde mutfaktaki yetenekleri babası tarafından keşfedilince restoranın aşçısından eğitim almaya başladı. Bir sonraki yıl ise bir yemek kursuna gitmeye başlayıp sertifika üzerine sertifika aldı. Üniversiteye başladığında okumak istediği bölüm netti. Bir yandan gastronomi okurken bir yandan babasının restoranının aşçılık işini tamamen eline almış gibiydi. Eren üniversite son sınıftayken anne ve babası meyve ve sebze yetiştiriciliği yapmak için Seferihisar'a taşınınca restoranın tüm sorumluluğu ona kalmış oldu.

Fakat eksik olan bir şey vardı.

Eren'in aradığı, içinde yıllardır eksikliğini hissettiği bir şey.

Eğlenmek.

Eren çocukluğundan beri o kadar çok çalışmıştı ki bir kez olsun kendisi için bir şey yapmamış, eğlenememişti. Bunu iş çıkışlarında arkadaşlarıyla oturduğu kafelerde onlara anlatıyor, dert yanıyordu.

"Biraz ara versene," demişti arkadaşlarından biri, "yurtdışına git, gez. Kafanı dinle."

"Daha farklı bir şey arıyorum. Ruhum bambaşka bir şeyler yapmak istiyor."

"*Masterchef*'e mi katılsan?" demişti bir diğeri.

"Ben yemek yapmaktan sıkıldım diyorum sen ne diyorsun..."

Günler sonra, arkadaşlarıyla yaptıkları geleneksel toplanma günlerinden birinde, Nazan, oraya elinde bir kâğıtla gelmiş ve Eren'e uzatmıştı.

"Baksana, belki ilgini çeker. Araştırdım ama çok da bir bilgiye ulaşamadım. Sadece yapımcıların isimlerine ulaştım. Bilindik isimler. Ne dersin?"

Eren elindeki kâğıdı merakla açmış ve satırları okurken heyecanlandığını hissetmişti. Heyecan, uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu.

"BU BİR KAYBOLMA PROJESİ!"

"Sizi kaybetmemizi ister misiniz?" Eren cümlelerin kendisini içine çektiklerini hissediyordu.

"ENKAZ ALTINDAKİLER çok yakında tüm dünyayla aynı anda yayında! Ülkeni temsil edecek beş yarışmacıdan biri olmak için @enkazaltindakilertv hesabımızdan bizimle iletişime geçebilirsin.

Unutma, zor olan kaybolmak değildir. Zor olan eve dönmektir."

Bir anlığına ortamdan soyutlandığını hissetti. Sanki arkadaşlarının orada olduğunu unuttu, nerede olduğunun farkında

bile değildi. Etrafından soyutlandı ve telefonunu eline alıp kâğıtta bahsedilen sayfayı buldu. Sayfada yazan açıklamaları okudu.

"Her ülkeden beş yarışmacı.

Her bir ülkede yeraltına kurulmuş 180 bin metrekarelik birer plato.

Tüm dünyada her gün, yirmi dört saat yayın."

"Gözlerinizi açtığınızda yıkılmış bir evde uyanacaksınız.

Tek çıkış yolunuz yerin altı olacak.

Kendinizi bulduğunuz çıkış noktası her bir yanı kameralarla çevrili, her yeri izlenen bir plato.

Tek amacınız ise alandaki ipuçlarını takip edip evinizi bulmak.

Tüm yarışmacılar evlerini bulduğu an, kazanan belirlenmiş olacak.

Öyleyse, sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

"Enkaz Altındakiler'den biri olmak üzere başvurmak için isim, soy isim ve doğum tarihinizle birlikte atacağınız bir mesaj yeterli olacaktır. Bol şans."

Tüm bunları okuduktan sonra telefonunun ekranını kapattı ve kendine düşünmek için zaman verdi. İşler ne olacaktı? Mutfağı bir süreliğine okuldaki arkadaşlarından birine emanet edebilirdi, çok yetenekli arkadaşları vardı. Peki ya kasa? Kasada durmayı bırakalı çok olmuştu. Deli cesaretiyle mesaj sayfasına girdi.

'Eren Aymaz, 23' yazdı ve gönderdi.

Sonra telefonunu masaya bırakıp arkadaşlarıyla olan sohbetine geri döndü. Ertesi gün işe gitti, insanlar için yemek yaptı, hayatına devam etti. On dakikada bir telefonuna bakıyor, mesaj gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Akşam 21.36'da, restoranın kapanmasına tam 24 dakika kala telefonunun

titrediğini hissetti. Serin bir akşamdı, restoranda sadece iki masa doluydu. Eren yemeklerini yapmış ve en tenha masaya geçmiş kahve içiyordu. Telefonunun titremesiyle birlikte umutsuzca ekrana baktı. Mesaj onlardan geliyordu.

"Sevgili Eren Aymaz, yüzlerce yarışmacı adayı ile birlikte ilk elemeye katılmaya hak kazandınız. 9 Ekim günü saat 16.00'da aşağıdaki adreste olmanız halinde ilk elemeye katılabilirsiniz. Bol şans."

"9 Ekim..." dedi kendi kendine. Takvime baktı, bugün 3 Ekim'di. İlk eleme tam 6 gün sonraydı. Emin miydi, bunu yapacak mıydı, yapmalı mıydı?

Yaptı.

Tam 6 gün sonra eline tutuşturulan kâğıtta sıra numarası yazıyordu.

"747," diye seslenilmişti kendisine. Üç rakamın yan yana gelmesinden oluşan bu sayı onun dönüm noktasıydı.

Artık Eren yoktu, '747' vardı.

Hep söylediği ve söyleyeceği gibi, o buraya 'eğlenmeye' gelmişti.

(Kumru'nun Anlatımıyla)
(Günümüz)

Bu zamana kadar karanlığı en çok ne kadar hissettiniz? Karanlığın zifiri olanını hiç tatmış mıydınız? Hiç ışık görmemek yok olmak gibiydi, yarattığı his buydu. Hayatımda ilk defa böylesine bir karanlığa şahit olmuştum. Zira gözlerimi kapattığımdaki karanlık bile böylesine koyu değildi.

Ben Kumru Sonat, buraya benim, senin, bizim, enkaz altındakilerin hikâyesini anlatmaya geldim. **Sen de enkaz altındasın, farkında değil misin?**

Aydınlıkta yürüyeceğini sandığın bir yolun kararması, aslında hepimizin hayatlarının özeti bu değil de nedir? Hiçbir şeyin umduğun gibi olmaması, hiçbir şeyin hayal ettiğin gibi olmaması, hatta ve hatta her şeyin hayal ettiğinden çok daha kötü olması ama senin dışarıya gülümsemen... Hiç yaşadın mı bunu? Kazanacağımızı sandığımız sınavlar, seçileceğimizi sandığımız işler, sevileceğimizi sandığımız insanlar, mutlu olacağımızı sandığımız şehirler, evler, koltuklar...

Pespembe bir dünyası olan, pespembe hayalleri olan bir çocuktum. Hep her şeyin iyi olacağına inandım, kendimi inandırdım. Hayat üzerime yıkılırken ben hep dans ettim, bu dans bazen somuttu bazen soyut. İçinden de dans edebilirsin, unutma. Sana bunları geleceğimden yazıyorum, Kumru'nun hayalleri öldü. **Ama 889'un hayalleri yaşıyor.**

Kendimi enkaz altında hissetmem gereken bir yarışmaya katıldım. Oysa ben bütün hayatım boyunca enkaz altında kalmış gibi hissettim zaten. Dışarıya gülümserken, "Her şey iyi, her şey çok güzel," derken karanlıkla yüzleşir ve gerçek kendini görürsün.

Karanlık bizim aynamızdır.

Kendi kendine dersin ki, "Hiçbir şeyin iyi olduğu yok." Bizler, hayallerinin enkazı altında kalanlarız. Sen, ben, o, hepimiz...

Sen bir çığlık atarsın, dünya bir fısıltı duyar. Sen tüm çabanla koşup bir yerlerden kaçmaya, bir yerlere varmaya çalışırsın, dünya kıpırdadığını görmez. Küçücük kalbin göğüs kafesinin içinde çırpınırken dışarıya gülümsersin ya hani, işte bu tarih sayfalarının görüp görebileceği en güçlü harekettir, bıraksınlar kahramanlık hikâyelerini.

Üzerimizdeki sisli bulut, altında kaldığımız enkazımız... Sen de enkaz altındasın, farkında değil misin?

Enkaz altından çıkmak için enkaz altında kalmak zorunda değilsin. Aslında hepimiz enkaz altında kalan, yeryüzüne çıkan ve her şeyi unutanlarız. Kolumuz kanadımız kırık, yaşamak ise tek tedavimiz.

Yüzündeki hüzün hayatın sana hediyesidir, hüzün senin mutluluğu yazacağın kalemindir. Sen de bir enkaz altındasın şimdi, aradığın şey evin. Yaşamak evini aramaktır. **Ve bazen evini bulabilmen için ortalığın yangın yerine dönmesi gerekir.**

Işıkların gelmesini beklemek hata olurdu, bize zaman kaybettirmekten başka hiçbir şey olmazdı. İçgüdülerim, altıncı hissim ve kendi hayatımı yola koymam için bana hiçbir yardımı olmamış gelecek öngörülerim bana garip bir şeyler fısıldıyordu. Bu yarışmanın, yarışıp, evlerimizi bulup çıkabileceğimiz bir yarışmadan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu. İçimdeki hisleri anlamlandırmaya çalışmak tam şu an yapmaya vakit ayırabileceğim bir şey değildi. Beş insanı yerin altında bir platoya koymak, evlerini bulmalarını beklemek ve bunu televizyondan izlemek... Nesi bu kadar eğlenceliydi? Nesi?

"El fenerlerinizi yukarı çevirin," dedi Uraz kendinden emin bir sesle. El fenerlerimiz yukarı çevrilince ışıkları sönen led tavanda herkesin ışığının yansımasını gördüm.

"Görebiliyorum!" dedi Nisan heyecanla.

O sırada Uraz konuşmaya devam etti.

"889, önce seni alacağım."

Uraz benim hemen yanımdaki yoldaydı. Aramızdaki ağaçlar o kadar sıktı ki birbirimizi göremiyorduk. Ara ara ağaçların önünde ve arkasında duvarlara denk geliyorduk.

"El fenerini olabildiğince hareket ettirmeni isteyeceğim. Ağaçların arasında bir boşluk arıyorum. Sana giden yollar hep duvar... Beni görebiliyor musun?" dedi Uraz.

"Elli metre kadar geriye gelmen gerek Uraz," dedim el fenerinin ışığını saptadığım sırada, "ışığını görebiliyorum."

Uraz'ın elindeki el fenerinin hareketleri bana Uraz'ın ne yapıyor olduğunu gösteriyordu. Geriye dönmüş benimle aynı hizaya doğru yürürken el fenerimi duvarların ve ağaçların olduğu yöne doğru çevirdim.

"Boşluk görüyor musun?" diye sordu Uraz bana doğru yürürken.

Çaresizce önümdeki duvara ve ağaçlara bakıyordum. Tüm ağaçlar o kadar sıktı ki onların da duvarlardan bir farkı yok gibiydi.

"Onların arasından geçmen gerekecek." Birbirine yapışıklık derecesinde sık dikilmiş ağaçların arasında, Uraz'ın el fenerinin hareket ettiğini gördüm.

"Buradan mı?" diye sordu.

"Evet, sana doğru geliyorum," dedim. Benim olduğum yola geçmesi için belki on beş belki yirmi tane ağacın arasından geçmesi gerekecekti.

"Seni gördüm!" dediğimde el fenerimi Uraz'a doğru tuttum. Ağaçların arasından çıktığında yapay ağaçların yüzünde ve kollarında oluşturduğu çizikleri görebiliyordum. Nefes nefeseydi. Yere oturdu ve su içmeye başladı.

"889?" dedi telsizimdeki ses, Bulut'un sesi, "Bir arada mısınız?"

"Bir aradayız," dedim.

"Siz yollara hangi sırayla girdiniz?" diye sordu Uraz telsize doğru, "Kumru'dan sonrasını görmedim."

"Kumru'dan sonra ben varım," dedi Bulut, "sonra Nisan ve sonra Eren."

"Eren, aynı şekilde Nisan'ın yanına geç. Daha sonra hep birlikte Bulut'un yanına geçecek ve orta yolda buluşacağız. Başka türlü çok zaman kaybederiz."

"Anlaşıldı. Nisan el fenerimin ışığını görüyor musun?"

Eren Nisan'a talimatlar vererek yanına gitmeye çalışırken Uraz da ben de telsizlerimizi yere bıraktık. Uraz o kadar yorulmuştu ki arkasındaki ağaçlardan birine yaslanmış nefesini dengelemeye çalışıyordu.

"Yüzün ve kolların..." dedim yanına oturduğum sırada, "çizilmiş. İyi misin?" Uraz dalga geçer gibi güldü.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum.

"İyiyim," dedi, "vücudum çok daha ağır şeyleri atlattı, merak etme."

Kurduğu cümle Uraz'ın geçmişine dair merakımı katbekat artırırken gözüm kolundaki büyük çiziğe takıldı. Yüzümü buruşturdum ve çantamı açtım. İçinden yarışmanın bize verdiği yarabantlarından birkaç tanesini çıkardım. Uraz ise merakla beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu beni hayretle izlerken.

"Yaralarına yarabandı yapıştıracağım. Bazıları çok derin."

"Tüm vücudumu yarabandıyla kaplaman gerekebilir," dedi sessizce.

Bizi aydınlatan ve birbirimizi görmemizi sağlayan tek şey yerde duran el fenerlerimizdi. Diğerlerinin telsizden gelen sesleri aramızdaki sessizliği bölerken Uraz'ın cümlesini sorgulamamaya karar verdim. Anlatmak istediğinde anlatacaktı. O ne derse desin yarabantlarını açıp tek tek kollarındaki derin çiziklere yapıştırdım.

"Belki de yaralarım iyileşmek değil, iz bırakmak istiyordur," dedi yaralarına bant yapıştırmamı izlerken.

"Belki de sen saçmalıyorsundur," dedim sessizce. Güldü.

"Bu kadar küçük bir bedenden, bu kadar cüretkâr cümleler duyacağımı hiç düşünmezdim."

"Küçük bir beden mi?" dedim şaşkınlıkla ve kendime baktım.

"Bana göre baya küçük kalıyorsun."

"Sana göre küçük kalmamam garip olurdu," dedim gülerek.

Uraz'ın boyu 1.90 vardı, 1.90 değilse bile minimum 1.88 olmalıydı. Kaslı vücudu yıllardır spor yaptığının kanıtı gibiydi. Kocaman elleri vardı, tek bir eli benim kafam kadardı. Ben ise 1.62 boyunda, 55 kilo ve kas nedir bilmeyen bir vücuda sahiptim. Acaba şu an televizyonda nasıl görünüyorduk? Uyumsuz göründüğümüze yüzde bir milyon emindim.

O sırada Eren ve Nisan hâlâ bir araya gelememişti, telsizdeki seslerden anladığım kadarıyla Nisan Eren'i yanlış yönlendirmiş ve geriye yollayacağına ileri doğru yürütmüştü.

"Bunları en azından bugünün sonuna kadar çıkarmazsan iyi olur," diye mırıldandım. Neydim ben tıp profesörü filan mı? Bu kadar iyi yarabandı yapıştırabilmemin başka açıklaması olamazdı.

"Mesleğin neydi senin?" diye sordum yarabandı kutusunu çantama geri koyarken.

"Dövüş eğitmeni." Kutu elimden düştüğü sırada Uraz'a şaşkınlıkla baktım.

"Bu vücudun başka açıklaması olamazdı..." diye mırıldandığım sırada şok içinde duraksadım. "Dışımdan söylemedim, değil mi?" diye sordum.

"Neyi?" dediği sırada Uraz'ın yüz ifadesi bu cümleyi dışımdan söylediğimi oldukça belli ediyordu. Kafamı kaldırıp yukarı baktım.

"Yanlış anlamayın," diye mırıldandım, "bir spor dalıyla ilgilendiği belli oluyor diye söyledim."

"Kimle konuşuyorsun sen?" Uraz beni keyifle izliyordu.

"Televizyondakilerle."

"Televizyonda olan biziz."

"Doğru ya, televizyon karşısındakilerle diyecektim..."

Uraz bir süre beni belli belirsiz bir gülümsemeyle izledikten sonra kaşlarını çattı.

"Garip bir hayat enerjin var," diye mırıldandı.

"Ne gibi?"

"Hayat dolusun."

"Kendimi seviyorum..." diye açıkladım. "Ne yaşarsak yaşayalım hayatı kendimiz için zorlaştırmaya gerek yok. Yere düştüğümde önce düştüğüm için gülerim mesela."

"Zorlaştırma, kolaylaştır... Hayat motton buydu, değil mi?"

"Aynen öyle," dedim gülümseyerek, "peki senin hayat motton ne?"

"Benim hayat mottom yok, bir hayatım olduğunu da söyleyemem."

"Anladım..." diye mırıldandım. "Anlatmak istemediğini biliyorum. O yüzden sormuyorum."

Derin bir nefes alıp çantamın fermuarını kapattım ve Uraz'ın yanına geçip ağaçlardan birine de ben yaslandım.

"Neden birkaç farklı yere el fenerleri koydun!" diyordu Eren'in telsizdeki sesi.

"Daha aydınlık olsun diye..." Nisan'ın açıklaması Eren'in cevap bile veremeyeceği kadar sinir bozucuydu.

"Tamam bir tanesini eline al ve hareket ettir bari de senin nerede olduğunu anlayayım."

Uraz ile, Nisan ve Eren'in birbirlerini bulmaları için beklediğimiz on dakika boyunca bir daha hiç konuşmadık. Uraz kollarına yapıştırdığım yarabantlarına dokunuyor ve bir şeyler düşünüyordu. İç dünyasında ne savaşlar verdiğini, ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum.

"Birbirimizi bulduk," dedi Eren'in yorgun sesi, "ben eğlenmeye gelmiştim ve hiç eğlenmiyorum şu an."

Sessizce güldüm.

"Daha yeni başlıyoruz..." diye mırıldandım ve ayağa kalktım.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum Uraz'a dönüp.

"Şimdi ne yapıyoruz Uraz?" diye sordu Nisan'ın telsizdeki sesi.

"482, orada mısın?" dedi Uraz, Bulut'un el fenerinin ışığını izleyerek.

"Sizi el fenerimin altında bekliyorum."

Biz Uraz ile beraber, Eren ise Nisan ile beraber Bulut'un el fenerinin ışığının vurduğu noktanın hemen altına doğru ilerliyorduk.

"Peki ya anahtar? Tek bir yolda buluşup anahtarı nasıl bulacağız?" diye sordum ağaçların arasından ilerlediğimiz sırada.

"Gerekirse her bir yolu baştan sona yürüyeceğiz," dedi Uraz.

"Bu on beş çarpı beş kilometre demek," diye söylendiğim sırada Eren'in telsizdeki sesini duydum.

"Nesin sen..." diye söze girdiği an gülmeye başladım.

"Matematik profesörü mü?" diye devam ettirdim cümlesini.

Telsizlerimizde gülüşme sesleri duyuldu. Bu espri herkesi güldürüyor gibiydi. Uraz'ın bile yüzü gülüyordu. Sık ve yapay ağaçlara sürtünerek geçtiğimiz beş dakikalık yolun sonunda, biraz ileride Bulut'u gördük. Eren ve Nisan da yola bizimle aynı anda çıkmışlardı.

"Kollarım hep çizildi," dedi Nisan üzgün bir ses tonuyla.

Uraz'ın cevap vermemesi dikkatimi çekti. Halbuki buraya gelirken Nisan'a yakın davranma planını kabul ettiğini duymuştum. Çantamı açıp birkaç yarabandı aldım ve Nisan'a uzattım.

"Bant yapıştırmamı ister misin?" diye sordum. Gülerek başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Eren ve Uraz bizi kenarda beklerken ben Nisan'ın kolundaki derin çiziklere bant yapıştırıyordum.

"Ekibin zekâsı olmam öngörülmüştü, ekibin bantçısı oldum..." diye mırıldandım gülerek.

Nisan'ın da güldüğünü duydum. Nisan hakkında hangi yargıya varmam gerektiğini bilmiyordum, onu henüz çözememiştim.

"Devam edelim mi?" diye sordu Uraz, "İşiniz bitti mi?"

"Tabii, devam edebiliriz," diye yanıtladı Nisan.

Birlikte Bulut'a doğru yürüdüğümüz sırada Bulut, elindeki el feneriyle ağaçların aralarını kontrol ediyor, anahtarı arıyordu. Bir araya, aynı hizaya geldiğimiz an ışıklar açıldı. Tüm plato aydınlanıp yukarıdaki ekrana bulutlu ve güneşli bir gökyüzü görüntüsü verildiğinde içimin geçirdiğimiz bir saat boyunca ne kadar büyük bir kasvetle kaplandığını fark ettim.

"Güneş," dedim gökyüzüne bakarak, "senin kadar güzel bir şey var mı!"

O sırada Uraz'ın gözlerini üzerimde hissettim. Sanki bir belgesel izler gibi beni izliyordu. Derin bir nefes aldım ve yüzümde engel olamadığım bir tebessümle yürümeye devam ettim.

"Yani birbirimizden ayrılmamamız mı gerekiyor? Yoksa bu elektrik kesintisi sadece teknik bir sorun muydu?" diye mırıldandı Eren.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bulut, "bu kadar büyük bir prodüksiyonda teknik aksaklık yaşanacağını sanmıyorum."

"Her şey bir mesaj," diye söze girdi Uraz, "aslına bakarsanız tüm yolları gezip saatlerce anahtarı aramak hiç de bu yarışmaya göre bir konsept değil."

"Belki de bu sadece bir arada kalmamız gerektiği kuralını öğrenmemiz için yapıldı," diye devam ettirdim onu. O sırada söze Nisan girdi.

"Tamam ama anahtar nerede?"

Gözlerim yollardaki duvar yazılarına kaydı. Yarışmanın logosu, birtakım sayılar, birtakım resimler, ara ara duvar yazıları

vardı. Kaşlarımı çatarken geride gördüğüm bir duvar yazısını hatırlayarak durdum ve arkama döndüm. Elimle geride kalan duvarlardan birini gösterdim.

"Bu duvarlar bize bir şey anlatmaya çalışıyor olabilir mi?" diye sordum.

"Ne gibi?" dedi Bulut. Duvarları göstererek tekrarlanan simgeleri ve duvar yazılarını okudum.

"Enkaz Altındakiler yazısı, güneş, bulut, ay, tren, anahtar, ağaç, zarf, el feneri, pusula, düdük simgeleri, her duvarda rakamlar ve birkaç tekrar eden duvar yazısı. Hiç dikkat etmediniz mi?" diye sordum.

"Her zaman, her yerde, basit düşün evrende," dedi Bulut duvar yazılarından birini okuyarak. O sırada Eren söze girdi.

"Basit düşünmemizi mi istiyorlar yani?"

"Aynen öyle," dediğim sırada Eren sesli düşünmeye başladı.

"Yani, görevimiz anahtarı bulmak. Ne kadar basit düşünebiliriz ki? Anahtar nerede olur mesela? Nereye bırakılır?"

"Paspasın altına," dedi Uraz sakince.

Ona döndüğümüzde olabilecek en mantıklı cevabın bu olduğunu biliyordum ama her şey bu kadar basit olabilir miydi?

"Ne bu, dünyanın en basit yarışması filan mı?" dedi Eren gülerek, "İşte şimdi eğlenmeye başladım."

"Yarışmıyoruz," dedi Uraz, "bize sadece kuralları öğretiyorlar. Tek istedikleri anlaşılmak."

"Öyleyse bu riski alıp oraya kadar yürüyecek miyiz?" diye sordum merakla. Sorumu Uraz cevapladı.

"Yürüyeceğiz."

Herkes bunda hemfikir olduğu için hiç vakit kaybetmeden hızla yola çıktık. Önümüzde tahminen sekiz kilometrelik bir yol kalmıştı. Şu an için tek amacımızın ikinci eve ulaşıp dinlenmek olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu çünkü çok

yorulmuştum. Önümüzde duran kocaman bir ağacın üzerine bağlanmış beyaz ince bir halatın ucunda sallanan bir zarf olduğunu gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Bu da ne?" diye sordum merakla. Ağaca yaklaştığımızda gövdesine "DİLEK AĞACI" yazısının kazılı olduğunu gördük. Eren uzanıp halatın ucunda sallanan zarfı çekip aldı ve açtı.

"İşte şimdi daha eğlenceli bir hale gelmeye başladı," dedi keyifle. Zarfın başında toplandığımızda Eren, zarfın içinden çıkan kâğıtta yazanları okumaya başladı.

"Sevgili Enkaz Altındakiler, bu bir dilek ağacıdır. Buraya kadar gelmenizin ödülü olarak bir dilek dileme hakkına sahipsiniz. Dileğinizin yerin üzerinde olan hiçbir şeyle bağlantısı olamaz, sadece yerin altında bulunmanız halinde gerçekleşebilecek dilekler dileyebilirsiniz."

"Ne dileyebiliriz ki?" diye sordum gülümseyerek. "Yani buraya kimse gelmeyecek, dışarıdan hiçbir şey getirilemeyecek, sadece buradaki imkânlar dahilinde ne dileyebiliriz?" O sırada Eren heyecanla söze girdi.

"İzin verirseniz ilk dilek hakkımızı ben kullanmak istiyorum. Lütfen."

Herhangi bir dilek dileyecek olmak Bulut ve Uraz'ın umurunda bile değildi. Kenara çekilmiş yola devam etmeyi bekliyorlardı. Nisan, Eren ve ben ise gayet heyecanlıydık.

"Tamam!" dedim gülerek. "Nisan?"

"Benden de tamam!"

"Çok saçma bir dilek olacak galiba..." dedi Eren gülerek, sonra gökyüzüne baktı ve aynen şöyle dedi:

"Bize şarkı açar mısınız?"

Eren'in dileğine gülüştüğümüz sırada konuşmadan şarkı açmalarını bekliyorduk.

"Acaba ayrıntı mı vermen gerekiyor? Şarkı ismi gibi..." dedim.

"Tabii ya. Ne açacaklarını nereden bilecekler? Peki şarkılar telife girmez mi?"

"Bırak ödesinler!" dedi Nisan.

Uraz ve Bulut kenarda sohbet ederken biz şarkı düşünüyorduk.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordu Uraz.

"Şarkı düşünüyoruz," dedi Eren elini kaldırarak.

"Fısıltı," dedi Uraz kenardan, "Hemsaye'nin şarkısı. Tabii siz de isterseniz."

"Olur... Herhangi bir şarkı çalsın da. Müziksiz yaşayamıyorum," diye açıkladı Eren, sonra başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı, "o zaman dileğimiz bu. Hemsaye'nin Fısıltı şarkısı..."

Sadece on saniye sonra orada durmuş gökyüzü adı altındaki bu led ekrana bakmaya devam ederken Uraz'ın söylediği şarkının ilk notaları duyuldu.

"Devam edelim..." dedi Uraz, sesinde üzüntünün en üst tonunu duyuyordum. Sanki bu şarkının onda bir hatırası vardı.

"Hangi çiçekten çalıntıdır huyun,

Hangi ırmağın peşinde kaybolur güzün?

Çok yürüsem ormanında bulur muyum?" diyordu şarkının sözleri.

"Ben vurulduğum masalın ortasındayım," diye devam ediyordu.

Uraz'ın sessizce tam bu cümleyi şarkıyla aynı anda tekrar ettiğini fark ettim. Eren ve Nisan arkamızda kalırken kendimi Uraz ve Bulut'un arasında buldum.

"İyi misin?" diye fısıldadım ona sessizce.

"İyiyim," dedi.

* Hemsaye. "Fısıltı".

"Sorun ne? Şarkıyla bir hatıran mı var?" diye sordu Bulut merakla.

"Abim her gece bu şarkıyı dinlerdi..." diye mırıldandı. Bulut ve ben aynı anda Uraz'a baktık.

"Dinlerdi?" diye tekrar ettim son kelimesini.

"Trafik kazası geçirip komaya girmeden önce."

Uraz'ın kurduğu cümleyi sadece Bulut ve ben duymuştuk. Bir de ekran başında bizi izleyen milyonlarca insan... Zar zor yutkunduğum sırada ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Uraz tam burada, tam şu an, tam bu şarkıyı dinlerken açılmak istemişti.

"Şu an..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek, "Abin şu an komada mı?"

"Abim uzun süredir komada," dedi Uraz. Sesindeki güce inanmak zordu.

"Peki annen ve baban onun yanında mı?" diye sordu Bulut.

"Onun yanında ben varım," dedi Uraz, "buraya onun için geldim. Hâlâ onun yanındayım, beni orada hissettiğine eminim."

Kurduğu cümle içimde çok kötü bir senaryoya yol açtı. Annesi ve babası neredeydi? Neden abisinin yanında değillerdi? Bu sorunun cevabını duyacak olmak bile beni korkutuyordu ama sormaktan başka çarem yoktu. Çünkü Uraz anlatmak istiyordu.

"Annen ve baban..." dedim ama devam edemedim. Uraz acı içinde gülümsedi.

"İşte şimdi büyük bir yarabandı çıkarman gerekebilir," dedi acılarını aşmış ama onları unutamamış bir yüz ifadesiyle. Sonra derin bir nefes aldı ve devam etti:

"Hayatımda iki trafik kazası geçirdim. İlkinde sadece bir yaşındaydım, o kaza benden ve abimden annemizi ve babamızı aldı. Abim Araz o kazada beni korumak için üzerime siper oldu.

Araz hayatımı kurtardı, beni büyüttü, bana her şeyi öğretti. Yıllar sonra aynı kazayı karanlık bir yolda bir kez daha geçirdik. Yine beni korumak istedi ancak bu sefer kendini koruyamadı."

Hiçbir şey söyleyemedim. Ne ben ne Bulut, tek kelime edemedik. Uraz bunları bize, bizden bir cevap almak için söylememişti. Uraz bunları içinde dolup taşan duygu her ne ise o duygudan kurtulmak için anlatmıştı.

Neşemi, hayata bağlılığımı izlerken bu yüzden kaşlarını çatıyordu, neşem ona ilginç geliyordu. Acıyla bezenmiş bir hayat, onlarca yara izi, koluna işlenecek kadar içine işlemiş bir tarih ve yüzlerce özlem dolu gece.

Hayatım boyunca hep şarkılardan uzak durdum. Müziğin sözlerle buluşması beni hep rahatsız etti. Çünkü ben acıdan kaçtım. Ne bir şiirin ortasında durup ağladım, ne de bir enstrümandan çıkan notalar yaktı canımı. Kulaklarımın duyduğu bu şarkı acıdan kalbimi sıkıştırırken "Ne garip," diye düşündüm. Herkesin bir hikâyesi vardı. Kimsenin acısı büyük veya küçük değildi. Herkes bir savaşın içindeydi, evini bulmak dedikleri şeyin ta kendisi insanın acısını bulmasıydı.

Söylesene senin evin neresi? En çok neresi acıyor kalbinin?

"Keşke ruhuna yarabandı yapıştırabilsem," dedim sessizce.

"Yine de iyileştiremezdin," dedi Uraz. Sesi netti.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordum, bir şeyler yapmak, ona yardımcı olmak istiyordum. Gülümsediğini gördüm.

"Hiçbir şey yapamazsın," dedi anlayışla göz kırparak.

O an hayata dair bir farkındalık yaşadım. **Bazen ne kadar isteseniz de hiçbir şey yapamazdınız.**

Sustum, söyleyebilecek başka hiçbir şeyim yoktu. Yolumuza devam ettik. Bazen kimse için yapabileceğiniz hiçbir şey

yoktur, öylece yürür gidersiniz. Basıp geçtiğiniz her adım giderek ağırlaşır ama siz yürümeye devam edersiniz. Çünkü Uraz'ın dediği gibi, bazen "Hiçbir şey yapamazsınız."

Gülümsemek, yürümek ve yola devam etmek gerekir. Çünkü yürümekten vazgeçersen hayatın seni götüreceği tek yer yolun gerisidir, ilerisi değil. Geçtiğin yerlerden tekrar geçmek ister misin? Sanmıyorum.

Öyleyse hadi gel, yolumuza devam edelim.

Tek başınalık, kaybetmenin acısı, tüm bunlar Uraz'ın enkazıydı. O zaten hep enkaz altındaydı. Annem ve babamın beni sevmemesi benim enkazımdır, ben hep o enkazın altında yaşadım. Yüzümüzü altında saklamaya çalıştığımız saçlarımız bizim enkazımızdır, biz hep o enkazın altında yaşadık. Acısını çektiğin o aşk, ardından ağladığın o dostun, seni bırakıp giden veya senin bırakıp gitmek zorunda kaldığın her şey senin enkazındır. Kaybettiğimiz her sınav, her iş görüşmesi, yenildiğimiz her deneme, geri dönmek zorunda olduğumuz her yol, yaşadığımız her hastalık, alamadığımız her nefes, sıkışan kalbimiz, titreyen ellerimiz bizim enkazımızdır. Bize normal hissettirmeyen insanlar, bize kötü hissettiren cümleler, etrafımızda dönüp duran yüzümüze gülen ama bizi üzen herkes bizim enkazımızdır. Heyecanımızı anlamayanlar, endişemizi anlamlandıramayanlar, hayallerimizi duyup gülenler, bize inanmayanlar, bizi üzgün görüp mutlu olanlar, kalbi kötülükle büyüyenler, bize bakıp bizi göremeyenler, bizim enkazımızdır. Bize kendimizi unutturanlar, bize kendimizi sorgulatanlar, bize evimizi kaybettirenler, bizim enkazımızdır. Hayat başımıza yıkılır, altında kalırız, fark etmeyiz. Hayat bizim enkazımızdır.

889 burada, enkaz altında.

Peki sen? Burada mısın?

Kaybolmak kolay olandır.

6. Bölüm

Şemsiyelerin Altında

(Yazarın Anlatımıyla)

"Nazan?"

"Nazan?"

Kumru'nun babası Murat Sonat günler sonra ilk kez tüm eşyalarını almak üzere eve döndüğünde, evdeki karanlığa şaşırmamıştı. Eşi ve kızının annesi Nazan'ın evde olmasını bile beklemiyordu. Hangi akşamı evde geçirmişlerdi ki? Tam eşyalarını almak için yatak odasına yönelmişti ki oturma odasından gelen kısık televizyon sesini duydu ve karanlık oturma odasına doğru ilerledi. Odadaki tek ışık televizyondan geliyordu. Şaşkınlıkla önce televizyona, sonra karısına baktı.

"Nazan? Sen iyi misin?" diye sordu. Nazan Sonat elinde bir kumanda ile kıpkırmızı olmuş gözlerini ayırmadan televizyondaki kanalları değiştirip duruyordu.

"Nazan," dedi bir kez daha, kadın aklını kaçırmış gibiydi. Televizyon ekranından başka bir şeyi görmüyor, başka bir ses duymuyordu. Tek yaptığı saniye saniye kanallar arasında dönüp durmaktı. Murat Sonat endişeyle karısının önünde diz çöktü ve elinden kumandayı aldı. Televizyonu kapattığında Nazan'ın kıpkırmızı gözleri Murat'ın gözlerine döndü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Yok..." dedi Nazan. "Hiçbir yerde yok."

"Ne yok Nazan? İyi misin sen? Neyin var? Bir şey mi içtin? En son ne zaman uyudun, bu gözlerinin hali ne böyle?"

Murat Sonat art arda cümlelerini sıraladığında karısı onu duyuyor ama anlamıyordu. Aklı bambaşka bir yerdeydi, içindeki paranoyalarla gözlerini televizyondan ayırmadan geçen iki günün sonunda geldiği hal görülmeye değerdi.

"Kumru..." dedi sessizce, "bir yarışmaya katılacağını söyledi."

"Ne yarışması?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum Murat. Sadece bir yarışmaya katılacağını söyledi, iki gün önce konuştuk ve yarışmanın o akşam başlayacağını söyledi, onu görmek istersem televizyonu açabileceğimi söyledi. Ama hiçbir yerde böyle bir yarışma yok."

Nazan'ın son cümlesi Murat'ın beyninin içinde yankılandı.

"Ama hiçbir yerde böyle bir yarışma yok."

"Ne yarışması bu? Ne saçmalıyorsun sen? Beni eve döndürmek için kurguladığın bir yalan mı bu?"

Nazan Sonat öfkeyle ayağa kalktı. Yaşadığı ufak çaplı sinir kriziyle ağzına gelen her şeyi bir bir söyledi.

"Sen ve ben dünyanın en bencil iki insanıyız Murat. Anladın mı beni? Dünyaya bir çocuk getirdik ve bir daha onun yüzünü bile görmek istemedik. Onu tek başına bıraktık, beş yaşındayken kendi kendini besleyebilen bir çocuk bıraktık dünyaya! Sesimizi sadece biz kavga ederken duydu. Sen gittikten sonra ona o kadar kötü cümleler kurdum ki... O kadar berbat bir anneyim ki kendimden nefret ediyorum! Ona her şeyin onun yüzünden olduğunu söyledim."

"Ne! Ne dedin?"

"Bakma bana öyle, sanki sen benden farklısın. Günlerdir arayıp sordun mu onu? Günlerce teyzesinde kalmış, bir ara bir yarışmanın elemelerine katıldığını anlatmış kuzenine. Canlı

yayınlanacağını söylemiş, yedi gün, yirmi dört saat televizyonda olacaklarını söylemiş. Ama yok!"

"Nasıl yok?" dedi Murat şok içinde, "O zaman Kumru nerede?"

Kızlarıyla on dokuz yıl boyunca bir kez olsun ilgilenmemiş bir anne ve baba hayatlarında ilk defa çocukları için endişelenen gözlerle çaresizce birbirlerine bakakaldılar o gün, o an.

"Tüm kanalları dönüp duruyorum, tek tek tüm kanalları arayıp sordum. Hiçbirinin böyle bir yarışmadan haberi yok," diye anlatmaya devam etti Nazan Sonat. Sonra çaresizce yere oturdu ve eline televizyonun kumandasını aldı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Murat çaresizce ve öfkeyle, "Burada oturup kanal kanal gezecek miyiz? Polise..." derken Nazan cümlesini kesip konuştu. "İki saat önce karakoldaydım. Arıyorlar. Yani evet, burada oturup kanal kanal gezip kızımızı arayacağız. Zor mu geldi?"

Murat Sonat karısının yanına diz çöktü ve başını televizyona çevirdi. İkisi de hayatlarında hiç hissetmedikleri bir duyguyu ilk defa hissediyorlardı o an. Korku...

İçlerinde korku, akıllarında tek bir soru vardı.

Kumru neredeydi?

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Yolun sonuna ulaştığımızda önden giden Eren'in bize dönüp gülümsemesiyle başardığımızı fark etmiştik. İkinci evdeydik ve anahtar ikinci evin paspasının altındaydı.

"Acaba saat kaç?" diye mırıldandım kendi kendime. "Saati ve tarihi takip edememiz çok kötü..." Eve doğru yürüdüğümüz sırada Uraz bana doğru döndü.

"Günlerden ikinci gün, saat ise güneşin batmasına yakın bir saat, yeterli mi?"

Gülümsedim. "Yeterli," dedim sessizce.

"Eve gidince ne yapacaksınız? Planınız var mı?" diye sordu Nisan merdivenlerden çıktığımız sırada.

"Ben televizyon izleyeceğim, Netflix filan..." Bulut'un cevabı beni güldürdü.

"Keşke, en kötüsü de teknolojiden uzak olmak," diye mırıldandım.

"Çocuklar evde şarap var," diye bağırdı Eren içeriden.

"İşte şimdi teknolojiye gerek kalmadı." Bulut'un cevabını duyunca derin bir iç çektim. Alkol kullanmıyordum, hiç kullanmamıştım. Bu haber yalnızca Bulut'u, Eren'i ve Nisan'ı mutlu etmiş gibiydi. Uraz da mutlu görünmüyordu.

"Sen de mi alkol kullanmıyorsun?"

"Eğlenmek içinse hayır."

"Anladım." Bir nevi abisi yukarıda hayatta kalmaya çalışırken kendisinin burada eğlenmek istemeyeceğini anlatmaya çalışıyordu.

"O zaman bu akşam biraz kafa mı dağıtsak?" dedi Nisan Uraz yanından geçip odasına doğru ilerlerken. Nisan'ın gözleri yanından geçip giden Uraz'ın üzerinde kalmıştı.

"Ben alkol kullanmıyorum, size iyi eğlenceler," diyerek yanlarından geçip odama doğru ilerledim. Uraz ise çoktan odasına girmişti.

"Makarna yapacağım, gelip ondan yiyin bari." Eren'in sesini duyunca odamın kapısının önünden mutfağa doğru seslendim.

"Tamam şef."

Odama girip dolaptan birkaç parça rahat kıyafet seçtim ve hemen duşa girdim. Duştan upuzun bornozumla çıktıktan sonra giyinme kabinine girdim, duşta giyinmek istememiştim çünkü giyinme kabini benim için bir terapi alanı gibi olmuştu. Üzerimi değiştirdim. Yere oturdum ve gözlerimi kapattım.

Yalnızdım, tamamen yalnız. Kimse tarafından izlenmiyordum ve bütün gün bu anı beklemiştim.

Ne olursa olsun, ne kadar doğal olmaya çalışırsanız çalışın bütün gün birileri tarafından izleniyor olmak dünyanın en konforsuz olayıydı. Burada geçirdiğim ikinci günün sonunda kendimi nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyordum, sanki içimdeki hislere sadece cevapsız çağrılar bırakıyor ve bir yanıt bulamıyordum. Belki de yazmam gerekiyordu.

Aynen öyle, yazmam gerekiyordu.

Orada on dakika kadar durduktan sonra üzerimi değiştirip çıktım. Yatağımın tam karşısında duran çalışma masasının çekmecelerini açtım. Çekmecelerde mumlar, kalemler, defterler ve birkaç kitap vardı. Defterlerden birini aldım ve bir de kalem alıp yazmaya başladım.

"Merhaba defter, sen artık Kumru'nun günlüğüsün. Buraya sadece hisler ve duygular yazılacak, unutma."

Sonra diğer sayfaya geçtim.

"Bugün enkaz altında ikinci günümüz. Ve Kumru... hafif hissediyor. Sanki üzerinde bir dünya yokmuş gibi, sanki yerin altında değil de bulutların üzerindeymiş gibi."

Defteri kapattım ve çekmeceye geri koydum. Sonra odamdan çıktım ve mutfağa geçtim. Eren makarnayı süzerken olaya dahil olup dolaptan tabakları aldım.

"Nisan ve Bulut nereye gitti?" diye sordum. Uraz ise hâlâ dönmemişti.

"Duş alıp üzerlerini değiştireceklerdi. Ben makarna pişerken hemen duş alıp geldim." Gülümsedim.

"Yemekleri yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Omuz silkti.

"Benden küçüksünüz ya dayanamıyorum işte. Hem inan bana, iki gün öncesine kadar günde on saat yemek yapıyordum.

Şimdi on dakikada bir makarna, on beş dakikada birkaç sandviç yapmak meditasyon gibi geliyor." Kıkırdayarak masaya doğru ilerledim ve tabakları dizdim. O sırada Bulut'un odasından çıktığını gördüm.

"Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu.

"Bardakları getirebilirsin," dedim. Mutfak dolaplarına doğru ilerlediği sırada peşinden gidip çatal ve kaşık almak için çekmecelerden birini açtım. Bulut ile yan yanaydık, ben çatal ve kaşıkları alırken o, bardakları alıyordu. Bir anda aramızda beliren bir ayrıştırıcı güçle başımı kaldırdım. Uraz aramıza girmiş dolapta bir şeyler arıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordum merakla.

"Tuz," dedi.

"Ne için?" diye sordu Eren.

"Makarna için."

"Makarnaya tuz koydum," dedi Eren ama Eren'in yüzü aklına gelen bir düşünceden dolayı gülüyordu.

"Öyle mi?" dedi Uraz ve arkasını dönüp tezgâha yaslandı. Tezgâha derken, Bulut ve benim arama.

O sırada çatal ve kaşıkları almış masaya doğru ilerliyordum. Eren ile göz göze geldiğimizde Eren hâlâ gülüyordu. Ona soran gözlerle baktığımda bana gözlerini kırptı. Yanından geçip gittim ve masaya çatal kaşıkları dizdim. O sırada Bulut masaya bardakları diziyordu.

"Tabaklar nerede?" diye sordu Uraz bir anda.

"Masada," dedim, masaya bakıp başını salladı.

"Tabakların masada olmasına üzülmüş gibisin," diyerek Uraz'a döndü Bulut.

"Basit üzüntülerin adamı değilim," dedi Uraz alaycı bir sesle. Aralarındaki gerginlik yüz ifadelerine bile yansıyordu.

"Hadi masaya geçin," dedi Eren, "ben de makarnayı alıp geleyim."

"O zaman ben de soları getireyim," diye mırıldandım, buz dolabını açtığım sırada sessizce konuşarak Eren'e döndüm.

"Halbuki eve girene kadar aralarında bir gerginlik yoktu..." dedim.

Eren bana gülümseyerek döndü. "Bulut sana yardım etmeye karar verene kadar," dedi ve arkasını döndü.

"Ne demek bu?" Eren cevap vermek yerine tencereyi alıp masaya doğru ilerledi. Uraz'ın beni kıskandığını mı dile getirmeye çalışıyordu? Bu beşli arasında kıskanılacak tek isim Nisan'dı, öyle olmalıydı.

Peşinden gidip sandalyelerden birine oturdum ve sessizce yemek yedim. Diğerleri konuşurken onları dinlemeyi tercih ettim. Önce Eren buraya geliş hikâyesini anlattı, hikâyesi oldukça sıradandı.

"Yani gerçekten eğlenmeye gelmişsin," dedim.

Ufak bir kahkaha attı. "Gerçekten eğlenmeye geldim," dedi.

Sonra Nisan'ın hikâyesini dinledik, onunki de Eren'in hikâyesi gibiydi, hayatının farklılığıyla öne çıkan bir özelliği yoktu. Zengin bir ailenin güzel kızıydı, hayatından sıkılıp kendini burada bulmuştu.

Bulut'un hikâyesi ise oldukça şaşırtıcıydı. Uğruna okulunu dondurup şehir değiştirdiği kız arkadaşı tarafından aldatılmıştı, buraya gelmesine cesaret veren şey buydu.

Uraz hikâyesini bize anlattığı kadar uzun anlatmadı, bir kez daha anlatacak halde değildi ama Nisan ve Eren'in de bilmesi gerekiyordu. Üç cümlede özetleyip bitirdi, böylesine acı dolu bir hayat Eren ve Nisan için şaşırtıcıydı.

Sıra bana geldiğinde ise hepsinin gözlerinde bir hayranlık sezmiştim. Küçük yaşlardan itibaren kendi başıma hayat mücadelesi vermem, ailem ile bir arada yaşayıp sevgi görmeden

büyümem, annemin o akşam bana kurduğu cümleler çok inciticiydi.

"Çocuk yaparken iyiydi tabii," dedi Eren öfkeyle kameraya dönerek.

"Kime söyledin bunu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Annene ve babana."

İstemsizce güldüm. Nihayet birbirimizin hikâyelerini öğrenmiştik. Bu birbirimizi tanımaya dair attığımız en önemli adımdı.

"Peki burçlarınız ne?" diye sordu Nisan. "Ne zaman doğdunuz?"

"7 Ekim," diye mırıldandım, "terazi burcuyum ben."

"Gerçekten mi?" dedi bir anda heyecanla, "Ben de terazi burcuyum! 1 Ekim'de doğdum."

"Aaa!" dedim yapmacık bir şaşkınlıkla. "İnanılmaz."

Masada ufak bir gülüşme olduktan sonra Eren söze girdi.

"İşin garip yanı ben de terazi burcuyum," dedi Eren, "21 Ekim'de doğdum."

Eren'e şaşkınlıkla baktığım sırada elini kaldıran Bulut söze girdi, "19 Ekim," dedi şaşkınlıkla.

"Uraz?" diyen Nisan dehşet içinde Uraz'dan gelecek cevabı bekliyordu.

"11," dedi Uraz ve biz merakla beklerken ekledi, "Ekim."

"Şaka filan mı bu?" dedi Nisan eli kalbinde.

"Ne bu Terazi Burçlarını Toplama ve Yok Etme Kampı mı? Böyle bir örgütün eline mi düştük?"

"Başak burçları yapmış olabilir!" dedi Nisan bu teoriyi ciddiye alarak, "teraziler ve başaklar birbirine zıt burçlar."

"Tamam ama kimse zıt burçlar diye aynı burçtan insanları toplayıp yok etmez Nisan, sadece şakaydı," diye açıkladı Eren. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Şakalaşıyoruz ama bu durum gerçekten garip değil mi? Yani hepimizin aynı burç olması, hepimizin ekim ayında doğması."

Sonra içimden yaptığım hızlı bir hesapla bir şey fark ettim, bugün 11 Ekim olmalıydı, bugün Uraz'ın doğum günüydü. Gün bitmek üzereydi, Uraz bundan bahsetmemişti bile.

"Bugün senin doğum günün..." dedim Uraz'a dönerek.

"Öyle mi?" dedi, farkında bile değildi.

"Neden sabahtan beri hiçbir şey söylemedin?" diye sordu Nisan.

"Hayatım boyunca doğum günlerimi hiç kutlamadım," diye açıkladı Uraz, "ailemi kaybettiğim kazanın olduğu gün abimin doğum günüydü. Abim o yüzden doğum günlerinden nefret ederdi, asla kutlamazdık. Ne benimkini ne onunkini..."

Sonra bunlardan bahsetmek tadını kaçırmış olmalı ki ayağa kalktı. Kendi bulaşıklarını alıp mutfak tezgâhına doğru ilerledi. Onları bulaşık makinesine dizerken gözlerim Eren'in gözlerine kaydı.

"Pasta yapamaz mısın?" diye sordum.

"Bir düşüneyim..." dedi gülümseyerek.

"Ben de kurabiye yapabilirim, isterseniz," diye ekledi Nisan. O sırada Uraz bahçeye çıkarken Eren sessizce konuşmaya başladı.

"Senin onu oyalaman gerekir, bir saat kadar."

"Tamam, sorun değil. Oyalarım," diyerek ayağa kalktım ve bulaşıklarımı alıp makineye yerleştirdim. Ben bahçeye doğru ilerlerken Nisan ve Eren hazırlıklara başlamıştı bile. Bulut ise ben çıkarken kendine kahve yapıyordu.

Bahçeye indiğim sırada Uraz'ı ön bahçede göremedim. Yan bahçeye doğru ilerledim, oradaydı. Yine bir duvar yazısı yazıyordu. Arkasından uzun uzun baktım.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI." cümlesinin üzerinde dolaştı gözlerim. Yazısı tamamen bitene kadar sesimi çıkarmadım. Bittiğinde ise ona doğru bir adım attım.

"Bunu neden yazıyorsun?" diye sordum merakla. Sesimi duyunca başını bana doğru çevirdi ve geriye doğru bir adım atıp evin bahçeye inen siyah merdivenlerinin basamaklarından birine oturdu.

"Annem ve babam öldükten sonra hep bir yerlerde izleri olsun istedim, fotoğrafları, yazıları, sesleri... Çocukluğumda hep en büyük ihtiyacım onlardan birer izdi. O yüzden şimdi her yere kendimden bir iz bırakmaya çalışıyorum. Keşke her yerde olabilsem, her yere benden bir iz bırakabilsem..." diye anlattı sessizce.

"Dünya bizim notdefterimiz," dedim ona doğru yürürken, "üzerinde attığımız her adım bile bir iz aslında. Her bakış, her nefes, her kelime, hepsi bizden dünyaya kalan izler." Sonra merdiven basamağında Uraz'ın yanına oturdum.

"Bu kadar derin bir ruhum yok," dedi sessizce.

Başka hiçbir şey söylemedi. Elindeki tahta parçasını soyup elinde kalan parçaları yere attı ve ayağa kalktı.

"Biraz yürüyeceğim," dedi.

"Beni de davet etmen ne kibar bir davranış," diye mırıldandım.

"Gelebilirsin," dedi izin verir gibi.

Uraz'ın davet anlayışı buydu sanırım, yanında gitmeme izin vermek. Sırf gözümden kaybolup da eve girmesin diye kalktım ve onunla beraber yürümeye başladım. Öyle gerçekçi bir platformun içindeydik ki uzaklardan bir yerlerden cırcır böceklerinin seslerini duyuyorduk. Karanlığın arasında yürümeye başladık. Sessizlik aramızdaki tek sohbetti. Birkaç dakika yürüdükten sonra alnıma düşen bir damla yaşla olduğum yerde durdum ve başımı kaldırdım.

"Ne oldu?" dedi Uraz arkasında kaldığımı fark ederek, "İyi misin?"

Tam o an Uraz'ın da yüzüne bir damla yaş düştü. Başını yukarı kaldırıp üzerinden damla damla yaş düşen led ekrana baktı.

"Bu da ne?" diye sordu. "Yağmur mu?"

"Aşmamız gereken bir problem mi, yoksa teknik bir aksaklık mı?" diye mırıldandım merakla.

"Devam edip bakalım. Belki sadece bu noktada olan bir problemdir," dedi Uraz, "kapüşonunu kapat istersen," diye ekledi.

Kapüşonumu kapattım ve yola devam etmek için bir adım attık. Yol anormal bir şekilde böyle damla damla devam ediyordu. Yaklaşık yüz metre yürüdükten sonra, önümüzdeki manzara daha da ilginçleşti. O kadar çok damlayan nokta vardı ki sanki yağmur yağıyordu.

"Tamam ama nasıl?" dedi Uraz öfkeyle, "Ekrandan içeri nasıl su sızar?"

"Bunu kurgulamış olabilirler mi? Belki de diğer eve gidene kadar karşımıza çıkardıkları zorluk budur."

"Yağmur mu?" diye sordu Uraz tepemizde duran yıldızlı ekrana bakarken, "Yağmur ne zamandan beri zorluk olmuş?"

Başımı kaldırıp bir kez daha tavana baktım. Sonra elimle tavandaki bir noktayı gösterdim.

"Burada bir kırık var," dedim. Başını çevirip tam o noktaya baktı.

"Garip," dedi Uraz, "sanki taş atılmış gibi. Sen orada kal. Ben bakıp geleyim."

Sonra birkaç adım daha ilerledi ve ekrana el fenerini tutarak göz attı. Arkasında durmuş onu beklerken üşüdüğümü hissediyordum. Saçlarım ve kapüşonum sırılsıklam olmuştu. Uraz kapüşonunu bile kapatmamıştı.

"Ekranda çatlaklar var," dedi Uraz. Sonra ileri doğru birkaç adım daha attı ve benim de ona doğru yürüdüğümü duyup elini arkaya doğru uzattı.

"Gelme, su sızıntısı giderek kötüleşiyor," dedi sertçe, çaresizce başını kaldırdı ve bir kez daha yukarı baktı. Yukarıdan su sızıntısıyla birlikte çamur damlaları geliyordu.

"O zaman dönelim!" dedim ona sesimi duyurmak için bağırarak. Uraz başını sallayarak bana döndü. Kıyafetleri hem sırılsıklam olmuştu, hem de çamur içindeydi.

"Dönüp evin etrafındaki sandıkları incelememiz lazım," dedi, "şemsiye ya da şemsiye gibi kullanabileceğimiz bir şey bulursak ileriye kadar gidip inceleyebiliriz."

Yanıma geldi ve birlikte evin yolunu tuttuk. Yerdeki çamur birikintilerinden birinin üzerinde kayıyordum ki beni belimden tuttu.

"Dikkat," dedi ve beni kaldırıp kolunu uzattı, "kolumu tutabilirsin."

"İzin verdiğin için teşekkürler, kendim halledebilirim."

Uraz'ın burnundan güldüğünü duydum. Tam o an bir kez daha kaydım ve Uraz beni bir kez daha tuttu. Beni bir kez daha kaldırıp bıraktı ve yürümeye devam ettik. Tam iki dakika sonra ben bir kez daha kaydım ve Uraz beni bir kez daha tuttu! Rezalet, tam bir rezaletti.

"Kolumu tut artık," diye mırıldandı sakin kalmaya çalışarak.

Başımı salladım ve sol elimle sağ bileğini sıkıca tuttum. Başka çarem yoktu, yeterince rezil olmuştum. O normal bir insan gibi yürürken ben buz pistinde gibiydim. Ağır ağır yürüdüğümüz on beş dakikalık yolun sonunda evin bahçesine ulaştık.

"889, sen bu sandıkları kontrol et. Ben arka bahçedeki sandıklara bakacağım," dedi ve hiç durmadan arka bahçeye doğru ilerledi. Hızla sandıkları kontrol etmeye başladım. Yaklaşık on

dakika boyunca bahçedeki tüm sandıkların içlerini inceleyip durdum. Kürek, leğen, erzak, muşamba, el fenerleri, kömür, odun gibi birçok şey buldum. Ama işe yarar diyebileceğim tek şey sondan bir önceki sandıktan çıkan siyah yağmurluklar ve yağmur botlarıydı. Onları heyecanla sandığın üzerine dizdiğim sırada Uraz'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Elinde şemsiyeler vardı.

"Bulmuşsun," dedi başıyla sandığı işaret ederek.

"Asıl sen bulmuşsun!" Elinde birçok siyah şemsiye vardı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Botları, yağmurlukları ve şemsiyeleri içeri götürelim. Hep birlikte hazırlanıp çıkalım. Sen yağmurlukları al, ben botları ve şemsiyeleri alırım," dediği an eğilip yağmurlukları ve botlardan ikisini elime aldım.

"Botları ben alırım demiştim. Botlardan biriyle aynı boydasın zaten," diye söylendi Uraz.

Diğer botları alarak elindeki şemsiyelerle birlikte peşimden geliyordu. Birlikte kapıyı açıp içeri girdiğimiz an Eren'in Uraz'a pasta yaptığını unuttuğumu fark ettim! Neyse ki hiçbir şeyi mahvetmemiştik. Pastayı yapmış, mumlarını yakmış ve kurabiyelerle birlikte masaya koymuşlardı. Uraz önce anlam vermeye çalışarak bana baktı.

"İyi ki doğdun," diye mırıldandım ve gülümsedim.

"İyi doğdun Uraz!" dedi Eren gülümseyerek.

"İyi ki doğmuşsun Uraz!" Nisan da aynı heyecanla devam ettiği sırada masanın hemen yanındaki berjerde oturan Bulut'un sesini duydum.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi ve berjerden kalkıp masanın başına geldi.

Uraz elinde botlar ve şemsiyelerle, baştan aşağı sırılsıklam ve çamurlu kıyafetleriyle pastaya doğru birkaç adım attı.

Ben de ondan farksızdım. Masanın başında durduğumuzda Eren ve Nisan bizi dehşet içinde baştan aşağı süzüyordu. Onlara "Birazdan anlatacağım," bakışı attım ve Uraz'a döndüm.

"Teşekkür ederim," dedi. Başka hiçbir şey söyleyemedi.

Pastanın üzerindeki "İyi ki doğdun 533!" yazısına uzun uzun baktı. Sonra eğilip mumları üfledi.

"Dilek diledin mi?" diye sordum merakla. Başını yüzüme doğru çevirip gözlerimin içine baktı.

"Diledim," dedi, "hayatımda ilk defa."

Duygulandığını biliyordum ama gözlerinde en ufak bir yaş yoktu. Hâlâ dimdikti, aklı hâlâ dışarıdaki su sızıntısındaydı, aklı hâlâ oluşabilecek bir sorunu önlemenin peşindeydi.

"Peki bu haliniz ne?" dedi Bulut merakla.

"Dışarıda su sızıntısı var," diye açıkladı Uraz, "gidip onu kontrol etmemiz gerek. Ama sorun tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük. O yüzden bunları giymemiz ve şemsiyeleri kullanmamız gerekecek."

"Su sızıntısı mı?" dedi Bulut. "Saçmalık. Böyle bir yapımda, böyle bir aksaklık olacağına inanıyor musun cidden?"

"Git de bak o zaman," diyerek elindeki şemsiyelerden birini Bulut'un kucağına attı Uraz. O sırada Eren söze girdi.

"Tamam, bu hale geldiğinize göre anormal bir şeyler oluyor demek ki. Gidip bakalım."

Ortamın kısa gergin sessizliğinden sonra her birimiz yağmur botlarını, yağmurlukları giydik ve ellerimize birer şemsiye aldık. Birlikte bahçeye indik.

"Sandıkları açmadan önce belki bize de danışmalıydınız," diye mırıldandı Bulut.

"Doğru olanın bu olduğunu düşünüyorsan, sen mutlaka her yapacağın şeyden önce gel bana danış. Ben sana danışmam," dedi Uraz.

"Soruna odaklanabilir miyiz artık?" dedim öfkeyle. O sırada Nisan'ın şaşırmış sesi duyuldu.

"Yağmur yağıyor!"

"Yağmur değil, su sızıntısı," diye açıkladı Eren. Sinir bozukluğu içinde güldüm.

"Başak burçları yapmış olabilir," diye mırıldandım.

Eren ile birbirimize bakışıp güldüğümüz sırada Uraz ve Bulut önden gidiyordu. Şemsiyelerimize vuran su sesleri giderek artarken Bulut, Eren ve Nisan'ın da olayın ciddiyetini fark ettiklerini görebiliyordum.

"Bu normal değil," dedi Eren, "baksanıza, çatlaklar var, içinden su sızıyor ve ekran hâlâ çalışıyor."

"Bu da mı kurgu? Elektrik kesintisi gibi?" diye sordu Nisan.

"Kurgu değil gibi..." Bulut'un sesi Uraz'ın haklılığını kabullendiği için hayal kırıklığı içindeydi.

"Galiba büyük bir problemimiz var," diye mırıldandım.

"Galiba değil," dedi Uraz, "kesinlikle büyük bir problemimiz var."

Ellerimizde şemsiyelerle önümüzde görünen o büyük problemimize döndük. Önümüzde gördüğümüz bu su sızıntısı neydi, neyden kaynaklanıyordu bilmiyorduk. Bu bir kurgu değildi. Peki bu bir teknik aksaklık ise neden kimse gelip bize yardım etmiyordu? Neden kimse bizimle iletişime geçmiyordu?

İçimdeki korku bana bir şeyler fısıldıyordu.

Yerin altındaydık, şemsiyeler sığınağımızdı.

Bilinmezliğe doğru bir gece yürüyüşü yaparken aslında neyin altında olduğumuzun korkusu her yanımı sarmıştı. Bir an önce çözmek istediğim bir bulmacanın ortasında o an kalbime hiç düşmeyen bir his düştü, sanki bir yerlerden annemin üzüntüsünü duydum ve hissettim.

Ayağımın kaydığını hissettiğim an elim bilincime sormaksızın kalktı ve Uraz'ın bileğini tuttu. Başını çevirip şemsiyesinin altından bana baktı ve yüzümdeki korkuyu görmüş olacak ki dudaklarını araladı.

"Korkma," dedi, "halledeceğim."

O an bu cümle sanki doğduğumdan beri her sorunumu Uraz Kayalar çözmüş, beni her zorluktan Uraz kurtarmış, her düştüğümde elimi Uraz tutmuş gibi bir güven hissi doğurdu içimde. Ona güvendim, halledeceğine inandım. Sebebi yoktu. Halledeceğim dediyse hallederdi.

Sen bir çığlık atarsın,
dünya bir fısıltı duyar.

7. Bölüm

Sesimi Duyan Var mı?

"Hades Persephone'yi yeraltı dünyasına kaçırdığında
yeryüzünün baharı da gitti yaşayanların elinden.
Persephone yeryüzüne adım attığında açan çiçekler,
o yeraltına döndüğünde solardı.
O yeryüzüne çıktığında yaz gelirken,
yeraltına indiğinde kış gelirdi.
Persephone yeryüzünün baharıydı.
Gitmesi kış demekti."

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Ben 889, Kumru Sonat.
Buradayım, enkaz altında.
Sesimi duyan var mı?

Ellerimizde şemsiyelerle yürüdüğümüz bu yol sonsuzluğa uzanırcasına uzun gelmişti. Peki sonsuzluk neydi? Sonsuzluk zaman kavramının ortadan kalkması mıydı? Yoksa zamanın senin için durması mıydı? Peki hiç zamanın senin için durduğunu hissettin mi?

Ben çok hissettim.

Başımı her kaldırdığımda gördüğüm şeyin şemsiyemin karanlığı olması, hayatımın fragmanını izlemek gibiydi. Karanlık olan her şey hayatıma benziyordu. Şemsiyenin siyah tonu bana kendimi gösteriyordu sanki. İçinde bulunduğumuz bu enkaz, bizi karartan bu şemsiyeler, içimdeki boşluk, zamanımın durduğu hissi, hepsi öylesine tanıdıktı ki sanki zaten hayatım boyunca verdiğim mücadelenin devamını yaşıyordum.

Sanki çark dönmüyordu, dişliler birbirine değip akmıyordu, akrep ve yelkovan birbirini takip etmiyordu, zaman ilerlemiyordu, hayat durmuştu. Sanki hayat yolumdaki taşlar hep pürüzlüydü, her şey ben ilerlerken canımı yakmak üzerine kurgulanmıştı, üzerinden geçtiğim yollar beni yaralıyordu, bana giden yollar hep kapalıydı. Hayatım bana bunu neden yapıyordu?

Sanki bu dünyaya incitilmek için gelmiştim, yok sayılmak için, görmezden gelinmek için gelmiştim. Israrla ve inatla gülüyordum. Israrla ve inatla ayakta kalıyordum. Hayat beni görmezden geldikçe ben ısrarla ve inatla onun önüne atlıyordum...

Uzun süredir yoldaydık, tek yaptığımız sessizce ilerlemekti ve tek yaptığım kafamın içinde bir kendimi bir hayatımı yerden yere vurmaktı.

"Kumru, iyi misin?" dedi Eren'in sesi. "Düşüncelisin."

"Düşünceliyim," dedim sessizce. Başka hiçbir şey sormadı. Beni kendi halime bıraktı.

Başımı kaldırdığım her an gördüğüm tek görüntü kenarlarından su damlaları akan şemsiyemin görüntüsüydü. Bu görüntü beni bambaşka bir zamana götürdü. Küçücük bir çocukken dedemin ölüm haberini aldığım anı hatırladım. Çocuklarına birer ev bırakmıştı. Uzunca da bir mektup kalmıştı ondan geriye... Mektuba dair hatırladığım tek kısım son satırlardı.

"Ve şemsiyemi Kumru'ma bırakıyorum. O çok istediği şemsiyem artık onun. Umarım beni hayatım boyunca koruyan eski dostum, onu benden daha iyi korur. Kumru'm, güzel kızım, hayatın boyunca hiç korkma. Sen sadece akışa güven."

Bu cümleyi yıllarca düşünmüştüm. Hayatın akışına güvenmiştim. Hayat benim için ilerlemiyordu, hayat tek başına ilerliyor ve beni de peşinde sürüklüyordu. Dedemin bir şemsiyesi vardı, yanından hiç ayırmazdı. **"Hayat bu. Ne zaman yağmura yakalanacağını bilemezsin..."** derdi. Çok küçüktüm, teyzemin makyaj malzemeleri nasıl ilgimi çekiyorsa, dedemin şemsiyesi daha çok ilgimi çekiyordu. Bazen şemsiyesini alıp bahçeye kaçar, yağmurun altında elimde dedemin şemsiyesiyle koşturur dururdum. Beni gülerek izlerdi ve gelip şemsiyesini alırdı. **"Bazı eşyalar özeldir,"** derdi ve şemsiyesinin bastonunda yazılı ismini gösterirdi: **"Akman Sonat."**

Ne kadar istersem isteyeyim bana o şemsiyeyi hiç vermedi. Ta ki ölene kadar... O şemsiye dedemin bana tek mirasıydı ve ben onu asla kullanmadım. Çünkü onun dediği gibi, bazı eşyalar özeldir ve benim tek görevim onu saklamaktı... Sadece şemsiyeyi değil, onun bir cümlesini de hep aklımın bir köşesinde saklardım: ***"Her zaman umut vardır. Hiç umut kalmadığında bile."***

Saatler boyunca yürüdüğümüz yolda tek aradığımız su sızıntısının duracağı herhangi bir noktaydı. Ne kadar yol alırsak alalım, kaç adım atarsak adalım su sızıntısı durmuyordu. Zaman zaman azalıyordu, zaman zaman normale dönüyordu ama asla artmıyor ve durmuyordu.

"Ne yapacağız?" dedi Nisan sızlanarak.

"Çok fazla yürüdük. Sanırım artık geri dönemeyiz," dedi Bulut.

"Üçüncü eve yaklaşmış olmalıyız, geceyi orada geçireceğiz. Geri dönmemiz saçmalık olur," diye açıkladı Uraz.

"Dur bir dakika," dedi Bulut, "geçireceğiz derken, buna sen mi karar verdin?"

Yolun ortasında durduk. Ellerimizde şemsiyeler, her yerimiz sırılsıklam bir halde Uraz'ın Bulut'a cevap vermesini bekliyorduk. Bulut'un sorduğu soru saçmalık sınırlarını zorluyordu. Tabii ki geri dönemezdik.

"Hesabıma göre geride bıraktığımız evden sonra yaklaşık on üç kilometre yürüdük. Önümüzdeki eve ulaşmamıza iki kilometre kadar yolumuz kalmış olmalı. Ben on üç kilometre yolu geri yürümeyi değil kalan iki kilometre yolu yürüyüp sıradaki eve ulaşmayı tercih ediyorum. Geri dönmek istersen dönebilirsin, hadi eyvallah."

Uraz önüne dönüp yola kaldığı yerden devam ederken sessizce konuştum.

"Aynı fikirdeyim..."

Bulut'un önünden geçip Uraz'ın peşine takıldığımda Eren ve Nisan da bizimle birliktelerdi. Bulut ise sesini çıkarmadan peşimize takılmıştı.

"Gider gitmez bir makarna iyi olmaz mı?" dedi Eren keyifle.

"Gider gitmez bir uyku iyi olmaz mı?" dedim ama bu, Eren tarafından onaylanacak bir fikir değildi.

"Önce yemek, sonra uyku. Umarım hepiniz duymuşsunuzdur."

"Ama bu şekilde kilo alacağız..." diye mırıldandı Nisan.

"Her gün on beşer kilometre yürüdüğümüz halde mi?" dediğimde ikisi de gülmeye başladı.

"O zaman ikişer tabak makarna!" dedi Eren kahkahalarla.

Derdimiz nerede kalacak olmamız değildi, derdimiz içinde bulunduğumuz durumdu. Artık neyin içine düştüğümüzden bile emin değildik. Kendi adıma en çok istediğim şey, bir an önce kuru giysiler giyip yorganımın altına girmek ve yaşadığım son saatlerin yorgunluğuyla uyuyakalmaktı. Eve girer girmez hepimizin ilk olarak yaptığı şey duş almak için odalarımıza

gitmekti. Fakat Eren, önce ocağa makarnanın suyunu koymuştu. Odama giderken onun ocağa doğru yürüdüğünü görmek beni duygulandırmıştı.

Burası üçüncü evdi. Çekmecesindeki defterlerine, kitaplarına kadar her şey birinci ve ikinci evle aynıydı. Duş aldıktan ve üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa geçmeden önce birkaç dakika kadar yatağımda oturdum. Gözlerim masanın üzerinde duran kitaplardaydı. Kitaplar da evler değiştikçe değişmiyor, aynı kalıyordu. Ayağa kalkıp masada duran kitaplardan birini elime aldım ve rasgele bir sayfa açtım.

"Değişen tek şey sensin."

Gözlerimin önüne gelen bu cümle kaşlarımı çatmama sebep oldu. Sanki direkt olarak bana söylenmiş, bana ifade edilmiş gibiydi.

"Kumru, yemek hazır!"

Eren'in içeriden gelen sesiyle kitabın o sayfasının kenarını kıvırıp kapağını kapattım ve kitabı masaya bırakıp odamın kapısına doğru yürüdüm. Eren tam bir anneye dönüşmüştü. Üzerine bir önlük giymiş, gözlerindeki kemik gözlükleri ve elindeki kepçeyle tabaklara makarna dolduruyordu fakat önünde üç tabak vardı.

"Neden üç tabak?" diye sordum merakla.

"Uraz ve Bulut beyler aç değillermiş," diye mırıldandı. O sırada Nisan odasında saçlarına fön çekiyordu. On dakikadır kesilmeyen fön makinesi sesi bundandı.

"Ama çok yürüdük..." dedim. "Aç olmalılar."

"Değillermiş," dedi Eren gözlerini devirerek, sonra bana doğru yaklaşıp fısıldadı, "araları çok gergin. Yan yana gelmek istemiyor olabilirler."

"Salak mı bunlar?" dedim öfkeyle, "Bu erkekler neden böyle? Geleli sadece iki gün oldu ve hemen gergin bir ortam yarattılar!"

"Erkekler işte," dedi Eren omuz silkerek, "hepsi salak."

Yüzündeki öfkeli ifadeye bakıp gülmeye başladım.

"Ben hariç," diye ekledi ve göz kırptı. Tabakları alıp masaya geçtiğimizde Nisan odasından çıkmış gülümseyerek bize doğru yürüyordu.

"Neredeler?" diye sordu merakla.

"Aç değillermiş," diye yanıtladı Eren.

Kısa bir sessizlik içinde yemeğimizi yedikten sonra Eren fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Aramızda kalsın ama bence Bulut geldiğine pişman," dedi sessizce.

Ben de aynı şekilde fısıldayarak cevapladım. "Aramızda kalsın dediğin iyi oldu, bunların bir televizyon kanalında yayınlanıyor olması dışında bir problem yok," dedim sessizce.

Nisan'la göz göze gelip gülmeye başladığımız an Eren başını tavana çevirdi. Sanırım yine kamerayla konuşacaktı.

"Şakaydı," dedi nerede olduğunu bilmediğimiz kameralara ve elini kaldırdı, "anne, baba, selamlar!" diye mırıldandı gülümseyerek. Sonra bize dönerek konuşmaya devam etti.

"Bunun bir yolunu bulmamız lazım," dedi sıkıntılı bir ses tonuyla.

"Neyin?" diye sordum endişeyle.

"Dedikodu yapmanın."

Tam o sırada Eren'in cevabına gülen Nisan'ın içtiği suyun genzine kaçmasıyla birlikte beş dakikalık bir kaos ortamı yaşadık. Nisan bu olayla bile aşırı telaş yapınca Eren ve ben ufak bir kurtarma operasyonu gerçekleştirmek zorunda kaldık diyebilirim. Sadece başını yukarı kaldırmasını ve biraz daha su içmesini söylemiş olsak bile bunların Nisan'ın gözünde kalp masajından farkı yoktu.

"Az kalsın ölüyordum!" dedi nefes nefese.

"Evet," dedim sakin bir sesle, "neredeyse ölüyordun."

Aslına bakarsanız en başında önyargıyla yaklaşmış olsam da sanırım Nisan'ı sevmeye başlamıştım. Benim gibi değildi, benden çok farklıydı. Buna rağmen içindeki iyiliği görebiliyordum. Çok saftı, biraz egoist, biraz da salaktı ama gözlerine baktığınızda içinde kötülüğe dair pek de bir şey olmadığını görebiliyordunuz.

Gülüşüp sohbet ederek yemek yedik. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra Nisan migren ağrısı başladığı için odasına geçti. Eren ise bir anda "Tatlı yapmayı özledim," diyerek mutfak tezgâhının başına geçti.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu ben su ısıtıcısını açtığımda.

"Kahve yapıp kapıda oturacağım. Biraz düşünmek istiyorum."

Bana bakıp gülümsedi. "Çok seviyorsun değil mi?"

"Neyi?"

"Yalnız kalmayı, kafanın içini dinlemeyi... Sen o tiplerdensin. Kendilerine hep yalnız kalabilecekleri köşeler arayan, başkalarına ayırdıkları vakitten çok kendine vakit ayıranlardan."

Başımı salladım. "Sen de bütün insanları tanıyan o tiplerdensin, değil mi?" dedim gülerek. Ufak bir kahkaha attı.

"Ben yıllardır her gün yüzlerce insana yemek hazırlıyor, servis ediyor, onlarla sohbet ediyorum. Tanımadığım insan türü kalmadı."

O sırada Eren dolapta tatlı için malzemeler ararken ben kahvemi yapıyordum. Elindeki süt ve meyveleri tezgâha taşırken ben kahvemi alarak ona doğru döndüm.

"Ben kapıdayım," dedim.

"Soran olursa söylerim," deyip göz kırptı.

"Beni kimse sormaz," diyerek gülümsedim ve kapıya doğru ilerledim.

Evden çıkıp bahçeye inen basamaklardan birine oturdum. Basamaklar ıslaktı ve bu benim umurumda değildi. Gözlerim umutsuzca önümüzden geçen ağaçlı yola baktı. Gözlerim

uzun uzun yukarıdan aşağı yolculuk eden su damlalarını izledi. Yukarıdan akan su damlaları bana giderek daha da korkutucu geliyordu. Dünyanın en kısa yolculuğu düşmekti. Zirvede başlayıp dipte biten bir yolculuk...

Bir anlığına ne hissettiğini sorgulamak, içimdeki garip hissin adını koymak istedim. Acı mıydı bu? Üzüntü müydü? Korku mu? Söylesene, bu his de neyin nesi 889? Gözlerimi kapattığım birkaç saniye boyunca odamdaki masadan aldığım ve rasgele bir sayfasını açtığım o kitabın karşıma çıkan cümlesini düşündüm.

"Değişen tek şey sensin." Fısıldayarak tekrar ettim.

"Değişen tek şey sensin..."

Elim kalbimin üzerine denk gelen 889 yazılı rozetimdeydi. Birinci ev, ikinci ev, üçüncü ev her şeyiyle aynı değildi. Bizler de o evlere aittik ve bizler sürekli değişiyorduk. Birinci eve adımını atan Kumru ve şu an üçüncü evin merdivenlerinde oturan Kumru bile aynı kişi değildi. Her saniye 889'a daha çok dönüşüyordum, her saniye daha çok 889 oluyordum.

"Selam." Arkamdan gelen tok sesi duyduğum an gözlerimi açtım. Bu Uraz'dı.

"Merhaba. Uyumuyor muydun?" diye sordum ona doğru döndüğümde. Birkaç adım atıp yanıma geldi ve oturduğum merdiven basamağına oturdu.

"Uyuyamadım," dedi.

"Neden, bir sorun mu var?"

"Hayat komple sorun," dedi duygusuz bir ses tonuyla. Halbuki o duygusuz ses tonu bana içindeki bütün duyguları gösteriyordu.

"Abin mi? Yani... Onu mu düşünüyorsun?"

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi konuyu savuşturup kendinden uzaklaştırır gibi.

"Anladım..."

"Sen neden uyumadın?"

"İç sıkıntısı," dedim sessizce, "bir anda durup dururken İMDAT diye bağırmak istiyorum. Öyle bir iç sıkıntısı..."

Uraz yüzüme uzun uzun baktı ve istemsizce gülümsedi.

"Bağırsana," dedi.

"İMDAT diye mi?"

"Evet," dediğinde hâlâ gülümsüyordu. Kıkırdadım ve başımı önüme eğdim.

"Belki bir gün..." dedim. "Şimdi değil."

"Benden mi utanıyorsun?" diye sorduğunda yüzü o kadar çekici görünüyordu ki bakmamak için başımı önüme çevirdim.

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedim onun az önceki cümlesine atıfta bulunarak. Gülümseyişi önce büyüdü, sonra başını önümüzdeki yola doğru çevirdi ve sıkıntılı bir iç çekti.

"İçimde kötü bir his var," diye mırıldandım, "önümüzde görünen şey hiç de bir yarışma platosunu andırmıyor, bana daha çok kaosu çağrıştırıyor."

Oysa Uraz'ın aklı bambaşka bir yerdeydi.

"Sen dans eğitimi mi alıyordun?" diye sordu bir anda.

"Evet, size anlattığım gibi. Dans kursuna gidiyordum, yetenek sınavlarına hazırlanıyordum."

Başını salladı. "İkimiz de sanatçıyız yani," dedi gözleri uzak bir noktayı izlerken, "benimki dövüş sanatları olsa da..." Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"Aynen öyle, ikimiz de sanatçıyız," derken yüzündeki o buruk ve belli belirsiz gülümsemeyi izlediğimi fark ettim. Kafamın içinde yine o Japon animesinden alınıp mizah sayfalarında dolaşan espri kalıbı belirdi.

"Lütfen bu kadar güzel gülme Uraz adam, başımı döndürüyorsun!" Bunu neredeyse dışımdan söyleyecektim! Bu cümle kalıbı içimde en son belirdiğinde otobüsten iniyordum ve

otobüs şoförüne neredeyse "şoför adam" diyecektim. İlginç bir bilinçaltım vardı.

Kısa bir sessizliğin sonunda içimdeki sıkıntıya daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım. Merdiven basamaklarını inip basamakların sonunda öylece durdum. Uraz oturmuş beni izliyordu.

"İkinci günümüzün sonunda, üçüncü evimizdeyiz ve ben kendimi gerçekten bir enkaz altında gibi hissediyorum. Bu normal mi?"

Uraz, önüne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış ve ellerini birleştirmiş bir şekilde beni izliyordu. Sonra başını kaldırdı.

"Yarın sabah hâlâ böyle hissetmeye devam edersek hoş şeyler olmayacak," dedi, sanki bu cümleyi birilerine iletir gibi.

"Onları tehdit mi ediyorsun?" dedim gülümseyerek.

"Onları tehdit ediyorum," dedi ve ciddiydi.

"Haklısın," dedim gözlerinin içine bakarak, "bize böyle söylenmedi. Hiçbir şey böyle anlatılmadı."

Uraz da, ben de içinde bulunduğumuz durumun garipliğinin farkındaydık. Diğerleri bunların bir kurgu olması ihtimaline çok daha yakındı, özellikle Bulut. Tüm bu yaşananları, bu kadar kafaya takan sadece ben ve Uraz'dık. Fakat bunu en çok dile getiren bendim. Uraz'a döndüm; bakışlarında kafasından geçen binlerce teori olduğunu görebiliyordum.

"Zihninden geçenleri söylemekte bile temkinlisin, değil mi?" diye sordum.

"Temkin," dedi, "güzel kelime. Baştan sona yürüyen bir temkin parçasıyım..."

Derin bir nefes aldım. O kadar bunalmış hissediyordum ki tam şu an koşmaya başlayıp hiç durmadan, saatlerce koşmak ve bu saçma yerin çıkışına ulaşmak istiyordum.

"Odama gitsem iyi olacak," dedim sessizce.

"Neden?" deyiverdi ağzından kaçırmış gibi. Sonra kendini düzeltircesine "Tabii. İyi geceler," dedi. Başımı salladım.

"İyi geceler 533."

Yanından geçtim ve mutfakta tatlı yapan Eren'e de iyi geceler diledikten sonra odama doğru ilerledim. Hayatımda hiç bu kadar kafayı yiyecek gibi hissetmemiştim. Sanki bir anda, bir nevi kapalı alan fobisi yaşamaya başlamıştım. Bahçede oturmuş dışarıyı izlerken her yanımızın kapalı olması, yukarıdan akan su damlaları ve kimseyle iletişim kuramıyor olduğumuzu düşününce aklımı kaçıracak gibi hissetmiştim. Odama gidip kendimi yatağıma attım. Sonra nefes alamadığımı hissettim. Bu gerçekten de tam bir kapalı alan fobisiydi! Ayağa kalkıp penceremi ve perdemi sonuna kadar açtım. Elim boğazımda, nefes almaya çalıştım. Yaklaşık yarım saat boyunca pencerenin önünde durdum, sakinleşmeye çalışıyordum. Sonra birden bir şey oldu, bir yerden bir anons sesi gelmeye başladı.

"Sevgili Enkaz Altındakiler. İkinci gecenizin sonundan, üçüncü gününüzün başlangıcından merhaba."

Başımı öne doğru eğdiğimde herkesin odalarının camlarında olduğunu gördüm. Uraz, Bulut, Nisan, Eren, her birimiz odalarımızın camlarında bu sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorduk.

"Köşede hoparlörler var," dedi Bulut elini uzatarak. Karanlıkta çok belli olmasa da ses oradan geliyor gibiydi.

"Öncelikle sizden numaralarınızı söyleyip, 'Burada' demenizi rica edeceğim. Bir yoklama sahnesi, öyle düşünün."

İki günün sonunda bir başkasının sesini duymak bana iyi gelmişti, bir an için buraya terk edildiğimizi düşünmeye başlamıştım.

"747 burada," diye başladı Eren.

"533 burada."

"482 burada."

"356 burada."

Ve sonra ben söyledim o mucizevi üç rakamı...

"889 burada."

"Sevgili Enkaz Altındakiler, teşekkür eder ve iyi geceler dileriz. Duvar yazılarımızı unutmayın, **'Her zaman, her yerde, basit düşün evrende."**

Ve ses sustu.

Ses sustuğunda hayal kırıklığı içinde karanlık boşluğa baktım kaldım. Bu kadar mıydı? Tüm bu cümlelerin hiçbir anlamı yoktu, ihtiyacımız olan şey yoklama ve iyi geceler dilekleri değildi, bir açıklamaydı.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Uraz öfkeyle, "S*ktiğimin platosu suyla dolmaya başladı, tek yaptığınız yoklama alıp iyi geceler demek mi? Yoklamanızı da, iyi gecelerinizi de tek tek s*keyim!"

"Bir açıklama yapmayacak mısınız?" dedi Nisan korkuyla.

"Bu kadar mı yani? Dalga geçer gibi yoklama alıp gidiyor musunuz?" dedi Bulut, onu ilk defa durum için bu kadar endişelenmiş görüyordum.

"Duymuyor musunuz bizi!" diye bağırdı Eren öfkeyle, "Bizi duyan yok mu?!"

Belki de en büyük çaresizlik buydu, bağırışlarının duyulmaması...

Yan pencerelerden gelen söylenme sesleri eşliğinde gözlerim umutsuz bir korkuyla yukarıdaki ay görüntüsüne döndü. Etrafımızı saran her şeyin sahteliğinin korkutuculuğuyla başımı önüme eğdim. Altıncı hissimin bana söyledikleri bir yana dursun, ellerimin nasıl titrediğini bir ben biliyordum.

Yeraltındaki karanlık bir platonun içine kurulmuş evlerin birinde pencerelerimizde durmuş umutsuzca ve korkuyla önümüzdeki karanlık boşluğa bakıyorduk.

"Biz kendimizi neyin içine attık?" dedim korkuyla. Sesim titriyordu. Kendimizi neyin içine attığımızın, neye dahil olduğumuzun farkında bile değildik. Bir şeyler bilmek zorundaydık ve sanki cevaplar zaten bizimleydi. Gözlerim ardımda bıraktığım çalışma masamın üzerine döndü.

"Kitaplar..." dedim kendi kendime, "İsimlerini daha önce hiç duymadığım kitaplar..."

"Ne kitapları? Kumru?" Eren'in sesini duymama rağmen kendimi odamın içinde buldum.

Belki delice bir düşünceydi ama sanki aradığımız cevaplar bu kitapların içindeydi, kapakları tek türdü, isimleri hiç duyulmamıştı. Bir şeyler yapmak zorundaydık, etrafımızı saran bu yerin ne olduğunu bilmeden buradan çıkamazdık.

İçimdeki sıkışıp kalmışlık hissi tüm bedenimi sararken kitaplara doğru bir adım attım ve o an kapımın çaldığını duydum.

"Girebilirsiniz," diye seslendiğimde kapı açılmadı, Uraz'ın sesini duydum.

"Beş dakika sonra, salonda," dedi tok bir sesle, "toplantı yapmamız gerek. Gelirken herkesi getir. Ben su sızıntılarını kontrol edip geliyorum."

"Tamam."

Uraz gider gitmez elime masamdaki bütün kitapları topladım ve salonun yolunu tuttum. Salonun büyük masasına yaklaştığımda elindeki şemsiyeyle dışarıda ilerleyen Uraz'ı görebiliyordum. Eren'in, Bulut'un ve Nisan'ın kapılarını çaldım.

"Masanızda ne var ne yoksa alın, salona gelin," dedim, "toplantı yapmamız gerek."

Uzun koridoru umutsuzca yürürken bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Zihnimde beliren tek görüntü dedemin miras mektubundaki o cümlelerdi.

"Ve şemsiyemi Kumru'ma bırakıyorum. O çok istediği şemsiyem artık onun. Umarım beni hayatım boyunca koruyan eski dostum, onu benden daha iyi korur. Kumru'm, güzel kızım, hayatın boyunca hiç korkma. Sen sadece akışa güven."

"Sen sadece akışa güven..."

"Akışa güven..."

Gözlerimi açtım ve olduğum yerde durdum. Hayatın akışı beni nereye götürüyordu bilmiyordum ama dedem hayatını kaybettiği ilk zamanlarda her gece onun için dualar eder ve ona sözler verirdim. Ona tavsiyelerini dinleyeceğimi ve akışa güveneceğimi anlatırdım. Şimdi sözümden dönemezdim. Akışa güvenecektim.

Hayatın beni götüreceği her bir kıyıya, çıkaracağı her bir sokağa, taşıyacağı her bir limana hazırdım.

Beni bekleyen fırtınalara, beni arayan kötülüklere, onları çözmemi bekleyen düğümlerin ellerimi bulmasına hazırdım.

Hayata hazırdım.

Şemsiyem elimde, akışa hazırdım.

(Yazarın Anlatımıyla)

Doktor Beste Karman yıllardır içinde bulunduğu, orada yetiştiği, her şeyi öğrendiği, evinden çok vakit ayırdığı Dota Hastanesi'nin yoğun bakım bölümüne giden koridorlarda yürürken bir hemşirenin koşarak kendisine doğru geldiğini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu merakla, günlerdir kontrollerini yaptığı hastalarından birine bir şey olmuş olmasından endişe etmişti.

"Doktor Hanım," dedi hemşire heyecanla, "uyandı."

"Kim?" dedi Beste. "Kim uyandı?"

Hemşirenin aralanan dudakları Doktor Beste Karman'ın aklından hiç geçmeyen bir ismi fısıldadı.

"Araz Kayalar," dedi hemşire.

Doktor şaşkınlık ve telaş içinde Araz'ın odasına doğru koşarken hemşireye başhekimi çağırmasını söyledi. Odanın kapısından içeri girdiğinde Araz'ı kıpırdamaya, gözlerini açıp kapamaya ve konuşmaya çalışırken gördü.

"Merhaba," dedi, "günaydın. Uzun bir uyku oldu. Kendinizi zorlamayın, kendinize gelmeniz birkaç gün sürecektir... Şimdi değerlerinize bakacağız, detaylı bir muayene yapacağız." Doktor Beste bir yandan Araz'ın gözkapaklarını açıp gözbeneklerini incelerken bir yandan konuşuyordu. Tam o an Araz tüm gücüyle dudaklarını araladı ve tek bir cümle kurdu.

"Uraz nerede?" dedi. Doktor Beste bunu normal bir soru olarak algılayıp dosyasına notlar alırken sessizce yanıtladı.

"Bilmiyorum. Buralarda yok... Bir süredir."

Araz konuşmakta o kadar zorlanıyordu ki "Bir süredir buralarda yok da ne demek?" diyemiyordu, kıpırdayamıyordu, uzun ve karışık cümleler kurabilecek bir halde değildi. Dudaklarını bir kez daha zar zor araladı ve konuştu.

"Uraz nerede?" dedi bir kez daha. "Kardeşim nerede?!"

Sesindeki korku ve öfkenin harmanı Doktor Beste'yi bile korkutmuştu.

Araz'ın bildiği tek bir şey vardı; kaç gündür veya kaç aydır uyuyor olursa olsun Uraz onu asla bırakmazdı, yanından asla ayrılmazdı. İçindeki hisler, uykusunda gördüğü korkunç bilinçaltı rüyaları ve odadaki derin sessizlik Araz'ı öylesine korkutmuştu ki yapmak istediği tek şey üzerine bağlı olan her şeyi söküp atmak ve buradan çıkmaktı.

Aklında tek bir soru vardı.

Uraz neredeydi?

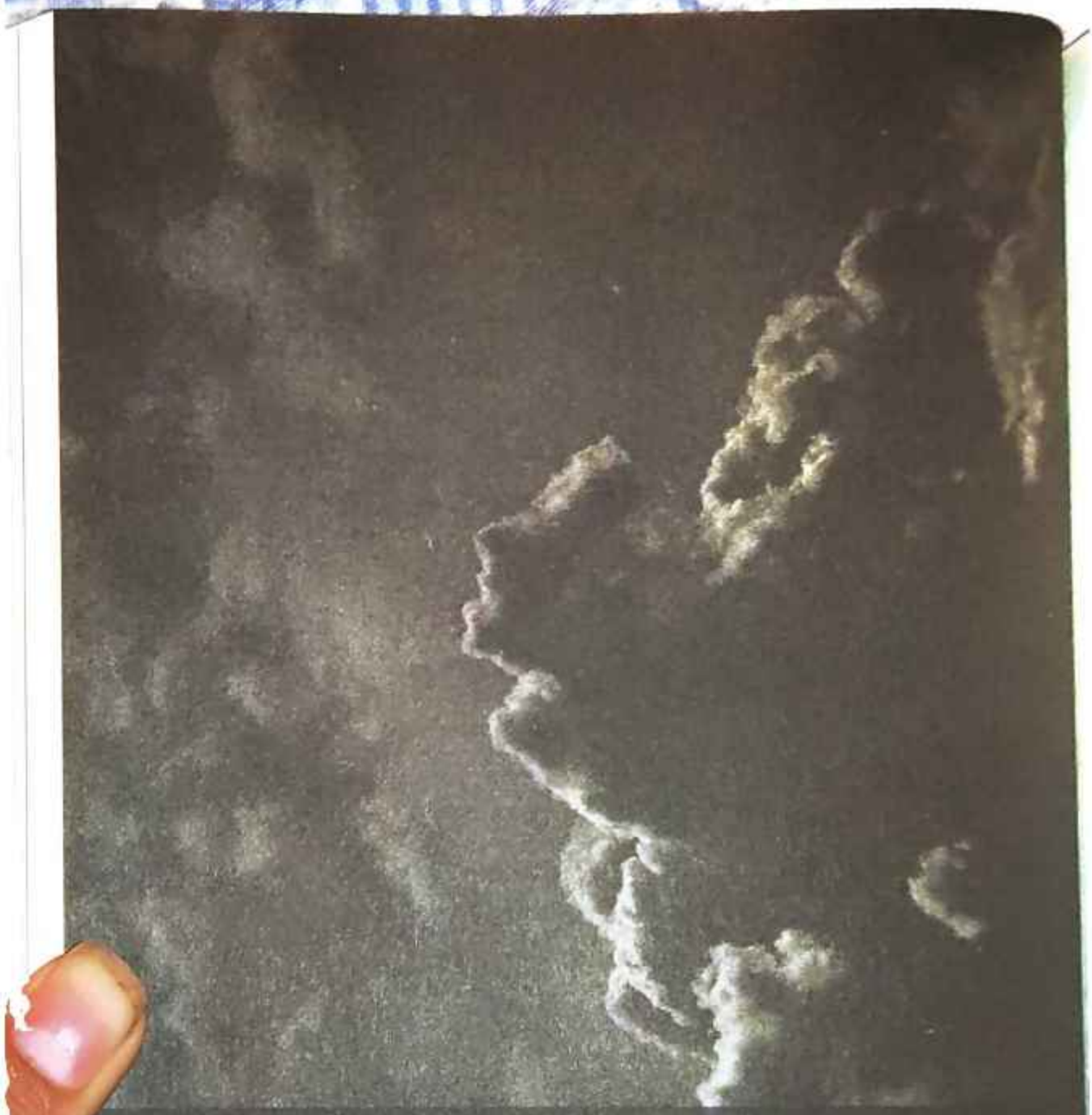

Üzerimizdeki sisli bulut
altında kaldığımız enkazımız.
Sen de enkaz altındasın,
farkında değil misin?

8. Bölüm

Yıldızların Hırsızları

Yüzyıllar önce, annesini öldüren babası Zeus'un, doğum sancısını andıran baş ağrısının sonunda, babasının kafasından doğup dünyaya gelen Athena gibi, kendi kendimi dünyaya getirmiş, kendi kendimi var etmiş bir çocuktum ben.

Athena annesinin karnından değil babasının kafasının içinden çıkıp da geldi dünyaya. Bir bebek olarak doğmadı, elinde zırhıyla ve üzerinde savaş kıyafetleriyle bir yetişkin olarak, savaşmaya hazır bir halde doğdu.

Sen ve ben gibi. Doğduğumuz an gibi.

Hiçbir zaman bebek olmadık, hiçbir zaman doya doya bir çocukluk yaşamadık. Biz savaşmak için geldik bu dünyaya, başkalarının önüne sunulan her şeyi savaşarak kazanmak zorunda kaldık.

Sen ve ben. İkimiz.

Seni kovalayıp duran o gölgeyi hisset.

Parlamanı engelleyen her şeyi gör.

Dans etmene engel olan bağlarını tutup kopar.

Sıkışıp kaldığın dünya gerçek dünya değil. Athena'nın, babası Zeus'un kafasında sıkışıp kaldığı gibi, geçirdiğimiz sürecin adı bu, "sıkışıp kalmak." Gün gelecek, elimizde zırhımızla doğacağız yeniden. Ara verdiğimiz her şeyin devamı daha şiddetli

olacak. Ben Kumru, ya da herkesin bildiği gibi, "Ben 889." Buraya, seni tutsak kaldığın enkazdan kurtarmaya geldim. Biliyorsun, değil mi?

- - -

Büyük salonun, büyük yuvarlak masasının etrafında oturmuş evin içinde ne var ne yoksa masaya yığmış bir ipucu arıyorduk. Yaşadıklarımız yarışmanın bir parçasıysa burada bir yerde bir ipucu olmalıydı.

"İyi de bunların anlamı ne?" Bulut'un sesi gergin ortamı daha da gerecek bir inançsızlık içindeydi.

"Kitapların hiçbirinde bir yazar ismi yok. İçinde bize yol gösteren bir şeyler olmalı..." diye açıkladım sessizce. Oysa kitaplar sadece birer romandı. Evet, aralarda farklı anlamlara çekilebilecek cümleler vardı ama bu tarz cümleleri her türlü romanda bulmak mümkündü.

"Saatlerdir bakıyoruz. Yol gösteren bir şey yok," dedi Uraz, "bize yol gösterecek olan onlar. Yanlış giden bir şeyler var..."

"Yani?" diye sordum, "Bir hata mı var diyorsun? Onların da beklemediği bir şey..."

"Belki de," deyip kestirip attığında öfkesi yüzünden belli oluyordu.

"Hani röportajlar yapılacaktı, görevler verilecekti. Kendi kendimize oradan oraya gidiyoruz," dedi Bulut orta sehpanın çekmecelerini incelerken.

"Ne yapsak bizimle iletişime geçerler?" diye sordu Eren önündeki kitap sayfalarını incelerken.

"Rica etsek?" dedi Nisan. Eren güldü ve başını yukarı kaldırdı.

"Lütfen," dedi gülümseyerek, "rica ettim olmadı. Demek ki olmuyormuş..." dedi Nisan'a dönüp gülerek. İkisi kendi aralarında gülüşürlerken ben çaresizce düşünüyordum. Bulut

çekmeceleri karıştırıyordu, Uraz ise önümüzde duran kitaplara bakıyordu.

Tam o an odanın içindeki sessizliğin ortasına büyük bir gürültü düşüverdi. Sanki bir şeyler yıkıldı. Beşimiz aynı anda şok içinde bahçeye doğru döndüğümüzde Uraz çoktan ayağa kalkmış evin kapısına doğru yürüyordu.

"Bekle, tek gitme," dedi Bulut. Uraz için endişelenmiş miydi?

Uraz cevap vermeden, belki de Bulut'un cümlesini bile duymadan çıkıp giderken peşinden ilerledik. Merdivenleri koşarak inip kendimizi bahçenin sonundaki çamur dolu yola attığımızda gördüğümüz manzara hiç hoş değildi. Uraz en önde durmuş üzerindeki görüntüyü izlerken şok içinde bakıyordum.

"Hass*ktir!" dedi Eren elini şaşkınlıkla ağzına götürürken.

Şoktaydık ve sadece izliyorduk. Üzerimizi kaplayan ve bize gökyüzü ambiyansı vermesi gereken ekranın bir kısmı patlamıştı. Evet, bildiğiniz patlamıştı. İçindeki kabloların yanık kısımlarını görebiliyorduk, çıkan dumanlar ise korkunç kelimesinin bile ötesindeydi.

"Nasıl olabilir bu?" diye sordum çaresizce. "Neden?"

"Yangın çıkmaz, değil mi?" diyen Nisan'ın sesi korku doluydu.

İçinde bulunduğumuz durum ne normaldi, ne de bir kurguydu. Her tarafımız çamura bulanmıştı, bulunduğumuz platform adı verilen yerin her yeri su sızıntısı alıyordu, elektrik devreleri patlamaya başlamıştı, üzerimizde dumanlar geziniyordu.

"Bir açıklama yapmazsanız bir şekilde yukarı çıkar komple keserim kabloları," dedi Uraz sessizce, "İçerisi tamamen karanlık oluncaya kadar. Sizin kameralarınız hiçbir bok göremeyene kadar."

Kısa bir sessizlik anından sonra Uraz'ın tehdidi karşılığını bulmuş olacak ki platformun hoparlörlerinden bir ses duyuldu. Korkuyla etrafıma bakındım.

"Sanırım artık bir açıklama yapmam gerekiyor," dedi karşıdaki ses, bu programın yapımcılarından biri olan Taylan'ın sesiydi. Sesindeki yorgun, çaresiz tını içimde büyük bir korkuya sebep olmuştu. Sanki artık hiçbir şey açıklamasına gerek yoktu, sesi ters giden bir şeyler olduğunu anlatıyordu.

"Sizi kimse izlemiyor..." dedi. "Kimse görmüyor."

Gözlerim şaşkınlıkla hoparlörlerden birinin üzerinde donakaldı. Bu da ne demekti? İçimi dolduran üşüme hissi kafamın içinde dolaşıyordu. Sanki kafamın içi üşüyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu Uraz.

"Sizi sadece biz görüyoruz. Sadece bizim ekip tarafından izlenebiliyorsunuz."

"Neden? Yarışmaya ne oldu?" dedi Bulut anlam vermeye çalışarak.

"Yarışmadan çekildik," dedi karşıdaki yorgun ses, "size her şeyi içtenlikle anlatacağım. Beni anlayacağınızı umuyorum. Korkacaksınız ve telaşlanacaksınız ama önce beni dinleyin."

Taylan'ın kurduğu cümleler içinde bulunduğumuz durumun tahmin ettiğimizden daha kötü olduğunu doğruluyor gibiydi. Kulaklarımızın duyacağı cümleler neler olacaktı bilmiyordum, neyin içinde olduğumuzu anlamamız mümkün değildi.

"Enkaz Altındakiler tüm dünyada aynı anda başlayan bir yarışma. Kimseye duyurulmadan, reklamı yapılmadan başlayacaktı. Çünkü eğer büyük reklam bütçeleri harcansaydı hazırlık aşamasında birçok büyük kanal da aynı tarz projelere hazırlanacaktı. Biz rakipsiz olmak istedik. Yarışma formatının asıl yapımcısı bir Alman televizyon kanalının sahibi. Bizler sadece

yerel yapımcılarız. Onlar bütçeyi sağlar, biz onlar için alanı bulur, platform haline getiririz, yarışmacıları seçeriz ve çekimleri yapıp onlara göndeririz. İçinde bulunduğunuz alanın üzerinde yaşam alanları var, bu olmaması gereken bir şeydi. Girişi ormandan yaptık ama üzerinizde evler var, insanlar var, su kanalları var... Çıkacağınız yer ise yine bir ormanın içinde. Sizi giriş kapısına gönderdiğimiz sıralarda yapım ekibinde çalışan bir arkadaşımdan çıkışa kurulan şifreli ve elektrikli kapıda bir sorun olduğuna dair bir mesaj aldım. Gidip kontrollerimizi yaptığımızda kapının artık elektrik almadığını fark ettik. Kapıya giden kablolarda bir arıza vardı. Fakat bir sorun daha vardı, kapının bağlı olduğu elektriği veren kablolar platformun iç kısmından geçiyordu. Bu sorunu çözene kadar yarışmanın Türkiye ayağı konusunda bir gecikme yaşanacağını bildirdik, yayına girmedik. Sorun ekipçe çözemeyeceğimiz kadar büyüktü. Kapı sadece elektrikle çalışan, duvara gömme şifreli bir kapı. Bunun için profesyonel bir yardım istemek zorundaydık. Ama isteyemedik..." dedi çaresizce.

"İsteyemedik de ne demek?" dedim şok içinde.

"Ben bir yapımcıyım, çocuklar," dedi Taylan, "bu ülkenin en güvenilir isimlerindenim. Bu ülkede bir ton yarışma yaptım, şimdi bu durumun yayılmasına izin veremem. Kariyerim mahvolur. Sadece benim değil, buradaki tüm ekibin..."

"Ne diyorsun yani, orada yaşayın mı diyorsun?" dedi Uraz alaycı bir öfkeyle.

"Bakın, sizi oradan çıkarabilmek adına elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama sizin yardımınıza ihtiyacımız var, içeride olan sizsiniz!"

"İçerisi su alıyor, bunun farkında mısınız?" dedi Eren hesap sorarak.

"Farkındayız... Platform tam anlamıyla, her yanıyla hatalı. Elektrik devreleri, su sistemi, her şey hatalı... İşte bu yüzden

bunu çözmesi gereken biziz. Beş tane insanı denetimsizce yerin altında yaptığımız bir platforma koyduğumuz ve başlarına bunların geldiği duyulursa bu haber sadece yayılmaz. Hayatımızı yakarlar..."

"Hayatınızı ben yakacağım," diyen Uraz'ın sözünü Taylan kesti.

"Uraz, biliyorum öfkelisin. Çok haklısın oğlum. Sana oğlum diyorum, senin yaşında bir oğlum var. Sizleri çocuklarım gibi sevmeseydim sizi bu yarışma için seçer miydim? Tek istediğim sizi oradan bir an önce çıkarmak ama yalvarırım bana yardım edin. Siz yanımda olmazsanız bunu yapamam... Aileleriniz sizi aramaya başladı, beşinizin de ailesi sizi soruşturuyor. Bir ton yalanla olayı ertelemeye çalışıyoruz, yayını canlı yapmayacağımızı ve her şeyin montajlandıktan sonra yayınlanacağını söylüyoruz ve uyku bile uyumadan sizi oradan çıkarmanın yolunu araştırıyoruz. Bunları size anlatamadım, korkmanızı istemedim ama sanırım sizi, sizin yardımınız olmadan oradan alamayız. Lütfen bana inanın, lütfen bana yardım edin."

Sanırım şu an gerçekten de bir enkaz altındaydık. Duyduklarım karşısında yaşadığım korku hissinin dışında kafama bambaşka bir şey takılmıştı. Beşimizin de ailelerimizin bizleri aradığını söylemişti. Annem ve babam beni arıyor olabilir miydi? Böyle bir şey mümkün müydü?

"Ailelerimiz mi?" dedi Uraz içindeki acı dolu öfkeyle, "Yanlış yalanı söyledin Taylan. Benim beni arayacak bir ailem yok."

"Abin," dedi Taylan, o an şok içinde Uraz'a baktım.

"Abim mi?" dediğinde kırılganlıktan uzak sesinin titrediğine emindim.

"Araz Kayalar. Seni arıyor."

"Bu mümkün değil," dediğinde sesindeki umudu duyabiliyordum. Abisi, Uraz buraya girerken bir komadaydı. Uyanmış olabilir miydi?

"Abin uyandı Uraz, hastaneden çıkmasına izin vermemelerine rağmen sana ulaşamayınca hastaneden kaçıp gitmiş. Sen kimseye bu yarışmadan bahsetmediğin için bize ulaşabilmiş değil. Ama seni arıyor..."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Size neden sizi kurtarabilmek için yalan söyleyeyim, bu kadar şerefsiz miyim?"

"Belki de," dedi Uraz.

Taylan çaresizce nefes verdi. Kısa bir sessizlik anında ne onun bize söyleyebilecek bir şeyi vardı, ne de bizim. Fakat Uraz, Taylan'ın söylediklerinin yalan olması ihtimalinde bile söz konusu abisiyken bunu kestirip atamayacaktı.

"Kapı nerede?" diye sordu. "Bize ne kadar uzak?"

Ona yardım edecektik. Taylan umut dolu bir nefes aldı.

"Kapı size sadece iki yüz yetmiş kilometre uzaklıkta."

"İki yüz yetmiş mi?!" dedim şok içinde.

"İki yüz yetmiş değil," dedi Eren öfkeyle, "sadece iki yüz yetmiş. Oradaki sıfatı atlamayalım."

"Her gün dinlene dinlene yürürseniz günde bazen 30, bazen 40, bazen 50 kilometre bile yürüyebilirsiniz çocuklar. Böyle bir senaryoda sizi oradan bir hafta sonra çıkarabiliriz. Kapıya geldiğinizde önce oranın elektrik problemini düzeltmeniz gerek. Sonra çözmeniz gereken bir şifre olacak, orada bir ton ipucu var. Tüm bunları birlikte sadece bir hafta içinde yapabiliriz. Ben hep burada olacağım, mikrofonun başında. İçeride tonla yiyecek var, size yardımcı olabilecek her şey sizin kullanımınıza hazır. Siz sadece bana yardım edin. Buraya kadar gelin ve sizi oradan alalım."

"Led ekranın bazı kısımları artık çalışmıyor. Ya tamamen kapanırsa? Ya içerisi zifiri karanlık olursa?" dedi Uraz tahammülsüzce.

"El fenerleriniz var."

"S*ktirin gidin," dedi Uraz bir anda yükselerek.

"El fenerlerimiz varmış, mucize abi! Gözüm kamaşıyor el fenerlerimizin ışığından, bakamıyorum bile. O kadar aydınlatıyor... Nesiniz siz aydınlatma profesörü mü?" dedi Eren öfkeyle.

Elimi uzattım, Eren'in kolunu tuttum.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

Nisan bir köşede ağlıyordu. İçimden bir ses bu yolun tamamını beş kişi olarak geçemeyeceğimizi söylüyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordum sessizce.

"Dediklerini yapmaktan başka çaremiz var mı?" dedi Bulut.

"Eve dönün çocuklar. Dinlenin ve sabah erkenden yola çıkın. Sizi oradan almak için elimizden gelen her şeyi yapacağız ama lütfen, siz de bize yardım edin."

Hiçbirimizden ses çıkmadı. Öfkeliydik. Karşımızda bizi buraya denetim bile yaptırmadan aldığını söyleyen bir yapımcı vardı. Burada hiç kimseyle iletişim kuramaz bir halde kalmıştık. Yetkililere haber vermeleri gerekirken yaptıkları suçun öğrenilmesinden korkup yetkililere haber vermeyen bir avuç yapımcının insafına kalmış bir çaresizlik içindeydik.

"İçeri girelim," dedi Uraz, "yoksa gerçekten sağlam kalan kabloları da ben yakacağım."

Yaklaşık yarım saat sonra odamda oturmuş dışarıdaki karanlığı izliyordum. İçine düştüğüm şey televizyonculuk tarihinde bir kez olsun bile görülmemiş bir çekim kazasıydı. Hiç kimsenin haberinin olmadığı bu kaza duyulduğu anda sadece içinde bulunduğumuz ülkede değil, tüm dünyada sansasyon yaratacak türden bir kazaydı. Bizler bir avuç televizyoncunun aptallığı yüzünden burada mahsur kalmıştık ve kimse yardım çağırmıyordu. Hayatımda hiçbir zaman içimde şu an hissettiğim kadar büyük bir korku hissetmemiştim. Sanki

saçma sapan bir panik atak yaşamak üzereydim. Nefes almakta zorlandığımı hissediyordum. Elim boğazımda odanın içinde bir ileri bir geri oradan oraya gezinip duruyordum. Burada böylece durup uyuyacak mıydık? Odanın kapısını açıp kendimi koridora attığım an Uraz'ın odama doğru yürüdüğünü gördüm. Koridorda karşı karşıya kaldığımız an korkuyla yüzüne baktım.

"Yola çıkalım mı?" diye sordu. Başımı salladım.

"Yola çıkalım," dedim titreyen sesimle.

Belli ki o da benimle aynı haldeydi. O sırada Bulut'un kapısı açıldı.

"Çıkıyoruz, değil mi?" dedi. Başımı salladım.

"Çıkıyor muyuz?" dedi odasının kapısından çıkan Eren.

Nisan yağmurluğunu bile giymişti. "Ben hazır bir şekilde bekliyordum..." dedi, gözleri kıpkırmızıydı.

"Tamam, o zaman hazırlanıp çıkalım," dedim odama doğru ilerlediğim sırada.

"Çantalarınıza alabildiğiniz kadar el feneri alın," dedi Uraz, "başımıza ne geleceğini bilmiyoruz."

En kötüsü de buydu işte, başımıza ne geleceğini bile bilmiyorduk.

Hazırlanmak için odalarımıza döndüğümüzde ellerim titriyordu. Üzerime yağmurluğumu giydim, çantamın içine odanın içinde bulunan ve işimize yarayabilecek her şeyi aldım. Kapüşonumu başıma geçirip elime şemsiyemi aldım ve kendimi odanın dışına attım. Tek istediğim önce bu evden, sonra bu lanet olası yerden çıkıp gitmekti.

Ben hazır bir halde kendimi evin bahçesine attığımda Uraz'ın duvara aynı yazıyı yazıyor olduğunu gördüm.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI."

Eğer o yolun sonuna ulaşabilecek tek bir kişi varsa bu da Uraz'dı.

"Selam," dedim sessizce, "her şeye rağmen senin adına sevindim..." diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sordu yazı yazdığı duvarın karşısında durmuş duvarı izlerken.

"Abin için... Yani eğer haber doğruysa... Umarım doğrudur..." diye tereddüt içinde konuştuğum sırada Uraz'ın yüzündeki yorgun ama savaşçı ifadeyi görebiliyordum.

Uzun uzun duvara baktı.

"İçimde bir yerde hissediyorum," dedi.

"Neyi?"

"Abimin uyandığını."

Duygu yüklü bir gülümsemeyle baktım yüzüne.

"Belki o da yukarıda bir yerde bir duvara 'Araz Kayalar buradaydı.' yazıyordur şimdi. Kim bilir..."

Uraz istemsizce gülümsedi. Gözleri duvardaki yazının üzerinde gezinirken kafasının içinden umut dolu düşünceler geçtiğini biliyordum.

"Peki sen?" dedi. "Sen iyi misin?"

"Bilmem. Sanırım iyi değilim."

"Korkuyor musun?" diye sordu gözlerini gözlerime çevirmeden.

"Korkuyorum," dedim tereddütsüzce. Uraz bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Zorlaştırma 889," dedi, "kolaylaştır."

Gözlerinin içine uzun uzun baktım, gülümsedim. Uraz'ın içinde, içimdeki ruhu gören bir ruh vardı. Beni anlayan, beni duyan bir ruh.

"Korkma," diye ekledi, "o kapıyı bulup bizi buradan çıkaracağım."

"Söz mü?" deyiverdim bir anda kendimden beklemediğim çocukça bir korkuyla. Uraz soruma şaşkınlıkla kaşlarını çatarak belli belirsiz güldü.

"Söz." diye fısıldadı, "Uraz Kayalar buradaydı," dedi. Sonra başıyla yolu işaret etti.

"Orada da olacak," diye devam etti, "o kapının önünde."

Diğerlerinin de merdivenden indiğini gördüğümüz anda aramızdaki konuşma da öylece kendi kendine son bulmuş oldu.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordu Eren.

"Çıkıyoruz," dedim sessizce.

Beraber bahçenin dışına doğru ilerledik. Şemsiyelerimizi aynı anda açtık. Yukarıdan akan su damlaları bizim yağmurumuzdu.

Yerin altındaydık. Sizin yeryüzünüz şimdi bizim gökyüzümüzdü.

Gökyüzümüz kırık bir ekrandan ibaretti...

"Bu ses de ne böyle?" diye sordu Nisan merakla.

"Ne sesi?" diye sordum.

"Bu," dedi olduğu yerde durup parmağıyla yukarıyı göstererek. Olduğumuz yerde durduk. Hiç sesimizi çıkarmadan yukarıdan gelen sese odaklandık.

"Müzik..." dedi Eren, "Bu bir şarkı..."

Yukarıdan gelen sesleri dinlediğimizde şaşkınlığımız katbekat arttı. Bu bize çalınan bir müzik sesi değildi. Bağıran insan sesleri, şarkıya eşlik edenler ve sesin kalitesinden anladığımız tek bir şey vardı.

"Bu bir konser," dedim şok içinde. "üzerimizdeki alanda bir konser var."

Şaşkınlıkla birbirimize baktığımız sırada Eren şok içinde gülümsedi.

"Madrigal konseri!" dedi sevinerek, "Hep gitmek istemiştim."

Bir anda kendimi tutamayıp güldüm. Aslında durum hepimiz için aynıydı. Sinirlerimiz bozulmuştu. Orada öylece durmuş Eren'in söylediğine gülüyorduk. Uraz'ın tepemizdeki

kablolara göz atarken bir yandan şarkıyı dinlediğine ve gülmemek için zor durduğuna emindim.

"Hizmette sınır yok," diye mırıldandım. Eren ufak bir kahkaha attı sonra ellerini kaldırdı.

"Durun durun!" dedi, "Bu en sevdiğim şarkıları!"

"Gerçekten burada durup konseri mi dinleyeceğiz?" dedi Bulut.

"Neden olmasın?" dedi Uraz.

Ve biz o an konuşmayı kestik. Eren'in mutluluğu susmaya değerdi. Üzerimizde bir konser vardı, eğlenen insanlar vardı.

"Başka bir evrende,
en güzel halinle,
sen hayata karış,
*ben daha da biteceğim..."** diyordu şarkının sözleri.

Yaşadığımız durum hayatın özetiydi. Bir yerlerde birileri eğlenirken, bir yerlerde birileri kendi felaketlerini yaşıyordu. Biz evlerimizde huzur içinde otururken belki de alt katımızda yaşayan biri hayatının en büyük korkusunu, en büyük üzüntüsünü yaşıyordu. Bir evde kahkahalar, bir evde gözyaşları... Dünya acı ve sevincin tuhaf bir harmonisiydi.

Şarkının dediği gibi, yıldızların hırsızları vardı.

Bizden gökyüzümüzü, yıldızlarımızı çalmışlardı. Bizi buraya bırakmış ve kendi kendimizi kurtarmamızı istemişlerdi. Bunca kilometreyi, bu şartlar altında beş kişi yürümemiz mümkün değildi ama elbette ki gerekirse bazılarımızı geride bırakıp o kapıya ulaşacak ve sonra onları da alacaktık. Buraya beş kişi girmiştik ve beş kişi çıkacaktık. Sonra mı? Sonra her şeyi tüm dünyaya anlatacaktık.

Ben 889, buradayım. Ayaklarının bastığı o noktanın tam altında. Sesimi duyuyor musun?

---

* Madrigal. "Seni Dert Etmeler".

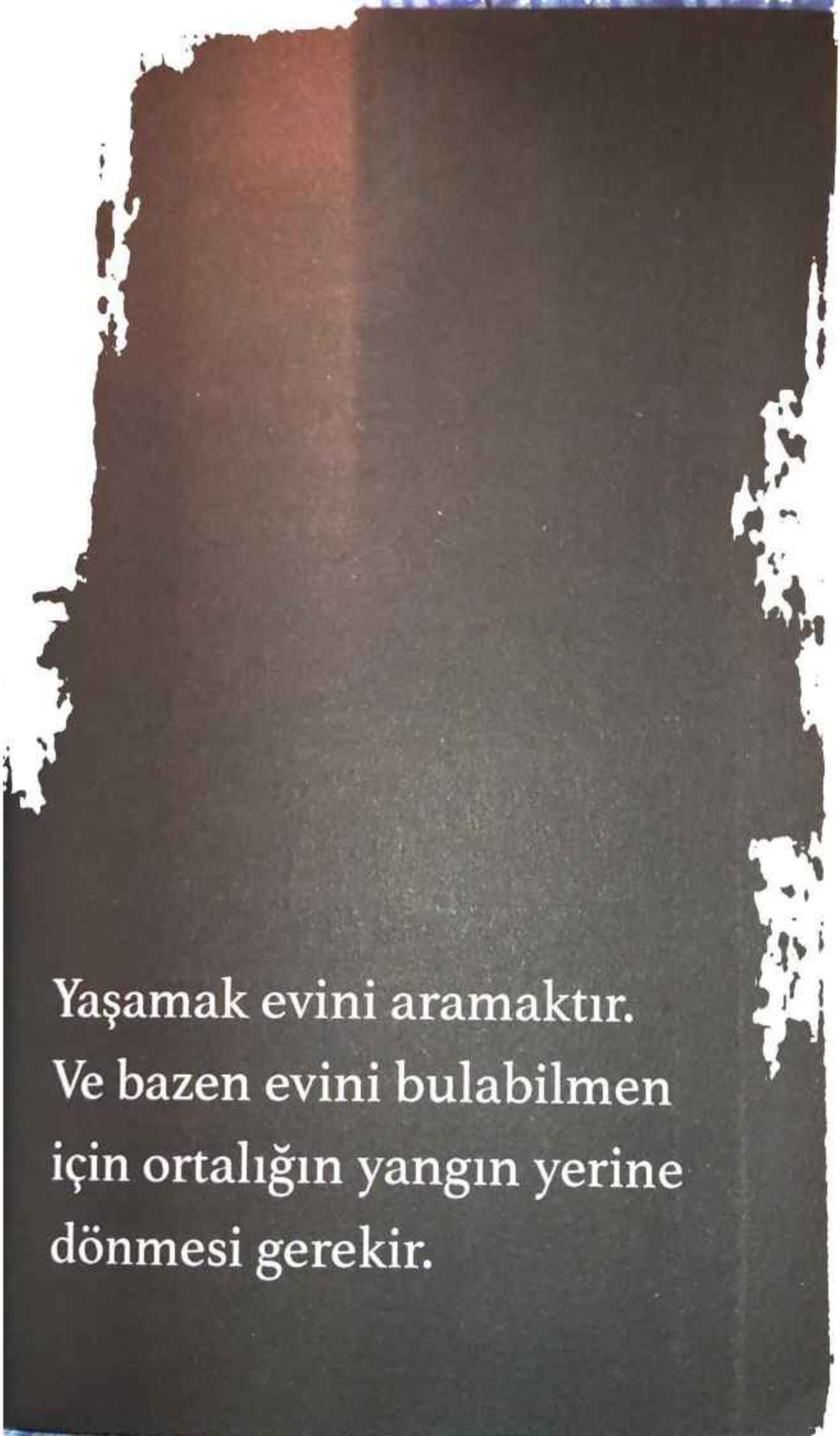

Yaşamak evini aramaktır.
Ve bazen evini bulabilmen
için ortalığın yangın yerine
dönmesi gerekir.

9. Bölüm

Benim Karanlık Yanım

Gece boyunca yolda on beşer dakikalık molalar vererek yürüdük. Gerçi gece miydi, gündüz müydü bilmiyorduk. Zaman kavramından bile öylesine uzaktık ki... İçine girdiğimiz an hayranlıkla izlediğimiz bu plato giderek mahvoluyordu. Ellerimizdeki şemsiyeleri bırakmamız, ıslanmakla kalmayıp baştan aşağı çamura bulanabileceğimiz anlamına geliyordu. İçerisi giderek soğuyordu. Tam üç evi pas geçmiştik. Yedinci evde dinlenecek ve yola öyle devam edecektik.

"Geldik, kara göründü!" diye bağırdı önden giden Eren. "Yedinci ev!"

Sonunda dinleneceğimiz fikri hayal gibiydi. O kadar yorulmuş ve o kadar üşümüştüm ki saatlerce uyumak istiyordum. Yine de bunu kimseye belli edemeyecek kadar kurtulmak istiyordum buradan. Nisan bile, bir kez olsun üşüdüğünden veya yorulduğundan yakınmamıştı. Sanırım hepimizin tek odağı çıkış kapısıydı.

"Yemek isteyen var mı?" diye sordu Eren, "Hazırlayabilirim."

"Sen hiç yorulmaz mısın?" dedi Nisan şaşkınlıkla.

"Ben odama gidiyorum, hemen uyumam lazım," diyerek yanlarından geçip hızla odama ilerledim.

Uraz ve Bulut da aynı şekilde odalarına giriyorlardı. Evdekilere dair gördüğüm son görüntüler bunlardı. Kimin ne yaptığıyla ilgilenemeyecek, hatta koridora uzanıp uyuyakalabilecek kadar yorgundum. Sanki bilincim yerinde değildi, aynı zamanda inanılmaz da bir karın ağrısı çekiyordum. Duş almanın ağrımı geçireceğini umarak, odama girer girmez hızla bir duşa girdim.

"Hayır ya!" dedim korkuyla, "Bir bu eksikti..." diye mırıldandım. Regl olmuştum. Harika! Normalde regl olmama daha on günüm olmalıydı ama o kadar hassas bir vücudum vardı ki, çok stresli olduğum zamanlarda, erken regl olabiliyordum.

Bütün gün yorulmamın ve üşümemin üzerine bir de regl olunca bu zamana kadar yaşamadığım kadar büyük bir regl ağrısı çekiyordum. Âdeta kıvranıyordum. Duşumu hızla tamamlayıp üzerime pijamalarımı giydim ve çekmecelerin içinde bulduğum paket paket pedlerden birini titreyen ellerimle yırtıp iç çamaşırıma yerleştirdim.

"Ağrıkesici nerede?" diye mırıldandım sabırsızca çekmeceleri karıştırırken. İlaçlar burada olmadığına göre mutfakta olmalıydı. Sanırım mutfakta birkaç ilaç görmüştüm. Odamdan acı içinde çıktım. Regl olmuş gibi değil de bıçaklanmış gibiydim.

Elim karnımda mutfağa ulaştığımda tüm ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Herkes yatmış olmalıydı. Çekmeceleri tek tek açıp âdeta bir hırsız girmişçesine dağıta dağıta ilaç aradıktan sonra bütün ilaçların yer aldığı çekmeceyi buldum ve hazine bulmuşum gibi rahatladım. Neredeyse mutluluk gözyaşları dökecektim. Çekmecedeki ağrıkesicilerden birini alıp içtikten sonra biraz salondaki koltukta oturdum. Karnım o kadar ağrıyordu ki odama gidemeyecek kadar halsizdim. Koltukta yarım saat kadar yattıktan sonra karın ağrımın hafiflediğini hissettim, ama yine de savaştan çıkmış gibi hissediyordum. Yorgun, hasta, uykusuz, stresli ve duygusal.

Gözlerimi açık tutmakta bile zorlanarak ayağa kalktım. Odama gidip yorganımın altına girip uyumak istiyordum. Koridoru resmen gözlerim kapalı bir halde yürüdüm diyebilirim. Odamın kapısını açıp içeriye doğru iki adım attığım an gözlerimin aralanmasıyla şok içinde durdum.

"Kumru?"

Hayretler içinde karşımdaki görüntüye bakıyordum. Uraz altına bir eşofman geçirmiş elindeki havluyla saçlarını kurutuyordu ve üzerinde eşofman altı dışında bir şey yoktu.

Evet, yoktu.

"Bu halde benim odamda ne işin var?" diye sordum şok içinde. Ellerimle gözlerimi kapattığımda olan bitene gerçekten anlam veremiyordum.

"Burası benim odam," dedi sessizce.

Ellerimi gözlerimden çektim ve önce Uraz'a sonra da odaya baktım. Kahretsin, burası onun odasıydı. Nasıl toparlayacağımı bile bilmiyordum. Gecenin bir vakti duştan yeni çıkmış Uraz'ın odasına dalmış ve ona "Odamda ne işin var?" diye hesap sormuştum.

"Ben... özür dilerim..." dedim ve kapıyı kapatırken aptalca bir cümle daha ekledim: "Kapını neden kilitlemiyorsun ki?!"

"Kilitsiz her kapıyı açıyorsun sanırım," dediğinde güldüğünü sesinden anlayabiliyordum.

Kapısını kapatıp odama doğru ilerliyordum ki arkamdan sesini duydum.

"İyi geceler 889."

"İyi geceler Uraz."

Sanırım bugün hayatımın en kötü günüydü. İçinde bulunduğumuz duruma dair öğrendiğimiz gerçekler, tüm bu yorgunluk ve üşümenin sonunda regl olmam, acı içinde kıvranırken yanlışlıkla Uraz'ın odasına girmem ve kendimi rezil

etmem, her şey o kadar kötü gidiyordu ki üzerine bir de regl duygusallığı eklenince yorganımın altında ağlamaya başladım.

Psikolojim o kadar kötüydü ki ambulansla hastaneye götürülüp yoğun bakıma alınmak istiyordum. Kafamda binlerce düşünce vardı. Annem ve babam beni arıyor muydu? Yokluğum fark edilmiş miydi? Beni merak eden tek bir insan tanesi var mıydı yeryüzünde?

Kendimi yapayalnız hissediyordum. Bu koskoca dünyada sandığımdan bile daha fazla yalnızdım. Eğer dünyada yapayalnız diye bir kelime olmasaydı bile beni gören biri bu kelimeyi türetirdi, işte kendimi böylesine yalnız hissediyordum.

Ölmeden önce son dansını yapan bir kelebek gibi gelip geçmiştim bu dünyadan. Sanki ortadan kaybolmamışım da, zaten hiç var olmamışım gibi hissediyordum.

Bir müzik kutusunun içine hapsedilmiş bir balerin figürü gibi hissediyordum. Müzik kutusunun çarkını çevirdiklerinde dans eden, bir köşede unutulduğunda müziği susan ve dansı elinden alınan bir balerin figürü gibi...

O müzik kutusunun içine hapsedilmiş gibiydim.

Bu zamana kadar tüm uğraşım varlığımı dünyaya göstermekten ibaretti. Ben vardım. Bunu kabullenmeyen anne ve babama rağmen ben vardım. Bu dünyada bir yerim, bir ağırlığım, bir gölgem vardı. Ben de nefes alıyordum, ben de su içiyordum, ben de uyuyor ve uyanıyordum, ben de herkes gibi yaşıyordum. Herkes gibi vardım. Tüm canlı ve cansız varlıklar gibi benim de bir varlığım vardı.

Ben vardım.

Kimse beni görmezken karşıma çıkan bu yarışmayla hayat bana "Seni gördüm Kumru, hadi gel. Seni bir de dünyaya gösterelim," demiş gibi hissetmiştim. Oysa hayatın benimle ilgili planları yine bambaşkaydı. Şimdi daha da görünmezdim.

İnsanlar yerin üzerinde hayatlarına devam ederken ben yerin altındaydım, bu kadar görünmezdim. Hayat beni daha ne kadar gizleyebilirdi?

Yorgundum. Umut etmek bir bataklıktı ve ben o bataklığa çekilmiştim, şimdi ise o bataklığın içinde çırpınıp duruyordum. Bugün ise Kumru'nun hayallerinin öldüğü gündü. Buradan çıkıp gitmeyi istememin tek sebebi, başımıza bunu getirenleri tüm dünyaya göstermekti. Ötesi yoktu. İçimde daha fazla umut kalmamıştı, daha fazla hayal kurmak yoktu.

Tek dileğim, bu dünyada benden bir toz tanesinin bile kalmamasıydı. Artık her şeyi kendi içimde kolaylaştırma devri bitmişti. Sıra her şeyi zorlaştırmaktaydı.

Bunları gecenin bir vakti, üst üste gelen her şeyin etkisiyle düşünüyordum, biliyorum. İçinde bulunduğum bu duygusal bataklık beni her yerden sıkıştırıp, bana boğulmuşluk hissini tekrar tekrar yaşatırken uyuyakalacak ve sabah uyandığımda bunların hiçbirini hatırlamayacaktım. Hep böyle olmaz mıydı zaten? Hayat devam ediyordu. Gün bitiyor, ardından yeni bir gün başlıyordu.

Gözlerimi karanlığa açtığımda anladım ki platformun içi bir daha asla tam olarak aydınlanmayacaktı. Buradan çıkana kadar asla tam olarak bir aydınlığın içinden geçip gidemeyecektik. Sonsuz bir gecenin içine hapsedilmiş gibiydik. Odamın bir yanıp bir sönen ışığını açıp tekrar duşa girdim. Saçlarımı hızla kurulayıp, üzerimi dışarıda üşümemek adına kat kat giyindim. Yanıma almam gereken her şeyi aldım ve odamdan çıkıp mutfağa doğru ilerledim. Nisan ve Eren mutfakta kahvaltı hazırlıyorlardı.

"Günaydın," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Günaydın!" dedi Nisan neşeyle.

"Pek de aymış sayılmaz ama günaydın, mantarlı omlet yapıyoruz. Kahvaltı hazır sayılır."

"Ellerinize sağlık." Eren ve Nisan'ın gülüşerek mantarlı omlet yapmalarını izlerken bir şey fark ettim, ciddi ciddi iyi anlaşıyorlardı. Onları uzaktan uzağa izlemek bile beni gülümsemeye itiyordu.

"Diğerleri uyandı mı?" diye sordum. "Bulut ve Uraz..."

"Bulut nerede bilmiyorum ama Uraz dışarının durumuna bakmaya gitti," diye yanıtladı Eren. O sırada Bulut'un odasından çıktığını gördüm. Hazırlanmıştı, bu saate kadar uyumuş olmalıydı ki gözleri şişmişti.

"Günaydın," dedi bana göz kırparak. Başımı salladım.

"Günaydın, iyi uyudun mu?" diye sordum.

"Sadece odama girişimi ve odamdan çıkışımı hatırlıyorum. Deliksiz uyumuşum. Kâbus dolu bir geceydi."

"Öyle mi? Ne gördün ki?" dedim merakla.

"Eski kız arkadaşımın beni aldatma hikâyesinden bahsetmiştim. Sabaha kadar aynı kız arkadaşım tarafından farklı farklı senaryolarla neredeyse on kez aldatıldım." İstemsizce güldüm.

"Artık bu meseleyi aşmış olmalısın."

Kendine kahve alırken başını salladı. "Çoktan aşmıştım."

O sırada Uraz'ın yağmurluğunu ve şemsiyesini kapıda bırakıp içeri girdiğini gördüm. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak vardı. Merdivenden çıkarken gözleri Bulut ve benim üzerimdeydi.

"Dışarıda durum nasıl?" diye seslendi Eren mutfak tezgâhından, sonra Nisan'a doğru eğilip sessizce mırıldandı. "Sumak da omlete çok yakışıyor, dene istersen..."

"İyi," dedi Uraz, "her taraf çamur içinde, aydınlatma sistemi tamamen kapanmak üzere, ısınma sistemi aynı şekilde neredeyse hiç çalışmıyor, yerlerdeki su birikintisi ayak bileğimin boyunu geçiyor."

"Yani buna iyi mi diyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Öldürmez, merak etme," dedi ve bir fincan kahve doldurup masaya geçti.

Birlikte kahvaltı yaptığımız sırada dün gece içtiğim ağrı kesicinin etkisi tamamen geçmişti. Karnımın tekrar ağrımaya başlayacağını hissediyordum. Zar zor birkaç parça yedikten sonra ayağa kalkıp ilaçlarla dolu olan çekmeceyi açtım. Çekmeceden bir kutu ağrı kesici alıp masaya döndüğümde Uraz'ın soran gözleri elimdeki ilaca bakıyordu.

"Ağrın mı var?" diye sordu. Başımı salladım.

"Başın mı? Ateşin var mı?" dedi Bulut merakla.

Elini alnıma koydu ve ateşim olup olmadığını kontrol etti. O sırada gözlerim Uraz'a kaydı. Çatalını ve bıçağını oldukça sesli bir tepkiyle tabağına bırakıp kalktı. Tabağını mutfak tezgâhına bıraktı. Bulut'un bana yakın olması onu gizliden gizliye rahatsız ediyor gibiydi. Bunu belli edemiyordu ve bunun herhangi bir sebebi de yoktu.

"Ateşin yok," dedi Bulut.

"Başım ağrımıyor. Karnım..." dedim. "Regl ağrısı."

Uraz kendine bir fincan daha kahve alıp masaya geri döndü.

"Karın masajı regl ağrısına çok iyi geliyor. Hiç duydun mu?" diye sordu Bulut ilgiyle.

"Masör olduğunu bilmiyordum." Uraz'ın karşıdan gelen sesi ortamı gerdiğinde Eren sessizce güldü.

"Onu bunu bırakın da omlet nasıl olmuş?" diye sordu Eren ortamı yumuşatmak için.

"Çok güzel!" diye yanıtladı Nisan.

"Sen yaptın," dedi Eren gülerek.

"Doğru ya, ben yapmıştım."

Eren ve Nisan'ın ortamı yumuşatma çabaları sonuç vermiş gibiydi. Ben ağrıkesicimi içerken konu sonsuza kadar kapandı. Nisan ve Eren kendi aralarında gülüşürlerken ben bir köşede

oturmuş ağrımın geçmesini bekliyordum. Uraz salondaki kitaplıktan bir kitap almış inceliyordu. Bulut ise ilaç çekmecesindeki tüm ilaçların ne işe yaradığına bakıyordu.

"Geçti mi?" diye sordu Uraz başını kitaptan kaldırıp.

"Ne geçti mi?" dedim merakla.

"Ağrın."

Uraz sadece ikimiz varken çok daha kibar ve duygusal bir insanken etrafta diğerleri olduğunda duygusuz ve tekdüze bir kişiliğe dönüşüyordu. Bu onun kendini koruma mekanizması mıydı? Kaşlarımı çattım.

"Yola çıkmak için ağrımın geçmesini mi bekliyorsunuz?" dedim şaşkınlıkla. "Ben dinleniyorsunuz sanıyordum."

"Ağrın geçmeden yola çıkmayacağız," dedi, "geçtiğinde haber ver."

Başını önündeki kitaba eğdiğinde ağrım elbette ki geçmiş değildi ama benim yüzümden ilerlememiz durmamalıydı.

"Ağrım geçti," dedim, "zaten az bir ağrım vardı. Merak etmeyin. Çıkabiliriz."

Uraz emin olmak için bana bakarken ben çoktan ayağa kalkmış ve sırt çantamı takmıştım. Ağrım hâlâ şiddetini koruyordu ama ilaç içmiştim ve on beş yirmi dakika içinde geçmesini umuyordum. Bu da beni yolda idare ederdi. Kaybedecek bir on beş dakikamız bile yoktu.

Gitmek istiyorsak ilerlemeliydik.

Yedinci evden çıkıp yola ulaştığımızda Uraz evin üzerine adına dair bir işaret bırakmak için gerimizde kaldı. Geçtiğimiz her evin duvarına meşhur cümlesini yazmaya devam ediyordu. Uraz peşimizden gelirken çoktan yola çıkmıştık. Çıkar çıkmaz burayı birkaç gün içinde terk etmezsek yola bir çamur havuzunun içinde devam etmek zorunda kalacağımızı anladım. Kollarım şemsiye taşımaktan ve bacaklarım bata çıka ilerlemekten

yorulmuştu. Yaklaşık elli dakikalık ilerlemenin sonunda en arkada kalan bendim. Karın ağrım giderek artarken çözümü yavaş yürümekte bulmuştum.

Eren, Nisan ve Bulut sık sık nasıl olduğumu sorarken Uraz sadece arkasına dönüp bana bakmakla yetiniyordu. Uzun uzun bakıyordu, yüz ifademi izleyip ağrım olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sormak bu kadar mı zordu?

"On dakika mola," dedi Uraz. Bulunduğumuz yerde yan yana sıralanmış birkaç bank vardı. En yakınımdakine oturup çantamdaki su matarasını çıkardığımda Uraz bana doğru geliyordu.

"Çok şükür!" Nisan nefes nefese banklardan birine oturduğunda Eren onun yanındaki banka uzanmıştı.

"Beni on dakika sonra uyandırın," dedi Eren, ciddi ciddi uyuyacak mıydı? Ciddi ciddi uyuyacaktı. Bulut ise çantasında atıştırmalık bir şeyler arıyordu.

"D vitamini düşüklüğü var sende," diye mırıldandı Bulut Eren'e, "çabuk yoruluyorsun."

"Tıp profesörü konuştu..." Eren'in cevabı Nisan'ı kahkahalarla güldürürken Bulut'u da ilk defa bu kadar eğlenirken görüyordum.

Bulut, Eren için çantasındaki ilaçlardan vitamin bulmaya çalışırken Uraz ve ben yan yana oturmuş onları izliyorduk.

"Çok ağrın var, değil mi?" diye sordu Uraz sessizce.

"Nereden çıkardın bunu?" dediğimde bile sesimdeki ağrı sonrası halsizliği duyabiliyordum.

"Kendini dışarıdan görmen lazım," dedi.

"Var ama kalıp dinlenmek istemiyorum. İlerlemek ve buradan bir an önce çıkmak istiyorum. Şu hale bak, çok fazla vaktimiz yok gibi..."

Uraz sıkıntıyla önümüzdeki çamur deryasına baktı.

"Buradan bir an önce çıkmamız lazım," dedi sıkıntıyla, "onlara bileğinin burkulduğunu söyle," dedi. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Ne? Neden?"

"Seni kucağımda taşıyabilmem için en mantıklı sebep bu olur," diye mırıldandı çok olağan bir durumdan bahsediyormuş gibi.

"Beni neden kucağında taşıyasın ki?"

"Hobi olarak," diye mırıldandı, sonra bana dönüp gülümsedi, "yürüdükçe acıdan kıvrandığını kabullen artık 889. Bırak da yardımcı olayım."

"Ağrım birazdan geçecektir. Şimdi bir ağrıkesici daha içerim." Uraz'ın etrafa bakarken burnundan güldüğünü duydum.

"Ağrın geçtiğinde söylersin, o zaman kendin yürürsün. Anlaştık mı?"

Aslında bu fikir ister istemez kabul etmem gereken bir fikirdi. Yürüdükçe canım yanıyordu, ağrımın geçmesi için vücuduma gerekli imkânı tanıyamıyordum. Uraz'ın kucağında geçireceğim bir on beş yirmi dakika bile ağrımın geçmesi için bana yardımcı olacaktı. Üstelik çok soğuktu ve onunla temas halinde olmak karnımın ısınmasını da sağlayacaktı.

"Tamam," dedim, "onlara bileğimi incittiğimi söyleyeceğim." Uraz yüzüme bakmadı, ileriye bakarak başını salladı.

"Annemle büyüyemedim, birkaç kısa deneme dışında bir ilişkim de olmadı, tüm hayatım dövüş eğitimi veren bir okulda yüzlerce erkekle ve abimle geçti. Bu yüzden kadınsal problemlerden pek anlamam ama çektiğin acıyı yüzünden okuyabiliyorum," dedi, "ve sen işini kolaylaştırmıyorsun 889. Zorlaştırıyorsun. Sanki kendini cezalandırıyorsun."

"Belki de artık içimde yaşananları kolaylaştırmaktan yorulmuşumdur," diye açıkladım, "belki de bir cezayı hak ediyorumdur."

"Neden bir cezayı hak edesin ki?" dediğinde kaşlarını çatmış beni izliyordu. Söylediğim cümlenin anlamını merak ettiğine emindim ama açıklayacak gücüm yoktu. Ayağa kalktım.

"Hadi," dedim, "beni kucağına al."

Hayatımda kurduğum en garip cümleydi bu. Uraz'ın karşısına geçmiş ona beni kucağına almasını söylüyordum. Uraz'ın hâlâ bir cevap beklediğine emindim ama benden cevap gelmeyince pes edip ayağa kalktı. Beni tek hareketiyle hiç zorlanmadan kucağına aldığında kollarının arasında küçücük kalmıştım.

"Taşıyabilecek misin?" diye sordum endişeyle.

"Beş saniye öncesiyle herhangi bir fark hissetmiyorum," dedi ve buruk bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

Hayatımda ilk defa birine böylesine yakın olmak ve bu kişinin Uraz olması beni heyecanlandırmıştı. Vücudu sıcacıktı, resmen ısı yayıyordu. Sanki bir sıcak su torbası tarafından taşınıyor gibiydim.

"Siz önden gidin. Bileği incinmiş," diye açıkladı bizi izleyen Nisan, Bulut ve Eren'in önünden geçtiğimiz sırada.

"Çantamda kas gevşetici krem olacaktı. Seni rahatlatır." Bulut çantasını açarken sıkıntılı bir nefes verdim. Uraz kendini zor tutuyor gibiydi. Bulut çantasından bahsettiği kremi çıkarıp yanımıza yaklaştığında Uraz elini uzatıp kremi Bulut'un elinden aldı.

"Teşekkürler doktor," dedi alaycı bir tavırla, "siz önden gidin. Biz sürer geliriz."

Bulut kremi sürmek amacıyla bize yaklaşmıştı, Uraz'ın bu hareketinin Bulut'u öfkelendirdiği belliydi. Hiçbir cevap vermeden arkasını dönüp ilerlerken Nisan ve Eren endişeyle bana bakıyorlardı.

"İyiyim, merak etmeyin," diye mırıldandım sessizce.

"O zaman biz ilerliyoruz," dedi Eren.

"İlerleyin. Size yetişiriz." Uraz onları yanıtlayıp beni kucağından önümüzdeki banka indirdi ve bacağımı kucağına alıp pantolonumu kıvırdı.

"Neresiydi?" diye sordu.

"Ne neresiydi?" dedim anlam vermeye çalışarak.

"İncinen yerin..." Şaşkınlıkla güldüm.

"Yalan söylemiştik Uraz. Unuttun mu?"

"Doğru ya," dedi, "şu çocuk dengemi bozuyor. Unuttum."

Uraz ayak bileğime öylesine krem sürerken onu izliyordum. Elleri kocamandı, neredeyse benim iki elimin büyüklüğüyle onun tek elinin büyüklüğü eşdeğerdi. Eğer karnım ağrıyor diye beni kucağına alsaydı kendimi zayıf ve nazlı hissedecektim. Bunun farkındaydı, bu yalanı benim için söylemişti ve şimdi bir de sırf bu yalanı devam ettirebilmek için bileğime krem sürüyordu. Parmakları ayak bileğimden kayıp giderken kalbimin hızlandığını hissettim. Pantolonumu ilgiyle katlayıp kremin kapağını kapattı.

"Hazırsan çıkalım 889," dedi. Başımı salladım.

"Hazırım. Ve bana neden böyle diyorsun?" diye sordum merak dolu bir sesle. Beni kucağına alırken sorumu cevapladı.

"Ne diyorum?"

"Artık herkes ismimle hitap ediyor ama sen hâlâ 889 diyorsun. Neden?" diye sordum merakla.

"Hoşuma gidiyor. Sana yakışan bir isim bu." Gülümsedim.

Bir süre hiç konuşmadan ilerledik. Eren, Nisan ve Bulut'u önümüzde görebiliyorduk. Eren arada dönüp el sallıyordu.

"Bulut'tan neden hoşlanmıyorsun?" diye sordum Uraz'a bir anda.

"Ondan hoşlanmadığımı nereden çıkardın?" dedi.

"Salak olmayan herkes bunu anlayabilir."

Başını salladı. "Bir sebebi yok," dedi, "birinden hoşlanmamak için bir sebebe ihtiyacım da yok. Hobi olarak girdiğim

ortamlarda bazı insanları seçiyor ve onlardan hoşlanmıyorum. Dümdüz hoşlanmıyorum, sebepsiz."

"Anladım..." diye mırıldandım, "Mantıklı. Hem beni taşıyıp hem konuşmak seni yoruyor mu?" diye sordum endişeyle. Sonra gözlerim kollarına kaydı. Bu kolları hiçbir ağırlık yoramazdı sanırım.

"Beni hiçbir şey yormaz," dedi, "ama bir şeyler anlatan taraf sen olsan daha mutlu olurum. Konuşmayı değil dinlemeyi severim."

"Ne anlatmamı istersin? Ortak bir ilgi alanımız yoktur sanırım." Bu cümlem Uraz'ı güldürdü.

"Dövüşle ilgilenmiyorsundur, değil mi?" dedi.

"Sen de dansla ilgilenmiyorsundur, değil mi?" diye sordum gülümseyerek.

"İçinden ne geliyorsa anlat. Konu önemli değil..." dedi yolumuza devam ettiğimiz sırada.

Sanki içerisi giderek soğuyordu. On metrelik yol aydınlıktı, iki metrelik yol karanlıktı. Uraz bir elinde şemsiye tutarken bir yandan beni taşıyordu. Simsiyah giyinmiş bu haliyle, elindeki simsiyah şemsiyesiyle bana Yunan mitolojisinin yeraltı tanrısı karanlık Hades'i anımsatıyordu.

"Yunan mitolojisiyle ilgilenir misin?" diye sordum.

"Elbette," dedi, "sanırım ortak bir yanımızı buldun."

"Peki Hades ve Persephone'nin hikâyesini bilir misin?"

"İsimlerini biliyorum. Persephone bereket tanrısı Demeter'in kızıydı, değil mi? Hades de yeraltı tanrısı."

Yüzüne uzun uzun baktım ve anlatmaya başladım.

"Dediğin gibi, Persephone bereket tanrısı Demeter'in kızı. Bir gün arkadaşlarıyla kırlarda gezerken yeraltı tanrısı Hades tarafından görülüyor. Persephone'nin güzelliği karşısında Hades'in nutku tutuluyor. O an Persephone'yi bırakamayacağını

anlıyor ve onu yeraltı dünyasına kaçırıyor. Kendi dünyasına. Demeter aylarca kızını arıyor. Sonra kızının yeraltına kaçırıldığını anlıyor ve 'Ey toprak, madem kızımı bana geri vermiyorsun öyleyse ben de sana bereket vermiyorum,' diyor ve toprağın bereketini alıyor. Toprak kuruyor, ne bitki yetişiyor ne meyve ne sebze. Yukarıda büyük bir kuraklık başlıyor. Bu durumdan haberdar olan diğer tanrılar dünyayı bu kıtlıktan ve kuraklıktan kurtarmak için Persephone'yi bulup onu yeraltı dünyasından almaya gidiyorlar. Hades, Persephone'nin gitmesine izin veriyor ve ona 'Onlara kötü olmadığımı anlat Persephone, kimse beni kötü bilmesin. Seni sevsem de gitmene izin vermek zorundayım. Ama geldiğinden beri hiçbir şey yemedin, gitmeden önce bari bir kere meyvelerimden ye,' diyor. Persephone, Hades'in kendisine uzattığı küçük nar tanelerinden birkaç tane yiyor ve Hades'e veda edip evine, annesine dönüyor. 'Yeraltında hiçbir şey yemedin, değil mi Persephone?' diye soruyor Demeter kızına. Persephone sadece birkaç küçük nar tanesi yediğini anlattığında annesi mahvoluyor çünkü dünyada öylesine bir kural var ki yeraltı dünyasından tek bir şey yersen yer üstünde bir yıl içinde, dokuz aydan fazla kalamazsın, kalırsan ölürsün. Persephone mecburen yer üzerinde dokuz ay geçirdikten sonra, üç ayını geçirmek için yeraltı dünyasına dönüyor. Hades bunu Persephone'sine tekrar tekrar kavuşmak için yapıyor. Bu ömür boyu böyle sürüyor. Persephone her yıl üç aylığına yeraltına indiğinde Demeter'in laneti yüzünden yeryüzünde toprak bereketsizleşiyor ve insanlar her yıl, üç ay boyunca kuraklık yaşamak zorunda kalıyor. Persephone yukarı çıktığında ise önce bahar sonra yaz geliyor. Hâlâ buna inananlar var. Kış geldiğinde 'Persephone yeraltı dünyasına indi galiba,' diyenler ve kendileri için üzülenler var."

Uraz anlattığım hikâyeden çok etkilenmişti. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Benim hayatımda duyduğum en

etkileyici hikâyelerden biriydi bu ve yeraltına indiğimiz ilk günden beri, her an aklımdaydı.

"Herkes dünyanın yaşadığı kışı umursuyor," dedi Uraz, "âşık olduğu kadın onu bırakıp yukarı çıktığında Hades'in içinde yaşadığı kış, kimsenin umurunda değil."

Uraz'ın cümlesi sanki Hades'in duygularını tamamen hissediyormuş gibiydi. Âşık olmayı ve ayrı kalmayı anlıyordu, bunun ne kadar acı verici olabildiğini tahmin ediyordu. Uraz'ın bu duygular tarafından yönetilebileceğini hiç düşünemezdim ama görünen oydu ki Uraz kalbine ve içinde olan bitenlere tahmin edebileceğimden çok daha fazla önem veriyordu.

"Artık beni indirebilirsin," dedim, "karnım ağrımıyor."

"Olsun. Belki yürürsen ağrın başlar..." Beni indirmek istemiyor muydu?

"Başlamaz. Vücudumu tanıyorum. Uzun bir süre ağrıyacak gibi değil."

"Tamam, madem öyle," dedi sessizce ve beni dikkatlice indirdi.

"Teşekkür ederim, 533," dedim gülümseyerek.

"Önemli değil, 889."

Kendi şemsiyemi açtım ve yan yana yürümeye devam ettik. Diğerlerini yakalayana kadar geçen on dakikada, bir daha hiç konuşmadık. Aramızdaki arkadaşlığın garip bir dinamiği vardı. Uraz çözmesi zor bir insandı ve ben de pek kolay çözülen biri değildim.

"Peki ya verilen bir antibiyotik hastaya alerji yaparsa, o zaman ne oluyor?" Eren Bulut'u bulmuşken tıp dünyasıyla ilgili merak ettiği her soruyu sormaya niyetlenmişti.

"Birçok belirtisi olabilir. Yüzde şişlik, kaşıntı, solunum problemleri. Kişiden kişiye değişiyor..."

"Bunu gerçekten merak ediyor musun?" diye sordu Nisan Eren'e.

Eren, "Gerçekten merak ediyorum," diye cevapladı Nisan'ı, ardından bana döndü. "Ah, aramıza dönmüşsünüz! Bileğin nasıl oldu?" Eren'in sorusu karşısında kısa bir şaşkınlık yaşadım.

"Ne bileği?"

"İncinen bileğin," dedi Uraz. Yalan söyleme konusunda söylediğim yalanı bile unutacak kadar beceriksizdim.

"Daha iyiyim."

"Krem işe yaramış. Yürüsen de geçerdi, iyi bir krem," diye mırıldandı Bulut, sanki Uraz beni taşıdığı için değil de tamamen krem sayesinde iyileşmişim gibi...

"Çantama koydum. Acıyan bir yerin varsa söyle vereyim." Uraz'ın Bulut'a cevabı ise Bulut'un kurduğu cümleden çok daha can yakıcıydı.

"Ne diyorduk, antibiyotik alerjisi..." diye araya girdi Eren, "Demek yüzde şişlik yapıyor. Ne gibi şişlikler bunlar?"

"Benim de bir kere antibiyotik alerjim tutmuştu. Hem de durup dururken," diye devam etti Nisan. İkisi olmasa ortamı nasıl yumuşatırdım bilmiyordum.

"Durup dururken olmamıştır, antibiyotik kullanmışsındır," dedi Eren gülerek.

"Doğru ya, kullanmıştım."

İkisinin diyalogları Uraz ve Bulut'u sakinleştirip susturmaya yetiyordu ama aralarındaki bu gerginliğin kötü bir sonuca ulaşma ihtimali beni korkutuyordu. Aralarındaki problem neydi bilmiyordum. Bir çeşit grup lideri olma savaşı mı?

Birlikte ilerlerken Eren ve Nisan'ın yanında olmayı tercih ediyordum. Uraz'ın da Bulut'un da kendi kendilerine kalmaya ihtiyaçları vardı belli ki.

"Dokuzuncu ev göründü!" dedi Eren sevinçle, "Mola ve yemek vakti!"

Bugünlük hedefimiz dokuzuncu evde yemek yiyip dinlenmek ve tekrar yola çıkıp günü on birinci evde bitirmekti. Uraz

ile birlikte merdivenlerden çıkarken parmaklarımla hesap yapmaya çalışıyordum. Kafam karmakarışıktı.

"Ne hesaplıyorsun?" diye sordu Uraz.

"Önümüzde kaç ev olduğunu. Beynim durdu sanki. Hesaplayamıyorum."

"Taylan bize önümüzde iki yüz yetmiş kilometre var dediğinde üçüncü evdeydik. Her iki evin arasında on beşer kilometre varsa önümüzde on sekiz ev olmalı. Eğer son evden on beş kilometre sonrası bir ev değil de kapıysa on yedi ev olmalı. Yani toplamda yirmi ya da yirmi bir ev var. Dokuzuncu evde olduğumuza göre platformu yarıladık sayılır."

Bu cümle bile tek başına umut vericiydi. Yolu yarılamıştık. Duş alıp yemek yedikten ve biraz dinlendikten sonra günü on birinci evde bitirdiğimizde yolun yarısını bile geçmiş olacaktık. Dün gece yaşadığım umutsuzluk giderek kayboluyordu.

"İyi akşamlar, çocuklarım." Dışarıdaki hoparlörlerden gelen sesi duyup evin kapısının önünde durduğumuzda Taylan'ın sesini duymak bile öfkeden içimi titretiyordu.

"O kadar iyi gidiyorsunuz ki sizi heyecanla izliyorum. Biz de bir yandan kapıyı size gerek bile kalmadan açabilmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Sizlerle gurur duyuyorum. Eğer böyle giderseniz belki iki belki üç, en geç dört gün içinde sizi oradan çıkaracağız. Dinlenmeye bakın, sizi sabırsızlıkla bekliyoruz."

Sesi o kadar içten, o kadar babacan geliyordu ki samimiyetine inanmamak çok zordu. Ne olursa olsun kendi kariyeri uğruna bizi, canımızı tehlikeye atarak burada tutmak ve kimseden yardım istememek büyük bir kötülüktü. Bu insan iyi olamazdı.

"Siz bizi buradan çıkarmayacaksınız, biz kendimiz çıkacağız," dedi Uraz sessizce içeri girerken.

Doğruydu. Yardıma ihtiyacı olan bizler değildik, onlardı. Bizim buradan çıkmamızı istemelerindeki tek sebep kendilerini kurtarmaktı, bizleri değil.

İçimde korku ve cesaretin, umut ve karamsarlığın, mutluluk ve üzüntünün yeri dengesizce değişip duruyordu. Yenik düşen hiçbir duygum yoktu, yenik düşen sadece bendim. Korku, üzüntü, umutsuzluk... Tüm bu hisleri hayatımda belki de ilk defa hissediyordum. İlk defa karamsar bir Kumru'yla tanışıyordum. 889 benim karanlık yanımdı.

Fakat her şeyden öte yenildikçe güçlendiğimi hissediyordum. Her şeye pozitif bakarken hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum içimde. Kötüye dair her şeyden kaçmıştım. Kötü olan her şeye gözlerimi kapatmıştım. Gerçeklerle hiçbir zaman yüzleşememiştim. Bazen umutsuzluğa kapılmak, korkmak, yılmak ve pes etmek insanın yaşaması gereken duygulardı ve ben kendimi bunlardan mahrum ederek güçsüzleşmiştim.

Dünya güzel bir yer değildi ve içindeki kötülüğe yabancı olduğunuz bir yerde en ufak bir kötü bile sizin felaketiniz olabilirdi. Enkazın altı bana gözlerimi açmayı öğretmişti. 889 beni derin uykumdan uyandırmıştı. Artık bembeyaz, tertemiz, saf bir Kumru değildim ben.

889 beni büyütmüştü ve artık farkındaydım beyazı siyahla harmanlamanın en güzeli olduğunun...

Ben 889. Buradayım, enkaz altında.

Sesimi hâlâ duymuyor musunuz?

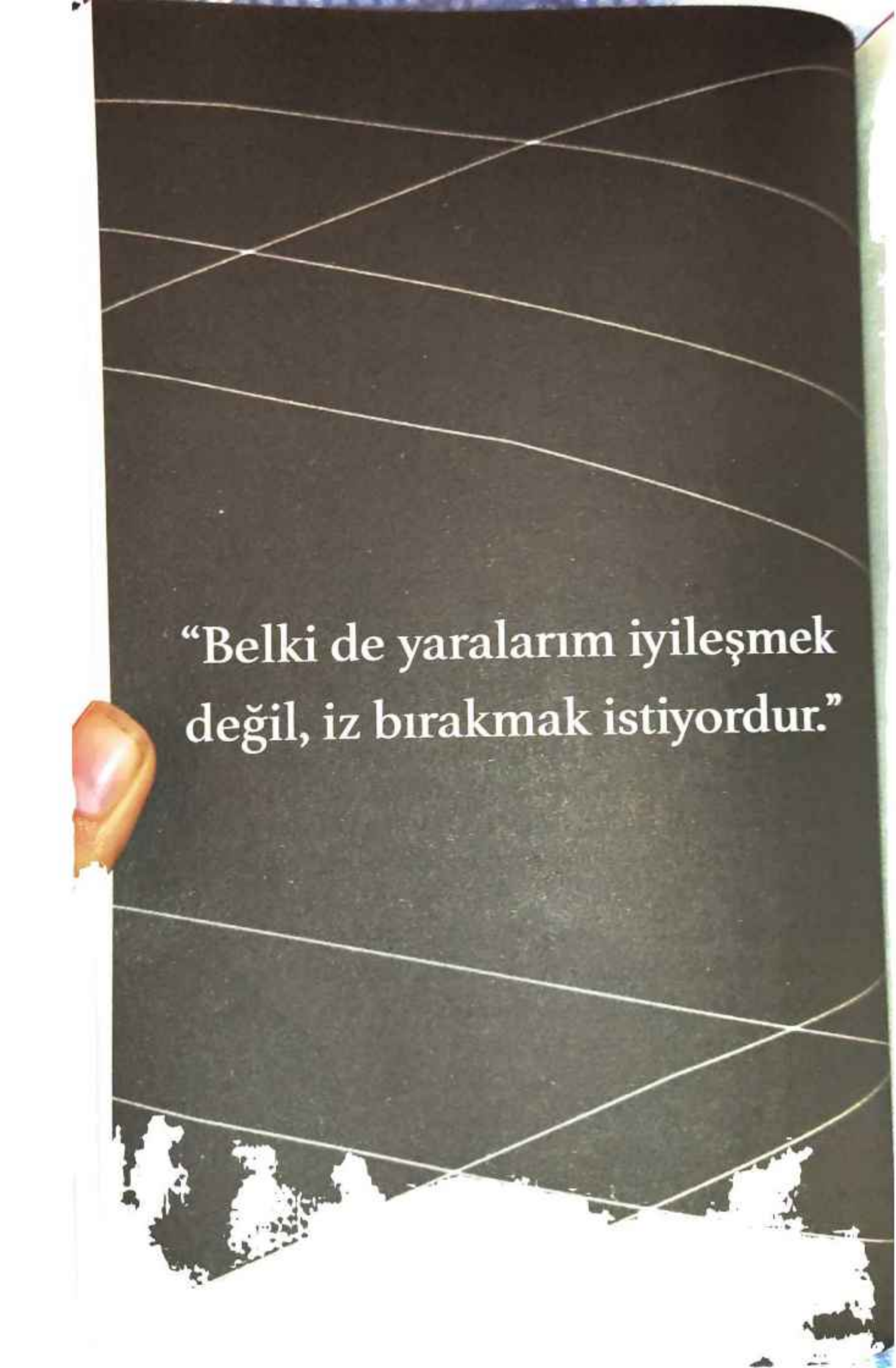
"Belki de yaralarım iyileşmek
değil, iz bırakmak istiyordur."

10. Bölüm

Dokuzuncu Ev

"Almış başımı giderken buralardan,
sessizce ve kimsesizce,
*yolda bir enkaz gördüm."**

Dokuzuncu evdeydik. Platformu neredeyse yarılamıştık ve buraya kalmaya değil yemek yiyip dinlenmeye gelmiştik. İki saat sonra buradan çıkıp onuncu eve kadar yürüyecek ve geceyi orada geçirecektik.

"Makarna suyu koyuyorum," dedi Eren eve girer girmez mutfak tezgâhına doğru ilerlerken.

"Bir dakika," dedim, "bence bu konuda bir konuşma yapmalıyız."

"Hangi konuda?" diye sordu Eren merakla.

"Yemek konusunda. Mesleğin aşçılık olduğu için yemeklerimizi yapmak zorunda değilsin. Bunu dönüşümlü yapmalıyız."

"Doğru söylüyor," diye mırıldandı koltukta uzanan Bulut.

"Ben yorulmuyorum ki. Makarna ve sandviçten başka bir şey de yapmadım zaten!" dedi Eren gülerek, "Bırakın böyle kalsın. Bu beni mutlu ediyor."

---

* Ali Özsoy. "Enkaz".

"Mutlu mu ediyor?" diye sordum merakla.

"Telaşa kapılmamı engelliyor, stresimi azaltıyor... Bence beni kendi halime bırakın. Ben makarnalarımla mutluyum." Gülümsedim.

"Madem öyle, sen bilirsin makarna profesörü," diyerek odama doğru ilerledim.

Uraz da odasına geçmiş olmalıydı, eve girdikten sonra onu gözden kaybetmiştim. Odama girerken Uraz'ın odasının kapısında birkaç saniyeliğine durdum. İçeriden gelen sesleri dinledim. Çekmecelerini açıp kapatıyordu, ne arıyordu? Belki de sadece evi inceliyordu, diğer evlerden farklı bir yanı olup olmadığına bakıyordu. Hem ne yaptığı beni neden ilgilendiriyordu ki? Derin bir iç çekip odama geçtim. Tuvalete girdim, ellerimi yüzümü yıkadım, pedimi değiştirdim ve karnımın ağrısına yenik düşüp yorganımın altına uzandım. Biraz dinlenmeliydim, ayakta durmak karın ağrımın şiddetini artırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Yorganın altına girer girmez gözlerimin kapandığını fark ettim. Sanırım on dakika kadar uyumak bile bana çok iyi gelecekti.

"Kumru..."

"Kumru..."

"Kumru... Beni duyuyor musun?"

Uraz'ın sesiyle gözlerimi araladığımda kendimi korkuyla geri çektim. Odamdaydı. Yatağımın tam yanında durmuş bana doğru eğilmişti.

"Uraz?" dedim korkuyla. "Bir şey mi oldu? Ne oldu? Yine mi senin odandayım?"

"Hayır," dedi, "burası senin odan. Merak etme."

"Ne oldu?" diye sordum bir kez daha korkuyla.

"Korkma," dedi elini bileğime dokundurarak, "seni uyandırmak için geldim. Çocuklar söyledi, sen odana gideli bir

saatten fazla olmuş. Kapına gelip sana seslendim ama cevap gelmeyince merak edip içeri girmek zorunda kaldım. İyi misin?"

Gözlerimi zar zor açarak etrafıma bakındım. Ter içindeydim, sanki uyumak beni daha çok yormuştu. Karın ağrım artmıştı ve karın ağrıma bir de bel ağrısı eklenmişti. Sanırım bu, stresin vücuduma bir etkisiydi.

"İyiyim..." dedim, "İyi sayılırım." Sonra ekledim: "Sanırım iyi değilim."

Kendimi yatağa geri bıraktım ve kendime gelmeye çalıştım. Uraz beni endişeyle izliyordu. Elini alnıma götürdü.

"Ateşin var gibi," dedi endişeyle. "Karnın mı ağrıyor?" Sonra gözleri üzerimdeki yorganın kıvrılmış kısmına kaydı ve kaşlarını çattı.

"Çok kanaman olmuş," dedi ilgiyle. Kurduğu cümle beni şoka sokarken başımı kaldırıp baktığı kısma baktım ve telaşla yorganımı kapattım. Çarşafımda o kadar çok kan vardı ki regl olmuş gibi değil de vurulmuş gibiydim. Hayatım boyunca hiç bu kadar kanamam olmamıştı.

"Bunu görmeni istemezdim," dedim, "lütfen beni yalnız bırakır mısın? Ben halledeceğim. Merak etme, iyiyim."

Kan revan içinde "İyiyim," demem pek inandırıcı durmuyordu sanki. Uraz yüzüme bakarken yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

"İyi görünmüyorsun," dedi, "utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok, 889. Ben senin için birkaç ilaç alıp geleceğim ve diğerlerine bu geceyi dokuzuncu evde geçireceğimizi söyleyeceğim. Merak etme, utandığını biliyorum. Diğerlerinin görmesine izin vermeyiz."

Uraz yanımdan kalkıp gider gitmez yataktan doğruldum. Manzara o kadar kötüydü ki neredeyse bayılacaktım. Üstelik

bunu görmesini isteyeceğim en son insan Uraz'dı. Dolabıma yönelip yeni kıyafetler çıkardım. Dolabın üst rafına uzanıp yeni bir çarşaf ve yorgan aldım. Bir yandan karnımı tutuyor, bir yandan da yatağa serili çarşafımı toparlamaya çalışıyordum. O sırada odamın kapısının açıldığını duydum ve telaşla arkamı döndüm. Gelen Uraz'dı. Elinde bir tepsi vardı.

"Neden kalktın?" diye sordu.

"Çarşafımı ve yorganımı değiştirmek için," diye açıkladığım sırada bir yandan hâlâ yorganımı çekiştiriyordum. Uraz elindeki tepsiyi çalışma masama bıraktı.

"Ben hallederim," dedi.

1.90'a yakın boyu ve kilosuyla, neredeyse iki katım olan Uraz karşımda durmuş, bana kan bulaşan çarşafımı ve yorganımı değiştireceğini söylüyordu.

"Sen duşa gir. Çıkınca yemeğini yer, ilaçlarını içer ve tekrar uyursun." Benim çarşafı elimden bırakmadığımı görünce tahammülsüzce devam etti. "Bırak hadi."

Ayakta duracak halde değildim. Sürekli terliyor ve bir yandan da üşüyordum. Tek istediğim Uraz'ın söylediği gibi duşa girip yemek yemek ve ilaç alıp uyumaktı. Kolumu kıpırdatacak halde değildim.

"Tamam," dedim, "bunu mecburen kabul ediyorum çünkü başka çarem yok." Banyoya doğru ilerlediğim sırada yatağıma doğru yönelen Uraz'a döndüm. "Uraz," dedim.

"Efendim 889?"

"Gerçekten teşekkür ederim."

"Teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yapmıyorum," dedi sessizce ve çarşafımı katlayıp odanın ucundaki kirli sepetine attı.

Gördüğüm son görüntü buydu. Duşa girip sıcak suyun altında vücudumun rahatlayışına izin vermek muhteşem bir

histi ama duşta on dakikadan fazla duramadım. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum. Sadece on dakikalık bir duşun ardından bornozumu giydiğimde banyoya hiç kıyafet almadığımı fark ettim. Yanına bornozla mı gidecektim? Saçmalama!

"Uraz," diye seslendim kapının ardından.

"İyi misin?" dedi telaşla.

"Sorun yok. Sadece... Kıyafetlerimi almayı unutmuşum, bana onları uzatır mısın? Masanın üzerine koymuştum."

"Tepsinin yanındakiler mi?"

"Evet onlar."

"Tamam. Sanırım onları sana uzatabilmem için kapını biraz da olsa açman gerekiyor."

"Neden?" dedim utanarak. Uraz'ın güldüğünü duydum.

"Kıyafetlerini kapının içinden geçiremeyeceğime göre..."

Doğru söylüyordu, ne aptaldım. Kapıyı araladım ve elimi uzattım. Uraz kıyafetlerimi elime bıraktı ve kapıyı kapattım. Tam o an gözlerim aynadaki yüzüme çevrildi. Kıpkırmızıydım. Uraz'ın kendi kendine gülmeye devam ettiğine emindim. Hızlıca giyindim ve saçlarımın nemini havluyla alıp banyodan çıktım. Uraz çalışma masamın önünde oturmuş kahve içiyor ve masamdaki kitapları inceliyordu. Beni görünce başını kaldırdı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Ne okuyorsun?"

"Tüm bu isimsiz kitapların arasında dövüş sanatıyla ilgili bir kitap buldum. Ona göz gezdiriyordum. Gel, yemeğini ye. Sen ilaçlarını içtikten ve yattıktan sonra gideceğim. Merak etme."

"Sorun değil, varlığın beni rahatsız etmiyor." Uraz camın önündeki berjere geçerken ben çalışma masamın önündeki sandalyeye oturdum ve masanın üzerindeki tepsiyi kendime doğru çektim.

"Eren makarna yapmadı mı?" diye sordum.

"Tavuk çorbası ve mantarlı erişte yapmış. Erişte de bir makarna çeşidi," diyerek belli belirsiz güldü.

Gülümseyerek önüme döndüm ve o kitabıyla ilgilenirken yavaş yavaş yemeğimi yedim.

"Bana Kumru dedin," dedim sessizce çorbamdan bir kaşık alırken.

"Ne?" diye sordu.

"Beni uyandırmaya çalışırken bana Kumru dedin. 889 demedin..." Uraz'ın derin bir nefes aldığını duydum.

"Farkında değilim," dedi. Gülümsedim.

Bana 889 değil, Kumru demişti, geçen yarım saatin sonunda aklımda kalan tek şey buydu ve hep bu olacaktı. İşte bu yüzden dokuzuncu evi hiç unutmayacaktım. Ev sessiz ve sakindi, diğerlerinin salondan gelen sohbet eden kısık seslerini duymak bana huzur veriyordu. Dokuzuncu ev planlarımızı bozmuştu, dinlenmeye geldiğimiz bu evde, bu geceyi geçirmek zorundaydık. Üstelik bunun sebebi bendim. Kilometrelerce yol boyunca sürüklenmiş gibiydim, öyle yorgun ve öyle yıpranmıştım. Aslında beni yıpratan yerin altında yaşadıklarım değildi. Beni yıpratan, doğduğum günden beri yaşadıklarımdı.

Gözlerim yeni ağlamış bir bebeğin gözleri gibiydi. Etrafa bomboş bakıyordum, bir umutlu bir umutsuz, dengesiz suların içinde bata çıka yüzüyordum. Boğulmaya hem çok yakın hem de çok uzaktım.

"Her ay böyle mi oluyor?" diye sordu Uraz.

Dünyanın en maskülen ses tonuyla regl düzenim hakkında bilgi almaya çalışıyordu ve bu oldukça garipti. Birazdan genelde hangi ped markasını kullandığımı sorarsa şaşırmayacaktım.

"Hayır," diye açıkladım, "genelde çok daha hafif yaşıyorum... Gerçekten merak ediyor musun?"

"Sadece her ay böyle oluyorsa nasıl hayatta kalıyorsun diye soracaktım. Merak ettiğim buydu."

Beni bir bilim insanının, bir deney sonucunu izlediği gibi izliyordu. Sanki hayatında ilk defa, karşı cins hakkında bu kadar çok şey öğreniyordu.

"Sadece stresli dönemlerimde böyle ağır geçiyor..."

"Anladım," dedi, "peki genelde stresli misindir?"

"Aslında evet ama hiçbir zaman bu kadar stresli olduğumu hatırlamıyorum. Genelde gözlerimi hayatımdaki tüm acı gerçeklere kapatmaya çalışırım. Kötü olan her şeyi arkama alır ve hayallerime odaklanırım. Dansıma."

"Dansın hangi türleriyle ilgileniyorsun peki?" diye sordu. Bunları gerçekten merak ediyor muydu?

"Modern dans."

"Modern dans..." diye tekrar etti. "Tek kişilik mi yani?" Yüzüne kaşlarımı çatarak baktım.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Yani yalnız mı dans ediyorsun?" diye sorunca gülümseyerek önüme döndüm ve yemek yemeye devam ettim.

"Sen yalnız mı dövüşüyorsun?" diye sordum karşılık olarak.

"Kum torbasıyla yaptığım çalışmaları sayarsan evet, yalnız olduğum çok oluyor."

"Ben kum torbasıyla dans edemem ama," diye açıkladım.

Uraz'ın yüzündeki ciddi ifade yerini canı sıkılmış bir ifadeye bıraktı ve başını kitabına eğdi. Yaklaşık iki dakika boyunca hiçbir şey söylemeden kitabını okudu, ben de yemeğimi yemeye devam ettim.

"Yani tek başına dans etmiyorsun," dedi bu iki dakikanın sonunda. Galiba içinde kalmıştı.

"Modern dans çok geniş bir dal aslında. Tek başına olabildiğin gibi grup dansların içinde de yer alabiliyorsun."

"Anladım..." dedi ve başını bir kez daha kitabına doğru eğdi. Yine sessiz bir iki dakika geçirdik. O kitabını okudu ve ben yemeğimi yedim.

"Peki sonuç olarak," diye sordu, "tek başına mı dans ediyorsun yoksa grup olarak mı? Hangisini tercih ediyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "İkisini de tercih ediyorum. Birini seçmem gerekmiyor. Dediğim gibi, geniş bir dal bu. Bazen tek, bazen grup olarak."

"Anladım," dedi bir kez daha ve kitabına döndü. Bu söylediğim onu sinirlendirmiş miydi? Neden?

Yemeğimi bitirip Uraz'ın getirdiği ilaçlara göz attım. Güçlü bir ağrıkesici ve multivitamin getirmişti. İkisinden de birer tane içtikten sonra yatağıma geçmek için ayağa kalktım.

"İyisin, değil mi?" diye sordu Uraz.

"İyiyim. Merak etme," dedim.

"Uyuyacak mısın?"

"Uyusam iyi olur. Yoksa yarın yola devam edemem. Çok halsizim."

"Sorun değil. Bir gün daha bekleriz," dediğinde yüzüne şaşkınlıkla baktım.

"Bir an önce dışarı çıkmak istediğini sanıyordum," dedim şaşkınlıkla, "abinin uyandığını öğrendin."

"Hastasın," diye açıkladı, "doğru olup olmadığını bile bilmediğim bir haber uğruna seni burada bırakıp kapıya gitmemi mi beklerdin? Üstelik doğru olduğundan emin olsam bile bunu yapmazdım. Seni almadan çıkmazdım." Birkaç saniye durup yüzüme baktıktan sonra devam etti. "Yani hiçbirinizi almadan çıkmazdım."

"Kimseyi ardımızda bırakmayacağız," dedim sessizce, "buradan birlikte çıkacağız."

Uraz uzanıp odamın ışığını kapattı ve masanın üzerindeki masa lambasını açtı. Odanın loş aydınlığının arasında kitabının kapağını kapatıp ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?" diye sordum. Belli belirsiz başını salladığını gördüm.

"Seni yalnız bırakayım. Dinlen," dedi ve bana doğru eğilip elini alnıma dokundurdu.

"Hâlâ ateşin var ama düşüyor gibi... Ara ara gelip seni kontrol ederim," diye açıklayarak doğruldu.

"Tamam, görüşürüz. İyi geceler 533," diye mırıldandım gözlerim kapanırken.

"İyi geceler 889," dedi ve ekledi, "bu gece bana emanetsin. Merak etme."

Uraz odamdan çıkar çıkmaz yaşadığım yoğun halsizlik hissi içinde uyuyakaldım. Ter damlalarının yanaklarımdan dudaklarıma doğru süzüldüğünü hissedebiliyordum. Vücudum hem sıcaktı hem üşüyordu. Kötü hissetmekten yorulmuştum ama Uraz'ın beni kontrol etmek için gelip gidecek olması bana güven veriyordu. Kendimi bırakabilirdim, kendimi bırakıp uyuyabilirdim.

Ne de olsa bu gece Uraz Kayalar'a emanettim. Onun söylediği gibi...

(Saatler Sonra)

Gözlerimi karanlık odama araladığımda ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Evin içi sessizdi, dışarısı zifiri karanlıktı. Simülasyonun yanıp sönen ışıkları bile yanmıyordu, hâlâ gece vaktinde olmalıydık. Yatağımdan kalkıp banyoya geçtim. Ellerimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ağrım geçmişti, enerjim yerine gelmişti. Uykuya dönemeyecek kadar dinçtim. Üzerime siyah polar

hırkamı geçirdim ve odamdan çıkıp mutfağa doğru ilerledim. Mutfak tezgâhının üzerinde duran su ısıtıcısına bastığımda arkamdan gelen sesle irkildim.

"Kahve vakti mi?" Uraz'ın arkamdan gelen sesi beni korkuturken merakla ona döndüm. Salonun büyük koltuğunda uzanmış kitap okuyordu.

"Sen... neden uyanıksın?" dedim şaşkınlıkla.

"Uyku tutmadı," diye mırıldandı. Yalan söylüyordu. Uykusunun olduğu her halinden belliydi.

"Gözlerin öyle demiyor ama," dedim. Başını kitabından kaldırıp bana baktı.

"Bu gece bana emanetsin demiştim, iş üzerindeyken uyuyamazdım."

Isıtıcıdan gelen ses bana suyun kaynadığını haber verirken kahve yapmak için tezgâha döndüğümde yüzümde aptal bir gülümseme vardı.

"İş üzerindeyken mi?" diye sordum, "Ben bir iş değilim. Sen benim korumam değilsin Uraz. Üstelik artık uyandığıma ve iyi olduğuma göre gidip uyuyabilirsin. Gözlerin kapanıyor."

"Gece bitmedi," dedi ve başını kitabına çevirdi.

"Pekâlâ, madem sabaha kadar uyumamaya kararlısın o zaman sana da kahve yapıyorum, itiraz istemiyorum." Belli belirsiz gülümsediğini gördüm.

"Sandviç?" diye sordum. "Yer misin?"

"Beraber yaparsak yerim," dedi ve kitabını koltuğa bırakıp bana yöneldi. "Benim sana bakmam gerekiyordu. Senin bana değil," diye devam etti.

"Söylediğim gibi, ben koruyup kollaman gereken biri değilim Uraz."

Ben kahvelerimizi yaparken Uraz buzdolabını açtı. Domates, marul, krem peynir, mısır ve turşu çıkardı. Uraz sebzeleri yıkarken iki sandviç ekmeği çıkarıp mutfak tezgâhına koydum.

"On yedi yaşımdayken," diye başladı anlatmaya, "bir adamdan bir telefon aldım. Türkiye'nin en zengin işadamlarından biri, Necip Eldan. Elli dokuz yaşında çok zengin ve çok başarılı bir işadamı."

Uraz bir yandan sebzeleri kesiyor bir yandan konuşuyordu. Anlatacaklarının nereye varacağını görmek için merakla bekliyordum.

"Kendisi abimden yıllardır Judo eğitimi alıyordu. Judo, bir Japon dövüş sanatı..." diye açıkladıktan sonra devam etti."Özel ders alıyordu. O kurstayken onun bulunduğu kata başka hiç kimse alınmazdı. Sadece o ve korumaları... Ben ise kursta daha çok boks eğitimleriyle ilgilenirdim. Bir gün abim üst katta Necip Eldan'a özel judo dersi verirken ben bir alt katında üç kişilik bir arkadaş grubunu boks çalıştırıyordum. Necip Bey abimin ofisine uğramak için alt kata indiğinde korumalarıyla birlikte benim dersime şahit olmuş, biraz izlemiş. Sonra bir gün ondan bir telefon aldım. Krem peynir mi yoksa beyaz peynir mi?"

"Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Sandviç için soruyorum. Beni arayıp bunu sormadı, merak etme," dedi gülümseyerek.

"Haa, anladım," dedim kafa karışıklığıyla, sonra gülmeye başladım. "Krem peynir," diye mırıldandım. Uraz anlatmaya devam etti: "Benden onun korumalarından biri olmamı istedi."

"O yaşta mı?"

"O yaşta. Abim buna karşı çıksa da ben deneyim kazanmak istiyordum ama bunu bir şekilde abimden gizlemem gerekiyordu. Necip Bey ile konuştum, o da abimin öğrenmesini istemediğim için bana sadece özel davetlere katıldığı gecelerde koruması olmamı teklif etti. Adamın düşmanı çoktu. Onunla büyük davetlere katıldım, sabaha kadar bir adamın korumalığını yapıp ertesi gün nasıl uykusunu almış görünür iyi biliyorum."

"Nasıl?" diye sordum merakla.

"Biraz zencefil suyu, limon ve biraz maydanoz. Bir dikişte içtiğin zaman uykusuzluktan eser kalmıyor."

"Ben uyanmadan içecektin, değil mi? Sanırım biraz erken geldim." Başını salladı ve sandviçleri birer tabağa yerleştirdi.

"Beni yakaladın," diye mırıldandı ve tabaklardan birini bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim. Kahvemi ve sandviçimi alıp masaya geçtim. Uraz da aynı şekilde beni takip ediyordu.

"Zor değil miydi?" diye sordum.

"Ne zor değil miydi?"

"On yedi yaşındayken böyle bir hayat... Bir adamın koruması olmak."

"Hiçbir zaman bir çocuk gibi hissetmedim, sanki hep böyleydim. Bu dünyaya hep birilerini korumak için geldiğimi, hep birilerinin kahramanı olmak için geldiğimi hissettim," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

"Abin gibi," diye mırıldandım.

"Abim gibi..." diye tekrar etti sessizce.

"Senin hikâyen abinin seni korumasıyla başladı aslında. Şimdi hayat amacının birilerini korumak olduğunu hissetmen çok normal. Bu senin hayat travman Uraz. Abin senin kahramanın ve sen bu yüzden ona hayranlık duyuyorsun. Sen de bunu istiyorsun."

"Ne istiyorum?" diye sordu merakla.

"Kahraman olmak..." dedim. "Sana göre birilerini korumak hayranlık uyandırıcı bir davranış. Güçlü hissetmek istiyorsun ve güçlüsün de zaten. Bunun için birilerinin kahramanı olmana gerek yok."

Gözleri bir süre üzerimde dolaşırken sandviçimden bir ısırık aldım. Çok acıkmıştım ve bu Uraz'ın ellerinden yediğim

ilk yemekti. Aldığım her bir ısırık Persephone'nin Hades'in ellerinden yediği nar taneleri gibiydi... Persephone yediği nar taneleri yüzünden yeraltı dünyasına ve Hades'e bağlanmıştı. Hades yeraltı dünyasının karanlık tanrısıydı. Ben rengârenk elbiselerle dans etmeyi hayal eden nahif bir ruhtum, Uraz ise tüm hayatını kavgaya, korumacılığa, kahramanlığa adamış nahiflikten uzak, sert bir ruhtu.

"Gidip dışarının durumuna bakayım," dedi Uraz sandviçini bitirdikten sonra.

"Zencefilli uyandırma içeceğinden içmeyecek misin?" diye sorduğumu duyunca güldü.

"Zencefilli uyandırma içeceği mi?" diye tekrar etti. "Dönünce içerim 889."

Ayağa kalktı ve koltukta duran yağmurluğunu üzerine geçirdi. Kapıya doğru ilerleyip yağmur botlarını giydi ve siyah şemsiyesini açıp karanlığa doğru ilerledi. Arkasından bakıyordum, Uraz'ın şemsiyesine düşen su damlalarının sesleri bana kadar geliyordu. Derin bir nefes alıp kahvemden bir yudum daha aldım. Bu gece hayatımın en garip gecesiydi.

Hayatta hiçbir şey planladığımız gibi olmazdı. Sen saniye saniye hesap yapsan da hayat karşına bambaşka senaryolar çıkarırdı. Bu geceyi onuncu evde geçirmeliydik, bu sabaha onuncu evde uyanmalıydık ama olmadı.

"Günaydın Kumru! İyileştin mi?" Eren neşeli bir sesle mutfağa doğru yürürken duygulandığımı hissettim.

"Günaydın Makarna Profesörü. Daha iyiyim, merak etme. Dünkü yemekler harikaydı." O sırada koridorda beliren Nisan'ı gördüm.

"Günaydın! Gerçi sabah mı bilmiyoruz ama... Kumru! İyi görünüyorsun! Dün gece uyuyorsun diye gelemedik, uykunu bölmek istemedik. Uraz hallediyor gibi görünüyordu," dedi Nisan gülümseyerek buzdolabına yönelirken.

"Daha iyiyim, nasıl iyi olmayayım ki? Uraz'ın çabası, Eren'in çorbası, senin salatan olduğunu tahmin ettiğim salata..." diye saymaya devam ederken Bulut'un sesini duydum.

"Ve benim ilaçlarım," diyerek odaya girdi Bulut, "reçeteni ben yazdım."

"Benim ilaçlarım deyince sen ürettin sandım," diye mırıldandı Eren.

"Reçeteni ben yazdım derken?" diye sordum merakla.

"Şaşırtıcı ama gelip hangi ilaçları kullanman gerektiğini bana sordu," dedi Bulut masaya otururken ve başıyla pencereyi işaret etti.

Başımı Bulut'un işaret ettiği yere çevirdiğimde Uraz'ı gördüm.

Uraz'ın Bulut'tan nefret ettiğine emindim, onunla muhatap bile olmamaya çalışırken ona gidip benim için ilaç sormuştu. Bu konuda ne hissedeceğimi bile bilmiyordum, sadece mutlu olmuştum. *Çok mutlu olmuştum.*

Benim yüzümden kapıya ulaşmamız belki birkaç saat, belki de bir gün kadar gecikecekti ama bu kimsenin umurunda değildi. Sanırım hayatımda ilk defa birilerine ayak bağı olduğumu hissetmiyordum. Benim yüzümden burada kalmak zorunda olmalarının onlara bir şey ifade ettiğini sanmıyordum. İşte bu yüzden burası ve bugün benim için hep özel kalacaktı.

Dokuzuncu ev benim hayatımda ilk defa birilerine ayak bağı olmadığımı hissettiğim evdi.

Dokuzuncu ev Uraz'ın beni korumaya başladığı evdi.

Bütün gece benim için uykusuz kaldığı evdi.

Bana ilk kez burada, dokuzuncu evde "Kumru" demişti.

Bunu hiçbir zaman unutmayacak ve unutturmayacaktım.

Sanki burası geçerken uğradığım, gördüğüm öylesine bir yerdi. Sanki bir gün yolda yürürken bir enkaz görmüştüm ve o enkazın

altında sadece ben vardım. Enkazın altında olmaktan da öte, o enkaz bendim. Hayatım boyunca sesimi duyurmaya çalışmıştım, o çaresizliği yıllarca her saniyemde tatmıştım ve artık sesimin duyulmaya başlandığını hissediyordum.

Ben Kumru ya da herkesin bildiği gibi 889.

Bu enkazın altında seninle birlikteyiz ve sana söz veriyorum buradan birlikte çıkacağız. Sen beni duyuyorsun, ben seni. Bu dünyada yalnız değiliz. Biz kendi enkazı altında kalanlarız, biz Enkaz Altındakiler'iz. Sana söz veriyorum, buradan birlikte çıkacağız.

"Keşke ruhuna yarabandı yapıştırabilsem"

dedim sessizce.

"Yine de iyileştiremezdin,"

dedi Uraz.

11. Bölüm

Dünyanın Sihri

Hiç kaybolmuş hissettiğin oldu mu? Hayatının ortasında öylece durduğun, müziğin sesini kısıp etrafına boş boş bakındığın ve "Ben şimdi nereye gideceğim?" diye düşündüğün oldu mu? "Burası neresi, neden buradayım ve buradan nereye gideceğim?" gibi sorularla boğuştun mu hiç? Halbuki evindesin, odandasın, sokağındasın. İnsan evinin içinde, odasının içinde, yatağının içinde kaybolur mu hiç? İnsan yıllardır yaşadığı sokağın içinde kaybolur mu?

İnsan doğduğundan beri yaşadığı bedenin içinde kaybolur mu? Ben kayboldum. Çok defa kayboldum, çok defa yolu buldum. Bazı yolları hâlâ bulamadım, evrenin bazı yerlerinde hâlâ kayıp haldeyim, hâlâ bulunamadım. Evrenin bazı zamanlarından bir nokta gibi kaybolup gittim. Kimse tarafından bulunmadım çünkü kimse tarafından aranmadım.

Ruhum bazı sokaklarda kayıp, bazı telefon konuşmalarında, bazı mesajlarda, bazı akşam yemeklerinde kayıp. Ruhumu masaya bırakıp odama gittiğim akşam yemekleri geçirdim. Sevgisiz büyüdüm, meraksız, ilgisiz ve hatta umarsız.

Hayatım boyunca bana hissettirilen tek duygu başarısız ve işe yaramaz bir kız çocuğu olduğumdu. Görüntümün bile bir

gelecek vadetmediğini hissettim, bunu bana onlar hissettirdi. Okula boşuna gidiyormuşum gibi hissettirildim. Bomboşmuşum gibi... boşuna yaşıyormuşum gibi... bana yazılan hiçbir kader yokmuş ama ben ısrarla hayata tutunmaya çalışıyormuşum gibi hissettirildim.

Annem ben on iki yaşıma gelene kadar saçlarımı hep kısacık kestirirdi. Bunun daha rahat olduğunu söylerdi ve ben hep saçlarımın uzunken nasıl göründüğünü merak ederdim. On iki yaşıma geldiğimde benimle bir konuşma yaptı, artık büyüdüğümü ve bana kendi ihtiyaçlarımla ilgilenmeye başlamam gerektiğini söyledi. Sonra yıllarca saçlarımı kestirmedim. Saçlarımın hafiften dalgalı olduğunu on üç yaşımda öğrendim. Okul toplantılarıma genelde gitmezlerdi, gerek görmezlerdi. Sanki okuyacaktım, sanki başarılı olacaktım. Onlar bunlara inanmazdı. Ben kimdim ki? Kumru kimdi? Gözlerinde bomboştum.

Önümde bir sayfa vardı. Ben o sayfada hayatın bana neler getirebileceğini görebiliyordum. Ailem ise önümdeki o sayfayı bomboş görüyordu. Dans etmeyi seviyordum. Geceleri yatağıma girdiğimde kafamdaki her üzüntüyü silip kendimi bir dans sahnesinde hayal ediyordum. Bu benim tutkumdu, bu benim hayalimdi, bu benim hedefimdi. Bazılarımız kırık çocuklar olarak büyütüldük, bir yanımız hep kırıldı. İçimizde bir yer hep hoyratça yere fırlatıldı, üstüne çıkılıp ezildi ve paramparça oldu. Bizim içimizi kırdılar, içimizi paramparça ettiler. Tuzla buz ettiler bizi.

Bir yılbaşı gecesi oturup hayallerimi yazdığım bir kâğıt vardı. Dans etmek istediğimi, kendimi tüm dünyaya göstermek istediğimi, alkışlanmak istediğimi yazmıştım. O kâğıdı ertesi gün çöp kutusunda buldum ve buna ağlamam gerekirken güldüm. Yırtılıp çöp kutusuna atılan benim hayallerim değildi, o sadece bir kâğıttı. Hayallerim benim içimdeydi.

Ondan sonra hayallerimi yazmayı bıraktım. Ondan sonra sadece duygularımı ve hislerimi yazmaya başladım. Geleceği kâğıda dökmenin, hayallerimi kafamdan çıkarmamın bir önemi kalmadı. Ben sadece kimsem, neysem, ne hissediyor ne düşünüyorsam onu yazdım.

Büyüdüm ve büyüdükçe kendime hep bir yol buldum, kendime bir umut buldum. Kendimi rotasız, umutsuz bırakmadım. Ücretsiz dans kursları aradım. Ücretli kursların ücretlerini ödemek için okula giderken çalıştım, birikim yaptım. Saçlarımı uzattım. Her şeye rağmen hep güldüm, kâğıdımı yırtıp çöpe attıkları gibi beni de atamayacaklardı. Bunu onlara göstermek istedim.

Ben bir gün bir karar verdim; önüme çıkan her zorluğa gülüp, onu kolaylaştırmaya yemin ettim. Kendimi üzmeyeceğime dair kendime bir söz verdim çünkü bu dünyada beni üzmeyecek tek insan bendim. Her birimiz birer kitabız aslında. Girişiyle, gelişmesiyle, sonucuyla, inişleri ve çıkışlarıyla birer kitap gibiyiz. Ben bomboş bir kitap olacaktım çünkü beni buna inandırmaya çalıştılar. Bir kitap değil, üzerine yazılıp çizilen bir defter olacaktı hayatım. Kimse bana inanmazken ben bir anlığına kendime inandım ve kendi hayatımı yeniden yazdım...

Unutma bunu, **kendi hayatımı yeniden yazdım.**

Kendi kendimi yazdım. Kendi ellerimle...

Kendi hayatını, kendi ellerinle yeniden yazmaya var mısın? Sana bunu nasıl yapacağını öğreteceğim, birlikte silecek ve birlikte yazacağız.

Dokuzuncu evden onuncu eve gidiş yolu oldukça sakindi. Kafam bu düşüncelerle doluydu. Kendi kendimi yiyip bitirdiğim bir mücadele vardı içimde. Buraya geldiğimden ve burada, bu insanlarla kaldığımdan beri yukarıdaki hayatımın

bana ne kadar kötü hissettirdiğini çok daha iyi fark ediyordum. Bu insanlar benimle konuşmak istiyordu, beni önemsiyordu. Karnımın ağrıması onlara bir şey ifade ediyordu. Sanki yukarıda yoktum ve burada vardım. Sanki yukarıda kaybolup burada bulunmuştum.

"Ya senin canın mı sıkkın?" diye sordu Nisan. Yan yana yürüyorduk. Bugün hepimizin canı sıkkın gibiydi, hepimiz sessizdik.

İçerisi giderek soğuyor, aydınlatma giderek kötüleşiyordu. Artık her saniye yorgun, hasta ve üşümüş hissediyorduk. Dokuzuncu evden çıkıp onuncu eve gitmemizle birinci evden çıkıp ikinci eve gitmemiz aynı şey değildi. Platform giderek kötüleşiyordu. Kıyafetlerimizi değiştirmek için iki evi birden geçmeyi bile bekleyemezdik. Islanıyor ve çamura bulanıyorduk.

"Galiba hepimizin canı sıkkın," dedim sessizce.

"Haklı olarak," diye mırıldandı Eren, "ilerledikçe işler karışacak gibi. Buradan çıkamayacağımızdan bile korkuyorum," dedi endişeyle.

Gözlerim Uraz'a kaydı. Çamura bata çıka yürüyordu ve elindeki şemsiyeden yüzü bile görünmüyordu. Karanlık her yanımızı sarıyor gibiydi. Yukarıdan sallanan kablolar ve damlayan sular korkunçtu.

"Neden geriye dönüp giriş kapısından çıkmadık ki?" diye sordu Bulut.

"Biz içeri girdikten sonra o kapıyı yok edeceklerini söylediler," diye açıkladı Uraz.

"Doğru," diye araya girdi Eren, "yani kapı sadece görüntüde var. Üzeri platformun tavanının devamı."

"Yine de neden oradan çıkamıyoruz?" diye sordu Nisan.

"İçerisi yukarıdan su alıyor," dedim, "ve tüm elektrik sistemi üzerimizde. Her an bir şey olabilir, olmaması mucize. O yüzden yukarıya dokunmak istemiyorlar. Tek güvenli yol çıkıştaki şifreli kapı. Tabii oraya ulaşabilirsek..." dedim sessizce.

"Onuncu ev göründü," dedi Eren. Bu seferki duyurusu diğerlerinden farklıydı, coşkudan ve heyecandan uzaktı. Artık ev görmek istemiyorduk, artık gerçek evlerimize dönmek istiyorduk. Bir evim olmasa bile artık kendime gerçek bir ev bulmak istiyordum.

"Bir dakika, bir dakika..." dedi önden giden Eren şaşkınlıkla. "Bu ev neden diğerlerinden daha küçük? Ve daha farklı?" Hepimiz merakla ve endişeyle başımızı kaldırdığımızda karşımızda gördüğümüz evin diğer evlerin yarısı kadar bile olmadığını fark ettik.

"Bu da ne şimdi?" diye sordum korkuyla.

"Bekleyin, gidip bakayım." Uraz yağmurluğunun kapüşonunu kafasına geçirip hızlanırken peşinden gidiyorduk. Onu tek başına yollayacak değildik ve Uraz o kadar hızlanmıştı ki bunun farkında bile değildi. Uraz elindeki şemsiyeyi evin kapısına bırakıp içeri girerken ona seslendim.

"Bekle," dedim, "içeri girme, tehlikeli olabilir! İçerinin ışıkları bile yanmıyor."

"Karanlıktan korksaydım yerin altına inmezdim," dedi, "siz dışarıda bekleyin."

"Öyleyse biz de korkmuyoruz," diyerek merdivenlere bir adım attım. Diğerleri de peşimden gelirken Uraz'ın peşi sıra kapıdan geçip içeri girdim.

"Burası da neresi?" dedim şaşkınlıkla. "Burası bir ev değil?"

"Bu da ne?" dedi Nisan endişeyle.

Beşimiz yan yana durmuş bu karanlık odanın içine bakıyorduk. Hiçbir şeyi tam olarak göremesek de yuvarlak masayı,

süslü mimariyi, duvardaki döşemeleri ve bar masasını görebiliyorduk.

"Burası bir yeri anımsatıyor..." dedi Bulut kaşlarını çatarak.

"Antik bir balo salonu gibi," diye mırıldandım.

"Aynen öyle," dedi Uraz duvardaki işlemelerden birine dokunurken. Sonra hoparlörlerden o tanıdık ses duyuldu.

"Burası sizin balo salonunuzdu," dedi Taylan'ın sesi, "adımlarınızın bulunduğu bu nokta platformun tam yarı noktası. Eğer bu teknik kaza olmasaydı ve siz de diğer ülkelerin yarışmacı grupları gibi sorunsuz yarışabilseydiniz yarışmanın bu bölümünde yolu yarılamanızın kutlamasını yapacaktınız. Yukarıdaki avizeler çalışıyor olacaktı," dedi, aynı anda başlarımızı yukarı kaldırıp o muhteşem tarihi avizelere baktığımızda.

"Her biriniz için ayrı kıyafetler seçmiştik. Her birinizin birer giyinme odası vardı. Yarışma boyunca siyah giymenize rağmen yolu yarılama kutlamanızda çok şık olmanızı istemiştik. İçkileriniz hazırdı, kuru meyveleriniz, kuruyemişleriniz, paketli atıştırmalıklarınız sizi bekliyordu, çalacak müzikler seçilmişti. Burada sadece yolu yarılamanızı kutlayacaktınız. Yolu yarıladınız ama artık kutlamak isteyeceğinizi sanmıyorum. Çok üzgünüm çocuklar. Ben sadece çok üzgünüm..."

Gözlerim balo salonunun içinde dolaşırken masalardaki şamdanları gördüm. Mumları hiç yakılmamış bir halde içlerindeydi. Yuvarlak masanın tam karşısında duran konsolda büyük bir pikap ve bir sürü plak vardı. Sadece bir anlığına gözlerimi kapattım ve her şey yolunda gitseydi olabilecekleri hayal ettim. Güzelce giyinecek, yolu yarılamamızı kutlayacağımız yemeğimizi yiyecek, biraz içecek ve dans edecektik. Sonra gözlerimi açtım ve başımı öne eğip kendimi baştan aşağı süzdüm. Çamur içindeydim, sırılsıklamdım, her tarafım çiziklerle ve yaralarla

doluydu. Sessizce güldüm. O an Uraz'ın güldüğümü duyup bana baktığını gördüm ve başımı ona çevirdim.

Gözlerime baka baka Taylan'a bir cevap verdi.

"Belki de kutlamak istiyoruzdur," dedi gözlerime bakmayı sürdürürken.

"Bu halde mi?" diye sordum. Yüzümde bile çamur olduğuna emindim.

"Bu halde," dedi sessizce.

"Elimiz kolumuz, her yanımız çamur," dedim bir kez daha.

"Yine de kutlamaya değer," dedi.

İçimde tuhaf bir his belirdi. Sanki onu bu karara iten benim gözlerimin içine bakmak olmuştu. Hayata dair yaşadığım hayal kırıklığının aynısını bu yarışmaya dair de yaşamış olmam onu biraz olsun her şeyden sıyrılıp burada kalmaya ve kutlama yapmaya itmişti.

"Tamam ama nasıl olacak?" diye sordu Bulut.

"Masadaki şamdanlardaki mumları yakacağız," diye söze girdi Uraz, "biraz atıştıracak, biraz içecek, bir plak seçip müzik dinleyecek ve bizim için planlanan bu akşamı yaşayacağız."

"Kıyafetler, ayakkabılar, makyaj malzemeleri... Hepsi sizin," diye araya girdi Taylan, "tabii, eğer kutlamak isterseniz..."

"Hazırlanacak mıyız?" diye sordu Nisan heyecanla.

Bu elbette ki onu fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Güzel kıyafetler, makyaj malzemeleri, ayakkabılar... Her şey onun mutlu olması için tasarlanmış gibiydi. Aslında her şeyden öte bu fikir beni de fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Balo salonu o kadar güzel dizayn edilmişti ki burada uzun uzun vakit geçirmek istiyordum.

"O kadar vakit kaybedemeyiz," dedim her şeye rağmen. Uraz'ın tekrar bana baktığını fark ettim.

"Kaybedebiliriz," dedi. Bu sefer de yüzümdeki heyecanı görmüş gibiydi. "Kaybettiğimiz tek şey vakit olsun," diye devam etti.

Yutkundum ve başımı yuvarlak masaya doğru çevirip masadaki mumlara baktım. Buranın beni bu kadar heyecanlandırması normal miydi? O kadar ilham dolu bir yerdi ki müzik dinlemek ve dans etmek istiyordum.

"Öyleyse gidip giyinme odalarımıza bakalım," dedi Eren. Nisan heyecanla Eren'i takip ederken Taylan'ın sesini duydum.

"Sanırım kalıyorsunuz. İyi eğlenceler çocuklar."

Hoparlördeki ses susarken Eren ve Nisan gitmişti, odada sadece Uraz, Bulut ve ben kalmıştık.

"Sanırım kalıyoruz," diye tekrar etti Bulut sessizce, "gidip hazırlanayım." Yanımızdan yavaş adımlarla ayrılırken başımı Uraz'a çevirdim.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye sordum. "Bir an önce çıkmak istemiyor musun Uraz?"

"Çıkmak istiyorum," dedi, "ve kalmak da istiyorum," diye devam etti.

"İyi ama neden?" Bana doğru döndü ve gözlerini gözlerime çevirdi.

"Hazırlanma vakti 889," dedi.

"Bana cevap vermeyecek misin Uraz?"

"Belki daha sonra," dedi. Başımı salladım.

"Öyleyse hazırlanalım," dedim.

Birlikte Bulut, Eren ve Nisan'ın girdiği koridora girdik. Onlar çoktan bahsedilen giyinme odalarına girmişti. Uraz'la odalarımız yan yanaydı.

"Görüşürüz," diye mırıldanarak kendi odamın kapısını açtım.

"Görüşmek üzere 889."

Odaya girdiğimde hiçbir şeyi incelemeden önce duş almam gerektiğinin farkındaydım. Her yanım çamur içindeydi. Önce hızlı bir duş alıp saçlarımı kuruladım ve banyodan bornozla çıktım. Yazın bir kenara, bu karanlıkta aldığım ilk duştu. Çünkü ışıklar asla yanmıyordu. Odaya döndüğümde makyaj masasındaki mumları gördüm ve hızla ilerleyip yanlarında duran kibritlerle onları yaktım ve odayı biraz olsun aydınlattım. Odanın tam ortasında yeşil ikili bir koltuk vardı. Koltuğun hemen yanında ayaklı bir askılık vardı. Askılıkta birbirinden güzel üç elbise asılıydı. Elbiselerin altında ise üç çift ayakkabı vardı. Makyaj masası makyaj malzemeleriyle doluydu ve masadaki takı askısında asılı birkaç kolye, bileklik ve küpeler vardı.

Tereddütle elbiselere dokundum. Biri bordo, biri turkuaz, biri beyazdı. Bunlar her mağazada gördüğümüz modern elbiseler gibi değildi. Her biri sanki 1950'lerden fırlamış gibiydi. Hepsi retroydu. Annemin gençlik fotoğraflarındaki elbiseler gibiydi ve her birinin elde işlendiği o kadar belliydi ki hayran olmamak mümkün değildi. Tam on dakikamı bu üç elbiseye bakarak geçirdikten sonra karar veremeyeceğimi anladım, aptalca bir cesaretle ve nedensizce odamdan çıktım. Üzerimde bornozla kendimi koridorda buldum. Uraz'ın odasının kapısını tıklattım ve aceleyle konuştum.

"Uraz sakın kapıyı açma." İçeriden anında bir cevap geldi.

"Kapıyı çalıp 'Açma' mı diyorsun yani?"

"Evet, açma. Sadece soruma cevap ver. Üç tane elbisem var. Bordo, turkuaz ve beyaz. Sence hangisini giymeliyim? Böyle şeyleri asla beceremem..."

"Nasıl şeyleri asla beceremezsin?" diye sordu merakla.

"Böyle kızsal şeyleri. Elbiseler, ayakkabılar, makyaj, saç..."

Uraz'ın güldüğüne emindim. Kısa bir sessizliğin sonunda cevap verdi.

"Beyaz giy," dedi, "beyaz kumrular gibi..."

Kapıda birkaç saniyeliğine kalakaldım. Her şeyi bu kadar etkileyici bir şekilde dile getirmek zorunda mıydı?

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Cevabını bile beklemeden odama döndüm. Beyaz elbiseyi askıdan indirdim. Dantelli kollarıyla, önlük yakasını andıran işlemeli yakasıyla o kadar nostaljikti ki bir rüya gibiydi. Esmer tenim ve elbisenin beyazı buluştuklarında ortaya çıkan şaşırtıcı uyum beni heyecanlandırıyordu. Koyu saçlarım beyaz elbisenin üzerine dökülürken arkamdaki eski moda düğmeleri yavaş yavaş kapattım. Ayağıma bir çift beyaz babet geçirdim. Topuklu ayakkabı giymek istemiyordum.

Makyaj masasına oturup aynaya baktım. Gerçekten kumrular gibi olmuş muydum? Çok beyaz ve çok nostaljiktim. Bu elbiseyle kendimi yüzlerce yıl önceden kalmış gibi görünen bu balo salonuna ait hissediyordum. Makyaj yapmayı becerebileceğimden emin değildim. Nisan'ın birkaç oda ötede porselen makyaj yaptığına emindim. Kendi kendime güldüm. Yüzüme biraz allık, biraz ruj ve far sürdüm.

"Yeterli," diye mırıldandım.

Yeni kurumuş hafif dalgalı saçlarımı salık bıraktım ve sadece arkaya doğru bir tokayla tutturdum. Kulaklarıma birer inci küpe taktım. Bileğime inci bir bileklik geçirdim. Tam o an masada incilerden oluşturulmuş bir de kolye olduğunu gördüm. Onu da boynuma geçirdim ve kendime baktım.

Hazırdım. Her şeyimle bembeyazdım. *Kumrular gibi...*

Odamın kapının çaldığını duydum. Ayağa kalkıp kapıyı açtım ve karşımda Uraz'ı gördüm. Simsiyah takım elbisesinin içindeki beyaz gömleğinin bronz tenine yarattığı zıtlık o kadar

çekici görünüyordu ki bir süreliğine hayranlıkla onu izledim. O ise daha çok şokta gibiydi.

"Nasıl olmuşum?" diye sordum.

"Harika," dedi arkadan gelen bir ses. Bu ses Bulut'a aitti. "Bir sanat eseri gibisin."

O an gözlerim Uraz'ın gözlerine kaydı. Öfkelendiğini görebiliyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve Uraz'a bakmaya devam ederek sordum: "Nasıl olmuşum?"

Bulut soruyu ona sormadığımı fark edince bozularak dönüp salona doğru yürüdü.

"Kumrular gibi..." dedi Uraz hayranlıkla.

İçeriden müzik eşliğinde Eren ve Nisan'ın kıkırdama sesleri geliyordu.

"Hazırlanmam uzun mu sürdü? Onlar eğlenmeye başlamışlar gibi."

"Onlar içeri geceli yarım saat kadar oldu. Sarhoş olmuş bile olabilirler."

"Sen?" dedim.

"Ben ne?" diye sordu.

"Sen neden bu kadar geç hazırlandın?"

"Geç hazırlanmadım. Ben bayadır hazırım."

"O zaman neden içeri geçmedin?" dedim şaşkınlıkla, "O kadar zamandır ne yapıyorsun?"

"Bekliyordum," dedi ve ekledi: "Seni..."

Beni bekliyor olmasına o kadar inanamamıştım ki cevap bile verememiştim. Öylece salak bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. Yüzünde tuhaf bir heyecan vardı. Neredeyse elleri titreyecekti.

"Gidelim mi?" diye sordu.

"Gidelim," dedim.

Belki koluna girmeliydim, belki onunla temas halinde olmalıydım ama hiçbir şey yapmadım. Sadece yanında yürüdüm. Koridoru geçip salona ulaştığımızda ışıkları yanıp sönen, yarı karanlık ve buz gibi bir balo salonunun mumlarla aydınlatılıp, bir çalan bir kesilen bir müzikle nasıl canlanabileceğini gördüm.

Eren ve Nisan ellerinde birer şarap kadehiyle kahkahalarla dans ederken arkada çalan şarkı aslında hiç de dans edilecek bir şarkı değildi. Aslında durum gerçekten tuhaftı, arkada Sezen Aksu'nun bir dinleyeni on kez ağlatacak *Tükeneceğiz* şarkısı çalıyordu ama onlar neşeli bir şarkı duyuyor gibi keyifle dans ediyorlardı.

"Onlar da bizim duyduğumuz şarkıyı mı duyuyorlar?" diye sordum merakla.

"Herhangi bir şey duyduklarını sanmıyorum," diye açıkladı Uraz.

Birlikte masaya geçtiğimizde masada oturan Bulut'a başımla selam verdim. Kendisini yalnız hissetmesini istemiyordum, onu dışlıyor gibi olmak istemiyordum.

"Şarap içer misiniz?" diye sordu Bulut elindeki şarap şişesiyle.

Kadehimi ona doğrulttum. Elimden aldığı kadehi doldurarak bana uzattı. Sonra Uraz'a döndü. Uraz hiçbir şey söylemeden kadehini Bulut'a uzattı. Bulut Uraz'a da şarap koyarken bunun bir zeytin dalı olduğunu hissettim. Bulut da biz gelene kadar birkaç kadeh içmiş gibiydi. Uraz'dan farklı olarak kahverengi bir takım giymişti. Eren ise lacivert bir takım giyip daha sempatik olmayı tercih etmişti. Nisan her zamanki gibiydi, pembe seçeceğini biliyordum ve öyle de olmuştu.

"Daha neşeli bir şey yok mu ya?" diyerek ayağa kalktı Bulut. Plakları karıştırırken çalan şarkıdan daha da hüzünlü bir şarkı buldu.

"Buldum," dedi, "Cem Adrian'dan Beni Hatırladın Mı'yı dinleyelim mi?"

"Fazla neşeli olmaz mı?" diye sordu Uraz.

"Biraz mutluluğu hak ettik bence. Fazla neşeden zarar gelmez," diyerek plağı pikaba yerleştirdi ve Eren ile Nisan'a katıldı. Gayet mutlulardı. Ortada durmuş kahkahalarla salınıyorlardı.

"Bu seviyeye kaç kadeh sonra geliriz?" diye sordum merakla.

"Sarhoş olmak mı istiyorsun?" dedi Uraz.

"Evet. Beş kadeh içsem böyle olurum sanırım," diyerek heyecanla elimdeki kadehi kafama diktim.

Beş kadeh sürmedi. İkinci kadehin ortasına geldiğimde sebepsiz yere gülmeye başlamıştım. Uraz ben ikinci kadehe gelene kadar çoktan birkaç kadeh şarap içmişti. Benim gülme krizlerim başlarken Eren, Nisan ve Bulut'un neşeli halinden eser kalmamıştı. Onlar duygusal bir moda girerken ben onların yirmi dakika önceki hali gibiydim. Resmen geriden geliyordum. Alkol Uraz'a şimdilik pek etki etmiyor gibiydi. Vücudunun alışık olmadığı bir şey var mıydı? Bulut kravatını çıkarmış elini masaya koymuş ve başını eline yaslamış boşluğa bakıyordu. Nisan ve Eren de aynı haldeydi. Ben ise gülüp duruyordum.

"Kız beni her gece aldatıyor," dedi Bulut.

"Nereden haber alıyorsun?" diye sordum şok içinde.

"Rüyalarında," diye açıkladı Uraz.

"Rüyalarında ondan haber mi alıyorsun? Bunu nasıl yapabiliyorsun!" dedi Nisan şaşkınlıkla. İlk defa çok mantıklı konuşuyor gibi geliyordu. Merakla Bulut'a baktık.

"Sadece görüyorum," dedi. "Haber filan almıyorum."

"Sanırım bu gece iki Nisan'ımız var," dedi Eren gülerek.

"Ne? Hani nerede?" diye sordum merakla.

"Sana diyor," dedi Uraz.

"Nesin sen? Tercümanım mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Uraz gülerken araya Eren girdi.

"Türkçe profesörü," diye ekledi.

"Aynen öyle," dedim, "ben sanki dediklerinizi anlamıyormuşum gibi... O kadar karmaşıksın ki bir tek seni anlamıyorum," dedim Uraz'a dönüp zar zor konuşarak.

"Gel dans edelim," dedi, "başka türlü zapt edilemeyeceksin sanırım."

Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Başımı kaldırıp tereddütle ona baktım.

"Hadi biz de," dedi Eren. Elini Nisan'a uzatıp onu salonun ortasına götürürken ben hâlâ tereddütle Uraz'a bakıyordum.

"Susayım diye mi dans etmek istiyorsun?" diye sordum alıngan bir tavırla. Bir yandan normalde böyle biri olmadığımın ve tüm bunların alkol sebebiyle olduğunun farkındaydım.

"Konuşmak için dans etmek istiyorum," dedi.

"Konuşmak için mi?"

"Hadi. Tut elimi de dans edelim."

Elim uzandı ve Uraz'ın kocaman elinin arasında kaybolup gitti. Elimi tutup beni dansa kaldırışı o kadar belli belirsizdi ki sanki bir anlığına masa silindi, herkes ve her şey silindi. Bölük pörçük hatırladığım tek şey fondaki klasik müzikti, bu bir vals müziğiydi. Yavaş ve dingin. Huzur verici ve aynı zamanda melankolik. Uraz ellerini belime doladığında ne yapacağımı bilemiyordum. Yürürken bir anda yürümeyi unutmuş gibiydim. Konuşurken bir anda nasıl konuşulacağını unutmuş gibiydim. Öylece duruyordum.

"Kolların..." dedi yardımcı olmak ister gibi, "boynuma..."

Kollarımı boynuna doladım ve yavaş yavaş dans etmeye başladık.

"Ne konuşmak istiyorsun?" dedim merakla.

"Sorularını cevaplamak istiyorum," dedi. "Merak ettiğin her şeyi sor."

"Bulut'tan neden nefret ediyorsun?" diye sordum merakla.

"Nefret etmiyorum."

"Peki neden nefret ediyorsun?" Uraz güldü ve tekrar etti.

"Nefret etmiyorum."

"O zaman problem ne?"

"Bulut haklı," dedi Uraz, "sen bir sanat eserisin. Her sanat eseri bir müzede korunur, saklanır, güvenliği sağlanır ve var oluşu boyunca o müzede kalır. Sen korunması gereken o sanat eserisin ve ben senin içinde bulunduğun, korunduğun, saklandığın, güvenliğini sağlayan o müze olmak istiyorum. Yanına kimsenin yaklaşamayacağı o müze..."

"Sen sarhoş musun?" diye sordum merakla ve şaşkınlıkla. "Çünkü ben sarhoşum ve söylediklerin hiç de inandırıcı gelmiyor."

"Sarhoşum," dedi Uraz gülümseyerek, "ama sen söylediklerime yine de inan. Tamam mı?"

"Tamam," dedim. Uraz'ın elleri belimden kollarıma uzandı.

"Üşümüşsün," dedi endişeyle, "kolların buz gibi."

Ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi. Uraz'ın teninin sıcaklığı ceketinden vücuduma ulaşırken titrediğimi fark ettim. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Çatının her yerinden su damlıyor, farkındasın değil mi?" diye sordum.

"Her şeyin farkındayım 889."

Yeni kuruttuğum saçlarım şimdiden ıslanmıştı. Burası buz gibiydi, her birimizin kıyafetleri nemliydi ve kör kütük sarhoştuk.

"Yıkık dökük bir balo salonunda, sırılsıklam ve kör kütük sarhoş dans ettiğimizi unutmayalım, tamam mı?" dedim dolu gözlerimle.

"Her saniyesini aklıma kazıdım," dedi Uraz. "Unutmam mümkün mü?"

Biz öylece dans etmeye devam ederken hoparlörlerden Taylan'ın sesini duyduk.

"Çocuklar, eğer biraz daha orada kalırsanız her biriniz hasta olacaksınız. Lütfen artık yola devam edin, onuncu eve geçin ve ısınmaya çalışıp dinlenin."

"Sus artık hoparlör adam!" diye bağırdım gülerek.

Masada ağlayan Bulut'un bile güldüğünü duydum. Her birimiz gülüyor olmamıza rağmen haklı olduğunu biliyorduk. Gözlerimizi zar zor açarak birbirimize baktık.

"Sanırım diğer eve gitmemiz gerekiyor," dedi Uraz.

"Ama çok sarhoşuz," dedi Eren gülerek.

"Gitmezsek hem çok sarhoş hem de çok hasta olacağız." Uraz'ın cevabı o kadar mantıklıydı ki hak vermek zorundaydık.

"O zaman yürüyelim," dedi Bulut ayağa kalkarak. Elinde bir şişe şarapla kapıya doğru ilerledi.

"Tutun bana," dedi sendelediğimi gören Uraz.

Birlikte bahçeye inerken anladığım şey buradaki en zor yolculuğumuzu şimdi yapacağımızdı. Balo salonundan onuncu eve doğru yürüyeceğimiz yol o kadar zor, o kadar imkânsız görünüyordu ki neredeyse merdivenlere kıvrılıp uyumak istiyordum. Sonra kendi kendime eski mottomu hatırlattım.

"Zorlaştırma, kolaylaştır," diye geçirdim içimden.

Bu gece hayata dair büyük bir sihir öğrenmiştim. Az önce çıktığımız o balo salonu berbattı. Su alan duvarların bozulan motiflerine hayranlıkla bakmıştım. Soğuğun ortasında kısa elbisemle oturmuş ve mutlu olmaya devam etmiştim. Karanlıkta dans etmiş, dünyanın en hüzünlü şarkılarından bile eğlenilebileceğini öğrenmiştim.

Hayat bizim onu gördüğümüz gibiydi.

Hayatlarımız belki yıkıktı, döküktü, kırıktı ama biz güzel görürsek güzeldi.

O an anladım ki hayat sihrini yalnızca kaybolanlara gösterirdi. Biz kaybolanlardık, enkaz altında kalanlardık ve hayatın sihri ile tanışanlardık. Kirlenmek, üşümek, düşe kalka ilerlemek de güzeldi.

Ben 889, buradayım. Enkaz altında. Üzerine yıkılan hayatının içinden gelen o vals müziğini duyuyor musun?

İçimde yanıp sönen o ürkek ışığı görüyor musun? Yoksa beni hâlâ duymuyor musun?

Söylesene senin evin neresi?
En çok neresi acıyor kalbinin?

12. Bölüm

Uraz'ın Satırları

"Her facianın iki çaresi vardır: zaman ve sessizlik."
(Alexandre Dumas)

Gözlerimi araladığımda nerede ve ne halde olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her yer karanlıktı, her zaman olduğu gibi. Burası güneşin girmediği bir yerdi. Ve artık ışıklar tamamen gitmişti.

Yavaş yavaş doğrulmaya çalıştığımda vücudumun tamamında hissettiğim yoğun ağrı hissiyle kalkmakta zorlandım ve olduğum yerde yatmaya devam ettim. Dün gece ne olmuştu? Neden her yerim ağrıyordu? Bu öksürük sesi de kimden geliyordu? Bir kalkma denemesi daha yapmaya karar verdim ve ellerimle yerden destek alarak doğruldum. Karşılaştığım manzara ise korkunçtu.

Salonun ortasında yerde yatıyorduk. Hep birlikte.

Ellerim şaşkınlıkla üzerimdeki elbiselere dokunduğunda dün geceyi hâlâ hatırlayamıyordum. Sol yanımda Uraz, sağ yanımda Nisan, Nisan'ın yanında Eren, Eren'in yanında ise Bulut uyuyordu. Üstümüz başımız çamur içindeydi. Her birimizin saçları darmadağınıktı. Uraz'ın, Eren'in ve Bulut'un üzerindeki takım elbiseler, Nisan ve benim üzerimdeki elbiseler yavaş

yavaş hafızamı canlandırıyordu. Doğru ya, balo salonu... Dün gece yarışmanın normal seyrinde, yolu yarıladığımız için kutlama yapmamız gereken balo salonundaydık. Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına aldım. Başımda hissettiğim berbat ağrı yüzünden hareket ettikçe içinde bulunduğum ev bile sarsılıyor gibi hissediyordum. Tek hatırladığım o ilk şarap kadehini içişimdi, gerisi henüz hafızamda yer bulamamıştı. Başımı çevirip Uraz'a doğru döndüm. Darmadağınıktı. Elimi uzatıp koluna dokundum. Uraz ona parmak uçlarımla dokunduğum an gözlerini açtı.

"Merhaba..." diye mırıldandım sessizce. "Benim. Günaydın."

"Kumru," dedi, bu bana ismimle ikinci hitap edişiydi. Baş ağrıma rağmen istemsizce gülümsedim.

"İyi misin? Başın bir felaket olmalı," dedim endişeyle.

"Başım iyi. Sadece yorgun hissediyorum," diyerek doğruldu ve oturma pozisyonuna geçti.

Tabii, herkes benim gibi iki kadeh şarapla komaya girme noktasına gelecek değildi. Uraz'ın uykulu gözleri beni izliyordu.

"Dün gece neler olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Sen hatırlamıyor musun?"

"Ben sadece ilk şarap kadehini elime aldığım anı hatırlıyorum. Gerisi yok." Bir yandan gülümsüyor bir yandan da ellerimle alnımı ovuyordum.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu ilgiyle. Başımı salladım.

"Kafamın içinde bir savaş var," diye açıkladım, "alkolün beni bu hale getirmesi normal mi?"

"Sadece alkol değil," dedi Uraz, "eve nasıl geldiğimizi hatırlamıyor musun?"

Yüzüne korkuyla baktım. "Hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Nasıl geldik?"

"Zor bir yolculuktu," dedi Uraz.

"Bu kadar mı? Sadece zor bir yolculuk muydu?"

"Şimdilik bende kalsın, 889. Bir ara kendimize geldiğimizde hatırlat da sana onuncu eve giden yolculuğumuzu anlatayım. Olur mu?"

İçinde bulunduğum bir anı, benim için şimdilik bir sır olarak Uraz'ın hafızasında saklanacaktı. Yüzündeki ifadeden o yolculuğun ne kadar zor geçtiğini anlamak mümkündü. Her birimizi baştan aşağı süzdüğümde ise vücutlarımız, saçlarımız ve kıyafetlerimiz bana her şeyi anlatıyordu aslında. Yara bere içindeydik. Bizi dünyaya göstermek üzere kurulan bu platform her geçen dakika mezarımız haline geliyordu. Yukarıdaki hayatlarımız ise öylesine umutsuzdu ki içten içe buradan çıkmayı olabildiğince ağırdan alıyorduk. En başta tek istediğimiz buradan çıkmaktı, sonra zamanla yukarıdaki hayatlarımızın buradaki sıkışmışlık hissinden farklı hissettirmediğini fark ettik. **Biz enkazın altında değilken de enkaz altındaydık.**

"Sanırım onları uyandırıp yataklarına yollamamız gerek. Seni de aynı şekilde..." dedi Uraz ayağa kalkarak. Kalkar kalkmaz bana döndü ve elini uzattı.

Bana uzattığı elini tuttum ve gözlerim birbirini tutan ellerimize kaydı. Birbirini tutan iki çamurlu el... Sanki Uraz'ın bana uzattığı o el yerde oturan beni yukarıya davet ediyordu; kurtuluşa.

"Teşekkürler," diyerek elinin desteğiyle ayağa kalktığımda bacaklarımın ağrımaktan öte acıdığını fark ettim. Eğilip bacaklarıma baktığımda Uraz da beni izliyordu.

"Çok mu düştüm?" diye sordum.

"Başta evet," dedi ve ekledi, "sonra hayır."

"Sonra ne oldu? Bir anda ayıldım mı?" dedim gülerek.

"Kucağımdaydın," dedi. **"Düşme diye."**

Yüz ifadem ciddileşirken şu an hayatıma dair en büyük dileğim dün akşam yaşananları hatırlamaktı. Birkaç saniyeliğine yanaklarımın kızardığını hissettim çünkü Uraz yüzüme bakmaya devam ediyordu. Yüz ifademi ve söylediği şeye karşı neler hissettiğimi görmek istiyordu, biliyordum. O yüzden bir anda arkamı döndüm ve Nisan'a doğru eğildim.

"Nisan," dedim onu ürkütmemek için kısık bir ses tonuyla, "hadi uyan."

Nisan kıpırdanıp gözlerini açarken Uraz Eren'in başındaydı. Nisan sersemlemiş bakışlarla etrafına saf saf bakarken kolunu tutup oturmasına yardımcı oldum.

"Ne oldu bize?" diye sordu anlam vermeye çalışarak, "Kaza mı geçirdik?"

"En son ne hatırlıyorsun?" dedim merakla.

"Taksideydik," deyince ufak bir kahkaha attım.

"Sen biraz fazla geçmişte kalmışsın. Dün balo salonundaydık, çok sarhoş olduk, burası onuncu ev. Fakat şu an ne anlatsam da anlamayacaksın çünkü kafan yerinde değil, biliyorum. O yüzden hadi kalkıp odanda biraz daha uyu."

Nisan'ı elinden tutup kaldırdığımda Uraz da aynı açıklamaları Eren'e yapmakla meşguldü. Nisan kendine gelmeye çalışarak yemek masasına yaslandı ve meraklı gözlerle evi incelemeye başladı.

"Bulut'u da uyandırayım," diye mırıldanarak Bulut'a doğru ilerliyordum ki Uraz ayakta tutmaya çalıştığı Eren'i bırakıp Bulut'a yöneldi.

"Eren düşüyor!" dedim telaşla. "Neden bıraktın onu?"

Eren'in Uraz'ın kollarından düşüp yerle buluşması ve uyumaya devam etmesi sadece üç saniye sürdü.

"Ben böyle iyiyim," dedi Eren gözlerini bile açmadan.

"Uyandı sandım," dedi Uraz, "sen Nisan'ı odasına götür. Ben onları hallederim."

"Peki," dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak. Arkamı döndüm ve resmen ayakta uyuyan Nisan'ın koluna girdim.

"Hatırlayabildin mi bir şeyler?" diye sordum.

"Taksideydim, siz yoktunuz," gibi birkaç şeyler anlatırken neredeyse "Siz kimsiniz ki?" diye soracaktı. Nisan'ı odasına götürüp yatağına yatırdığım sırada baş ağrım giderek artıyordu. Sanki içerideki havalandırma sistemlerinin çalışmasında bile aksaklıklar vardı, aldığım nefesin bile nefes olmadığını hissediyordum. Salona tekrar dönmedim, belli ki Uraz ona yardımcı olmamı istemiyordu. Odama geçtim ve hızlı bir duşa girdim. Tek istediğim uyumaktı.

Ağrı kesicilerden, kas gevşeticilerden, yara merhemlerinden yorulmuştum. Bir yanım yukarıdaki hayatımı özlemezken bir yardım buradan kurtulup nefes almak istiyordu. Aklımda bir ton soru, bir ton serzeniş vardı. Fakat Tayfun Kaval tarafından dinleniyor ve belki de hâlâ izleniyor olmak her sorumu ve her serzenişimi içimde tutmama sebep oluyordu.

Saçlarımı yarım yamalak kuruttuktan sonra yatağıma uzandım ve müthiş bir baş ağrısıyla uykuya daldım. Saatler sonraya uyandığımı tahmin ederek gözlerimi açtığımda bunu bilebilmemin imkânı yoktu. Bir saniyeliğine zamanı ve günün hangi diliminde olduğunu bile bilemiyor olmamın verdiği öfkeyle odadaki her şeyi dağıtmak istediğimi fark ettim. Yaşadıklarım beni bambaşka bir delilik haline sürüklüyordu sanki. Ruhum iki seçenek arasında sıkışıp kalmıştı. Ne yukarıda ne burada olmak istiyordum.

Tek hayalim araftı. **Tek hayalim hiçbir yerde olmamak ve her yerde olmaktı.**

Uyanır uyanmaz bir kez daha, ama bu sefer yavaş ve beni kendime getirecek bir duş almak istedim, karanlıkta olmak ise pek iç açıcı değildi. Duştan çıkıp üzerimi değiştirdikten sonra masamda duran mumlardan birini yakıp saçlarımı kurutmak için aynanın önüne geçtiğimde uzun uzun aynaya baktım.

O an içimde yaşadığım bir yükselişle banyodan çıktım ve kendimi odamdaki masanın başında buldum. Çekmecede bulduğum bir makası elime alıp bir kez daha aynaya doğru ilerledim. İçimdeki belirsizlik ve hiçbir yere ait olamama hissi beni öfkeli bir ruh haline sokmuştu. Şu ana ve şu dakikaya dair tek hissettiğim öfkeydi. Saçlarımı uçlarından biraz kestim ve aynadaki Kumru'ya baktım.

"Hatırlıyor musun?" dedim kendi kendime, *"Annenin saçlarını uzatmana izin vermediği yılları..."*

Sonra elimdeki makası saçlarıma bir kez daha yaklaştırdım. O an kapının çalmasıyla irkildim ve makas elimden kayıp lavabonun içine düştü. Başımı korkuyla kapıya doğru çevirdiğimde Uraz'ın sesini duydum.

"Uyandın mı?" diye soruyordu.

Kapıya doğru birkaç adım attım ve kapıyı açtım.

"Uyandım, duş aldım. Saçlarımı kurutacaktım."

Uraz'ın elinde bir kitap vardı. Gözleri ise ıslak saçlarımdaydı.

"Saçlarını kesmişsin," dedi, oysa bunu anlaması neredeyse imkânsızdı. Saçlarımdaki boy farkı iki santim bile değildi.

"Evet. Nasıl anladın?" diye sordum. "Biri ben uyurken saçlarımı bu kadar kesse ben bile anlamazdım."

"Gün içinde aynaya kaç kere bakıyorsun?" diye sordu.

"Birkaç kez," diyerek omuz silktim. Gözlerini gözlerime çevirdi.

"Ben hep sana bakıyorum," dedi.

Sonra başını eğdi ve elindeki kitabı bana uzatıp cümlesini toparlayabilmek için bir açıklama yapmaya çalıştı.

"Bakıyorum derken görüyorum anlamında söyledim. Sonuç olarak hep karşımdasın, yanımdasın, çevremdesin. İster istemez görüyorum seni."

"İster istemez görüyorsun, öyle mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Uraz cevabım karşısında afalladı, açıklama yapacağım derken alınmama sebep olmuştu. Yani en azından o öyle sanıyordu, ben böyle şeylere alınmazdım. Bu tarz konularda iyi olmadığını düşünmüş olacak ki bu sefer konuyu tamamen değiştirdi ve başıyla bana uzattığı kitabı işaret etti.

"Odamdaki kitaplıkta duran bu kitabı okuyordum da tam seninle ilgili olduğunu fark ettim. Dans hakkında. Belki sende yoktur diye getirmek istedim. Belki okursun." Sonra elini boynuna götürüp boynunu kaşırken ekledi. "Mutlaka oku."

Kaşlarımı çatarak elindeki kitabı aldım ve içine göz gezdirmek için açacaktım ki Uraz kitabın üzerine elini koydu. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Şimdi değil," dedi, "ayaküstü incelenmeyecek kadar değerli bir kitap. Ben burada yokken, kimse yokken, tek başına oku."

Nedense Uraz'ın kurduğu cümleler bana bir şey anlatmak istiyor gibiydi. Anlam vermeye çalışarak birkaç saniye boyunca yüzüne baktım ve başımı salladım. Tek anladığım, bu kitabı yalnız okumamı istediğiydi.

"Tamam, öyleyse yalnız okuyacağım," diyerek kitabı kapatıp sol elime aldım.

"Ben dışarıyı kontrol ettikten sonra bir şeyler yiyeceğim. Diğerleri hâlâ uyuyor sanırım. Katılmak istersen beklerim. Yemek yaparız, belki o sırada diğerleri de uyanır."

Gülümsedim.

"Yemek mi yaparız? Ne yaparız mesela?" diye sordum. Uraz ve yemek yapmak, birbirleriyle çok alakasız duruyordu.

"Makarna," dedi kendini gülmemek için zor tutarak.

"Tabii ya, makarna! Milli yiyeceğimiz." Uraz gülerek koridora doğru bir adım attı ve bana döndü.

"Mutfakta görüşürüz," dedi.

"Tamam, sen dışarıyı kontrol et. Ben de saçlarımı kurutayım. On dakika sonra mutfakta buluşalım."

Uraz arkasını dönüp ilerlediği esnada ben de odama döndüm. Uraz'ın bana getirdiği kitabı masama bıraktım ve banyoya geçtim. Saçlarımı birkaç dakika içinde kuruttum, ince telli ve gür olmayan saçlara sahip olmamın tek avantajı buydu sanırım. Banyoda yaktığım mumu bırakmak için masamın başına geldiğimde Uraz'ın hâlâ dönmemiş olduğunu düşünerek bana getirdiği kitabı elime aldım. Sonra bana söylediği cümlelerden farklı bir anlam çıkardım.

"Kimse yokken, tek başına oku."

Bana söylediği buydu. Tam şu an anlıyordum ki sadece kendisini ve diğerlerini kastediyor olamazdı. Tek başına oku demekten kastı bu kitabı Taylan'ın bile görmeyeceği şekilde okumamdı. Oysa bu yalnızca bir kitaptı. Yoksa öyle değil miydi? Belki saçma sapan bir teori üretiyordum ama iç sesim ve hislerim beni buna yönlendiriyordu. Uraz'ın bu kitabı kimse yokken okumamı üstüne basa basa söylemesinin bir sebebi olmalıydı. Peki kitabı kimse beni izlemiyorken nasıl okuyabilirdim ki? Kitabı alıp tuvalete mi gidecektim? Ya da giyinme kabinine? Bunu nasıl mantıklı bir hale getirebilirdim?

Tamam, şöyle yapacağız. Sanki giyinme odasının karanlığını aydınlatmak istiyormuşum da mumları koyacak hiçbir şey bulamıyormuşum gibi. Ayağa kalktım ve birkaç kitabı alıp üst üste koydum. Üzerlerine de mumlardan birini yerleştirip biraz geriye çekildim ve yüzüme, 'Bu yükseklik yeterli mi?' gibi bir ifade yerleştirip kitaplara baktım. Yüzüne o ifadeyi nasıl yerleştirdiğimi merak ediyorsanız ben de bilmiyorum ama inanın bana yüzümden okunan ifadenin o olduğuna eminim!

Kitapları ve mumu alıp giyinme odasına doğru ilerledim. Kitapları yere bıraktım. Mumu yaktım ve aceleyle Uraz'ın bana

getirdiği kitabın sayfalarını karıştırdım. Sayfalardan birinden düşen bir kâğıt olduğunu gördüm. Burada bu kadar uzun süre kalmam dikkat çekici olmalıydı. Hızlı olmalıydım. Kâğıdı alıp katladım, cebime koydum ve mumu söndürüp oradan çıktım. Aynı telaşla banyoya girdim. Şimdi güvendeydim. Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum ve kâğıdı çıkarıp okumaya başladım.

"Merhaba 889," diye başlamıştı satırlarına.

"Artık kimse tarafından duyulmadan, görülmeden konuşmamızın zamanı geldi. Durum her geçen saniye kötüye gidiyor. Yerdeki su ve çamur birikintilerinin boyu her geçen gün artıyor. Elektrik artık varla yok arasında. İçerisi giderek soğuyor. Biz ise yolun yarısındayız."

Uraz'ın yazdıklarının tam bu noktasında durdum ve derin bir nefes aldım. Durumun ne kadar kötü olduğunu bir kez de Uraz'ın satırlarında okumak kalbimi hızlandırmıştı, ufak çaplı bir anksiyete atağı geçirmek üzereydim. Sonra bir nefes daha aldım ve okumaya devam ettim.

"En fazla 72 saat içinde o kapıya ulaşmak zorundayız. Bu ise 72 saatte neredeyse yüz elli kilometre yol yürümek demek. Dışarıdaki şartlar giderek kötüleşirken 72 saatte yüz elli kilometre yol yürümek benim için imkânsız değil ama bizim için imkânsız. Üstelik bu yol üzerinde her birimizin başına birçok şey gelebilir. Bunca soğuğa, bunca yaraya bereye, karanlığa rağmen yüz elli kilometreyi bir an önce yürüyüp geçmeye çalışmak sadece bir intihar. Üstelik artık hiçbirimiz iyi değiliz. Belki diyeceksin ki 'Uraz bana bunları neden anlatıyor? Daha fazla korkutmak için mi?' Hayır 889. Seni ***korkutmak, isteyeceğim son şeydir. Sana bunları yazma sebebim eğer buradan çıkmak istiyorsak bunun tek ve en sağlıklı yolu yukarıdan birilerine ulaşmaya***

çalışmak... Bunu Taylan ve yapımcı arkadaşları bizi izliyorken ve dinliyorken yapamayız. Önce ondan kurtulmak zorundayız."

Tam bu satırı okuduğum an nefesimi tuttum. Bir anlığına bizim buradaki varlığımızı bilen herkesle iletişimi koparmanın üzerimde yarattığı etkiye baktım. Boğulduğumu hissettim. Taylan'dan ne kadar nefret etsem de yukarıda birinin bizim burada olduğumuzu biliyor olması, bizimle iletişim kuruyor olması içten içe beni rahatlatıyordu. Sanki hep ölecek noktaya gelsek kariyerini hiçe sayıp herkese haber verecek gibi hissediyordum. Bir nefes daha alıp okumaya devam ettim.

"Burada tamamen yalnız kalmadığımız sürece bir çözüm yolu arayamayız. Onlar bizi izliyorken biz sadece kurtulmaya çalışan birer köle gibi yürüyebildiğimiz yere kadar yürür ve sonra kaybederiz."

Son cümlesinin üzerinde gezinen gözlerim orada kalakaldı. Bir cümlede kaybettim kendimi. İki kelimenin arasında bir yerde kayboldum.

"Sonra kaybederiz."

Sanki başka hiçbir seçenek yokmuş gibi, kurtulmak bir seçenek değilmiş gibi. Sonra Uraz satırlarına acımasızca devam etti.

"Bazen sadece kaybedersin Kumru. Bazı yollar sadece kaybetmek için yürünür. Bazı insanlar kaybedeceğini bile bile yürür. Bazen kaybetmek tek seçenektir."

Başımı ellerimin arasına alıp birkaç saniye kendime gelmeye çalıştım. Sanırım bunları kabullenmek istemiyordum. Sanırım oraya kadar yürümemizin intihar olduğunu görmek istemiyordum. Kalbimin atışı üzerine üflenen titrek bir mum gibiydi. Başımı kaldırdım ve gerçeklerle yüzleşmeye, Uraz'ın satırlarını okumaya devam ettim.

"Pek kitap okumam, edebiyatla pek bir işim yoktur. Sizin gibi değilim, sizin gibi yetiştirilmedim. Ama hep aklımda olan bir söz var. Alexandre Dumas'nın Monte Cristo Kontu kitabında diyor ki, 'Her facianın iki çaresi vardır: Zaman ve sessizlik.' Oysa bizim zamanımız da sessiz kalma seçeneğimiz de yok. Eğer zamanı ve sessizliği seçersek işte asıl faciayı o zaman yaşayacağız. Şimdi senden istediğim tek şey bunları okuyup düşünmen. Düşün ve eğer bu plana benim istediğim şekilde devam etmeyi kabul ediyorsan sen de Nisan'a bir not yaz. Nisan Eren'e, Eren Bulut'a ve eğer herkes bunu kabul ediyorsa bugün yürüyeceğimiz kadar yürüyüp diğer eve ulaştığımızda önce onlara belli etmeden evdeki tüm kameraları, tüm mikrofonları bulup etkisiz hale getireceğiz. Sonra hep birlikte oturup ne yapacağımızı planlayacağız. Biliyorum, sen her zaman her şeyi kolaylaştırmaktan yanasın. Belki şu an benim her şeyi zorlaştırdığımı düşünüyorsun ama bir yolunu bulabilirsek inan bana, seni en kolay yoldan dışarı çıkaracağım.

Bazen en kolay yol bizi ölüme götürmeyen tek yoldur.

Hoşça kal Kumru."

Sayfanın sonuna ulaştığımda Uraz'ın bir de bana not yazdığını gördüm.

"Uraz Kayalar Buradaydı."

Hüzünle gülümsedim. Oturduğum yerden kalktım ve kâğıdı katlayıp cebime sakladım. Düşünmeye, beklemeye gerek yoktu. Banyodan çıkıp masamın başına geçtim ve Nisan'a bir mektup yazdım. Etrafına acemice resimler çizdim, dışarıdan bakıldığında kendi kendime bir şeyler karalıyormuşum gibi görünüyor olmalıydı. Sonra kâğıdı aldım ve defterimin arasına koyup masada bırakıp odamdan çıktım. Zamanı geldiğinde onu oradan alacak ve Nisan'a verecektim. Kendimi mutfakta bulduğumda ev çok sessizdi, diğerleri hâlâ uyuyor olmalıydı.

Uraz ise söylediği gibi yemek yapıyordu. Yanına yaklaştığımda sesimi duymuş olacak ki bana doğru döndü.

"Selam," dedi, "geciktin."

"İşim vardı," dedim sessizce, başını çevirip bana soran gözlerle baktı. Ona gözlerimi kırptım. Kâğıdı okuduğumu anlamış olmalıydı. Başını eğip tenceredeki makarnaya döndü.

"Ne zaman pişecek?" diye sordum.

"Beş dakika sonra."

"Zamanı nasıl hesaplıyorsun?" dedim gülerek.

"İçimden sayıyorum," deyince gülüşüm büyüdü.

"Aslında bakarak da anlayabilirsin makarnanın pişip pişmediğini."

"Üzgünüm, makarna profesörü olan ben değilim," dedi Uraz.

Gülümseyerek tezgâha yaslandım. Uraz ise beni izliyordu. Bir nefes alıp yüzüne baktım ve konuşmaya başladım. "Dün gece neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Belki de bilmek istemezsin," dediği an kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bilmek istiyorum. Ne olmuş olabilir ki?" Uraz gülümseyerek önüne döndü ve makarna tenceresinden çıkan buharı izleyerek anlatmaya başladı.

"Eren, Nisan ve Bulut güle oynaya dans ederek geldiler aslında. Arada yere düşüp kalkıyorlardı. Bir ara Nisan çamurlu suya düşünce boğulduğunu sandı..."

"Ciddi misin? Peki ya ben?" dedim gülerek. "Ben neden bu hikâyede yokum?"

"Aslında senin dün gece evden çıktıktan bir dakika sonra uzun bir süreliğine herhangi bir yaşam belirtisi verdiğini görmedim. Evden çıktıktan sonra önce kusmaya başladın sonra da çamurların üzerine yattın ve uyudun."

"Uyudum derken?" diye sordum şaşkınlıkla, "Bayıldım mı yani? Bilincimi mi kaybettim?"

"Hayır, uyudun," dedi Uraz. "Yere yattın, 'İyi geceler herkese,' dedin, üzerini örter gibi yaptın ve uyudun. Bir daha sana ulaşamadık."

"Sen ciddi olamazsın!" dedim şok içinde, ellerimle yüzümü kapattım ve konuşmaya devam ettim, "Bir de size iyi geceler mi dedim!"

"Evet, durumu o kadar normalleştirdin ki bir anlığına acaba anormal olan ben miyim diye düşündüm."

"Sonra?" Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bir yandan da gülmemek için zor duruyordum. Kendimi o halde görsem kahkahalarla gülerdim.

"Sonrası yok. Seni kucağıma aldım ve eve geldik. Eve geldiğimizde ben de iyi değildim, son hatırladığım salonda yerde yan yana yatıyor oluşumuz. Bir de bana kurduğun bir cümle," dedi dudağının tek kenarı yukarı doğru kıvrılırken.

"Ne dedim sana?"

Uraz makarnayı ocaktan aldı ve suyunu süzdü. Tencereye yağ koyarken söylenmeye başladı.

"Elektrikli ocak da ışıklarla aynı şekilde çalışıyor. Bir çalışıyor bir çalışmıyor. Sanırım birkaç saat sonra hepsi tamamen gitmiş olur. Bu yediğimiz son sıcak yemek olabilir."

"Uraz," dedim, "bir kere de en kritik yerde konuyu değiştirme. Sana ne dedim?"

Bana dönmeyince elimle kolunu tuttum ve onu kendime doğru çevirdim. Uraz şaşkın ve etkilenmiş bir ifadeyle önce kolundaki elime, sonra bana baktı.

"Neden söylediğini bilmediğim bir cümle kurdun bana."

"Ne dedim?" diye tekrar ettim.

"Yan yana yatıyorduk, sen bana ben sana dönüktüm. Bir ara gözlerimi aralayıp yüzünü gördüm, hissetmiş gibi gözleri-

ni araladığında gözlerinin dolu olduğunu gördüm. Bana **'Ben acıyı seven bir aptalım,'** dedin. Sana bunu neden söylediğini sordum, sonra uyudun."

Bir süreliğine öylece kalakaldım. Ben böyle bir cümle mi kurmuştum? Bu, benim bu zamana kadar hiç yaşamadığım bir farkındalıktı.

"Evet," dedim bir anda, "ben acıyı seven bir aptalım."

O an yaşadığım farkındalıkla Uraz'ın kolunu bırakıp bir kez daha mutfak tezgâhına yaslandım ve bir kez daha kendi içime döndüm. Zor şeyler yaşayıp bunları içimde kolaylaştırma muhabbetim tamamen bir masaldı. Bana zor gelen her şeyi değiştirebilirdim ama ben onları kabullenmeyi seçtim. Çünkü ben acıyı seven bir aptaldım.

"Kendine daha ne kadar haksızlık edeceksin?"

Sanki kendime böyle hitap etmem Uraz'ı sinirlendirmiş gibiydi.

"Hayır Uraz. Kendime haksızlık etmiyorum. Gerçekleri görebiliyorum."

"Güya her şeyi görüyorsun..." dedi Uraz makarnaları tabaklarımıza koyarken. "Keşke bir de kendini görebilsen."

"Nesi yanlış Uraz? Ben hayatıma dair her şeyi değiştirebilirdim, oysa ben onları kabullenmeyi seçtim. Ben acı çekmeyi seçtim."

"Neyi değiştirecektin Kumru?" dedi Uraz. "Ailenin seni istememesini mi? Hayatın boyunca sana dışlanmış hissettirmelerini mi değiştirecektin? Sen acıyı seven bir aptal değilsin. Aptal olanlar sana bunları yaşatanlar. Sen bunca acıya rağmen bu hale gelecek kadar güçlüsün." Uraz benimle öfkeyle konuşurken ona acı içinde güldüm.

"Bu hale gelecek kadar derken? Ne haldeyim ben Uraz? Ne başardım? Hayallerimi bile gerçekleştiremedim."

Uraz elindeki tencereyi ocağa bıraktı ve tahammülsüzce bana döndü.

"Sendeki her şeyi bir ben görüyor olamam, değil mi?" dedi.

"Bende ne görüyorsun ki?" dedim gözyaşları içinde. "Ne görebilirsin? Kimim ben? Sevilecek neyim var?"

"Tamam," dedi, "pes ediyorum. Sen gerçekten de acıyı seven bir aptalsın. Böyle düşünmek istiyorsan düşünmene yardımcı olayım. Sevdiğim bir şarkı var, hatırlat da yukarı çıktığımızda sana onu dinleteyim."

"Hangi şarkı?" diye sordum sessizce. Ruhum sakinleşmişti.

Uraz'ın öfkesi beni sakinleştirmişti.

Tabakları tezgâha bırakıp benim yanıma yaslandı, gözlerimiz odanın karanlığını izlerken şarkının sözlerini bir şiirden alıntı yapıyormuş gibi söylemeye başladı.

"Her şeyi biliyorken nasıl oluyor da

O güzel gözlerinin kıymetini bilmiyorsun?" dedi ve devam etti:

"Parlıyor ruhun aslında, bakarsan gün ışığında,

Bir ben görüyor olamam..."[*]

Sonra gözlerimi ona çevirdim ve odanın zifiri karanlığını aydınlatmak için var gücüyle çabalayan mumların eşliğinde gözlerine baktım.

Tam şimdi, şu an, şu saniye kendimi beş dakika öncesinden de on yıl öncesinden de en güzel günlerimden de daha iyi hissediyordum.

Çünkü Uraz Kayalar Buradaydı.

Yanımda...

---

[*] Furkan Olgaç. "Bak Buradayım Deyip de Saramam".

Yüzümüzü altında
saklamaya çalıştığımız
saçlarımız bizim enkazımızdır.

13. Bölüm

Senin Kahramanın

"Bu odayı ya da bu müziği biz istemedik,
fakat madem buradayız dans edelim gitsin..."
(Stephen King / 11.22.63)

(Yazarın Anlatımıyla)

Kafasının içi darmadağınıktı, içinde bildiği, yetisinin olduğu her şey yıkılmıştı. Koluna zorla takılan serum onu sakinleştirse de aklındaki tek gaye ayağa kalkmak ve kardeşini aramaya devam etmekti. Araz Kayalar hayatının en çaresiz günlerini yaşıyordu.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu kapıda görünen Doktor Beste. Araz kolundaki serumun kendisine verdiği sakinliğin etkisiyle başını ağır ağır çevirdi.

"İyi değilim doktor," dedi kalın sesiyle, "elimi kolumu bağladınız. Hiç iyi değilim."

Doktor Beste, Araz'ın odasının kapısını kapatıp yanına yaklaştı. Araz'ın gözleri Beste'nin siyah dalgalı saçları ve mavi gözlerini süzerken kendi gözlerini zar zor açık tutuyordu.

"Araz Bey," dedi Beste, "sizi hastanenin bahçesinde baygın halde bulmuşlar. Kimse sizin elinizi kolunuzu bağlamadı ama bu halde gitmenize izin veremeyiz. Biliyorum, günlerdir kardeşinizi arıyorsunuz ama bu halde aramaya devam ederseniz kardeşiniz ortaya çıktığında bir abisi olmayacak."

Beste'nin sesi o kadar öfkeli, o kadar netti ki Araz hayatında ilk defa birinin konuşmasıyla sinmişti. Araz cevap vermek istese öfkesine yeni düşecekti ve hayatında ilk defa birine karşı öfkesine yenik düşmek istemiyordu.

"Cevap vermeyecek misiniz?" diye sordu Beste.

"Kadınsınız," dedi Araz, "size bağırıp çağıramam. Bana ters."

Doktor Beste bir süreliğine sessiz kaldı. Araz'ın serumunu kontrol etti ve dosyasını inceledi. Araz'ın gözleri tavanı izleyip Uraz'ın nereye gitmiş olabileceğini düşünürken Beste, Araz'ın gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. İçten içe ona yardım etmek istiyordu ama onu bu halde dışarıya yollamak ölüme terk etmekten farksızdı.

"Araz Bey," dedi Beste.

"Anladım Beste Hanım. Buradan çıkamam, beni buradan çıkaramazsınız, çıkarsam ölürüm falan filan. Anladım," dedi bir kez daha.

"Aslında buradan çıkabilirsiniz," dedi Beste. Araz kaşlarını çatarak Beste'ye döndü.

"Nasıl?" diye sordu, "Madem çıkabilirdim bu zamana kadar neden tuttunuz beni burada?"

Beste Araz'ın dosyasını masaya bıraktı ve çekinerek başını kaldırdı.

"Bakın durumunuzun hassasiyetinin farkındayım, burada kalmanın sizi mental olarak ne kadar zorladığını görebiliyorum. Fakat sizin gözetim altında olmanız, her gün kontrolden geçmeniz gerek."

"Yani?" diye sordu Araz tahammülsüzce.

"Sizi evinize yollayacağım ama bir şartla," dedi Beste. Doğru bir karar verip vermediğinden emin değildi. Karşısındaki bu adam buradan çıktıktan sonra yine kendini mahvetmiş bir şekilde bahçede baygın düşebilirdi.

"Tereddütlerinizi bekleyecek kadar zamanım yok Beste Hanım," dedi Araz, "çıkaracaksanız çıkarın, çıkarmayacaksanız ben kendim kaçayım."

Beste, onu çıkarmazsa sonun bu olacağını biliyordu. O yüzden başka bir çaresi yok gibi hissediyordu.

"Tamam, sizi taburcu edeceğim ama bana adresinizi vereceksiniz ve her mesai bitişimde gelip sizi kontrol edeceğim. Durumunuzu takip etmek istiyorum. Sandığınız kadar iyi değilsiniz."

"İyi olduğumu sanmıyorum. Umurumda değil. Tek derdim Uraz. O yüzden adresimi, telefon numaramı, kimlik numaramı, cilt numaramı, neyimi alırsanız alın. Yeter ki çıkayım."

Beste endişeyle gülümsedi. Başını sallayarak kapıya yöneldi. Araz Beste'nin odanın kapısını açışını izlerken Beste ona doğru döndü.

"Serumunuzun bitmesini bekleyin Araz Bey," dedi. "Ardından taburcu olabilirsiniz."

Beste odadan çıkıp giderken yüzünde aptal bir gülümseme olduğunun farkındaydı. Meslek hayatında ilk defa birinden etkilendiğini hissediyordu. Araz ile konuşurken hissettiği tanıdıklık hissinin nereden geldiğini bilemiyordu ama sanki aralarında karmik bir bağ varmış gibi hissediyordu. Şundan da emindi; Araz'ı birkaç gün içinde biraz olsun tanıdıysa serumunun bitmesini bile beklemeyecekti.

Öyle de olmuştu, Araz Beste odadan çıkar çıkmaz kolundaki serumu çıkarmış ve ayaklanmıştı. Artık sahalara dönme ve kardeşini bulma vaktiydi.

Ölmemesi için iki kere üzerine yattığı, hayatta kalabilsin diye uğruna iki kere hastanelik olduğu, kendi çocuğu gibi büyüttüğü kardeşini nerede olursa olsun bulacaktı. ***Uraz onun her şeyiydi.***

Araz saatler sonra hastaneden taburcu olduğunda hastanenin bahçesinde durmuş etrafındaki kalabalığa bakıyordu.

Omuzlarındaki yük her zamankinden daha ağırdı ve ilk defa o ağırlığın altında eziliyordu.

"Neredesin be oğlum?" dedi içinden çaresizce. *"Neredesin be Uraz?"*

Gözleri kalabalığı izlerken, fark ettiği bir hisle başını yere çevirdi. Sanki kalbinden gelen bir ses gözlerini kalabalığa değil ayaklarının altına çevirmesini söylemişti. Bir süre yeri izledi, kaldırım taşlarını, ilerideki çimleri, ağaçların gövdelerini. Sonra bir sigara yaktı.

"Bir işaret be, bir işaret..." dedi kendi kendine.

Araz hayatı boyunca hep evrenin kendisine işaretler verdiğine, yol gösterdiğine inanmıştı. Onun için hayatın kendisi bir rehberdi. Bir şarkı sözü, bir reklam panosu, havanın bozması, her biri onun için birer mesajdı. Gözleri umutsuzca insan kalabalığını ve göz yakan güneşi izlerken yarısını bile içemediği sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi. Elleri montunun cebinde kalabalığa karışırken çaresizliği giderek büyüyen bir öfkeye dönüşüyordu.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Uraz'la sessizlik içinde yemek yedikten sonra odama döndüm. Duygusal dengesizliklerim Uraz'ı karşımda çaresiz bırakırken kendimi de öfkelendirmiştim. Odama döner dönmez yaptığım ilk şey banyoya girip klozet kapağını kapatıp üzerine oturmak ve Nisan'a bir mektup yazmak oldu. Ona Uraz'ın planını, bu plana katıldığımı anlattım. Eğer katılıyorsa aynı şekilde Eren'e bir mektup yazmasını, onun da Bulut'a yazmasını söyledim. Nisan'ın hâlâ uyuduğunu düşünerek odasının kapısına vurdum. Haklıydım, uyuyordu. Kapıyı otuz saniye kadar sonra açtığında saçları darmadağınıktı. Gözlerini zar zor açıyordu. Ona bir kitap uzattım.

"Bana sorduğun kitabı getirdim," dedim, Nisan anlam vermeye çalışarak yüzüme baktı.

"Ben sana kitap sormadım ki," dedi bir anda.

"Sordun," diye ısrar ettim.

Nisan birkaç saniye daha afallayarak baktıktan sonra kitabı aldı ve başını salladı.

"Öyle diyorsan sormuşumdur," dedi.

Gülümseyerek koridora döndüm ve odama girdim. Gerisini evrenin akışına bıraktım. Karanlık ve giderek soğuyan odamın yatağında oturup mum ışığı sayesinde duvara yansıyan gölgemi izlediğim sırada dışarıda her şeyin akışında gitmesini diliyordum. Mektubun Nisan'dan Eren'e, Eren'den Bulut'a ulaşması gerekiyordu. Sonra ne olacaksa olacaktı. Tavandan yere düşen bir su damlasıyla başım sola çevrildi. Önce yere düşen su damlasına baktım, sonra tavana. Her şey bu kadar kötü giderken yere damlayan bir su damlasını umursayacak değildim. Gözlerim titreyen mum ışığının duvardaki yansımama verdiği harekete odaklandı.

"Işık yoksa gölge yoktur," dedim kendi kendime.

Gölgede kalmak her zaman kötü algılanırdı ama ışık yoksa gölge de yoktu. Gölgenin olduğu yerde ışık, ışığın olduğu yerde umut vardı. O umuda tutundum, o umuda inandım ve uykuya daldım. Bir mumun titrek ışığının verdiği umuda tutunarak daldığım uykumdan bir kaosa uyanacağımı bilemezdim...

Gözlerimi bir sarsıntıyla açtığımda neyin içine düştüğüm hakkında bir fikrim yoktu. Odamın kapısı açıldığında ne olduğunu sormaya bile fırsatım olmadı. Gelen Uraz'dı. Beni yürümeme bile izin vermeden kucağına alırken kendini koridora attı.

"Ne oluyor?" diye sordum o an korkuyla.

"Yerlere bak," dedi Uraz kısaca. Daha fazlasını anlatacak vaktinin olmadığı belliydi. Uraz'ın kucağında başımı yere eğdiğimde evin içinin suyla dolmaya başladığını fark ettim.

"Ne oluyor?" dedim."Neden? Ev yerden yüksekte değil mi? Diğerleri nerede?"

"Su tavandan sızıyor," diye açıkladı Uraz, "diğerleri bahçede bizi bekliyor."

Beni kucağında salona taşıdıktan sonra bir anda yemek masasına oturttu. Ben ne yaptığına anlam vermeye çalıştığım sırada elindeki yağmurluğu üzerime geçirdi. Eğilip ayaklarıma bir çift yağmur botu giydirdi.

"Bunları kendim de yapabilirim!" dedim bir anda.

"Benim kadar hızlı yapamazsın," diye yanıtladı. Botlarımı giydirdikten sonra elini bana uzattı. Elini tutup ayağa kalktığımda su birikintisi beklediğimden daha derindi.

"Dikkatli ol," dedi, "elimi tutabilirsin."

Bir yandan şoktaydım, uykumdan uyanır uyanmaz böyle bir olayın içine düşmüş olmamamın şokunu atlatabilmem için en az bir saate ihtiyacım vardı. Uraz'ın elini değil de kolunu tutarak onunla beraber kapıya kadar yürüdüm. Sonra kolunu daha sıkı tutarak onunla beraber merdivenlerden indim.

"El ele mi tutuşuyor onlar?" diye sorduğunu duydum Nisan'ın.

"El ele değil..." dedi Eren, "Kol ele. Kol ele tutuşuyorlar," dedi gülerek.

Normalde komik olabilecek bir cümle o an Eren dışında hiçbirimizi güldürmedi. Uraz ile birlikte bahçeye indiğimizde Nisan elindeki iki şemsiyeyi bize uzattı. Ben hâlâ kendimde değildim, hâlâ şokta sayılırdım.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Yolun ortasında durmuş çaresizce birbirimize bakıyorduk. Su birikintisi dizlerimizi aşmak üzereydi.

"On birinci eve mi gideceğiz?" diye sordu Bulut. "Ya durum orada da aynıysa? Tüm evler böyleyse hipotermi geçiririz. İçerisi buz gibi, her yerimiz ıslak."

"Bu halde ne hep birlikte kapıya kadar yürüyebiliriz ne de yukarıdan birilerine haber verebiliriz," dedi Uraz.

"Bunu hoparlör adamın duymaması gerekmiyor muydu?" diye sordu Eren.

"S*ktirsin," dedi Uraz, "ne duyarsa duysun şu saniye umurumda bile değil. Belki de çoktan bizimle iletişimi koptu. Üstelik şu saniye itibariyle duysa ne olur, ne yapacak bize engel olmak için buraya mı girecek? Ne yapabilir?"

"Biraz sakinleş," dedim Uraz'a, "yapacak bir şey yok, tek seçeneğimiz kaldı. Kapıya kadar hiç durmadan yürüyeceğiz."

"Bu soğukta bu kadar ıslakken oraya yürüyemeyiz," dedi Bulut, "hepimiz hipotermi geçirir ölürüz."

"Peki ya diğer evler su almamışsa?" dedi Nisan.

"Diğer evler kuruysa dinlene dinlene yürümeye devam edebiliriz," diye yanıtladı Bulut.

"Beni dinleyin," dedi Uraz, "bir sonraki eve gittiğimizde eğer evin su almadığını görürsek çatısına güzel bir koruma yapacağız. O evi bir sığınak gibi düşünün, kuru bölge."

"Sonra?" diye sordu Bulut.

"Sonra..." dedi Uraz ve kafasındaki aptalca fikri dudaklarından döktü: "Siz orada bekleyeceksiniz. Ben kapıya gideceğim. Kapıya ulaşabilirsem çıkıp yardım getireceğim."

"Saçmalama," dedim öfkeyle, "böyle bir şeye izin vereceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Hep birlikte devam edersek başaramayız. Su almamış bir ev bulmamız bir şans. Onu bulduktan sonra yola hep birlikte devam edersek bir daha o şansı bulamayabiliriz. Beş kişi gitmek bizi yavaşlatabilir, ysa ben tek başıma çok daha hızlı gidebilirim. Hepinizden daha dayanıklıyım."

"Burada dayanıklılık yarışı mı yapacağız?" dedi Bulut.

"O zaman sen de gel benimle, yiyorsa ikimiz beraber gidelim. Yiyor mu?" diye sordu Uraz. Bulut herhangi bir cevap vermeyince Uraz omuz silkti.

"Ben gelirim," dedim sert bir sesle.

"Elli kilosun Kumru," dedi Uraz öfkeyle.

"Çok iyi, şimdi de kilo yarışı mı yapacağız?" dedi Bulut.

"Sen de olsan olsan 70 kilo ediyorsundur," dedi Uraz, "aptal olmasaydın kendine ve bana baktığında hangimizin soğuğa daha dayanıklı olacağını anlardın."

"Olayın kiloyla ilgisi ne ben anlamadım," dedi Nisan merakla.

"Tamam tamam, bir sakin olun," diye araya girdi Eren, "şu an bunu tartışmanın hiçbir mantığı yok. Burada biraz daha durursak yüzerek ilerlemek zorunda kalacağız. Yürüyelim, diğer eve gidip kontrol edelim ve bunu ondan sonra konuşalım. Olur mu?"

Hiç kimseden ses çıkmamasına rağmen her birimiz anlaşmışız gibi yürümeye başladık. Uraz'a karşı o kadar öfkeli hissediyordum ki tek kelime etmeden yürüyordum. Aslına bakarsanız Eren ve Nisan haricinde hepimiz öfkeliydik. Öfke o ikisinin karakterinde var olmayan bir duyguydu.

Onuncu evden on birinci eve yürürken hiç üşümediğim kadar üşüyordum. Hoparlörden gelen sesler tamamen susmuştu. Sanırım yukarıyla bağlantımız tamamen kopmuştu.

Hiç ışık yoktu, nefes almak giderek güçleşirken içeride havalandırma mı yok, yoksa içimdeki korku mu nefes alamadığımı hissettiriyordu bilmiyordum. Sessizlik içinde yürürken kulağımıza gelen tek ses şemsiyelerimize vuran sert su damlalarının sesleriydi. **Tüyler ürpertici bir yalnızlığın içindeydik.**

Hayatımda ilk defa annemi özlüyordum, hayatımda ilk defa babamı özlüyordum.

Hayatımda ilk defa birine sarılmanın sıcaklığına ihtiyaç duyuyordum.

Sessizlik içinde yürüdüğümüz yolun sonunda on birinci evi görmek bile mutlu olmaya yetmedi.

"On birinci ev göründü," dedi Eren, her zamanki coşkusu yoktu.

Birlikte on birinci eve yürürken hâlâ konuşmuyorduk. Tek düşündüğüm bir gün buradan çıkabilirsek, burada içine girdiğimiz depresyondan nasıl çıkacağımızdı. Evin merdivenleri çok ıslak değildi. Uraz en önden gidip kapıyı açtığında yüzünde bir umut gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ne durumdayız?" diye seslendi Eren Uraz'a yaklaşırken.

"İyiyiz," dedi Uraz.

O an kendimi Uraz'ın yanında on birinci evin kapısının önünde buldum. Uraz elindeki el fenerini yerlere tutuyordu. Yerler kuruydu, on birinci ev su almamıştı. Bu iyi bir haber miydi kötü bir haber miydi bilmiyordum.

Eren, Nisan ve Bulut yanımızdan geçip giderken ben Uraz'ın yanında durmaya devam ediyordum. Bir anda hapşırdım ve Uraz bana döndü.

"Çok yaşa," dedi, "üşüdün mü?"

"Kıyafetlerimiz sırılsıklam," diye açıkladım, burnum tıkanmıştı.

"Hadi, içeri geç de üzerini değiştir. El fenerini aç, düşme," dedi. Başımı sallayarak eve doğru bir adım attığım an korkuyla arkamı döndüm.

"Gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Buradayım, 889," dedi Uraz.

"Söz ver. Gitmeyeceksin," dedim çocukça bir korkuyla.

Uraz çaresizce bana baktı.

"Söz," diye mırıldandı.

İstemeye istemeye ağzından çıkan bu kelime içimi rahatlatmaya yetmemişti.

"Çatıyı koruma işini halledelim mi?" diye sordu Eren, "Kızlar üzerini değiştirene kadar biz bir çaresini bulalım."

Eren ve Bulut'un burada Uraz'ın yanında olmalarına güvenerek dönüp koridora girdiğimde bile arkamı dönüp dönüp Uraz'a bakıyordum. Salonun ortasında durmuş çatıyı el feneriyle inceliyordu. Ona baka baka ilerlediğim koridorun sonunda kendi odama girdim. Bir yandan dolapta kıyafet arıyor bir yandan ağlıyordum. Aldığım kıyafetlerle soyunma kabinine girip ağlayarak üzerimi değiştirdim. Her şeye rağmen "889" yazılı rozetimi yine de taktım. Her şeye rağmen "889" yazılı bilekliğimi bileğimden çıkarmadım. Her şeye rağmen o üç rakama tutundum. Soyunma kabininin en köşesinde duvara yaslanmış bir şekilde yerde oturup bir süre ağladım. Kapımın çalmasıyla burnumu çekerek ayağa kalktım ve kabinden çıkıp kapıya doğru ilerledim. Gelen Nisan'dı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum tıkanmış burnumu çeke çeke.

"İyi misin diye merak ettim. İyi görünmüyordun," dedi Nisan.

"İyiyim, sadece artık çok yoruldum."

Tam o an Nisan hiç beklemediğim bir anda bana sıkıca sarıldı. Her ne kadar bir sarılmaya ihtiyaç duyduğumu bilsem de oldukça şaşkındım. Nisan bana sıkıca sarılıp geri çekildiğinde yüzüne afallamış bir ifadeyle bakıyordum.

"Bir sarılmaya ihtiyacım vardı," dedi, "senin de buna ihtiyaç duyduğunu biliyorum Kumru. Ne zaman istersen benimle dertleşebilirsin, ne zaman istersen konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedim duygulanarak, "sen de ne zaman istersen benimle dertleşebilirsin."

Nisan gülümseyerek odasına dönerken onun gözlerinin de kıpkırmızı olduğunun farkındaydım. Aslında hepimizin de ne kadar yorulduğu, ne kadar korktuğu her halimizden belliydi. Sadece birbirimizi de korkutmamak için gülüyor, espriler yapıyorduk. Balo salonunda sarhoş olduğumuz, dans ettiği-

miz, gülüştüğümüz o gece bile aslında bir hüzün tablosuydu. Balo salonunda geçen gecemizi her düşündüğümde Stephen King'in romanından uyarlanan 11.22.63 dizisinin final sahnesini hatırlıyordum. Başrol kadın karakter Stephen King'in bir şiirini okuyordu.

"Bu odayı ya da bu müziği biz istemedik,
Fakat madem buradayız dans edelim gitsin..."

Bu satırlar o şiirin son satırlarıydı. O gecenin benim için tek özeti bu iki satırdı. Hiçbirimiz orada olmayı istememiştik, hiçbirimiz o müzikleri istememiştik. Hiçbirimiz yıkık dökük, buz gibi bir balo salonunda sırılsıklam sarhoş olmayı istememiştik. *Fakat madem oradaydık, dans etmekten başka ne yapabilirdik?*

Üzerimi değiştirip biraz ısındıktan sonra her ihtimale karşı sırt çantamı çıkarıp yatağımın üzerine koydum. Çantamın içinden bir el feneri aldım ve odamdan çıkıp el fenerinin ışığıyla salona doğru ilerledim. Eren, Bulut ve Uraz sandalyelere çıkmış evin çatısını muşambayla kaplamaya çalışırken Nisan mutfak tezgâhının önünde sandviç yapıyordu.

"Artık makarna yiyemiyoruz, değil mi?" diye sordum.

"Artık sıcak yemek yok," dedi Eren sandalyenin tepesinden gülümseyerek, "buradan çıkar çıkmaz hepinize sözüm olsun, size harika bir akşam yemeği hazırlayacağım."

"Buradan çıkma düşüncesi de pek iç açıcı sayılmaz," diye mırıldandım kendi kendime Nisan'a yardım ederken. Nisan peynir keserken ben domates doğramaya başlamıştım.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Nisan halsizce.

"Sen neden böyle dedin?" diye sordum. "İyi bir ailen var diye biliyordum."

"Kendimi kandırıyormuşum. Burada düşünecek çok vaktim oldu. Tüm çocukluğum gözlerimin önünden geçti. Babam beni

bebekliğimden itibaren hep oyuncu seçmelerine götürüp dururdu. Bir oyuncak bebek gibi seçmelerde gezerdim. Genelde bunu istemezdim. Seçmelerde hep ağlardım, babam bir dizi seçmelerinde ağlayıp replikleri söyleyemedim diye beni cezalandırmak için odama kapatmıştı. Sekiz yaşındaydım... Bebek oyuncu, çocuk oyuncu, genç oyuncu derken geldiğim nokta burası işte. Babamın benden tek beklentisi, ünlü bir çocuk olmamdı. Ona 'Çekimler montajlandıktan sonra yayınlanacak,' dedilerse eğer beni aramıyordu bile. Yeter ki kızı televizyona çıksın..."

Nisan'ın anlattıkları beni şoka sokmuştu. Halbuki Nisan hiç de sevilmeden büyümüş gibi görünmüyordu. Dışarıya yansıttığı gülümseme onun kendisi için yarattığı bir koruma kalkanıydı sanki.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordum.

"Buradan çıktıktan sonra ailemle yaşamayacağım," dedi Nisan, "ayrı bir eve çıkacağım, çalışacağım. Onlardan uzaklaşacağım. Kendi hayallerimin peşinden koşacağım. Artık benim de hayallerim var."

"Neymiş onlar?" dedim gülümseyerek. Nisan'ın bu hali çok hoşuma gitmişti. Başıyla mutfak tezgâhını gösterdi.

"Aşçı olmak," dedi gülümseyerek.

Bunun onu ne kadar heyecanlandırdığını görebiliyordum. Eren'le vakit geçirmek, yemek yapmak ona kendini fark ettirmişti. Nisan kendini tanımıştı, hayallerini keşfetmişti.

"Sevindim. Bence bu konuda Eren kadar yeteneklisin."

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Ailenin yanına mı döneceksin? Yani buradan çıkabilirsek..."

"Bilmem," diye mırıldandım omuz silkerek, "bu en son istediğim şey. Sanırım hayallerimiz aynı. Ailemle yaşamak istemiyorum, çalışmak ve dans kursuma devam etmek istiyorum."

"Aslında beraber yaşayabiliriz," dedi Nisan heyecanla, "ikimiz de çalışırız, başta çok kazanamayız belki ama ayda onar bin lira maaş alsak geçinebiliriz."

Arkadan Eren'in ufak kahkahası duyuldu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"On bin biraz abartı oldu sanki ama gerçek dünyaya biraz uzaksın, anlıyorum. Bunları çıkınca konuşuruz. Sana önce dünyanın gerçeklerini anlatmamız lazım."

"Sana enflasyondan bahsetmemiz lazım," dedi Eren, "Dolar kim bilir kaç TL olmuştur yukarıda ya?"

"Tamam canım on bin kazanmak zorunda değiliz, sekiz dokuz bin de olur." Nisan anlayışla cevap verirken gülmeye başladım.

Eren sandalyenin tepesinde gülmekten kıpkırmızı olmuştu. Uraz ve Bulut'un yüzlerindeki tebessüm bile Nisan'a bir şey ifade etmiyordu, gerçekten ekonomi hakkında hiçbir fikri yoktu. İnanılır gibi değil.

"Bence bunları burada konuşmayalım, ne desek yanlış olacak..." diye mırıldanarak sandviçleri tabaklara yerleştirdim ve elimdeki el feneriyle yemek masasına doğru ilerledim.

"Yemek yiyelim mi?" diye sordum Uraz, Bulut ve Eren'e seslenerek.

"Siz başlayın, biz geliyoruz," dedi Uraz.

Nisan ve ben yemek masasına oturup sandviçlerimizi yerken bir yandan da onları izliyorduk. İçimdeki korku sensörleri Uraz'a baktıkça çalışıyordu sanki. Onun bizi burada, "kuru bölge" dediği on birinci evde bırakıp kapıya gidip yardım isteyeceği düşüncesi bile beni korkutuyordu. Bizim için kendini feda etmek istemesi onun çocukluk travmasıydı. Abisi kendisini tam iki kez onun için feda etmişti ve şimdi Uraz da bunu birileri için yapmak istiyordu. Geride kalmak değil, önden gitmek istiyordu.

Acaba abisi Uraz'ı arıyor muydu? Acaba aileleri Eren'i ve Bulut'u arıyorlar mıydı? Beni, Nisan'ı... Yukarıda bizi arayan birileri var mıydı? Bu yarışmadan kimsenin mi haberi yoktu, yoksa bu adam gerçekten muhteşem bir kurguyla insanları oyalayıp burada gerçekten canlı yayınlanmayacak bir çekim yapıldığını mı söylüyordu? Kaç gündür buradaydık, şu an günlerden neydi, gece miydi, sabah mı, öğlen miydi, akşam mı? Saat kaçtı? Hava nasıldı? Bir bilinmezliğin ortasında böylece kalakalmıştık. **Hiçliğin tam ortasındaydık.**

Tir tir titreyen kalbim yanımdaki bu insanların varlığının bana nasıl da güven verdiğini hiç unutmayacaktı. İnsanları birbirine bağlayan en güçlü duygu korkuydu. Korku bizi birbirimize muhtaç etmişti, korku bizi birbirimize bağlamıştı. Tam burada, tam şu an birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Tek umudumuz birbirimizdik.

Hep birlikte sandviçlerimizi yedikten sonra Nisan duş almak için odasına gitti. Diğerleri ise üzerlerini değiştirip kuru giysiler giymek için odalarına dağılırken gözlerim evin kapısındaydı. İçimden bir ses "Belki de Uraz'ın dediğini ben yapmalıyım," diye fısıldıyordu. Belki de kendini feda eden ben olmalıydım. Oraya kadar gidebilir miydim? Ne kadar hızlı olabilirdim? Ne kadar dayanıklı olabilirdim? Yapabilir miydim?

"Ne düşünüyorsun?"

Beni düşüncelerimden Uraz'ın sesi ayırdı. Üzerini değiştirmiş ve koridorda görünmüştü. Gelip masaya, tam karşıma oturdu. Oturduğum yerde sıçrayarak ona baktım.

"Korkuttum mu?" diye sordu.

"Dalmışım. Bir de karanlık olunca..." dedim saçlarımı kaşıyarak. "Bir şey düşünmüyordum yani, gözüm dalmış."

Uraz karşımda oturmuş beni izlerken ben de başımı ona çevirdim ve karanlıkta gözlerine baktım. Ne düşündüğünü, neye karar verdiğini ve ne yapacağını kestirmeye çalıştım. Olmuyordu, kapalı bir kutu gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Omuz silkti.

"Bir şey hissetmiyorum."

"Kötü hissediyor olmalısın Uraz. Kabul et bunu. Hepimiz kötü hissediyoruz."

Uraz ayağa kalktı. Kaşlarımı çatarak onu izlediğim sırada başıyla kapıyı gösterdi.

"Ben biraz dışarı çıkayım," dedi, "burası bastı beni."

"Dışarının havası buradan farklı mı sanıyorsun?" diye seslendim arkasından. Uraz dışarı doğru ilerlerken arkasından söylendim. "Geri zekâlı. Sanki evden çıkınca farklı bir yerde."

Sonra kalktım ve peşinden ilerledim. Uraz evin bahçesinde duvara yaslanmış yukarıyı izlerken merdivenlerden inip yavaşladım ve yanına yaslandım.

"Benden kaçtın," dedim bozularak, "seni bunalttım mı?"

"Beni sen bunaltmadın Kumru. Doğru söylüyordun, kötü hissediyordum ve nefes alamadığımı hissedip buraya çıktım. Ama burası da aynı bok," dedi öfkeyle.

"Konuş, anlat. Belki iyi gelir. Bazen konuşmak nefes almaktan iyidir."

"Hayatımda ilk defa kontrolümü kaybettiğimi hissediyorum. Oturmak iyi gelmiyor. Kalkıp dışarı çıkıyorum ama burası da dışarısı değil ki, içerisi neyse burası da aynı. Bu duvarlar üstüme üstüme geliyor Kumru. Boğuluyorum. Buradan çıkmak istiyorum, sizi çıkarmak istiyorum, bitsin istiyorum, nefes almak istiyorum. Her yerim işgal altında gibi hissediyorum," dedi Uraz art arda, kıpkırmızı olmuş olmalıydı, konuşmasına nefesi bile yetmemişti.

Ona doğru dönüp onun hiç beklemediği bir anda kollarımla sardım onu. Küçük bedenim Uraz'ın kocaman gövdesinin altında ağaca konan bir kelebek gibi görünse de bunun adı sarılmaktı. Ona sıkı sıkı sarıldım. Uraz'ın kolları beni sararken kollarının bile öfkeden titrediğini hissediyordum.

"Sakinleş," diye fısıldadım, "sakin ol..."

Nefes sesim onun nefes sesine karışırken bu, o an duyabileceğimiz tek melodiydi. Uraz'ın nefes alış verişleri sakinleşirken beni kollarının arasından bırakmadan saçlarıma doğru fısıldadı.

"Bırak gideyim. Kapıya kadar gidebilecek tek kişi benim. Sen de biliyorsun. Sizi buradan sadece bu şekilde kurtarabilirim," dedi çaresizce.

"Tek başına bu karanlığa karışmana izin veremem Uraz, duydun mu beni? Yolda başına bir şey gelirse tek başına hayatta kalamazsın. Buraya beş kişi geldik. Herkes kendinin kahramanıdır, anla artık bunu."

"Ama ben senin kahramanın olmak istiyorum," dedi kendinden emin bir sesle, "hepinizin," diye ekledi.

"Beni buradan çıkana kadar uykusuz kalmak zorunda bırakma Uraz. Çıkana kadar hiç uyumayıp seni gözetlemek zorunda bırakma. Beni bu korkuyla yaşatma. Bizi bırakıp gitmeni istemiyorum, seni yanımızda istiyorum. Bana söz ver."

Uraz acı içinde gülümsedi.

"Söz," dedi.

"Yalan söylüyorsun, değil mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Yalan söylüyorum," dedi.

Gözlerindeki kararlı ifade bana Uraz'ın bulduğu ilk fırsatta gideceğini anlatıyordu. Başına ne gelirse gelsin o kapıya gitmek ve bizi buradan kurtarmak istiyordu. Tek bildiğim bunun olmaması için elimden geleni yapacağımdı. Uyumayacak, dinlenmeyecek, başından ayrılmayacaktım.

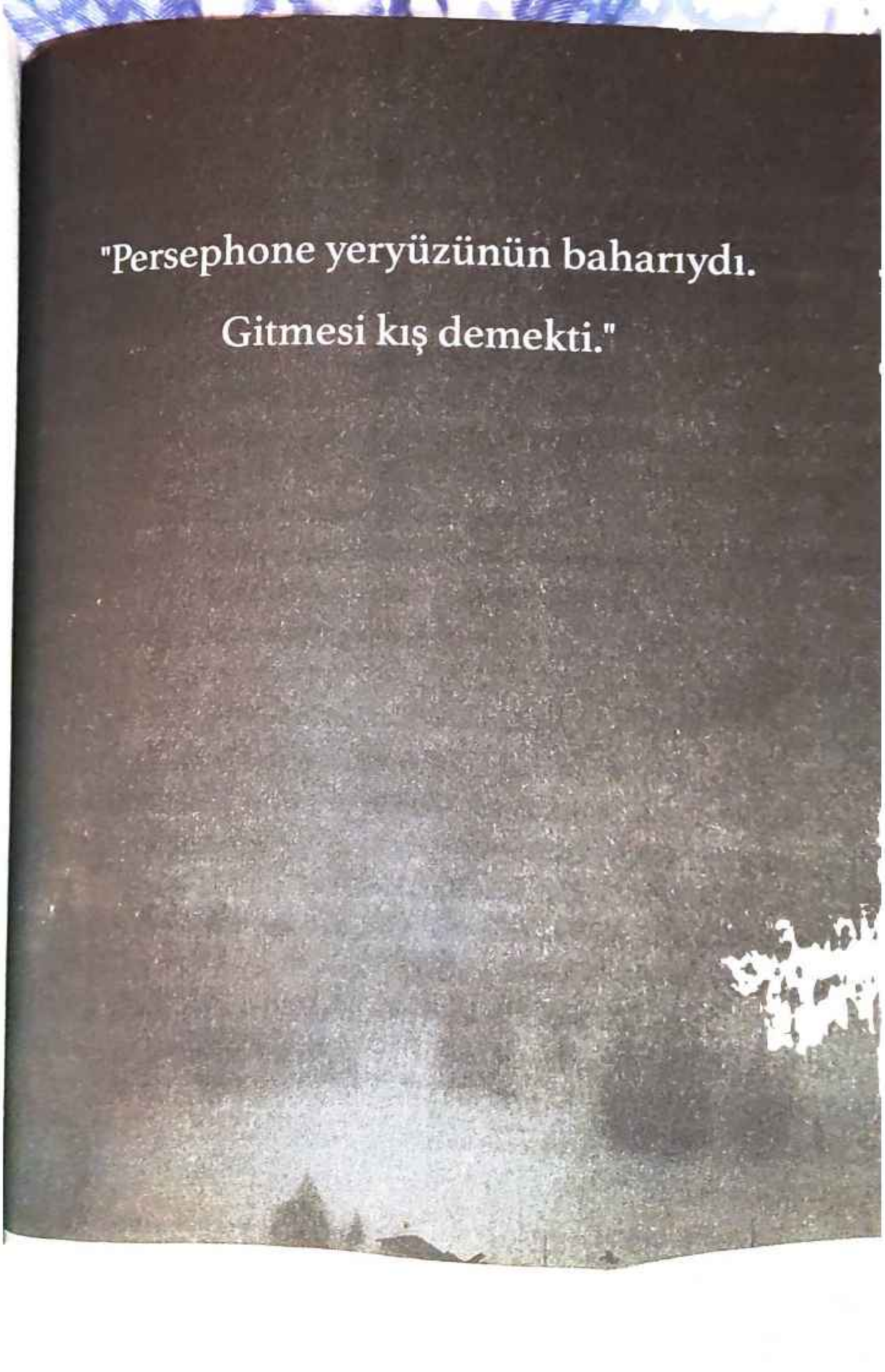
"Persephone yeryüzünün baharıydı.
Gitmesi kış demekti."

14. Bölüm

Odamdaki Pencere

"Her an ıstırap içindeyim.
Ama buna rağmen içimde hâlâ sakinlik,
tertemiz bir harmoni ve müzik var."
(Vincent Van Gogh)

(Yazarın Anlatımıyla)

O gecenin ayazında sanki soğuk canını acıtsın diye kısa kollu bir tişörtle balkondaydı. Balkon demirlerine yaslanmış iki parmağı arasında tuttuğu sigarasını içiyor ve gecenin lacivert karanlığını izliyordu Araz Kayalar. Yine içindeki öfkeyi nasıl sakinleştireceğini bilemiyordu. Uraz'dan bir haber yoktu. Polisten, Uraz'ın arkadaşlarından, hiçbir yerden haber yoktu. Araz ise onunla ilgilenmek isteyen bütün arkadaşlarının teklifini reddetmişti. Şimdi yalnız kalma şimdi kardeşini bulma zamanıydı. Titreyen telefonunu eşofmanının cebinden çıkarıp ekrana baktı ve çatılan kaşlarının arasında hissettiği acıyla burnunu kaşıdı. Gelen mesaj Doktor Beste'dendi.

"Araz Bey merhabalar. Durumunuzu merak ettim, bir şikâyetiniz var mı? Her şey yolunda mı? Yarın akşam gelip sizi kontrol etmek istiyorum."

Sebebini bilmese de bu kadının ilgisi Araz'a kendisini iyi hissettiriyordu. Sanki Beste'de uzun zamandır aradığı bir

şeyler vardı. Sanki çok önceden beri aşinaydılar birbirlerine. Araz henüz bitmemiş sigarasını masada duran küllükte söndürdü. Telefonunu iki elinin arasına alıp Beste'ye cevap yazdı.

"İyi akşamlar Doktor Hanım. Bir şikâyetim yok. Yarın haberleşiriz."

Beste'ye cevap yazdıktan sonra içeri girdi. Gözleri salonun içinde dolaştı. Gözleri salonda dolaştıkça Uraz'ın odadaki hallerini hatırladı. Sonra yavaş adımlarla gezindi evin içinde, kendini Uraz'ın odasında buldu. Bu zamana kadar bir kez bile Uraz'ın eşyalarına dokunmamıştı, bir defterinin kapağını bile açmamıştı. Penceresinin hemen önünde duran yatağı toplanmamıştı. Çalışma masasının üzerinde bilgisayarı, birkaç kitabı, duvardaki panosunda ise anne ve babasının fotoğrafları vardı. Araz fotoğraflardan birini eline alıp uzun uzun baktı. Sıkıntıyla iç çektikten sonra fotoğrafı masaya bırakıp Uraz'ın bilgisayarını açtı. Bilgisayar açılırken karşısına çıkan şifre penceresini görünce kendi kendine söylendi.

"Ulan eşek sıpası sanki kimden ne saklıyorsan..."

Bir süre umutsuzca birkaç şifre denedi. Uraz'ın ilkokul ve lise okul numaraları, doğum tarihi, anne ve babalarının isimleri... En sonunda ***"05092011"*** yazdı ve Uraz'ın bilgisayarı bu şifreyle açıldı.

"Başka ne olacaktı ki..." dedi Araz yüzünde acı bir gülümsemeyle, bu tarih anne ve babalarını kaybettikleri tarihti.

Araz bilgisayar açılır açılmaz ne yapacağını bilemeyerek ekrana baktı. Ne yapacaktı şimdi? Uraz hangi uygulamaları kullanıyordu ki? Gözleri bilgisayarın ekranında, uygulamaların üzerinde dolaşırken *Instagram* uygulamasını gördü. Sabırsızca uygulamaya tıkladı ve açılmasını bekledi. Tek dileği bu uygulamada Uraz'ın hesabının hâlâ açık olmasıydı ve o dilek en kısa sürede gerçek oldu... Uraz'ın hesabı açıktı. İstemeye istemeye de olsa Uraz'ın mesajlarının olduğu sekmeye girdi. En son

mesajlaşma **"enkazaltindakilertv"** isimli bir sayfaylaydı. Araz merakla o mesajlaşmaya tıkladı. Sadece iki mesaj vardı. İlk mesaj Uraz tarafından atılırken diğer mesaj karşı taraftan gelmişti.

'Uraz Kayalar, 20'

"Sevgili Uraz Kayalar, yüzlerce yarışmacı adayı ile birlikte ilk elemeye katılmaya hak kazandınız. 9 Ekim günü saat 16.00'da aşağıdaki adreste olmanız halinde ilk elemeye katılabilirsiniz. Bol şans."

"Bu da ne böyle? Kimsiniz lan siz?" dedi Araz öfkeyle gelen mesajın kaynağını incelerken.

Profile girdiğinde profilde hiçbir görsel olmadığını fark etti. Hatta profil fotoğrafları bile yoktu. Hesaptaki bilgiler önceden var olup silinmiş olabilir miydi? Gözleri kullanıcı adının üzerinde gezindi.

"Enkaz Altındakiler..." diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra arama motorunu açtı ve bu iki kelimeyi arattı. Karşısına deprem haberleri dışında hiçbir şey çıkmadı. Sonra Uraz'a gelen mesajı bir kez daha okudu.

"Yüzlerce yarışmacı adayı ile birlikte ilk elemeye katılmaya hak kazandınız..." diye tekrar etti. Bu bir yarışmaysa neden hakkında hiçbir bilgi yoktu?

"9 Ekim günü saat 16.00'da aşağıdaki adreste olmanız halinde ilk elemeye katılabilirsiniz."

"Ne elemesi, ne yarışmacı adayı... Neye bulaştın sen be abiciğim?" dedi kendi kendine. Beyninin yanmak üzere olduğunu hissediyordu.

İlk eleme tarihinin üzerinden çok da geçmemişti. Uraz gerçekten de abisi komadayken bir yarışmaya katılmış olabilir miydi? Neden? Araz'ın aklındaki tek sebep Uraz'ın bunu birlikte kurdukları dövüş sanatları okulunun borcunu ödemek için yapmış olabileceğiydi ama her ne için yaptıysa durum iyi

görünmüyordu. Araz ekranda yazan adresin fotoğrafını çekip Uraz'ın odasından ayrıldı. Kendi odasına geçip üzerine bir kot pantolon ve kazak geçirip montunu da giyerek evden çıktı. Saat gecenin 03.15'iydi ve bu Araz'ın umurunda bile değildi. Evden çıktıktan sonra tam arkadaşından birkaç günlüğüne ödünç aldığı arabasına binmek üzereydi ki hafif yağan yağmurun kokusu onu cezbetti. Önce uzun uzun ödünç alınmış bu arabaya baktı, kendi arabasına kazadan sonra ne olduğunu bile bilmiyordu, tüm bu soruların cevabı Uraz'daydı. Arabanın kapısını kapattı ve yürümeye karar verdi. Hareket edip içindeki volkanın hareket ihtiyacını gidermeliydi yoksa öfkesi içinde patlayacaktı. Kulaklıklarını takıp her seferinde yolu ortadan ikiye bölmek istercesine sert adımlarla yürüyerek sokaklarından çıktı. Kulağındaki şarkı Zeus Kabadayı'nın Artık Daha Güçlüyüm şarkısıydı.

"İçimdeki çığlıklardan haberin var mı?" diye başlıyordu. Bu, Araz'ın neredeyse her gece dinlediği ve her satırında kendini bulduğu şarkıydı.

"Çoğu zaman hayat beni sırtımdan itti, çocukluk geçince tüm neşem de bitti..." Sanki her satır ona kendi hayat hikâyesini hatırlatıyordu.

Yağmur şiddetini artırdıkça delirecek gibi oluyordu; bu soğuk havada kardeşi kim bilir neredeydi, üşüyor muydu, ıslak mıydı, nasıldı? Bu düşünceler aklından çıkmak bir kenara her saniye daha da yoğunlaşıyordu.

"İzin eksik bir yol gibi. İzin eksik bir yol gibiydi..."[*] dedi şarkı kulaklarından silinip giderken.

İçindeki dürtüler birbirleriyle savaşırken, öfkesiyle aynı oranda umudu da artmıştı. Artık elinde bir kanıt vardı, bir adres vardı. Oturup polisten haber beklemek ya da kalabalık bir bilinmezliğin içinde aranıp durmak yerine şimdi bir adrese

[*] Zeus Kabadayı. "Artık Daha Güçlüyüm".

gidiyordu. Uraz'a çok yakın olduğunu, bu adresin bir şekilde Uraz'a çıkacağını biliyordu. Vücudundaki hiçbir ağrı sızı, başının dönmesi bile umurunda değildi. Araz için aile her şeydi ve Uraz onun tüm ailesiydi.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Gecenin ya da sabahın ilerleyen saatlerinde dinlenmek ve ısınmak için geldiğimiz on birinci evde hiçbirimiz uyumuyorduk. Ortasında olduğumuz bu zaman dilimi gece miydi, sabah mıydı bilmiyorduk. Belki öğlendi, belki akşamüstüydü, kim bilir... Kendimi artık tamamıyla bir tabutun içinde gibi hissediyordum. Mumlar ve küçük el fenerlerimiz dışında bizi aydınlatan hiçbir şey yoktu. Bizi ısıtan hiçbir şey kalmamıştı. Tüm sistemler çökmüştü. Tüm sesler susmuştu, artık tamamen bir enkazın altında gibiydik. Hepimiz yemek masasının etrafında oturmuş mum ışığında sohbet ediyorduk. Birbirinden bu kadar farklı beş insanı, bir masanın etrafına oturtup saatlerce sohbet ettirebilmek çok da kolay değildi. Bunu başaran, yalnızlık hissiydi.

"Acaba yukarıda durumlar nasıl?" diye mırıldandı Eren, "Almak istediğim bir bilgisayar vardı acaba zam gelmiş midir ya?"

"Gerçekten tek derdin bu mu?" dedim gülümseyerek.

"Birkaç ufak tefek derdim daha var tabii. Mesela yerin bilmem kaç metre altında olmamız filan... Ama bunlar önemsiz şeyler." Gülerek masada duran kuruyemiş paketlerinden birini açtım.

"Canım makarna istiyor," dedi Nisan, "bağımlı oldum resmen. Bu hissi yaşayan bir tek ben değilim, değil mi?"

"Muhtemelen bu bağımlılığı tedavi görmeden atlatamayacağız," diye mırıldandı Uraz dudakları hafifçe kıvrılırken.

"Karbonhidrat bağımlılığı tıbbi bir gerçek..." diye söze giren Bulut'u Eren'in ufak kahkahası susturdu.

"Tıp profesöründen bir önemli açıklama daha. Evet sizdeyiz hocam," dedi Eren elini mikrofonmuş gibi Bulut'a uzatırken.

İkisi gülüşürlerken gözlerim Uraz'a kaydı. Gözlerine bakıp uykusu olup olmadığını anlamaya çalışıyordum çünkü benim fazlasıyla uykum vardı ama o uyumadan uyumamaya kararlıydım. Eğer uyursam gideceğinden korkuyordum.

"Uykun mu geldi?" diye sordum Uraz'a. "Yorgun görünüyorsun." Bu bir subliminal mesajdı aslında, uykudan bahsederek uykusunu getirmeyi başarabilirim sanıyordum.

"Biraz," diye mırıldandı Uraz, "sen benden daha uykulu görünüyorsun..." dediği an esnedim.

"Yoo, gayet dinç hissediyorum," derken hâlâ esniyordum.

"Canım en çok ne çekiyor biliyor musunuz?" dedi Eren, "Sütlaç. Annemler taşınmadan önce evde sürekli sütlaç yapılırdı, annem sütlaç hastasıydı da..." Bir anda Nisan'ın hüzünle Eren'e döndüğünü gördüm.

"Geçmiş olsun," dedi, "peki şimdi iyileşti mi?"

Eren'in şok içinde Nisan'a dönüşü, Bulut'un büyük kahkahası, içtiğim suyun genzime kaçması ve Uraz'ın bir yandan gülüp bir yandan sırtıma vurması, Nisan'ın ise anlamsız bakışlarla bize bakmasıyla o an hiç unutamayacağım bir andı.

"Ne oldu? Neden gülüyorsunuz? Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi Nisan.

"Sütlaç hastası..." diye tekrar etti Eren, "Annemin sütlacı çok sevdiğini anlatmak için öyle dedim aslında."

"Hani kitap okumayı çok seven birine 'tam bir kitap hastası' denir ya, onun gibi..." dedim açıklamaya çalışarak.

Nisan utanarak ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarının arasından konuşmaya başladı.

"Ya, çok aptalım. Sanırım çok yorgunum, o yüzden. Yoksa bu kadar salak değildim ben!" Eren gülerek ayağa kalktı ve elini Nisan'a uzattı.

"Hadi bakalım, sana odana kadar eşlik edip ben de yatayım. Yoksa yola devam edemeyeceğiz." Nisan Eren'in elini tutup ayağa kalktı.

"Benden de bugünlük bu kadar, biraz dinlenmem lazım," diyerek ayağa kalktı Bulut.

"İyi uykular..." diye mırıldandım hüzünle, o sırada ben de esniyordum. Aptal uykum, gelmenin sırası mı şimdi?

Hepsi gittikten sonra her zamanki gibi sadece ben ve Uraz kalmıştık. Parmaklarımı sabırsızca masaya vuruyordum. Uraz ise elinde tuttuğu el fenerinin ışığında önündeki kitabı okuyordu. Neredeyse tırnaklarımı yemeye başlayacak kadar streslidim. Normalde iki gün uykusuz kalsam yorgun hissetmezdim ama burada yürüdüğümüz her yer sırılsıklam olduğu için hemen üşüyor ve yoruluyordum. Üstelik regl dönemim hâlâ sona ermemişti ve bu beni halsizleştiriyordu.

"Sence hangisi daha acılıdır?" diye sordu Uraz bir anda başını kitaptan kaldırıp. "Yanmak mı yoksa donmak mı?"

Kaşlarımı çattım.

"Bu nereden çıktı?" diye sordum.

"Kitapta okuduğum bir sahneden..." dedi Uraz ve kitabın kapağını kapatıp masaya bıraktı, sonra konuşmaya devam etti. "Yanarken buzu, donarken ateşi düşlüyoruz. Ne garip, değil mi?"

"Bir de şunu hayal et Uraz... Bir elin buzda, bir elin ateşte. İnsan bazen aynı anda hem yandığını hem donduğunu hissedebilir. Acılar birbirlerine ne kadar zıt olurlarsa olsunlar bir insanın ruhunun içinde bir arada olabilirler. İnsan bazen yanarken donabilir."

Uraz yüzüme uzun uzun baktı. Derin bir iç çekip başını önüne eğdi.

"Anneni ve babanı özlüyor musun?" diye sordu birden. Omuz silktim.

"Bilmem. Onlara karşı olan duygularımı sorgulamayı çok önce bıraktım."

"Belki de sorgulamalısın. Kendine giden yolun en önemli taşları kendinden sakladığın duyguları kabullenmek," dedi Uraz. Derin bir nefes aldım.

"Sanırım özlüyorum..." dedim umursamaz görünmeye çalışarak, "Bilmiyorum. Bu garip bir durum. Ne kadar istenmediğimi bilsem de orası benim evimdi, orayı elbette özlüyorum. İçindekileri değil belki ama evimi özlüyorum. Yatağımı, yastığımı, masamı, halımı, perdemi, penceremi... Derdime arkadaşlık eden eşyalarımı özlüyorum. Gözyaşlarımı içine çekip kurutan yastığımı, dirseğime destek olan masamı, bana dışarıyı gösteren ve beni dışarıdan koruyan penceremi, ayaklarımı üşütmeyen halımı ve gün ışığını içeri en güzel şekilde sızdıran perdemi özlüyorum. Başkası için sadece birer eşya olsalar da benim için hepsi çok değerli," dedim hüzünle gülümseyerek.

"İlginç bir düşünme biçimin var. Hayran bıraktırıcı derecede ilginç. Pencereme hiç bu gözle bakmamıştım," dedi Uraz gülerek.

"Pencere önemli," dedim kıkırdayarak, "pencereden bakarken hem dışarıda gibisin hem güvende."

Uraz gözlerini kıstı.

"Dışarıda kendini güvende hissetmiyor musun? Pencerenin ardında mı güvende hissediyorsun?"

"Geç saatlere kadar çalışıyordum. Geç ve tenha saatlerde eve dönüyordum. Doğal olarak bazen ister istemez korkuyordum. Kendimi koruma konusunda çok başarılı sayılmam."

"Sana birkaç kendini koruma tekniği öğretmemi ister misin?" diye sordu. "Yalnız olduğun zamanlar için."

"Genelde yalnızım," diye ekledim.

"Genelde yalnızdın..." diyerek beni düzeltti. "Buraya girmeden önce öyleydin."

"Artık yalnız değil miyim?"

"Değilsin Kumru," dedi Uraz soruma bozularak, "pencerelerin ardına saklanmana gerek yok."

Sonra ayağa kalkıp bana elini uzattı. Kaşlarımı çatarak eline baktım.

"Ne yapacağız?" diye sordum. Elini bir kez daha uzattı. Küçük elim onun kocaman elinin içinde kaybolurken elini tutup ayağa kalktım.

"Diyelim ki yolda yürürken biri geldi ve seni bu şekilde kolundan tuttu. Ne yaparsın?" diyerek arkama geçti ve kolumu sıkıca tuttu.

"Ağlarım sanırım," dedim. Uraz sessizce güldü.

"Pek iyi bir seçenek değil," dedi. "Bağırıp yardım istemenin yanında kendini savunmana yardımcı olabilecek bir hareket olarak aynen şöyle yapacaksın..." diyerek sağ kolumu kaldırıp dirseğimi yavaşça yüzüne geçirdi.

Sonraki on dakika boyunca Uraz bana birkaç hareket daha gösterdi.

"Ve böyle olursa sağ bacağınla aynen bu şekilde tekme atabilirsin, gücün önemi yok..."

"Bu şekilde parmaklarını tutup ikiye ayırdığın zaman çok can yakıcı olabilir ve sana zaman kazandırabilir..."

"Bu şekilde bileğini tutabilirsen bu yöne doğru bükebilirsin..."

Uraz bana birçok senaryoda ne yapmam gerektiğini öğretirken benim aklımda kalanlar onun bana dokunuşlarıydı. Böyle düşünmemem gerektiğini biliyordum ama her haliyle öyle çekici duruyordu ki bundan etkilenmemek imkânsızdı.

"Ve eğer böyle bir durumla karşı karşıya kalırsan, sırtın bir duvara yaslı ve kaçacak hiçbir yerin yoksa..." derken bana doğru birkaç adım attı. O yaklaştıkça ben de geriye doğru adım attım ve en sonunda sırtımın evin soğuk duvarına değdiğini hissettim.

Uraz kollarını uzatıp ellerini duvara dayadı, artık kollarının arasında bir kafeste gibiydim.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordum ama Uraz olaydan kopmuş gibi görünüyordu, sanki anormal bir şekilde öfkeli gibiydi.

"Uraz sen iyi misin? Sinirlenmiş görünüyorsun," dedim anlam vermeye çalışarak.

"Böyle bir durumda kalma ihtimalin beni sinirlendirdi," dedi, "bu durumda yapılması gereken şey tam buraya bir yumruktur. Ya da biraz parmaklarının üzerine basıp yükselerek tam buraya bir kafa atmaktır. Bu çok can yakıcı olabilir, can yakıcı olmazsa bile dikkat dağıtıcı olacaktır."

Tam o an orada Uraz'ın iki kolunun arasında durmuş onun bu senaryoya öfkelenmesini izlerken bir anda evin ışıkları yandı. İkimiz de şaşkınlıkla evin içine bakarken ışıklar tekrar söndü.

"Bu da neydi böyle?" dedim merakla.

"Elektrik gelip gitti, acaba tamamen getirmenin bir yolu olabilir mi?" dedi Uraz kollarını iki yanımdan çekip avizeye doğru bakarken.

Sonra ışıklar bir kez daha yandı.

Ve söndü.

Yandı.

Ve söndü.

Yandı.

Ve söndü.

Işıklar bir saniyeliğine yanıp bir saniyeliğine sönerken Uraz'ı birer saniyeliğine de olsa net bir şekilde görebilmek çok

güzeldi. Evin ışıkları yanıp sönerken Eren, Nisan ve Bulut'un odalarının kapıları açıldı. Uykulu gözlerle şaşkınlıkla odalarından çıktıklarında evin ışıkları yanıp sönüyordu.

"Ocağın ışığı da yanıp sönüyor... Bu şekilde makarna yapabilir miyiz acaba?" diye sordu Eren uykulu bir sesle.

"Sizi uzun zamandır aydınlıkta görmemiştim!" dedi Nisan uykulu gözlerle gülerek.

Nisan'ın yüzüne gülerek baktım, sonra tek tek hepsinin yüzlerine baktım. Bu belki de birbirimizi aydınlıkta son görüşümüzdü. Gözlerimi Uraz'a çevirdiğimde ışıklar hâlâ birer saniyeliğine yanıyor ve sönüyordu. Bir vardı, bir yoktu.

"Boynuna çamur bulaşmış," dedi Uraz başparmağını boynuma götürürken.

Elini boynuma götürüşünü gördüm, boynumu silişi karanlıktı.

Elini boynumdan çekişini gördüm, parmağındaki çamuru bana gösterişi karanlıktı.

Gülüşünü gördüm, sonrası karanlıktı...

Bazen hayatımızda her şey öyle dengesiz, öyle inişli çıkışlı ilerler ki biz aydınlığın ne demek olduğunu anlayamadan karanlığa gömülürüz. Sonra karanlığa üzülemeden aydınlığa çıkarız. Bir ayağımız çukura girer, diğer ayağımız düze çıkar, tam düze çıktık derken bu sefer diğer ayağımız çukura girer, çukurdaki düze çıkar. Bir yanının yanışına üzülürken diğer bir yanının donduğuna şahit olursun. Gözlerini bir siyaha açarsın, bir beyaza. Pencerenin ardında saklanır, güvende olduğunu sanırsın. Sonra bir bakarsın aslında evim dediğin yer bir kaldırım kenarından farksızmış. Bazen evin öyle yabancı gelir ki yıllarca kaldırım kenarında yaşamış gibi hissedersin. Fakat ne olursa olsun, ne kadar yabancı hissedersen hisset evini özlersin. Bazen üşümeyi özlersin, ağlamayı özlersin, kötü dediğin ne varsa özlersin, çaresizliği bile özlersin. Sana evini hatırlatan her şeyi

özlersin. İnsan hep iyi anılarını özlemez, bazen kötü anılarımızı da özleriz çünkü aslında o anıları değil o anıları yaşayan kendimizi özleriz.

Yanıp sönen her bir ışık bana evimi hatırlattı. Her yanışı umuttu, her sönüşü hayal kırıklığı. O evde tüm hayatım böyle geçmişti. Umut ettikçe hep hayal kırıklığına uğramıştım. Sonra yine umut etmiş ve yine hayal kırıklığına uğramıştım.

"Bu yaşadığımız an film sahnesi olsa çok güzel olmaz mıydı?" dedi Nisan heyecanla.

Gülümsedim. Bir film sahnesi olsa hayranlıkla izlenecek olan şey bizim korkumuzdu. Işıklar yanıp sönüyordu, yandıkça umutlanıyor, söndükçe karamsarlaşıyorduk. Oysa Nisan'ın dediği gibi; *"Bir film sahnesi olsa çok güzel olurdu."*

Van Gogh'un fakirlikten ve yalnızlıktan kendisini göğsünden vurarak öldürdükten sonra, bir gün eserlerinin değerinin anlaşılması ve kendisini vurduğu tabancanın bile tam 160 bin Euro'ya satılması gibi... Bazen kötü şeyler yaşarsın ve bu başkaları için hayranlık uyandırıcı olabilir. Senin için ise cehennemin ta kendisidir.

Gözlerim belki de son kez arkadaşlarımı aydınlıkta gördü. Sonra ışıklar tamamen söndü ve biz yine aynı karanlığa gömüldük. Ben yine gözlerini ve tenlerini mum ışığında seçmek zorunda kalmakla baş başa kaldım.

"Sanırım odalarımıza dönmemizin vakti geldi," dedi Bulut.

"Aydınlığı özlemişim..." diye söylenerek odasına doğru ilerleyen Eren hâlâ uykusunda gibiydi. Hepsi uykularına dönerken Uraz'ın koltuğa yaslandığını gördüm.

"Sanırım artık biz de uyumalıyız," dedi.

"Uykun geldi mi?" dedim heyecanla.

"Ayakta uyuyakalmak üzereyim," dedi ayağa kalkarken.

"Gerçekten uyuyacak mısın?" diye sordum merakla.

"Gerçekten uyuyacağım Kumru," derken gülüyordu.

"Söz mü?" dedim umutsuzca yüzüne baktığım sırada. Bana yaklaştı ve başını eğip yüzüme baktı.

"Söz," dedi göz kırparak.

Ona inanmak istiyordum. Yine de işimi şansa bırakamazdım. Başımı salladım ve birlikte koridora yöneldik. Odalarımıza girerken son bir kez ona baktığımda o da bana bakıyordu.

"İyi geceler 889," dedi.

"İyi geceler Uraz."

Odama hüzünle girdim. Masamdaki büyük yeşil mum hâlâ yanıyordu. Yatağıma oturdum, kapımı aralık bıraktım ve beklemeye başladım. En ufak bir sese, en ufak bir gürültüye dikkat kesilmem gerekiyordu. Gitmesine izin veremezdim, bu ölüme gitmesi demek olabilirdi. Aptalca bir inanışla çabucak kapıya gidebileceğini ve bizi de kurtarabileceğini sanıyordu ama başına bir ton şey gelebilirdi. Buna izin veremezdim...

Ne var ki düşündüğüm kadar uykusuz kalamadım. Tam olarak nasıl ve ne zaman uyuyakaldım bilmiyordum, gözlerimi açtığımda ne kadar uyuduğumu da bilmiyordum. Telaşla ayağa kalkıp elime aldığım bir el feneriyle odamdan çıktığımda yaptığım ilk şey Uraz'ın odasına dalmak oldu. Odaya girdiğim an kalbimin atışının hızlandığını hissettim.

"Uraz!" dedim korkuyla.

Uraz yoktu. Gözlerim korku içinde Uraz'ın boş yatağına ve kapısı açık banyosuna bakarken korkudan ellerimin titrediğini hissediyordum. Gitmiş olamazdı, bizi bırakmış olamazdı!

"URAZ!" diye bağırdım koridora doğru, sesim bile titriyordu. Sesimi duyan Bulut, Eren ve Nisan odalarından çıkarken bakışları korku doluydu.

"Bir şey mi oldu?" dedi Nisan korkuyla. Ben gözyaşları içinde evin içinde koştururken Bulut'un kollarımı tuttuğunu fark ettim.

"Kumru, sakin ol. Ne oldu? Anlat bize, ne oldu?" diye sordu beni kendime getirmeye çalışarak.

"Uraz yok," dedim, "odasında yok!"

"Gitti mi?" diye sordu Eren endişeyle.

"Bilmiyorum. Odasında yok, evde yok. Gitmiş olmalı," Sesim titriyordu, gözyaşlarım bile titriyordu sanki.

"Bahçeye bakalım," dedi Bulut. Beni bırakıp bahçeye yönelirken şoktan ve üzüntüden ne yapacağımı bilemiyordum. Koşmaya çalışarak peşlerinden gittim.

Ayaklarımız çamura bata çıka bahçeye indiğimizde Uraz görünürde yoktu. Üstelik ne zaman gitmişti, gideli kaç saat olmuştu bunu bile bilmiyorduk.

"Uraz!" diye bağırdım bomboş yola doğru. Sesim boşlukta yankılanırken işte bu yankı kadar yalnız hissediyordum.

"URAZ!"

"URAZ!"

"URAZ!"

Seslerimiz dönüp dolaşıp bize geliyordu. Uraz'dan ise bir cevap yoktu. Çamurda yürümekten yorgun düşüp hüzünle merdivenlere oturdum. Gözyaşları içinde önümüzdeki karanlık boşluğa baktım.

"Söz vermişti..." diye mırıldandım kendi kendime acı bir fısıltıyla.

"Gitmiş," dedi Eren eliyle evin duvarını gösterirken. Başımı çevirip duvara baktım ve o yazıyla karşılaştım.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI." Gözlerim bu üç kelimenin üzerinde hayal kırıklığı içinde dolaştı.

"Bunu sadece bir yerden giderken yazıyordu..." dedi Eren hüzünle.

Aynen öyleydi, Uraz bunu sadece bir yerden giderken yazardı. ***Bizi bırakıp gitmişti.***

Onu tanıdığım ilk andan beri bana odamdaki pencere ne hissettiriyorsa onu hissettirmişti. Sanki burada, enkaz altında değildim, dışarıdaydım ama aynı zamanda o pencerenin gerisinde ve güvendeydim. İşte Uraz benim için o pencereydi.

Oysa şimdi o pencerenin camları kırılmıştı.

Beni koruyan camlar tuzla buz olmuştu.

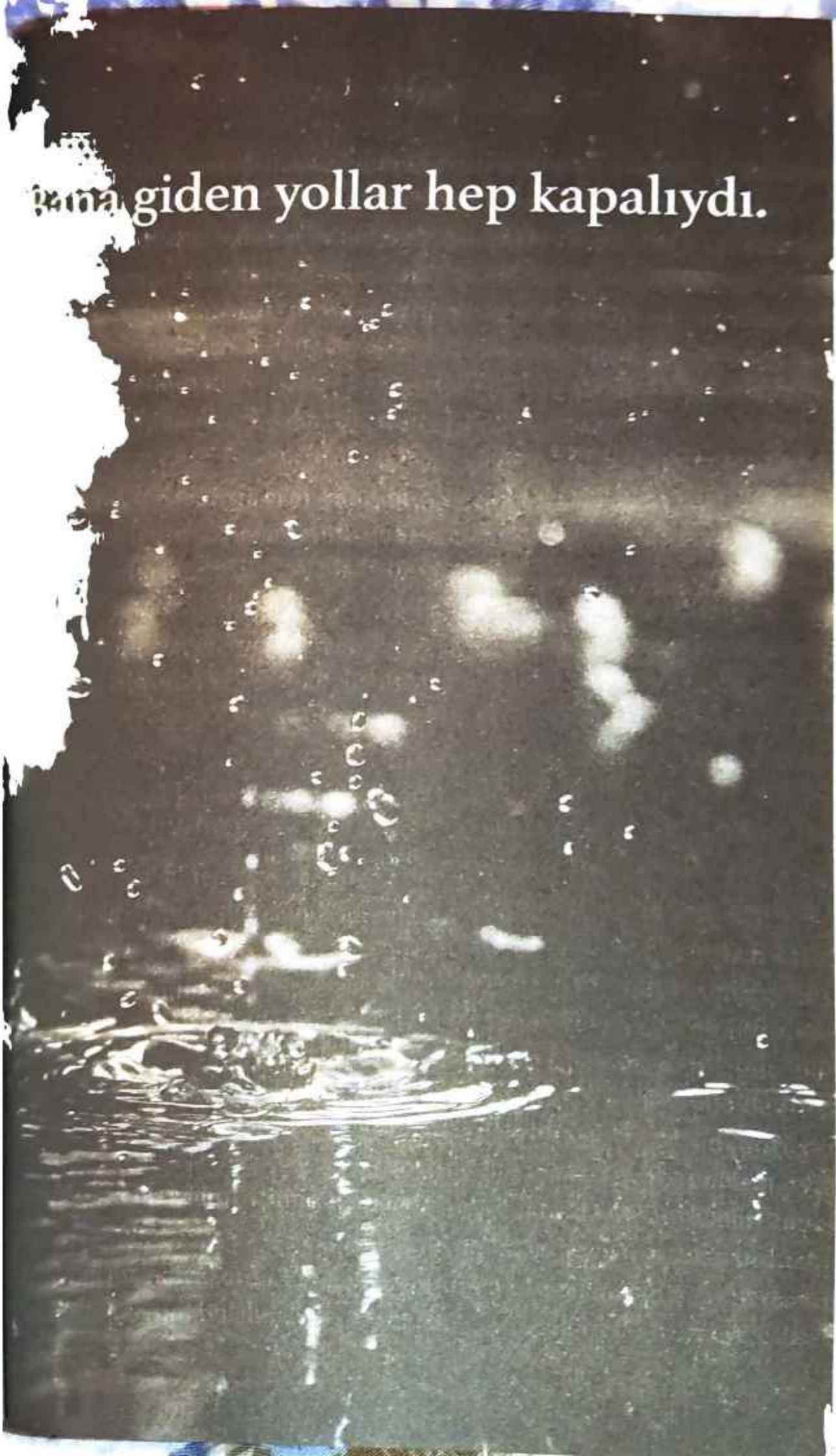
giden yollar hep kapalıydı.

15. Bölüm

Uraz'ın Bilekliği

(Yazarın Anlatımıyla)

İstanbul yılın en soğuk günlerinden birini yaşıyordu. Uzun zamandır komada olan Araz Kayalar içinse üşümek bile güzeldi. Fakat içinde bulunduğu durum onun için güzel olabilecek her şeyi karartıyordu, kardeşinin akıbeti hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Elinde Uraz'ın mesajlarında bulduğu bir adres dışında hiçbir şey yoktu. Buz gibi bir havada, sadece kulağındaki kulaklıktan çalan şarkılar eşliğinde öfkesine öfke katarak o adrese ulaşmıştı. Hava hâlâ karanlıktı, gök gürlemelerinin aydınlattığı o binanın hemen önünde durmuş kapalı kapılara bakıyordu. Gözlerine çarpan yansıması ona ne kadar yorgun olduğunu hatırlatır gibiydi. Sanki ayakta durmakta zorlanıyordu.

Kendi kendine sinirlendi, kendi yansımasına ve kendi iç sesine öfkelendi. "Aylardır uyuyorsun başlatma şimdi yorgunluğuna," diye söylendi ve binaya doğru yürüdü.

Binanın cam kapılarından içeriyi her ne kadar görmeye çalışsa da içerisi de, dışarısı da zifiri karanlıktı. Ceplerini yokladı, bu kapıyı neyle açabilirdi?

"Kırayım gitsin," diye düşündü.

Gizli saklı işlerle, zırvalıklarla uğraşamayacak kadar halsizdi. Hastaneden yeni çıkmıştı, düşüneceği şey bu kapıyı nasıl gizlice

açacağı değil içeri bir an önce nasıl gireceğiydi. Belki mantıksız düşünüyordu, belki yorgunluğunun ve ağrılarının etkisiyle kendini yanlış yönde cesaretlendiriyordu ama bu Araz'dı, bir kapıyı açmak için kırması gerekiyorsa kırardı. Tıpkı kardeşi gibi...

"Pardon," dedi arkadan gelen bir ses, "siz burada mı çalışıyorsunuz?"

Araz arkasını döndüğünde karşısında kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği esmer bir adam gördü. Adam hem endişeli hem yorgun görünüyordu, ileride duran arabanın içinden çıkıp geldiği belliydi çünkü az önce burada olmadığına emindi.

"Hayır, ne için sordunuz?" dedi Araz temkinli bir tavırla, "Burada olmamla ilgili bir probleminiz mi var?"

"Hayır, beni ilgilendirmez," dedi adam, "iki gündür gelip gidiyorum ama burası hep kapalı. Benden başka gelen de yok. Bir bilginiz var mı diye sormak istedim. Kusura bakmayın," diyerek arkasını döndü. Adam lacivert arabasına doğru ilerlerken Araz onu durduracak bir cümle kurdu.

"Siz ne için iki gündür gidip geliyorsunuz?" dedi şüpheyle. Gözleri adamın elindeki kâğıtta kalmıştı. Adam arkasını döndü ve Araz'a baktı.

"Bir durum var da..." dedi, sanki açıklamakta tereddüt ediyor gibiydi.

Oysa Araz'ın içinde, bu adamın kendisinin yaşadığı şeylerle benzer yaşanmışlıkları olduğuna dair bir his oluşmuştu. Elindeki kâğıt, endişeli hali ve iki gündür buraya gelip gitmesi Araz'ı meraklandırmıştı. Adam çekingendi, kime güveneceğini bilemiyor gibiydi. Araz bu durumda ilk açılması gerekenin kendisi olduğunu anlamıştı.

"Böyle bir durum mu?" diye sordu adama yaklaşarak, telefonunun ekranını adama doğru çevirdi ve Uraz'ın bilgisayar ekranından çektiği mesajlaşma görüntüsünü adama gösterdi,

"Bu benim kardeşimin mesajlaşması. Buraya bu yüzden geldim, kardeşim ortada yok."

Karşısındaki adam mesajları okur okumaz hem umut hem korku dolu bir ruh haline büründü, elindeki kâğıdı katladığı yerlerinden açıp Araz'a uzattı, elleri titriyordu.

"Ben Murat," dedi, "Murat Sonat. Kızım Kumru'yu arıyorum."

Araz ellerine aldığı kâğıt parçasına bakıp aynı konuşmaları gördüğünde ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemez bir haldeydi. Bunlar da neyin nesiydi böyle? Bu çocuklar neredeydi? Nasıl olurdu da kimsenin bundan haberi olmazdı? O an bunun kendi kardeşiyle veya bu adamın kızıyla sınırlı olmadığını anladı, dahası da olmalıydı. Şimdi bulunması gereken iki isim vardı ellerinde, Kumru ve Uraz. Peki diğerleri? Diğerlerine nasıl ulaşacaklardı? Kaç kişilerdi? Neredelerdi?

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Merdivenlerde oturup karanlık içinde geçirdiğimiz dakikaların sonunda gözyaşlarımın yanaklarımda kuruduğunu hissediyordum. Zifiri karanlık o an için tek dostumdu, gözyaşlarımı gizleyen bir zırhtı benim için. Kendime gelebilmem Eren'in bir cümlesiyle oldu.

"Belki de yeni çıkmıştır?" dedi soran bir ses tonuyla, "Belki seslensek bile duyabileceği kadar yakındadır."

"Cevap vereceğini sanmıyorum," dedim net bir sesle, "gittiyse vazgeçmeyecektir. Kapıya kadar gidecektir."

"Kapıya kadar tek başına bok gider," dedi Bulut sinir bozukluğu içinde, "insan kafayı yer bu karanlıkta, bu soğukta, bu sessizlikte."

Bunları söylemesi pek de yardımcı olmuyordu.

"O zaman ne yapacağız?" dedi Nisan. "Burada oturup bekleyecek değiliz ama onu nasıl bulacağız?"

"Kapıya giden tek bir yol var. Onun geçtiği yollardan geçeceğiz, mutlaka bir noktada yolumuz kesişecek," dedim çaresizce.

Seslerimiz boşlukta yankılanıyordu. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum ve bu bile korkutucu bir histi. Uraz'a kızgındım, bizimle olması bana bu kadar güven verirken ve söz vermişken neden, nasıl giderdi? Üstelik böyle bir yerde, nasıl kendini tehlikeye bu kadar kolay atardı?

"Öyleyse peşinden mi gidiyoruz?" diye sordu Nisan.

"Kapıya gidiyoruz," diye düzeltti Bulut, "kimsenin peşinden değil."

Başımı kaldırıp Bulut'a baktım ama karanlıkta yüzünü bile zar zor seçebiliyordum. Yüz ifadesini bu şekilde görebilmem mümkün değildi. Öfkeli bir nefes aldım ve eve girmek için ayağa kalktım.

"Birkaç dakika içinde hazırlanıp çıkmamız lazım, burada buluşalım," dedi Eren merdivenlere yöneldiğim sırada. Sessizce odama ilerledim.

Gerekli her şeyi yanıma aldım, aylar sürecek bir yolculuğa çıkıyormuşum gibi kat kat giyindim ve odamdan çıkmadan önce kendimi masamın başında ayakta dururken buldum. Önümdeki masanın çekmecesinden çıkardığım defter ve kalemi masanın üzerine koydum. Defterden bir kâğıt koparıp üzerine yazdım.

"Olur da birbirimizi bulamazsak, olur da bir şey olursa ve geriye dönmen gerekirse, bir an kendini burada bulursan bil ki biz buradan çoktan gittik. -889."

Yazdığım kâğıdı defterin altına sıkıştırdım çantamı sırtıma takıp hızla odamdan çıktım. El fenerimin ışığında bahçeye indiğim sırada en erken hazır olanın ben olduğumu fark ettim. Beni bekletmediler, benden bir iki dakika sonra diğerleri de

kapıda göründü. Kimseyle konuşmak istemiyordum, hızla yol almak ve yeniden hep bir arada olduğumuzu görmek istiyordum. Sırtlarımızda çantalarımız, Uraz'ın peşindeydik. Nisan hemen yanımdaydı, Eren onun yanında, Bulut ise benim solumda. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Bana kalırsa her birimizi kaplayan endişenin sebebi Uraz'ın bu dehşet bölgesinde tek başına olmasıydı. Bulut'a sorsak kabul etmezdi ama inanın, o bile Uraz için endişeliydi.

"Durun!" dedi bir anda Nisan. "Sesi duydunuz mu?"

Aynı anda durup sessizce etrafa odaklandığımızda incecik bir hayvan sesi duyduğumuza emindim. Aklımdan bir sürü ihtimal geçerken Nisan'ın çığlığı duyuldu.

"Fare bu!" dedi el fenerini farenin üzerine atarak.

Fare önümüzden koşarak kaçıp giderken karnıma ağrılar girdiğini hissediyordum.

"Tamam, hiç mi fare görmedin?" dedi Eren. "Kedi, köpek gibi bir şey işte... Küçük ve sevimli."

Eren Nisan'ı rahatlatmaya çalışırken yürümeye devam ediyorduk. Farenin umurunda bile olmamıştık, koşup gitmişti.

"Gerçekten kedi ve köpekle aynı hisleri mi uyandırıyor sende?" diye sordu Nisan.

"Ne farkları var?" Eren Nisan'la dalga geçmeye devam ederken kafayı yiyecek gibiydim.

"Sadece farelerin girebildiği bir yerdeyiz," dedim kendi kendime öfkeyle, "kim bizi böyle bir yere sokar ki? Kim böyle bir yeri bu kadar kontrolsüzce yapar?"

"Adam şizofren," diye açıkladı Bulut, "bunu öylesine söylemiyorum, adam cidden şizofren, delinin teki. Tüm bunların tek açıklaması bu olabilir."

"Biz ondan daha deliyiz," dedim, "kim başına neler geleceğini sorgulamadan böyle bir şeye adım atar ki? İnsan hiç mi

sorgulamaz? Kimseye mi danışmaz?" Tüm bunları sıralarken akli dengemi yitirecek gibi hissediyordum. Nasıl bu kadar salak olabilmiştim? Kendime karşı nasıl böyle özensiz davranabilmiştim?

"Beni buraya bizzat babam yolladı, o yüzden takma kafana. Danışsan da, sorgulasan da, haber versen de başına gelecek olan buydu belli ki," dedi Nisan, o sırada çantasından yeni bir el feneri çıkarmış onunla yerleri gözetliyordu.

"Beni de bir kız arkadaşım yönlendirdi buraya..." dedi Eren. O sırada Nisan'ın başı Eren'e çevrildi.

"Senin kız arkadaşın mı var?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, bir sürü," dedi Eren. Nisan'ın yanlış anladığı belliydi ama bu sefer Eren de Nisan'ın sorusunu yanlış anlamıştı ve şu an ikisine de bunu açıklayacak halim yoktu. Moralim yerine gelene kadar Nisan'ın Eren'in kız arkadaşı olduğunu düşünmesine engel olamayacaktım, hem de 'bir sürü kız arkadaşı'.

"İyi," dedi Nisan yanımda ilerlerken.

Bir süre sessizce ilerledik. İçerisi giderek daha çamurlu bir hale geliyordu sanki. Çamur neredeyse dizlerimdeydi. On ikinci eve ulaşmak için daha ne kadar yürümemiz gerektiğini bilmiyordum ama şu an tek dileğim Uraz'ı orada dinlenirken yakalayabilmekti. Bu yüzden kendimi kaybetmiş bir hızda yürüyordum ve diğerlerinin bundan hiç de şikâyeti yoktu.

"On ikinci eve gidene kadar bir mola vermemiz lazım," dedi Bulut, "bir şeyler atıştırmamız lazım."

"Gidince yersin," dedim.

"Hiçbir şey yemezsen vücut ısın giderek düşer," diye açıkladı Bulut.

"Hiç mi umurunda değil?" dedim bir anda Bulut'a dönerek.

"Ne hiç mi umurumda değil?"

"Uraz'ın ne halde olduğu, yardıma ihtiyacı olup olmadığı, ona yetişmek için bunun belki de son şansımız olduğu..."

"Ona sağlıksız bir hızla yetişmeye çalışırsak hiç yetişemeyiz Kumru. Sen şurada, ben burada, Nisan ve Eren orada bir yerlerde ölür kalırız. Anlamıyor musun?" Sesi her şeye rağmen iyi niyetli geliyordu, belki de haklıydı.

"İsterseniz durup yiyebilirsiniz, ben Uraz'ın ne halde olduğunu bilmeden dalga geçer gibi o aptal atıştırmalık paketleri açıp fındık yiye yiye yürüyecek değilim."

Halbuki açlıktan başımın döndüğünü bile hissediyordum, hatta el fenerimin aydınlattığı yerleri bile net değil bulanık gördüğüme emindim. Bu yaptığım yanlıştı, Uraz'ın gidişi yüzünden kendimi hasta edecektim. Kendimle beraber diğerlerini de. Bir an için durdum ve derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye çalışarak konuştum.

"Bakın özür dilerim," dedim, "buraya hep birlikte girdik ve hep birlikte çıkamama fikri beni çok korkutuyor. O yüzden şu an hiçbir şey yiyecek halde değilim ama siz lütfen yiyin. Aç kalmayın."

O sırada Nisan'ın elini kolumda hissettim.

"On ikinci eve ulaştığımızda dinlenir ve bir şeyler yeriz, kendini suçlu hissetme," dedi bana destek olmak istercesine.

"Teşekkür ederim," diyerek yürümeye devam ettim.

Hiçbiri, hiçbir şey yemedi. Birlikte yürüdüğümüz yol boyunca hep bir yerlerde Uraz'ı görmeyi, sesini duymayı hayal ettim, ama olmadı. Sonunda Eren'in sesini duyduğumda gözlerimi soğuktan zar zor açabiliyordum. Gözlerimin içinin üşüdüğünü ilk defa böyle güçlü hissediyordum.

"On ikinci ev göründü..." dedi Eren halsiz bir sesle.

İlk zamanlarda sevinçle "İkinci ev göründü!" , "Üçüncü ev göründü!" deyişlerini hatırlıyordum, oysa şimdi her birimizin enerjisi toprak olmuştu resmen.

On ikinci evin içinde en ufak bir ışık bile görmüyor olmak beni umutsuzluğa sürükledi. Herkesten hızlı adımlarla evin

merdivenlerini çıktım. Evin kapısını açıp elimdeki el feneriyle içeri girdim. Işığı salona ve mutfağa tutum, buraya hiç uğranılmamış gibiydi. Uraz buraya uğramadan geçip gitmiş olabilir miydi? Yorulmamış ve burada dinlenmemiş olabilir miydi?

"Orada mı?" diye seslendi Bulut.

"Sanırım... hayır," dedim hayal kırıklığı içinde.

Diğerleri de peşimden gelip salonu ve mutfağı incelerken sağ gözümden akan yaşı donmuş ellerimle zar zor sildim. Eren bir umut içeri doğru seslenirken yanından geçip koridora girdim.

"Kumru, nereye?" diye sordu Bulut endişeyle.

"Tuvalete gidiyorum," dedim.

Burnumu çeke çeke koridordan ilerledim. İlerlerken kendimi tutamayıp Uraz için ayrılan odanın içine dalıverdim. Odada hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Kapısını kapatıp hüzünle çıktım ve benim için ayrılan odaya girdim.

"Hiç mi gelmedin?" dedim çaresizce, gözyaşları içinde. "Hiç mi uğramadın buraya?"

Bu, durumu kötüleştiriyordu. Belli ki Uraz burada dinlenme ihtiyacı bile hissetmemişti, ya da hissettiyse bile dinlenmek için buraya girmemişti. Bu da demek oluyordu ki olabildiğince az dinlenerek kapıya gitmeye çalışıyordu. Biz ise bunu yapabilecek bir dörtlü değildik. Hemen acıkmışlardı ve hemen dinlenmek istemişlerdi. Onlara bunun için kızamıyordum, platonun içinde yürümek akıl kârı bir iş değildi. Oysa böyle dinlenerek Uraz'ı yakalayamazdık, ona yetişemezdik. Belki bunu ben yapabilirdim ama onlar yapamazdı. Bulut sağlığına takıntılı derecede önem veriyordu, Nisan zaten hassastı, Eren Nisan'ı bırakmazdı, benim ise bana göre yaşamamın bir anlamı yoktu. Şu meşhur görselde arabanın üzerine yatıp "Benim canımın bir kıymeti yok," diyen o çocuk gibiydim. Bu da

tek bir sonuca varıyordu. Belki Uraz'ın yolundan ilerlemeliydim? Onları bırakıp gitmeli ve ona yetişmeliydim. Böylece ne Uraz yalnız olacaktı ne diğerleri.

Tuvalete girip çeşmeyi açmayı denediğimde suların akmadığını gördüm. Harika, yeni bir güncelleme gelmişti, artık elektriği bırakın suyumuz bile yoktu. Buradan bir an önce çıkmak zorundaydık, tüm fizik kurallarının yanılacağı kadar kısa sürede çıkmak zorundaydık.

"Çocuklar!" Eren'in bağıran sesini duyduğumda kalbimin hızlandığını hissettim. Tuvaletten çıkıp odamın kapısını açtım.

"Eren?" diye seslendim endişeyle.

"Çocuklar bahçeye gelin!" diye bağırdı Eren. Ben kapıya yönelirken Bulut ve Nisan da endişeyle odalarından çıktılar ve hep birlikte koşarak merdivenlerden indik.

"Ne oluyor?" diye sordu Nisan merdivenlerin başında telaşla. "Bir şey mi oldu?"

Eren elindeki el fenerini evin yan bahçeye dönük olan dış duvarına tutmuş bizi bekliyordu. Hızla yanına gittiğimizde gördüğüm görüntü karşısında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI." Yazısı içimi heyecanla ısıtırken onun en azından buraya kadar gelebilmiş olduğunu biliyordum, biliyorduk.

"Buraya gelmiş," dedi Nisan gülerek.

"Buraya kadar iyiymiş," dedim gözyaşları içinde, "en azından buraya kadar nasıl olduğunu biliyoruz."

Bu o an için beni rahatlatabilecek tek şeydi. En azından diğerleriyle birlikte yaptığım tek şey Uraz'ın peşinden ilerlemek olsa bile her evde ondan bir mesaj alabilecek olmak beni rahatlatmıştı. Hem gözyaşları içindeydim hem gülümsüyordum.

"O zaman artık biraz fındık yersin, değil mi?" diye sordu Bulut gülerek.

"Ne fındıkmış ya, Giresunlu musun kardeşim... Yediğimiz fındık anneannenin tarlasından filan mı?" dedi Eren Bulut'a dönerek.

"Fındık tarlası değil de fındık bahçesi derler genelde," diye düzeltti Bulut.

"Pardon, tıptan arta kalan zamanlarda tarım profesörlüğü yaptığını unutmuşum," dedi Eren.

Sinir bozukluğu içinde güldüm ve konudan sıyrılmak için söze girdim.

"Artık bir şeyler yiyebilirim. Sonra da yola devam ederiz."

Bulut ve Eren kendi aralarında şakalaşmaya devam ederken biz Nisan'la merdivenlere yöneldik. Eve çıkıp bir şeyler atıştırırken, önüme kâğıt kalem almış bir yol planı yapmaya çalışıyordum. Toplamda kaç ev vardı, evler arasındaki uzaklık kaçar kilometreydi... Hepsini hatırlamaya çalışarak bir yol çizmeye çalışıyordum.

"Ne bu? Harita mı?" diye sordu Eren merakla.

"Harita çizecek kadar komplike bir yerde değiliz ama yine de öyle diyebiliriz. Şu an buradayız..." dedim üzerinde "12. Ev" yazılı çizimimi göstererek. "On beş kilometre sonrası on üçüncü ev. Toplam yirmi ya da yirmi bir ev olduğunu düşünüyorduk. Yani 120 kilometre civarı yolumuz var. Aslında bunu o kadar kısa sürede gidebiliriz ki..." diyerek bir düşünceye daldım kendi kendime. Kâğıda yazıp sildiğim hesaplamalar o kadar insan dayanıklılığına aykırıydı ki bana kalsa o 120 kilometreyi bugün bile yürüyüp bitirebilirdik.

"Bugünlük hedefimiz on dördüncü ev olsun," dedi Bulut, "on dördüncü eve ulaşmadan uyumayalım."

"On beş," dedim, "on beşinci evden önce uyku yok."

Aynı günü yaşıyorduk. Uraz ne kadar dayanıklı olursa olsun onun da bir yerde uyuması gerekecekti. Sınırları zorlarsak

on beşinci eve bugün ulaşabilirdik ve sınırları zorlamak Uraz'la aynı dayanıklılığa sahip olmak demekti. On beşinci eve gidip onu orada uyurken bulabilirdik. Tek umudum buydu.

"Bu kız tam bir deli..." diye söylendi Eren gülerek. "Tamam on beş. Ben varım!"

Böylece bizim için hayatımızın en yorucu yolculuğu başladı. On ikinci evde dinlenip oradan çıktıktan sonra on üçüncü eve kadar olabildiğince az konuşarak kendimizi olabildiğince az yorarak yürüdük. On üçüncü evde dinlenmeyecektik. Tek yaptığımız içeriyi ve evin dış duvarlarını kontrol etmek oldu.

"Evde değil!" dedim bahçeye doğru.

"Duvar kontrolü başarılı!" diye seslendi Eren keyifle.

Koşa koşa yanına indiğimde **"URAZ KAYALAR BURADAYDI."** yazısını görmenin mutluluğu içindeydim. Yaşıyordu, iyiydi, buraya kadar gelmişti.

On üçüncü evden on dördüncü eve yürüdüğümüz yol ise hayatımızın en zor en yorucu ve en pes etmeye yakın yolculuğuydu. Çok yorgunduk, çok üşümüştük. Oysa pes etmek istemiyorduk. On dördüncü evde merdivenleri koşarak çıktığım sırada Nisan ve Bulut da benimleydi. Birlikte tüm evi kontrol ettik.

"Evde değil," diye seslendim Eren'e.

"Duvar kontrolü başarılı!" diye seslendi Eren mutlu ama yorgun bir sesle.

Kendimi yine o yazının önünde buldum, **"URAZ KAYALAR BURADAYDI."** Bu bizim için yola devam etme motivasyonumuzu yükselten yegâne şeydi. Üstelik on beşinci ev uyuyacağımız evdi, Uraz'ın orada olduğuna ve orada uyuduğuna neredeyse emin gibiydim. Bana kalırsa hiçbir insanın vücudu daha uzun bir tempoya dayanamazdı.

On dördüncü evden on beşinci eve gidişimiz işkenceden farksızdı, bir ara durup bacaklarımın ağrısından ağlayacağımı

düşünsem de sesimi bile çıkarmadım. Dayanmak zorundaydık, muhteşem bir şey başarmıştık ve Uraz'a yetişmek üzereydik.

"İyi misin?" diye sordu Bulut, soğuktan sesi kısılmış gibiydi.

"İyiyim," dedim hapşırarak. İyi değildik. Hem de hiçbirimiz.

"On beşinci ev göründü!" dedi Eren halsizce.

"Bu sefer önce duvara bak!" dedim. "Evden çıkarken yazıyor zaten, duvarda yazı yoksa içeridedir!" Eren önden giderek el feneriyle evin tüm duvarlarına baktı. Benim gözlerim ise Eren'i heyecanla izliyordu.

"Yazı yok," dedi Eren, "içeride olmalı!"

O an yüzümde büyüyen gülümsemeyle merdivenlere doğru koştum. Elimdeki el feneriyle evin kapısını açtım ve heyecanla salona ve mutfağa baktım.

"Uraz!" diye seslendim içeri doğru. "Uraz! Biz geldik!"

O sırada Bulut, Nisan ve Eren de içeri girdiler.

"Uraz!" diye seslendi Eren. "Hani senin kadar dayanıklı değildik, nesin sen yürüme profesörü mü?"

Umutla koridora yöneldim, Uraz'ın odasının kapısını çalıp içeri girdim. Odası boştu. Hatta hiç içeri girilmemiş gibiydi. Daha sonra kendi odamı ve diğerlerinin odalarını kontrol ettim. Heyecanım giderek sönüyor, umudum giderek tükeniyordu. Kendimi tekrar salonda bulduğumda içimi büyük bir korku kaplamıştı.

"Yok," dedim, "odaların hiçbirinde yok."

"Bahçenin her yerine baktım," dedi Eren, "orada da yok."

"Bakmadığımız hiçbir yer kalmadı sanırım. Henüz buraya kadar gelememiş olabilir mi?" dedi Bulut.

"On dördüncü eve bizden önce ulaşmış. On dördüncü evden on beşinci eve de bizden önce ulaşmalıydı. Yolda çamurların arasında yatıp uyuyamayacağına göre," dediğimde sesimden endişe akıyordu.

Belki de hayatımın en endişe dolu anını yaşıyordum. On dördüncü eve uğramıştı ama on beşe gelmemişti. İki evin arasında başına herhangi bir şey gelmiş olabileceği düşüncesi tek mantıklı senaryoydu. Ne olmuş olabilirdi? Başına ne gelmiş olabilirdi? Çok mu yorulmuştu? Hastalanmış mıydı? Yaralanmış mıydı?

Her şeyden ve hepsinden önemlisi tek bir soru vardı: ***Uraz neredeydi?***

"Onu aramak zorundayız," dedim korkuyla, "on dördüncü ve on beşinci ev arasındaki tüm yolu yürümek ve onu bulmak zorundayız. Ne halde olduğunu bilmiyoruz. İki evin arasında dışarıda bir yerde çok kötü bir durumda olabilir."

Sesim titriyordu. Karanlık platonun her yerinde kaybolmuş olabilirdi, sakatlanmış, yaralanmış, hastalanmış olabilirdi, kafamda dönen o kadar çok senaryo vardı ki bunları düşünmek bile kalbimi hızlandırıyordu.

"Ya da sadece bu evin duvarına hiçbir şey yazmadan devam etmiş olabilir?" dedi Bulut.

"Uraz böyle bir durumda onu merak edeceğimizi düşünecek kadar zeki," diye cevapladım onu.

"Doğru söylüyor..." dedi Eren, "En başından beri bunu bir işaret olarak kullandıysa bu evi işaretsiz geçmezdi. Orada bir yerde olmalı," dedi eliyle pencerenin dışını göstererek.

"Öyleyse gidip arayalım," dedi Bulut.

Eve girmemizle çıkmamız bir olmuş gibiydi. Merdivenlerden hızla indiğim sırada sanki her bir saniye Uraz için vakit kaybı olacakmış gibi hissediyordum. Hepimiz ellerimizde fenerlerle geldiğimiz çamurlu yolu geri yürüyorduk. Bu sefer içim umut ve heyecan dolu değildi, bu sefer korkuyordum. Her birimiz korkuyorduk. Aklımıza gelen bütün ihtimaller korkunçtu.

"Bir önceki evde bir yerlerde uyuyor olmadığına emin miyiz?" dedi Nisan endişeyle. "Gözümüzden kaçmış olabilir mi?"

"Hayır, orada olsaydı bilirdim," dediğimde kaşlarımı çatmaktan tüm yüzümün kasıldığını hissedebiliyordum.

"Çocuklar..." Bulut'un sesini ilk defa böylesine endişeli duyuyordum, iki adım arkamızdaydı. Ona doğru döndüğümüzde elinde tuttuğu çamurlu bir şeye bakıyordu.

"O da ne?" diye sordum korkuyla. Bulut o şeyi tutan elini kaldırıp diğer eliyle tuttuğu el fenerini ona doğrulttu.

"Uraz'ın bilekliği..." dedi korkuyla.

Şok içinde eline baktığımda 533 yazılı o bilekliği gördüm. Bu bileklik buraya ilk geldiğimizde her birimize verilen keselerden çıkan bileklikti. Herkesin bilekliğinde kendi numarası yazıyordu. Bileklerimizi keseyi aldığımız ilk an takmıştık ve her birimizin bileklikleri de rozetleri de hep bizimleydi. Oysa şimdi Uraz'ın bilekliği yolun öylesine bir yerinde, çamur birikintisinin içinden çıkmıştı. Sanki o bileklikle birlikte ruhum da çamura bulanmıştı. Ruhumun bulanıklaştığını, kalbimin sesini net bir şekilde duyamadığımı biliyordum. Buralarda bir yerde bize ihtiyacı olan biri vardı, bizim için kendisini feda etmek üzere yola çıkmış ve yapayalnız kalmış biri. Onu bu yıkık dökük platonun içinde kaybetme ihtimalimiz beynimin içinde dönüp dururken gücümü kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum.

"Neredesin?" diyordu kafamın içindeki binlerce ses. *"Neredesin Uraz? Neredesin?"*

Ve sanki içimde dönüp dolaşan tüm bu sorular onun ruhunda cevap buldu, kalbim öylesine bir hisle doldu ki sanki Uraz'ın yakınlarda olduğunu biliyordum. Buralarda bir yerde olmalıydı, yakınımızda. Ve biz onu bulacaktık, ne pahasına olursa olsun.

Hayat beni görmezden geldikçe
ben ısrarla ve inatla
onun önüne atlıyordum.

16. Bölüm

On Beşinci Ev

(Yazarın Anlatımıyla)

Gök gürültülerinin altında karşı karşıya durmuş iki adam birbirlerine bakıyorlardı. Araz Kayalar ve Murat Sonat. Hayatın bir araya getirdiği bu iki ruhtan ikisi de en sevdiklerinin kaybını çözmeye çalıştıkları için buradaydı. İstanbul gri bir sabaha hazırlanıyordu, hava olabildiğince soğuktu. Araz'ın damar yolu açılmaktan delik deşik olmuş elleri Murat'ın getirdiği kâğıdı tutuyordu.

"Ben iki gündür buradayım," dedi Murat, "gelen giden yok. Burası tamamen kapalı. Karakola gittim, araştırıyorlar ama hiçbir şey çıkmadı. Bu binaya geldiğini biliyorlar, her nasılsa kamera kayıtlarına ulaşamadılar. Burayla ilgisi olan kimseye ulaşamadılar. Ne yapacağımı şaşırdım, o kadar çaresiz kaldım ki iki gündür burada bekliyorum. Kumru'nun annesi hiç iyi değil, ne uyku uyuyor, ne yemek yiyor."

Bildiği her şeyi bir çırpıda anlatan Murat Sonat içinin ürpermesiyle titrediğini hissetti, yağmur şiddetini giderek artırırken şehir fırtınaya teslim oluyor gibiydi.

"Bu merkezin kime ait olduğunu öğrenemediler mi?" diye sordu Araz merakla.

"Öğrenemediler..."

"Ya da öğrendiler ama size açıklamak yerine saklamayı tercih ettiler," dedi Araz şüpheyle. Artan rüzgâr birbirlerini duymalarını bile zorlaştırırken Murat başıyla arabasını gösterdi.

"Gelin, bir yere gidip çay kahve içelim... Bu havada burada durmayalım."

Araz endişeyle arkalarında kalan bu binaya son kez baktıktan sonra Murat ile birlikte arabaya doğru yürüdü. Murat sürücü koltuğuna, Araz yanına geçerken telefonunun titrediğini fark etti. Koltuğa otururken bir yandan cebinden telefonunu çıkarmış kaşlarını çatarak ekrana bakıyordu. Gelen mesaj Doktor Beste'dendi. Hava aydınlanmamıştı bile.

"Araz Bey merhaba, bu saatte yazdığım için kusura bakmayın. Ben nöbetteyim, sizin de uyuyor olduğunuzu tahmin ederek sabah göreceğinizi umarak yazıyorum. Durumunuz nasıl? Lütfen arada beni haberdar edin, çıkmanıza izin verdim ama başınıza gelebilecek her şeyden ben sorumluyum. Bunu unutmayın. Bu akşam sizi kontrol etmek istiyorum, haberlerinizi bekliyorum."

Araz derin bir nefes aldı, kadın haklıydı, çıkmasına izin vermişti ama başına gelecek her şeyden o sorumlu tutulacaktı. Murat arabayı çalıştırıp yola çıkarken Araz Beste'ye cevap yazıyordu.

"Beste Hanım merhaba, durumum gayet iyi." Bu mesajı yazarken belinde hissettiği bıçak saplanmasına benzeyen ağrı umurunda değildi. Sonra ikinci bir mesaj yazdı,

"Bugün kaçta hastaneye gelmem gerekiyor?"

Beste hemen mesaj sayfasında çevrimiçi oldu ve Araz'a cevap yazmaya başladı. Araz ekrana bakarken uyumaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Gözleri yavaş yavaş kapanırken gelen mesaj sesiyle kendine geldi.

"Siz evden çıkmayın Araz Bey, yatıp dinlenmeniz gerekiyor. Mümkün olduğunca ayağa bile kalkmayın lütfen. Ad-

resinizi verin, ben biyolog bir arkadaşımla gelir sizin muayenenizi yaparım. Biyolog arkadaşım da kan örneklerinizi alır."

Araz mesajı okuduğu an gözlerini devirdi, Beste evde bile ayağa kalkmamasını söylerken Araz'ın içinde olduğu durumu görse fenalaşırdı herhalde.

"Endişe etmeyin Beste Hanım, hiç ayağa kalkmıyorum," yazdı gözlerini devirerek.

"Merak ettiğim bir şey var... Benimle neden bu kadar ilgileniyorsunuz? Her hastanızla böyle ilgili misiniz?" diye yazdı ve ikinci bir mesaj gönderdi.

Beste'nin cevabı anında geldi.

"Bunun için özel sağlık sigortanıza teşekkür etmelisiniz Araz Bey, evde tedaviyi bile kapsayan bir sigortanız var. Kardeşinizin durumunu bildiğim için sizi zorla hastane odasında tutmak istemedim, evde ailenizle olmanızın size daha iyi geleceğini düşündüm. Fakat evde de olsa muayene olmanız gerekiyor ve sigortanız bunu kapsıyor."

Araz aile kelimesini gördüğü an içinde hissettiği sızıyla gözlerini kapattı. Konuşmayı uzatmak bile istemiyordu, bu kadarla kalması yeterliydi.

"Teşekkürler Beste Hanım. Size gün içinde adresimi gönderirim, akşam görüşmek üzere."

Telefonunun ekranını kapattı ve cebine koydu. Boğazını temizleyip Murat'a döndü. Murat ise az önce çıktıkları kültür merkezinin yakınındaki bir kafenin önüne arabasını park etmekle meşguldü. Birlikte arabadan indikten sonra hemen önlerinde duran kafeye girdiler. Gün hâlâ aydınlanmamıştı, belli ki o gün kafenin ilk müşterisi onlardı.

"Merhaba, hoş geldiniz," diyerek yanlarına uğradı genç erkek bir garson, "ne alırsınız?"

"Ben kahve alacağım," dedi Araz.

"Ben de kahve alayım. Kendime gelmem lazım. Bir şey yemez misiniz?" diye sordu Murat Araz'a dönerek. "Çok halsiz görünüyorsunuz."

Haklıydı, yemesi lazımdı. Bağışıklığını toparlamazsa kardeşini bulana kadar bir yerde yığılır kalırdı. Murat da aynı haldeydi. İkisi de oldukça yorgun ve uykusuz görünüyordu.

"Size birer kahvaltı tabağı getireyim mi?" diye sordu garson.

"Olur," dedi Araz.

"Tamam, bana da uyar o halde." Garson yanlarından ayrılırken Murat Araz'a döndü. "İki sabahtır buraya geliyorum. Geceyi orada geçirdikten sonra kahvaltımı burada yapıp oraya dönüyorum."

Araz karşısındaki adamın haline çok üzülmüştü. Fakat bu üzüntüsünden öte kafasının içi karmakarışıktı. Neyin içine düştüklerini anlamakta zorlanıyordu. Komadan uyanıp bir anda kendini kardeşinin ortada olmadığı bir dünyada bulmuştu. İpuçlarının onu getirdiği bu noktada ise Murat ile tanışmış ve onun da kızının kayıp olduğunu öğrenmişti. Aynı şekilde, aynı mesajlarla ve aynı adresle... Aklından geçenler giderek daha korkunç bir hale bürünürken önüne gelen kahvesinden bir yudum aldı.

"Kumru kaç yaşında?" diye sordu Araz.

"19..." diye cevapladı Murat, "Sizin kardeşiniz... Kaç yaşındaydı?"

"20," dedi Araz acı içinde yutkunurken. Sonra merakla sordu: "Yanlış anlamazsanız, Kumru'nun evden çıkıp gittiğini fark etmediniz mi? Yani size haber vermeden mi çıkıp bir yarışmaya katılmaya gitti?" diye sordu Araz merakla. Murat mahcup bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

"Pek ilgili ebeveynler olduğumuzu söyleyemem. Annesiyle boşanma aşamasındayız, ben evi terk ettikten sonra annesiyle

tartışmışlar ve teyzesine gitmiş. Sonra ne oldu ne bitti bilmiyorum, buradayız işte," diye açıkladı Murat başını öne eğerek.

"Anlıyorum. Şimdi aynı soruyu bana sormak istiyorsunuzdur muhtemelen..." dedi Araz anlayışla. Murat ise hiç sesini çıkarmadı, Araz konuşmaya devam etti.

"Ben ve kardeşim Uraz, anne ve babamızı bir trafik kazasında kaybettik," diye söze girdi Araz.

"Başınız sağ olsun. Çok üzüldüm."

"Sağ olun... Uraz o zamanlar bebekti. Ondan sonra hayatımı ona adadım, onu korumak tek amacım oldu... Onun için bir abiden öte olmaya, hem annesi hem babası olmaya çalıştım. Birlikte büyüdük, birlikte öğrendik hayatı. Fakat kader bizi yıllar sonra aynı duruma sürükledi, Uraz ve ben bir trafik kazası daha yaşadık. Arabada sadece ben ve o vardık. Onu korumak isterken kendime normalde alacağımdan çok daha büyük bir zarar vermişim, uzun süre komada kalmışım. Komadan çıktığımda ise Uraz'ın ortada olmadığını öğrendim. Deliye döndüm tabii. Hastaneden taburcu olup eve geldiğimde bu mesajları Uraz'ın bilgisayarında buldum ve doğrudan buraya geldim. Benim hikâyem sizinkinden daha karışık, değil mi?"

Araz'ın konuşması bitince Murat'la göz göze geldiler, gözlerindeki korku ortaktı. İkisi de artık bunun organize bir kaçırılma olduğunu düşünüyordu, ikisi de bunun Kumru ve Uraz'la sınırlı olmadığını, dahasının da olduğunu düşünüyordu. Durum giderek karmaşıklaşırken tek umutları eğer dahası varsa bir an önce onların aileleriyle de bir araya gelebilmekti. Sonrası ise belirsizdi, karanlıktı, bulanıktı. *Her şeyin üstü öyle kapalıydı ki sanki Uraz da Kumru da hiç var olmamış gibiydi...*

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Burası on beşinci evin hemen önü. Ben Kumru Sonat, dizlerime kadar bir çamurun içinde ve niye buradayım bilmeden diğer üç arkadaşımla belirsizliğe doğru yürüyorum. Ellerimizde el fenerlerimiz, görmeyi umduğumuz tek şey ise Uraz.

Aklımda binlerce soru, kafamın içinde dönüp duran korkunç senaryolar... On dördüncü eve bizden önce ulaşan Uraz nasıl olmuştu da on beşinci eve ulaşamamıştı? Yoksa bu bir oyun muydu? Onu takip etmek için kendimizi zorlamayalım diye bize bir işaret bırakmadan kapıya doğru olan yolculuğuna devam mı etmişti? Bunu yapmış olabilir miydi?

İçinde bulunduğumuz plato artık giderek bir mezarlığa dönüşüyordu. Kocaman, kapkaranlık, sırılsıklam bir mezarlık. Peki burası içimizden birine gerçekten mezar olur muydu dersiniz? Yoksa bir gün hep birlikte o kapıdan çıkabilecek miydik? Bir gün sesimizi yukarıda olan birilerine duyurabilecek miydik?

Ben Kumru, ya da herkesin bildiği gibi 889. Buradayım, enkaz altında. Beni hâlâ duymuyor musunuz?

Avucumun içinde sıkıca tuttuğum Uraz'ın bilekliği ondan bir hatıra olarak içimi rahatlatırken endişeyle on dördüncü eve doğru yürüyorduk. Attığımız her adım yavaş ve dikkatliydi, zira bastığımız her yerde bir anda Uraz'ı bulabilirdik.

"Ya bize not bırakmadan yola devam ettiyse? Böyle bir ihtimal olamaz mı?" diye sordu Bulut.

"Her zaman binlerce ihtimal vardır," dedim nefes nefese yürümeye devam ettiğim sırada, "biz en kötüsüne inanmak zorundayız." Hemen Eren söze girdi.

"Not bırakmadan gittiyse bu iyi olduğu anlamına gelir. Eğer başına bir şey geldiyse ise bu, yardıma ihtiyacı olduğu anlamına gelir, biz de bu ihtimali değerlendirmek zorundayız. Ona yardım etmek zorundayız."

İçerisi öyle soğuktu ki eğer durumu kötüyse Uraz'ı bir an önce bulmak zorunda olduğumuzun farkındaydık. Aksini düşünmek kalbimi acıtıyordu, aksi dünyanın en korkunç senaryosuydu.

Adımlarımızın sesleri birbirine karışırken her birimiz nefes nefeseydik. Düşe kalka yürüyor, üşüyor, durmak istiyor ama asla durmuyorduk. Neredeyse yarım saattir geldiğimiz yolu arayarak ilerliyorduk. Umudumun azaldığını hissediyordum ama bu bir seçenek bile olamazdı. Dedemin o sözü hep aklımdaydı: *"Her zaman umut vardır, hiç umut kalmadığında bile..."*

İşte o an gözlerim bir kıpırtıya doğru çekildi. Sahte ağaçların hemen arkasında, duvarın hemen önünde. Belli belirsiz bir kıpırtı, belki de bir halüsinasyon. Bazen umudunun peşinden koşarken bir halüsinasyonun bile peşinden koşup gidebilirsin. Bir umudun gerçekleşme ihtimali için hiçbir şey fazla değildir, her şey yapılmaya değerdir. Adımlarım oraya yöneldiğinde diğerlerinin bana döndüğünü fark ettim.

"Kumru nereye?" diye sordu Bulut telaşla.

"Ağaçlar sağlam değil, bizi bekle!" diye seslendi Nisan, sesi endişeliydi. Ben ise önüme bile bakmadan, ardımı duymadan ve dinlemeden hızla yürüyordum.

"Orada bir hareketlilik var sanki!" dedi Eren arkamdan. "Ağacın arkasında!"

Diğerleri de peşimden gelirken ben çoktan titreyen ellerimle yıkılmaya yakın bu ağacın dallarını aralamış ve duvarın hemen önünde gördüğüm o kıpırdanmaya gözyaşları içinde bakakalmıştım.

"Kumru! Ağaca dikkat et!" diye bağırdı Bulut arkamdan, oysa hiçbir şey zerre umurumda değildi. Dudaklarımın arasından sadece şu kelimeler döküldü.

"O burada."

Sözlerim titreyen dudaklarımın arasından çıkıp havaya karışırken gözyaşlarımı boynumda hissedebiliyordum.

"Ne!"

"Orada mı?"

Arkamdan gelen sesler bana yaklaşırken Uraz'ı bu halde göreceğim aklımın ucundan geçmiyordu. Ona ürkekçe yaklaştım, içimdeki coşku yerini korkuya bıraktı. Uraz iyi görünmüyordu ama en azından gözlerimin önündeydi.

"Uraz..." diye fısıldadım sessizce, titreyen elimi ona uzattığımda gözlerini açar gibi oldu ama bunu bile başaramadı.

Duvara yaslanmış ve yere oturmuştu, belki de yığılıp kalmıştı. Burası öyle karanlıktı ki neyi olduğunu anlamak mümkün değildi, üstelik vücudunun bir kısmı da çamur içinde kalmıştı. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum, tek umudum sadece yorgun düşmüş olmasıydı.

"Çekilin, iyi görünmüyor!" Bulut telaşla Uraz'a doğru eğildiğinde önce nabzını sonra ateşini kontrol etti. Gözlerini açmaya çalıştı, ellerini yokladı.

"Eren, ayaklarından tut. Eve taşımamız lazım," dedi telaşla.

"Nasıl taşıyacaksınız? Uraz ikinizin toplamı kadar!" diye sordu Nisan endişeyle.

Ben ise donakalmış, olan biteni izliyordum resmen.

"Bir şekilde taşıyacağız," dedi Bulut Uraz'ı koltuk altlarından kaldırırken, "Bu şekilde neyi var neyi yok göremeyiz, acilen eve gitmeliyiz."

Bulut ve Eren Uraz'ı zar zor taşıyarak yürümeye çalışırken beynimin çalışmayı durdurduğunu hissedebiliyordum. Nisan onlar için karanlık yola ışık tutarken ben öylece arkalarından bakıyordum.

"Kumru, sen bizden önce evde ol! Uraz için yeni kıyafetler ve birkaç çarşaf çıkar, salona götür. Bir şekilde salona su ve bez götürmen lazım, ilkyardım ürünlerinin ve ilaçların hepsini

aynı yere yığ." Bulut'un telaşla sıraladığı cümleler beni dakikalar sonra kendime getirdi.

"T-tamam..." dedim son kez Uraz'a bakarak. Yanlarından hızla ayrıldım ve koşar adım on beşinci eve doğru ilerledim.

İçeri girer girmez koşa koşa Uraz'ın odasına girdim. Bulabildiğim her şeyi topladım. Çarşaflar, yastık, mumlar, el fenerleri... Hepsiyle birlikte salona koştum. Hepsini yere bıraktım ve mutfaktan bir salata kâsesi alıp içini bir şişe içme suyuyla doldurdum. Kullanılmamış mutfak bezlerini de alıp çarşafların yanına götürdüm. Son olarak bulabildiğim tüm ilaçları, kremleri ve ilkyardım malzemelerini alıp aynı yere götürdüm. Bir yandan camdan dışarıyı kontrol edip bir yandan Uraz için uygun bir yer hazırlamaya çalıştım. Zemin çok sert gelebilirdi, koşa koşa en yakın odadan bir yorgan aldım ve salona geçip yere serdim. Yorganın üzerine çarşafı serip en üstüne de yastığı koydum. Tüm malzemeleri Uraz için hazırladığım bu yer yatağının etrafına serdiğimde burası resmen bir ameliyathaneyi andırıyordu. Getirdiğim el fenerlerini çalıştırıp yatağın yanlarına dizdim. Birkaç da mumu yakıp yerlere bıraktım ve bahçede duyduğum seslerle kapıya koştum.

"İyi misiniz!" diye seslendim onlara kapıyı açarken, o kadar endişeliydim ki neredeyse ağlayacaktım.

Eren ve Bulut nefes nefese Uraz'ı onun için yaptığım yer yatağına yatırırken Nisan mutfağa koşup kendine bir şişe su aldı. Gözlerim Uraz'da kalmasına rağmen Eren ve Bulut için birer şişe su alıp yanlarına bıraktım. Bulut telaşla Uraz'ın kıyafetlerini çıkarıyordu.

"Ben çıkardıkça sen ıslak bezle üzerini sil, çamurları temizleyelim. Yarası varsa enfeksiyon kapmasın," dedi Eren'e.

O sırada Nisan'la göz göze geldik. Eli kalbindeydi, hem çok yorulmuş hem çok korkmuştu. Ben de aynı haldeydim.

"İyi olacak..." dedi bana güç vermek istercesine.

"Umarım," dediğimde sesim titriyordu resmen.

Nisan bana doğru birkaç adım atıp vücuduma sıkıca sarıldı. O an gözyaşlarımın gözlerimden dışarıya çıkmak için hareket geçtiklerini hissedebiliyordum.

"İyi olacak," dedi bir kez daha, "olmak zorunda."

"Yanımızda tıp profesörü var, merak etmeyin!" diye seslendi Eren, aslında endişeliydi ama tamamen bizim endişelerimizi hafifletmeye ve ortamdaki korkuyu kırmaya çalışıyordu. Bu halde bile bana güç vermeye çalışıyorlardı.

Bulut ise odaklanmış halde Uraz'ı inceliyordu. Uraz birazdan tamamen çıplak kalacağı için Nisan ve ben onlara arkamızı döndük. Salonun büyük koltuğuna yaslandık ve arkamızdan gelecek iyi bir haberi beklemeye başladık.

"Ne olmuş olabilir?" dedim sessizce. "Başına ne gelmiş olabilir?"

"Yorgunluktan olmuş olabilir? Uykusuzluktan..." diye söze girdi Nisan, "Ya da yaralanmış olabilir? Bir yerini, bir yere çarpmış olabilir. Her ne olursa olsun iyi olacak Kumru, bunu biliyorum. İnan bana."

Bir gün buradan çıktığımızda bile tüm bu anları aklımdan hiçbir zaman çıkaramayacağımı biliyordum. Uraz'ı öylece yere yığılmış bir halde gördüğüm o ilk anı, korkudan yanına bile zar zor yaklaştığım o anları, Uraz için hep birlikte nasıl çabaladığımızı... Hiçbirini unutmayacaktım.

Ameliyathanenin kapısında hastasını bekleyen hasta yakınları gibi bekliyorduk resmen. Eren arada koşa koşa mutfak tarafına geliyor, Bulut'un rica ettiği şeyleri alıp dönüyordu. Nisan ile arkamıza yaslandığımız bu koltuk Uraz ile aramızda bir ameliyathane kapısı gibiydi, aklım tamamen oradaydı. Tek bir haber için, ne olduğunu ve ne olacağına dair tek bir cümle için birçok şeyi feda edebilirdim.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir beklemenin ardından Bulut'un Eren'e kurduğu cümleyle işlerinin bittiğini anladım.

"Üzerini ört, biraz dinlenmeye bırakalım."

Bu cümleyi duyduğum an arkamı dönüp ayağa kalkan Bulut ile göz göze geldim. Nisan da benimle birlikte dönüp Eren'in yanına doğru ilerlerken Bulut Uraz'ın durumunu anlatmaya başladı. O anlatırken bir yandan onu dinliyor bir yandan Uraz'ın yanına doğru ilerliyordum. Onu temizlemişler ve alnına, kollarına ıslak sargı bezleri yerleştirmişlerdi. Dudaklarını hafif aralamıştı ve oldukça bitkin görünüyordu.

"Hastanede değiliz, tam olarak ne oldu ne bitti anlayamam. Ciddi bir yarası yok, fazlasıyla ateşi var. Nabzı çok yüksek. Gözlemlediğim kadarıyla şiddetli de bir baş ağrısı var. Bana kalırsa bizden ayrıldıktan sonra yemeden içmeden, dinlenmeden buraya kadar yürümüş. Soğuk hava, yorgunluk ve beslenme yetersizliğinden ateşi çıkmış, nabzı yükselmiş, ağrıları da başlayınca bu hale gelmiş. Muhtemelen kötü hissedince biraz olsun dinlenmek için ağacın arkasına geçip duvara yaslanmış..."

Bulut Uraz'ın durumunu tahminleriyle açıklarken ona doğru eğilmiş, yanına oturmuştum. Bulut'u dinlerken Uraz'ı izliyordum. Koca bedeniyle gözlerimin önünde küçücük bir çocuk gibiydi. Saçları ıslanmış, sağa sola yapışmış, darmadağınıktı.

"Peki nasıl düzelecek?" diye sordu Nisan endişeyle.

"Birkaç ilaç verdik, kan şekeri yerine gelsin diye meyve suyu içirdik. İlaçlarla ateşi düşüp ağrıları geçince kendine gelecektir. Şimdi dinlensin."

"Ne zaman uyanır?" diye sordum merakla.

"Kim bilir..." dedi Bulut, "Ben gidip üzerimi değiştireyim. Her yerim çamur oldu."

"Ben de!"

"Ve hatta ben de!"

Eren ve Nisan da Bulut ile beraber giderken bir tek ben kalmıştım. Çamur içindeki kıyafetlerimle Uraz'ın başında oturmuş onu izliyordum. Üzerini kat kat çarşaflarla örtmüşlerdi. Sadece kolları dışarıdaydı. Elleri her zamanki gibi yara bere içindeydi. Yüzünü izleyen gözlerim yavaş yavaş kollarına ve ellerine kaydı. Elimi uzatıp eline dokundum, teni buz gibiydi. Parmaklarımı elinin üzerinde gezdirdiğim sırada Uraz'ın kıpırdandığını fark ettim.

"Uraz..." dedim sessizce. "Uyanıyor musun?"

Oysa ses gelmedi, ortamda sadece mumlardan gelen çıtırtı sesleri vardı. Uraz bir kâbusun içindeymiş gibi irkilirken elimi göğsüne koydum. Dokunuşumla sakinleştiğini hissettim. Yüzü terlemiş gibiydi, bu iyiye işaret olmalıydı. Uzanıp kuru bir bezle yanaklarını ve boynunu sildim.

"Kumru..." dedi sessizce, irkilerek yüzüne baktım.

"Uraz! Uyandın mı?" dedim heyecanla.

Oysa cevap vermedi. Uykusunda ismimi mi sayıklamıştı yani? Belki de rüyasında beni görüyordu. Kıpırdanan ellerinden biri sağ dizimin üzerindeki elimi buldu ve tuttu. Ben şaşkınlıkla eline bakarken yavaş yavaş gözlerini araladı.

"Uraz, iyi misin?" dedim heyecanla. "Sakin ol, merak etme bizimlesin! On beşinci evdeyiz!"

"Biliyorum..." dedi sessiz ve halsiz bir sesle, "Bazı konuşmalarınızı... hatırlıyorum..."

"Peki iyi misin?" dedim bir kez daha. "Çok korktum."

"Özür dilerim," dedi araladığı dudaklarından çıkan fısıltıyla, "seni... sizi bırakmak yanlış bir karardı. Yapabileceğimi sandım ama yapamadım." Zar zor konuşuyordu. Hâlâ kendinde değildi.

"Zorlama kendini, sen dinlendikten sonra konuşuruz," dedim çaresizce.

"Sana söz vermiştim..." dedi bir kez daha kendini konuşmaya zorlayarak, "Gitmeyeceğimi söylemiştim. Özür dilerim..."

"Bir önemi yok, hepimiz iyi olduktan sonra hiçbir şeyin bir önemi yok. Lütfen yorma kendini, kapat gözlerini. Kendinde bile değilsin," dedim ve ellerimden birini Uraz'ın gözlerine götürdüm. Gözleri hemen kapandı, o kadar yorgundu ki resmen tekrar uykuya dalmamak için çabalıyordu.

"Hep seni gördüm," dedi sayıklayarak, "uyuduğum her saniye..."

"Ne gördün?"

"Seni buradan çıkaramadığımı..."

"Bunlar sadece birer rüya Uraz. Buradan hep birlikte çıkacağız," dedim onu iyi hissettirmeye çalışarak. O ise sayıklamaya devam ediyordu.

"Herkesin çıktığını ama senin kapının ardında kaldığını... Tekrar, tekrar, tekrar, hep bunu gördüm. Hep bu lanet kâbusu gördüm," derken o kadar zorlanıyordu ki bir yandan öksürüyordu.

"Bunları bana tamamen iyi olduğunda anlat, olmaz mı?"

O sırada Uraz'ın boynundaki teri silmek için bez almak üzere doğruluyordum ki Uraz uykulu haliyle sıkıca elimi tuttu.

"Hiçbir yere gitme," dedi.

"Sadece bez alacağım," diye fısıldadım ama Uraz elimi bırakmamak konusunda ısrarcıydı.

Pes ettim, Uraz tekrar uykuya daldığında bile eli elimi hâlâ sıkıca tutuyordu. Bir an için bana anlattığı kâbusun, içimdeki tüm önsezilerle inanılmaz bir benzerlikte eşleştiğini hissettim. En başından beri içimden bir ses buradan çıkamayacağımı söyleyip duruyordu. Diğerleri bunu başarsa bile sanki buradan çıkamayacağımı hissediyordum. Giderek mezara benzeyen bu yer benim ebedi yuvam olacakmış gibi hissediyordum. Uraz'ın anlattıkları, rüyalarında gördükleri birer bilinçaltı korkusu

değil de önsezileri olabilir miydi? O da aynı şeyleri hissediyor olabilir miydi?

Korku sadece tutsaklık yaratırdı.

Korkuma yenilmeyecek ve en sonuna kadar gidecektim. O gün geldiğinde, herkesin tek tek buradan çıkıp gittiğini gördüğümde geri kalan her şey önemsiz olacaktı. Burada sonsuza kadar kalsam bile bu yukarıdaki dünyada kimsenin hayatında bir fark yaratmazdı, bundan adım gibi emindim. Oysa diğerlerinin varlığı birileri için önemliydi, en azından onlar hayata dönmeliydi. Ben ise elimden geleni yapacak, çabalayacak, hayat beni nereye sürükleyecekse bunu kabul edecektim. Özlenmediğimi, aranmadığımı, merak edilmediğimi bilmek beni içten içe öldürüyordu zaten. Fiziksel olarak ölmek çok da büyük bir değişiklik olmasa gerekti.

Yorgun gözlerim yavaş yavaş kapanırken Uraz'ın yanına kıvrıldım. Elimi ısrarla bırakmayışı buraya uzanmamın tek sebebi değildi. Kendime itiraf edemesem de o benim elimi bıraksa bile ben onu bırakıp gidemezdim zaten. O an zihnime kazıdığım anlardan biriydi.

On beşinci evin buz gibi salonunun tam ortasında, mumlar ve el fenerleriyle çevrili bir yer yatağının üzerinde Uraz ile yan yana uyuduğumu hiçbir zaman unutmayacaktım. Yaşayacak ne kadar zamanım kalmıştı bilmiyordum ama en azından son saniyesine kadar hatırlayacaktım.

On beşinci ev Uraz ile yan yana uyuduğum evdi.

On beşinci ev Uraz'ı kurtardığımız, hayata döndürdüğümüz evdi.

On beşinci ev tüm korkularımı açığa çıkaran evdi.

On beşinci ev kendime dair her sonu kabullendiğim evdi.

Ve tüm bunları hiçbir zaman unutmayacaktım, bir saniyeliğine bile.

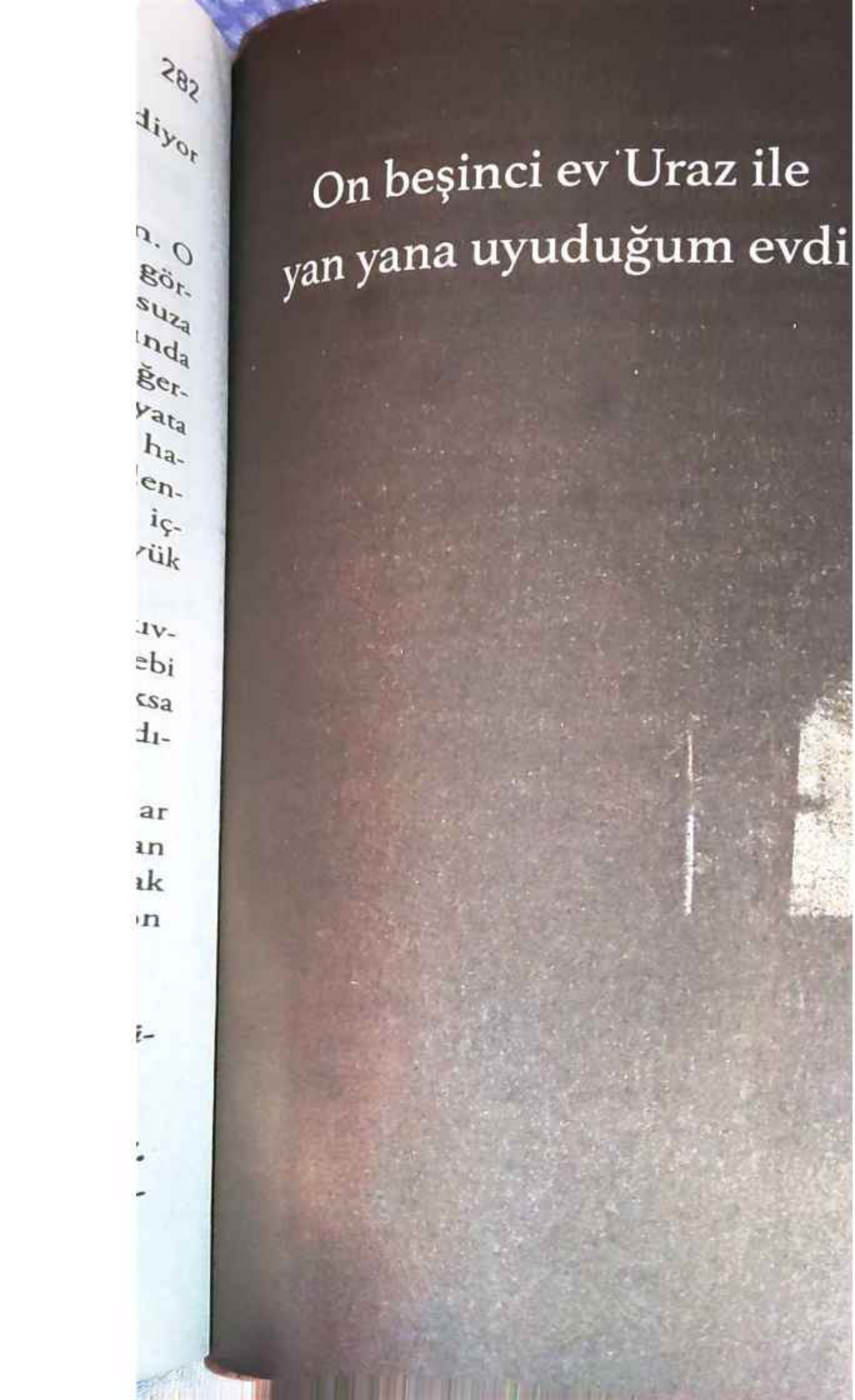
On beşinci ev Uraz ile
yan yana uyuduğum evdi

17. Bölüm

Çukurdaki Kız

"Eğer korkudan arınırsanız,
cehennemi yaşayan binlerce insanın arasında
*cenneti yaşayan olursunuz."**
(Don Miguel Ruiz)

(Yazarın Anlatımıyla)
(7 Ekim, 2007)

Yağmurlu bir kış günüydü. Küçük Kumru 7 Ekim tarihine girdiklerini fark ettiği andan beri heyecanlıydı. Binada duyduğu her kapı gürültüsü, merdivenlerde duyduğu her ayak sesi onu hareketlendiriyordu. Bugün onun doğum günüydü. Annesi ve babası evlerine çok yakın çalıştıkları için sık sık eve gidip geliyorlardı. Kumru altı yaşında olmasına rağmen anne ve babası için, bu evde tek kalmasına yetecek bir yaştı. Altı yaşında olduğu halde bütün bir günü evde tek başına geçirebiliyor ve bundan üzüntü bile duymuyordu. Yeri geldiğinde anne ve babasının gecikeceklerini anlayarak yatağına yatıyor ve akşam uykusuna bile kocaman bir evde tek başına dalabiliyordu Kumru.

Oysa bugün onun doğum günüydü. Bugün olmazdı. Bugün tek başına uyuyamazdı.

* Don Miguel Ruiz, *Dört Anlaşma*, çev., Nil Gün (İstanbul: Ötesi Yayıncılık, 1999).

Bütün gün heyecanla bekledi. Resim çizdi, kendisine hazırladığı yamuk yumuk sandviçlerden yedi. Doğum günü olduğu için o kadar heyecanlıydı ki sık sık yanakları kızarıyordu ve sık sık yüzünü yıkayarak bu kızarıklıktan kurtulmaya çalışıyordu. Saatler bir bir geçiyordu, televizyon kanalları bir bir değişiyor ve boyanan resim defteri sayfaları teker teker çevriliyordu. Güneş batmış, akşam olmuştu. Bir ara koltukta uyuyakalmıştı. Sonra duyduğu bir korna sesiyle gözlerini açtı. Ses dışarıdan geliyordu. Koşa koşa pencereye gitti, oysa bu öylesine geçip giden sıradan bir yabancının arabasının kornasıydı. Kumru hüzünle içeri döndü, başı televizyonun yanında duran masa saatine çevrildi.

"23.54," dedi kendi kendine, dudakları titriyordu.

Saat 23.54'tü. Doğum gününün bitmesine sadece altı dakika kalmıştı. Karanlık sokak bomboştu, bu gece onunla olan tek şey yağmur damlalarıydı. Biraz daha beklemeye karar verdi, belki annesi ve babası bir son dakika sürprizi yapacaktı, kim bilir?

Dakikaları izledi. Her geçen dakikada kalbi acıyordu. Gözleri dolu dolu son kez saate baktı.

"23.59," dedi kendi kendine. Sonra gözlerini kapattı ve beklemeye başladı. Bekledi, bekledi, bekledi. Gözlerini açtı.

"00.05"i gösteriyordu masa saati. Kumru'nun gözlerinden birer damla yaş aktı ama bunu umursamadı bile. Gururlu bir çocuk gibi kalktı, masada duran süt bardağını alıp mutfağa götürdü. Gözlerinde yaşlarla bardağı elinde yıkadı ve odasına doğru ilerledi. Üzerindeki mavi elbiseyi çıkarıp morlu beyazlı pijamalarını giydi. Bunları yaparken bile gözleri yaşlıydı. Yine de gururla yatağına girdi, uzandı ve yorganı üzerine çekti.

"Hoş geldin altı," dedi kendi kendine. Kumru artık altı yaşındaydı. **Yapayalnız ve altı.**

O gece bir şeyler fark eder gibi oldu ama konduramadı. Sonra uzun uzun düşündü, annesi ve babası onu sevmiyor ola-

bilir miydi? O düşünürken evin kapısı açıldı ve istemsizce bir kez daha heyecanlandı. Bir kez daha umutlandı Kumru. Belki geç kalmışlardı ama doğum gününü kutlarlardı. Aynen böyle düşünüyordu, ama öyle olmadı. Anne ve babası Kumru'nun yanına bile uğramadan doğrudan odalarına geçip tüm ışıkları kapattılar ve evi yine zifiri bir sessizlik esir aldı. Kumru'nun dudakları bir kez daha titremeye başladı, gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalışarak ellerini gözlerine bastırdı. Yorganı kafasını bile kapatacak kadar çok çekti ve gözlerini yorganın altındaki karanlığa açtı. Sonra hep böyle uyudu Kumru, yıllar boyunca hep o yorganın altında uyudu. Sanki bir enkaz altındaydı ve bu enkaz onun hayatıydı. Her sabah o yorganın altından çıkışı sanki bir enkazın altından çıkış provasıydı...

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Gözlerimi karşımdaki bir çift göze açtığımda başımdaki ağrının gözlerimi kıpırdatmamı bile zorlaştırdığının farkındaydım, oysa karşımdaki koyu gözler bana öyle güç verici bakıyordu ki kalbimin atışının hızlandığını hissettim. Uraz uyanmıştı, öylece uzanmış beni izliyordu. Hâlâ yan yanaydık, hâlâ beraber yatıyorduk. Nasıl oldu bilmiyordum fakat ona o kadar yaklaşmıştım ki sağ elim çıplak göğsünün üzerinde duruyordu. İrkilerek kendimi geri çektim. Yüzümün al al olduğuna emindim, Uraz'ın belli belirsiz güldüğünü fark ettim. Hâlâ halsizdi ama artık daha iyiydi. Böyle bakabiliyor olmasına minnettar olmalıydım, dün berbat bir haldeydi.

"Günaydın," dedi, sesi boğuk geliyordu, fazlasıyla üşütmüştü.

"Günaydın," diyerek aceleyle doğruldum. Yanına oturup ona baktım. "İyi misin? Daha iyi görünüyorsun, sadece sesin kötü gibi."

"Daha iyiyim," dedi kısaca, "dün için üzgünüm. Seni... sizi korkutmuş olmalıyım."

"Sorun değil. İyi olman yeterli bir özür şekli," diyerek ayağa kalktım.

Etrafımızdaki çoğu el fenerinin pili bitmişti, mumların tamamı sönmüştü. Geriye kalan birkaç el feneri bizi aydınlatan tek kaynaklardı. İçerisi düne göre daha soğuktu, yukarıda zorlu bir kış yaşanıyor olmalıydı.

"Acıktın mı?" diye sordum.

"Üşüdün mü?" dedi Uraz benim sorumla aynı anda.

"Biraz. Gidip üzerime bir şeyler daha giyeceğim... Sana da getireyim mi? Çıplaksın da..." diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak.

"Ben gider giyerim. Sen gidip bir an önce ısın. Beni düşünme," dedi Uraz yattığı yerden doğrulurken. O, çarşafın altında otururken ben arkamı döndüm ve koridora doğru yürümeye başladım.

"Mutfakta görüşürüz," diye seslendi arkamdan.

"Görüşürüz," diyerek odama girdim. Önce odamı içerideki el fenerleri ve mumlarla aydınlatabildiğim kadar aydınlattım. Sonra tuvalete girdim ve ısınmayan suya rağmen hızlı bir duş aldım. Kendime gelmeliydim, bir an önce kapıya ulaşmalıydık çünkü içinde bulunduğumuz durum giderek kötüleşiyordu.

Duştan çıktıktan sonra üzerime kat kat kıyafetler giyip saçlarımı olabildiğince kuruttuktan sonra çantamı da hazırlayıp odamdan çıktım. İçeriden diğerlerinin sesleri geliyordu. Hepsi çoktan mutfağa ulaşmış olmalıydı. Salona adım attığımda içeriyi yeni el fenerleri ve mumlarla tekrar aydınlattıklarını gördüm.

"Günaydın Kumruş!" dedi Nisan her zamanki enerjisini korumaya çalışarak, oysa gözlerinde o enerjiden eser yoktu. Eren ve Bulut ile mutfak tezgâhında bazı hazırlıklar yapıyorlardı.

"Günaydın, ne yapıyoruz?" diye sordum çantamı koltuğa bırakırken.

"Sürpriz!" dedi Eren, "Bir Eren Aymaz sürprizi, otur ve bekle."

Kaşlarımı çatarak gülümsedim, zaten olduğum yerden mutfak tezgâhını görmem çok da mümkün değildi, birbirimizi zor görüyorduk. Sözlerini dinleyip koltuğa oturdum ve beklemeye başladım. O sırada Uraz odasından çıkmış hazırlanmış bir halde salona doğru gelirken gözlerimi ona çevirdim. Her zamankinden iyi görünüyordu, dün yaşadıklarını ben yaşasam bir yıl komadan çıkamazdım.

"Günaydın," dedi çantasını yemek masasının sandalyelerinden birine bırakırken.

"Günaydın Uraz!" diye seslendi Nisan.

"Günaydın, iyi misin?" diye sordu Eren Nisan ile art arda.

"Günaydın," dedi Bulut sessizce.

"İyiyim, dün için teşekkür ederim..." dedi ve ekledi Uraz, "Hepinize."

Başımı ona doğru çevirdim ve gözlerini görmeye çalıştım. Uraz çantasını bıraktıktan sonra yanıma geldi ve koltuğun diğer köşesine oturdu. Mutfak tezgâhının biraz ilerisinde oturmuş diğerlerini izliyor ve sessizlik içinde bekliyorduk.

"Anlatsana," dedi Eren mutfak tezgâhından bize seslenerek, "dün neler oldu?"

Bu sorunun cevabını öğrenmek için kıvranıyordum ama bunu soran olmak istemiyordum. Her ne kadar onun için endişelensem de bana söz verip gittiği için ona hâlâ kızgındım.

"Sizden ayrıldıktan sonra olabildiğince hızlı olmaya çalıştım," diye söze girdi Uraz, "hiç dinlenmedim, hiç durmadım."

"Nasıl yani? Hiç mi?" diye sordu Nisan şaşkınlıkla.

"Hiç. Atıştırmalıklar dışında bir şey yemedim."

"Ama her evin duvarına yazı yazmışsın?" diye sordu Bulut merakla.

"Evlere uğrama sebebim beni merak edersiniz diye size iyi olduğumu bir şekilde anlatmaktı... Size mesaj bırakmak içindi," dediği sırada başını çevirip bana baktı. Bense ona değil, yere bakıyordum.

"Sonra ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Uykusuzluk, yorgunluk ve soğuk... Tek hatırladığım birkaç dakikalığına duvara yaslanmak ve oturmak istediğimdi. Gerisini biliyorsunuz zaten," diye devam etti Uraz ağır ağır. Derin bir nefes aldım. Kendini bu kadar yorması için aptal olması gerekirdi.

"Peki şimdiki planımız ne?" diye sordu Eren. "Ne yapacağımızı konuşmadık."

O sırada Eren, Bulut ve Nisan hâlâ mutfak tezgâhındaki hazırlıklarına devam ediyorlardı. Uraz kısa bir öksürükten sonra konuşmaya başladı.

"On beşinci evdeyiz," dedi, "hesabımıza göre kapı yirminci ya da yirmi birinci evden sonra karşımıza çıkacak. Bu durumda evlerin arasında on beşer kilometre olduğuna göre kapıya en iyi ihtimalle 75 en kötü ihtimalle 90 kilometrelik bir yolumuz kalmış oluyor."

"Bunu da tek seferde yürüyelim demezsin herhalde," dedi Bulut.

"Sizin için denedim," dedi Uraz gülümseyerek, "olmuyormuş."

Bu bir nevi *"Ben yapamadıysam siz hiç yapamazsınız,"* demek gibiydi. Haklıydı, kondisyonu hepimizden iyiydi, o yapamadıysa biz asla yapamazdık.

"İkiye böleceğiz," dedim.

"İki de çok," diye söze girdi Eren, "bu tek seferde otuz beş kilometreden fazla yol gitmek demek. Dışarısı yürünmez halde."

"İşte o yüzden ikiye böleceğiz," diye söze girdi Uraz, "eğer üçe bölersek üçüncü yolculuğa çıktığımızda dışarıda yürümemiz gerçekten imkânsız olabilir. İşi şansa bırakamayız."

"Haklılar," dedi Bulut, "buradan ne kadar geç çıkarsak her birimiz sağlığımızı o kadar kaybedeceğiz. Bu sabah uyandığımda burnumdan kan geldiğini fark ettim," deyince kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Ne? Kan mı?" diye sordu Nisan telaşla, "Neden?"

Bulut anlattığı sırada pürdikkat onu dinliyorduk.

"Bilmiyorum. Sebebi her şey olabilir. Fizyolojikten tutun psikolojiğe kadar her şey olabilir. Fakat en potansiyel sebep buranın havasıymış gibi görünüyor. İşte bu yüzden buradan en hızlı şekilde çıkmak zorundayız," derken başımı Uraz'a çevirdim. Bulut'a endişeyle bakıyordu. İkisinin arasındaki buzların erimeye başladığını hissedebiliyordum.

"Öyleyse planımız belli. On beşinci evdeyiz. Yola çıkıp on altıyı ve on yediyi geçip on sekizde dinleneceğiz. Daha sonra yola çıktığımızda ise on dokuzu ve yirmiyi geçeceğiz, bir sonraki duruşumuz umuyorum ki bahsettikleri kapıda olacak," dedi ve kendinden emin bir sesle ekledi Uraz, "yani burada son bir kez daha uyuyacağız. Sonra dışarıdayız."

Kurduğu cümleye o kadar inanmak istiyordum ki gözlerim dolu dolu pencerenin dışındaki karanlığı izliyordum.

"Yani eve gidiyoruz, öyle mi?" diye sordu Eren coşkuyla.

"Evi olanlar eve gidiyor, evet..." diye mırıldandım hüzünle.

Ardımda bir ev yoktu. Beni arayan, beni bulmak isteyen bir ailem olduğuna inanmıyordum. Yukarıda beni özleyen, yokluğumu fark eden birileri yoktu. Bana kollarını açacak ve beni sarıp sarmalayacak kimsem yoktu.

"Yukarıda yalnız olmayacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordu Uraz sessizce.

Cevap vermedim. Ağlamamak için ağzımı açmamaya kararlıydım.

"Ailemin evine dönmeyeceğimi biliyorsun, bizim de birlikte bir evimiz olur belki!" diye seslendi Nisan. "Maddi meseleleri

takma, bolca limitli kredi kartlarım var. Kimseye ihtiyacımız yok!"

"Kredi kartlarının borçlarını kim ödüyor peki?" diye sordu Eren.

"Babam..." diye yanıtladı Nisan kafası karışarak. Sessizce güldüm.

"Yani birilerine ihtiyacımız varmış," diye mırıldandım gülümseyerek.

Herkes sessizce gülerken gerçekler Nisan'ın kafasında ilk kez belirmiş olmalıydı ki düşünmeye başlamıştı. Kredi kartlarını kendi kendine ödenen sonsuz birer kaynak olarak görüyordu sanırım.

"İtiraf et, onları babanın ödediğini bile unutmuştun değil mi?" diye sordu Eren gülerek.

"Dalga geçmeyin ya," dedi Nisan, "ne bileyim ben, unutmuşum."

"Kim ödüyor sanıyordun? Kredi kartı perileri mi?" dedi Eren gülerek.

"Kızın üstüne gitmeyin, olur böyle şeyler," dedim gülümseyerek. "Eren, buradan çıkar çıkmaz hastaneye anneni ziyarete gidelim. Unutturma," diye devam ettim.

"Tabii ki, ilk işimiz o olacak!" dedi Eren varmak istediğim espriyi anlayarak.

Nisan, "Ne için? Annenin neyi var ki?" diye sorarken Eren cevap verdi.

"Sütlaç hastası ya. Bir ziyarete gideriz artık!"

Eren kahkahalarla gülerken onları sırıtarak izliyordum. Nisan dirseğiyle Eren'in koluna vurdu. Onlar kendi aralarında gülmeye devam ederken Uraz bir yandan gülüyor bir yandan öksürüyordu.

"Nesin sen?" diye sordu Nisan bozularak, "Mizah profesörü mü?"

Onlar kendi aralarında konuşmaya devam ederlerken Uraz öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına dayadı. Aramızdaki boy farkı sebebiyle otururken bile ancak bu şekilde benimle aynı hizada durabiliyordu.

"Birbirlerinden hoşlanıyorlar," diye mırıldandı Uraz sessizce.

"Kim?" diye sordum bir anlık dalgınlıkla. Uraz sessizce öksürdü ve cevapladı.

"Eren ve Nisan. Bakışları, gülüşleri... Sanki birbirleri için yaratılmış gibiler. Kader böyle bir şey galiba," dedi ve gözlerini gözlerime çevirerek devam etti en derin ses tonuyla, "yıllarca yaşa, aşk nedir bilme. Büyük bir kaza ile yeraltında mahsur kal ve aşkı bul. Ne garip..."

Gözleri gözlerime öyle derin bakıyordu ki bunu Eren ve Nisan için söylediğinden emin olamıyordum.

"Gerçekten aşk nedir bilmiyor musun Uraz?" diye sordum sessizce, yüzümde inanmamış bir ifadeyle. "Hiç mi âşık olmadın?"

Uraz gülümsedi.

"Çocukluk aşkımı saymazsak," dedi gözleri beklentiyle gözlerime bakarken. Bunu söyleme amacı neydi bilmiyordum ama söylediği şey onu kıskanmama sebep olmuştu. Belki de beklentisi tamamen buydu. Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım.

"Ne güzel," dedim, "belki de buradan çıkınca çocukluk aşkını bulur ve hayatına onunla devam edersin."

Uraz gülümsedi.

"Neydi şimdi bu?" diye sordu.

"Tavsiye."

"Ne zamandan beri aşk tavsiyeleri veriyorsun?"

"Şu andan beri. Madem hâlâ unutamadın, bence şansını denemelisin. Çocukluk aşkın sonuçta..." Sesim öfkeli mi çıkıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Altı yaşındaydım, Kumru. Sadece altı." Harika! Detay vermeye de başlamıştı.

"Anlatmak ister misin?" diye sordum. "Seve seve dinlerim." Uraz beklemediğim şekilde başını salladı.

"Çocukluk aşkımla hikâyemi dinlemek için bu kadar isteklisin madem... O zaman anlatayım."

"Anlat anlat," dedim, "seve seve dinlerim."

Gözlerim pek de seve seve dinleyecek gibi bakmıyordu. Uraz ise bu durumdan eğleniyor gibiydi. Başını bana doğru çevirip anlatmaya başladı.

"Onu sadece bir kez gördüm. Koyu kısa saçları vardı. Küçükçekmece Gölü'nün kenarındaydık. Abim balık tutarken ben uçurtma uçuruyordum. O ise birkaç akrabası ile pikniğe gelmiş olmalıydı."

Uraz bunları anlatırken kaşlarımı çattım. Küçükçekmece Gölü, piknik... Bu hikâye garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Dikkat ve şüpheyle Uraz'ı dinlemeye devam ettim.

"Şaka yapıyorum," dedi, "bu kadar yeterli. Sana çocukluk aşkımı anlatacak değilim." Birden elimi koluna dokundurdum.

"Neden anlatmayasın ki? Hayır, hayır. Anlat lütfen."

"Sen ciddi misin?" diye sordu, bu sefer o bozulmuş gibiydi.

"Evet, anlat lütfen," dedim ısrarla. Uraz bozularak önüne döndü ve konuşmaya devam etti.

"Bir ara ben uçurtmamı uçururken o da kendi kendine koşturuyordu. Yanındakiler kardeşleri olmalıydı, birkaç küçük çocuk. Belki arkadaşları, belki kuzenleri. Sonra bir ara onlardan uzaklaştı, ben onu izlerken piknik alanının içinde küçük bir çukura düştü. Endişeyle ona doğru koştum. Oysa oynadığı çocuklar da ailesi de onu fark etmemişti."

Uraz'ı dinlerken söyledikleri beni giderek daha büyük şoka sokuyordu. Onu ağzım açık bir halde dinliyordum.

"Çukura ulaştığımda minik elleriyle tırmanarak oradan çıkmaya çalışıyordu. Çok ufak tefekti, üzerinde mor bir elbise vardı ve elbisesi bile çamur içindeydi. Kayıp duruyordu. Çukurun başına geldiğimde ona ailesine haber vereceğimi söyledim. O ise bunu istemedi, kuzenlerinin onunla dalga geçeceğinden korktu. Bana 'Kendim çıkarım,' dedi ama bu mümkün değildi. Öyle inatçıydı ki çabalıyordu, ona yardımcı olmaya çalışsam da altı yaşındaydım, onu oradan çıkarmam imkânsızdı. Doğrulup abime seslendim. Abim sesimdeki endişeyi fark edip oltayı bile denize atıp koşarak yanımıza geldi. Sonra kızı oradan çıkardık. Onu bir daha hiç görmedim ama inatçılığı, cesareti, çamura bulanmış mor elbisesi ve kısacık koyu saçlarıyla o küçük kızı uzun yıllar boyunca hiç unutamadım."

"Peki..." dedim tereddütle, "Sana... giderken... bir şey dedi mi?"

Uraz başını salladı. O an aklına gelmiş gibi gülümsedi.

"Ben ona, 'Dikkatli ol Küçük Kız,' dedim, o da bana söylediğime misilleme yapar gibi son kez baktı ve..." derken Uraz'ın cümlesini ben tamamladım.

"Teşekkür ederim Büyük Çocuk," dedim sessizce.

Uraz bana kaşları çatılı ve şok içinde dönerken gözlerim çoktan dolmuştu. Böyle bir tesadüf bu dünyada mümkün olmaz sanırdım, tesadüflere inanmazdım. Oysa bu inanılması güç bir tesadüftü.

"Ne demek bu?" dedi Uraz şaşkınlıkla, "Sen bu cümleyi nereden biliyorsun?"

"Senin..." dedim tereddütle, "Senin çocukluk aşkın benim Uraz."

"Ne?" dedi Uraz bir kez daha şok içinde. Şaşkınlıkla gülümsedim.

"Böyle bir tesadüf yaşadığımıza inanamıyorum ama o çukurdaki kız, ailesinden yardım istememeye inat eden o küçük

kız benim. Küçükçekmece Gölü evime çok yakındı. Oraya hep teyzemler ve kuzenlerimle pikniğe giderdik."

"Çukurdaki kız sen miydin?" diye sordu Uraz bir kez daha aynı şaşkınlıkla, inanamıyordu.

"Bendim," dedim dolu gözlerle.

Uraz'ın gözleri üzerimde bir hazine bulmuşçasına hayretler içinde ve heyecanla dolaşırken ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Uraz'ın çocukluk aşkı bendim.

Bir kez gördüğü, yıllarca unutamadığı o küçük kız bendim. Demek ki Uraz'ın abisi Araz ile tanışmıştım, o çukurdan onlar sayesinde kurtulmuştum. Bu akıl almaz bir tesadüftü.

"İnanamıyorum..." dedi Uraz. Bir süre bu olayın şaşkınlığıyla sessiz kaldıktan sonra gülümsedi ve konuşmaya başladı.

"Seni çamura bulanmamış bir halde göremeyeceğim sanırım. Çocukluğunda bile seni gördüğüm tek yer, bir çukurun içi."

Ona gülümsediğim sırada Eren ve Nisan'ın ellerindeki tepsiyle bize doğru geldiklerini gördüm. Araya onların girmesiyle Uraz ile konuşmamız yarım kaldı. Biliyordum ki bu konuşmaya daha sonra devam edecektik. Eren ve Nisan'ın karanlıkta neyle geldiklerini seçmek zor olsa da ellerindeki tepside duran bardaklar *Starbucks*'ın karton bardaklarının aynısıydı.

"Bunlar da ne?" diye sordum merakla.

"Yol için sandviçler ve kahvelerimiz. Erenbucks sunar!"

Eren bize birer bardak uzattığı an bardakların üzerinde duran şekilleri onların çizdiğini ve her birine "ERENBUCKS" yazdıklarını gördüm. Ufak bir kahkaha attığımda bu durumun ortasında enerjilerini ve motivasyonlarını nasıl bu seviyede tuttuklarını merak ediyordum. Bu kimin aklına gelirdi ki?

"Gerçekten ERENBUCKS yazmış olmanıza inanamıyorum!" dedim ufak bir kahkahayla.

"Suyu nasıl ısıttınız?" diye sordu Uraz hayretle.

"İnanamayacaksınız ama mumla," diye açıkladı Nisan.

"Fondü gibi düşünün," diye ekledi Eren.

"Yolda yürürken biraz daha normal hissedelim diye, eski hayatlarımıza yaklaştığımızı anlayalım diye..." dedi Bulut.

"O zaman kahvemi çıkışa gidişimize kaldırıyorum," dedi Eren gülerek, "hazırsak yola çıkalım!"

Hep birlikte gülerek kahve bardaklarımızı kaldırdık ve her zamankinden daha umutlu bir şekilde evin kapısına yöneldik. Diğerleri önden giderken Uraz ve ben arkalarından ilerliyorduk.

"Bu kapıdan çıkmak o çukurdan çıkmak kadar kolay olacak mı dersin?" diye sordum kahvelerimizi yudumlarken.

"Kimsenin seni ellerinden tutup çekmesine bile gerek kalmayacak. O kapıdan kendin çıkacaksın **Küçük Kız**. İnan bana."

Gözlerim duygulanarak Uraz'a çevrildi. O an dün gibi aklımdaydı ve karşımdakinin o çocuk olduğuna inanamıyordum.

"Teşekkür ederim, **Büyük Çocuk**," dedim ona gülümseyerek.

Kendimi hatırlamakta hiç zorlanmıyordum. Kısacık saçlarım ve uçuşan elbiselerim, her zaman yaralı dizlerim ve kirli üst başımla ben hep aynı çocuktum. Hiç değişmeyen, her günü aynı olan, mutsuz bir hayat yaşayan mutlu bir çocuktum. Beni o çukurdan Araz Kayalar çıkarmıştı, Uraz'ın abisi. Küçük ellerim Uraz'ın abisinin ellerini tutarken onun ellerine bulaştırdığım çamur umurunda bile olmamıştı.

Yağmurluklarımız üzerimizde, şemsiyelerimiz ellerimizde ve sıra kapıya ulaşmamızdaydı.

Önümüzde geçilmesi gereken sadece beş ev vardı.

Sonrası kurtuluştu.

Biz savaşmak için geldik bu dünyaya,
başkalarının önüne sunulan her şeyi
savaşarak kazanmak zorunda kaldık.

18. Bölüm

Kırık Aynalar

(Yazarın Anlatımıyla)

Araz ve Murat birlikte kahvaltı yaptıktan sonra ellerindeki adresin onları götürdüğü kültür merkezine geri döndüler. Kültür merkezi hâlâ kapalıydı, gelip giden kimse yoktu. Birlikte merkezin büyük cam kapılarına asılmış ilanları ve etkinlik takvimlerini incelemeye başladılar. Hepsinin tarihi çoktan geçmişti. Bunlar sadece işe yaramaz ilanlardı.

"Ebeveynler için çocuklarını tanıma etkinliği... Şarap tadım günleri, ülkelere göre peynir tadımı, teknoloji ve inovasyon... Hepsinin tarihi geçmiş. Ne oldu bir anda bu merkeze ilgisi olan herkes mi yok oldu da burası böyle ölü bir binaya döndü," diye söylendi Araz kendi kendine.

"Çok uzun zamandır kapalı olamaz. İçeride yaşayan çiçekler var," dedi Murat parmağıyla lobiyi göstererek.

O sırada Araz rüzgâra rağmen ağzına tutuşturduğu sigarasını yakabilmek için olağanüstü bir mücadele veriyordu. Bir yandan öksürüyor, bir yandan sigara içmeye çalışıyordu. Eliyle rüzgâr arasına çektiği set sayesinde yakabildiği ateşle sigarasını yaktığında zehirli dumanı içine çekti ve bir kez daha öksürdü. Aklı sebepsiz yere Beste'ye gitti, bu halini görse ne kızardı ama! Ağzında sigarasıyla kısık gözlerle etkinlikleri incelerken dikkat

radarına giren bir detayla sigarasını eline aldı ve kâğıtlara yaklaştı.

"Şunlara bak," dedi Araz Murat'a, "koordinatör numaraları aynı. Seden Alaycı."

Murat tek tek numaraları kontrol ederken Araz çoktan sigarasını dudaklarının arasına tutuşturup cebinden çıkardığı telefon ekranına kâğıtlarda gördüğü telefon numarasını yazmıştı. Numarayı telefonuna 'Koordinatör Seden Alaycı' diye kaydeder kaydetmez tereddüt etmeden numarayı aradı ve telefonu kulağına götürdü.

"Arıyor musun?" diye sordu Murat. "Bunu iki gündür nasıl fark etmedim!" diye öfkelendi kendine. Araz başını salladı ve bir dolu dumanı havaya bıraktı.

"Sıkma canını, sonuçta fark ettik," dedi Araz. Bu sırada telefon defalarca çalmasına rağmen açılmadı ve meşgule döndü.

"Saat erken. Belki uyuyorlardır," dedi Murat kolundaki saate bakarak, saat sabahın 7'sini henüz geçmişti.

"Uyansınlar o zaman," diye yanıtladı Araz aynı numarayı bir kez daha arayarak. Telefon yine açılmadı ve Araz yine aradı. Yine açılmadı ve yine aradı.

"Böyle de bir inadım var işte... Yüz kere açılmasa, yüz kere ararım..." diye söylenirken bir yandan telefonu başı ve omzu arasında tutuyor bir yandan yeni sigarasını yakıyordu.

"Kadının başına da bir şey gelmiş olmasın? Ya da adamın. Cinsiyeti her neyse..." dedi Murat tereddütle, o sırada Araz'ın kulağındaki telefondan bir "Alo?" sesi duyuldu.

Araz içinde hissettiği ufak adrenalin kıpırdanmasıyla telefonu diğer eline geçirdi. Ahizeden gelen sesi Kumru'nun babası Murat da duymuş ve heyecanla Araz'a dönmüştü.

"Alo," dedi Araz, "kusura bakmayın, uyandırdım mı?" diye sordu kendince alaycı bir tavırla.

"Siz kimsiniz?" dedi kadın, sesi endişeli geliyordu. "Bu saatte beni neden on yedi kez aradınız?" Sesi artık öfkeliydi.

"Ben Araz Kayalar," diye tanıttı kendini, "Uraz'ın ağabeyi, isim tanıdık geldi mi?"

Telefon yüzüne kapanırken Araz kaşları çatılarak Murat'a döndü. Kadın Uraz'ın adını duyunca telefonu Araz'ın yüzüne kapatmıştı.

"Kapattı mı?" diye sordu Murat inanamayarak.

"Kapattı."

Araz bir kez daha aynı numarayı aradı ve telefonu hoparlöre aldı. Tam o an ahizeden gelen ses ikisini de huzursuz etti.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz..."

"Bir şeyler biliyor," dedi Araz, "ya beni engelledi ya da telefonunu kapattı. Bir şeyler biliyor olmak zorunda."

Öyle öfkeliydi ki elindeki sigaranın yanan küllerinin parmaklarını tütsülemesi bile umurunda değildi. Sigarayı yere atıp üzerine bastı ve yanan parmaklarının acısını umursamadan boğazını temizledi.

"Bir de ben arayayım," dedi Murat aynı numarayı yazarak. Sonuç ise aynıydı.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz..." diyordu ahizeden gelen ses.

"Kapatmış," diye mırıldandı Araz, "sıkıntı yok, mutlaka açık yakalarız," diye ekledi.

O sırada kaslarının ağrıdığını hissediyordu, öksürüğü giderek artarken ayakta durmasının bile mucize olduğuna emindi. Murat Sonat, Araz'a başıyla arabasını işaret etti.

"Seni evine bırakayım. Gün içinde tekrar konuşuruz. Numarayı aramayı deneriz. Haber beklediğimiz yerleri beklemeye devam edelim. Hava felaket, durumun da iyi değil. Gidip

dinlensen iyi olacak. Bir gelişme olursa haber veririm, merak etme kardeşim."

Araz istemeye istemeye başını salladı. Bu halde biraz daha ayakta kalmaya çalışırsa Uraz'ı aramaya devam edemeyeceğini biliyordu. Murat ile birlikte Murat'ın arabasına doğru ilerlediler. Murat, Araz'ı yakınındaki evine bıraktıktan sonra kültür merkezine geri döndü. Araz ise eve çıkar çıkmaz kendisini banyoya attı. Sıcak bir duş aldıktan sonra aynanın karşısında kendini izlerken gözlerindeki hüznü ve öfkeyi görebiliyordu. Kendisini anne ve babasına karşı mahcup hissediyordu. Uraz ona anne ve babasının emanetiydi.

"Nasıl bulamazsın lan kardeşini, nasıl lan nasıl?" Öfkesinin zirve yaptığı noktada yumruk yaptığı elini karşısındaki aynaya geçirince ayna orta yerinden çatlarken Araz'ın yumruğu ise kan içinde kalmıştı.

Bu ise onun umurunda bile değildi. Elini havluya sarıp üzerine eline ne geçtiyse giydikten sonra kendini hiçbir şey yemeden salondaki koltuğa attı. Uyumak değildi bu, yorgunluktan sızıp kalmaktı...

Gözlerini çalan telefonunun sesiyle açtığında salonun kapkaranlık olduğunu fark etti.

"Bu ne lan?" dedi havaya bakarak. "Akşam mı oldu?"

Argo konuşmaları, kibarlıktan binlerce kilometre uzak halleriyle Beste'nin ilgisini çekmesi inanılmazdı. Arayan Beste'ydi. Araz önce saate baktı, saat 20.36'yı gösteriyordu. Bu Beste'nin Araz'ı dördüncü arayışıydı. Araz kendisini Beste'ye karşı mahcup hissetti. Telefonu açtığında ters bir tepkiyle karşılaşacağını düşündü ve sesini temizleyerek telefonu açtı.

"Alo, Beste Hanım."

"Araz Bey, merhaba. İyi misiniz? Telefonu açmayınca başınıza bir şey geldi sandım." Beste'nin sesi öyle telaşlı

çıkıyordu ki Araz bir anlığına karşıdan gelen seste duyduğu duygunun telaş olup olmadığına inanamadı.

"İyiyim," dedi şaşkınlıkla, "uyuyordum. Kusura bakmayın."

"Sevindim," dedi Beste, "ben hastaneden çıktım. Trafikteyim, adresinizi alamadım ama hastanedeki bilgilerinizden oturduğunuz mahalleye kadar ulaştım. Kardeşiniz açık adres vermemiş. Buralarda bir yerde yemek yedikten sonra kontrol için size geçeceğim. Konum atmanızı bekliyorum. Laboratuvardan bir arkadaşım da benimle aynı zamanlarda adresinize gelecek."

Araz telefonunu kulağından uzaklaştırıp hoparlörü açtı, bir yandan Beste'yi dinlerken bir yandan mesaj sayfasına girdi ve konumunu gönderdi.

"Konumumu gönderdim, Beste Hanım."

"Hemen bakıyorum, ben de ona göre size yakın bir yerde yemek yiyeyim." Beste mesaja baktıktan sonra gözlerini kıstı ve telefona döndü.

"Size zaten yakınmışım," dedi hafif bir tebessümle, "alt caddenizdeyim. Yarım saate orada olurum." Sonra duraksadı ve tereddütle devam etti Beste. "Peki siz aç mısınız?"

Araz o sırada uykulu gözlerle karanlık salonun duvarına karşıdaki restorandan vuran lacivert ışık yansımalarına bakıyordu.

"Ben mi?" dedi öksürerek. "Evet ama şimdi kalkıp bir şeyler hazırlarım..."

Beste bir kez daha tereddütle konuşmaya başladı.

"Sesiniz çok halsiz geliyor. Alt caddedeyim, dediğim gibi. Yemek alıp gelebilirim. Birlikte yeriz. Yani... size de uyarsa..." Araz kadının cesareti ve ilgisi karşısında her geçen dakika daha da şaşırıyordu. Her şeyden önce Beste onun doktoruydu, belki de ilgilenmesinin tek sebebi buydu.

"Birlikte mi yeriz?" dedi tereddütle Araz.

"Tabii siz de isterseniz. Siz açsınız, ben açım..." diye lafı ağzında eveleyip geveledi Beste. Sonra kendisine kızdı, ne yapıyordu böyle? Adam onun hastasıydı.

"Kusura bakmayın Araz Bey," dedi bir anda, "fazla mı samimi göründüm? Niyetim o değildi. Sadece tek başınıza bu halde olmanız bir doktor olarak beni huzursuz etti. Yanlış anlamayın lütfen, siz sadece benim hastamsınız," dedi Beste trafikten kurtulup Araz'ın evinin bulunduğu caddeye girerken.

O sırada Araz karanlıkta başını salladı.

"Evet, hastanızım..." dedi.

Sonra bir anda kurduğu cümlenin argo dilinde bambaşka bir anlama gelebileceğini düşündü ve düzeltmeye çalıştı Araz.

"Hastanızım derken, o manada değil Beste Hanım. Resmi anlamda hastanızım yani," dedi apar topar ekleme yaparak.

Beste karşısındaki koca adamın en baştaki kaba hallerinden sıyrılmaya çalıştığını fark ederek gülümsedi. O sırada tam olarak Araz'ın evinin karşısındaydı, Araz'ın evine yansıyan lacivert ışıkların sahibi o restoranın önünde.

"Ben sizi anlıyorum Araz Bey, sorun yok. Şu an evinizin karşısındayım, Lotus Restoran'ın tam önünde."

Araz sebepsiz yere heyecanlandığını hissetti. Ayağa kalktı ve pencereye yaklaştı, tülün arkasından karşı kaldırımda duran kırmızı arabaya baktı. Tülü açmak yerine arkasında saklanmayı tercih etti.

"Öyleyse sizi bekliyorum," dedi Beste'ye, "yemek yer gelirsiniz."

Araz da Beste gibi yanlış anlaşılmak istemiyordu. Mesafe her zaman daha iyiydi, bu onun mottosuydu. Beste belli belirsiz başını salladı.

"Tamam o zaman, görüşürüz Araz Bey."

"Görüşürüz Beste Hanım..."

Araz telefonu kapattıktan sonra Beste'nin arabadan inip içeri girişini izledi. Üzerinde mavi kadife bir mont vardı. Topuklu ayakkabıları ve uzun siyah saçları, mavi gözleriyle bu semt için fazla dikkat çekiciydi. Beste salınarak içeri girerken Araz pencereden uzaklaştı ve tuvalete gitti. Elini yüzünü yıkayıp kendine çekidüzen verirken asılı durmaya devam eden kırık aynaya bakarak saçlarını düzeltti. Yerdeki kanlı havluyu aldı ve kirli sepetine attı. Elini banyo çekmecesinden çıkardığı sargı beziyle bozuk bir şekilde sardı ve salona geçti. Salonun ışıklarını açıp ortalığı biraz olsun topladıktan sonra ise yatak odasına ilerledi ve üzerine doğru düzgün bir şeyler giymek için dolabını açtı. Dolaptan lacivert bir kazak ve kot bir pantolon çıkardı.

"Sanki evde kazakla pantolonla oturuyorsun..." diye söylendi kendine, "Ayakkabı da giy bari," dedi gözlerini devirerek.

Tam dolabın kapaklarını kapatacaktı ki evin zilinin çaldığını duydu. Beste gelmiş olabilir miydi? Ya da cıvık arkadaşlarından birileri?

Yatak odasının ışıklarını kapatıp merakla kapıya doğru ilerledi. Her an tetikte olan birinden bekleneceği gibi önce kapının deliğinden baktı. Bu kapının deliğinde gördüğü en güzel görüntü olmalıydı. Gelen Beste'ydi.

Araz hayatında ilk defa heyecan hissediyordu. Aklı Uraz'ındaydı, kardeşindeydi ama kalbinin atmasına da engel olamıyordu işte. Kapıyı açtığında Beste'yi karşısında büyük kol çantası ve üzerindeki LOTUS RESTORAN yazılı kocaman bir paketle gördü. Beste mavi gözleriyle Araz'ın yüzüne gülümseyerek bakarken gözleri sanki hissetmiş gibi elindeki sargı bezine kayıvermişti.

"Araz Bey!" dedi korkuyla. "Elinize ne oldu?"

Beste bir anlığına kendini kaybedip ayakkabılarıyla içeri daldı ve elindeki paketle çantasını kapının hemen sağında yer

alan büyük yemek masasına bırakıp Araz'ın sargı beziyle sarılmış elini tuttu.

Araz'ın ise nutku tutulmuş gibiydi, Beste elini tutuyordu.

"Bir şey yok," dedi, "ufak bir şey..."

Beste Araz'ın elindeki sargı bezini açar açmaz şoka girdi. Elinin her yanı kesik içindeydi.

"Bu mu ufak bir şey?" diye sordu telaşla. "Ne oldu elinize!"

"Aynayı kırdım," diye açıkladı Araz.

"Aynayı mı kırdınız?" diye sordu Beste, işte o an kendisine bir kez daha karşısında duran adamla dünyalarının ne kadar farklı olduğunu hatırlattı.

"Oturun," dedi Beste, "elinize pansuman yapayım. Felaket görünüyor." Beste Araz'ı sandalyelerden birine oturtup çantasından çıkardığı birkaç malzemeyle Araz'ın hemen önüne çektiği sandalyeye oturdu.

"Abartmıyor musunuz Beste Hanım? Alt tarafı aynayı kırdım," dedi Araz.

"Abartan ben miyim sizce?" dedi Beste.

"Kardeşim kayıp, biliyorsunuz. Siz olsanız ne hissederdiniz? Benim ne hissettiğimi tahmin bile edemezsiniz."

Beste Araz'ın cümlesine acı içinde gülümsedi. "Emin olun, tahmin etmekten ötesini biliyorum bu his hakkında." Beste bir yandan Araz'a pansuman yaparken bir yandan kafasının içinde geçmişe dair binlerce görüntü izliyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu Araz merakla.

"Benim erkek kardeşim kayıp..." dedi Beste, "Sanırım sizin hastaneden çıkma ve kardeşinizi arama isteğinizi anlamamın sebebi buydu. Sizinle bu kadar ilgilenmemin sebebi de bu. Acınızı anlıyorum..."

Araz duydukları karşısında inanamayarak Beste'ye baktı. Karşısında durmuş, eline pansuman yapan bu güzel kadının hayatından böylesine bir hikâye çıkacağını hiç beklememişti.

"Kardeşiniz mi kayıp? Ne zamandır?" dedi çekinerek. Beste'nin cevabı ise daha büyük bir şoktu.

"On sekiz yıldır," dedi Beste gözlerini Araz'ın elinden çekmemeye çalışarak, dikkatini başka bir şeye vermezse ağlayacağına emindi.

"On sekiz yıldır mı? Nasıl... Yani nasıl..." Araz bir şeyler söylemek istiyor ama Beste'yi üzmekten çekiniyordu.

"İki yaşındaydı," dedi Beste, "ben ise sadece on yaşındaydım. Birlikte parktaydık, annem ve babam onu bana emanet etmişti," derken dudakları bile titriyordu.

"Anlatmak istemezseniz sizi anlarım."

"Yoo, sorun değil. Elbette üzüyor, elbette acı veriyor ama anlatabilirim. Çok uzun bir mesele de değil zaten, bir dakikalık bir gözden kayboluş ve on sekiz yıllık bir kayıp. Mesele bu. Onu bir daha bulamadık. Annem ve babam bana hiçbir zaman kızmadı ama ben hayatım boyunca kendimi suçladım. Benim yanımda kayboldu, benim gözetimimde..."

"On yaşındaymışsınız..." dedi Araz teselli etmeye çalışarak, Beste'nin acısı onun bile içini acıtmıştı, "İsmi neydi?" diye sordu merakla.

Beste dolu gözlerle başını kaldırıp Araz'a baktı. Sol gözü seğiriyordu ama yine de ağlamamakta direniyordu.

"Emir..." dedi. "İsmi Emir."

Sonra derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ve evin sessizliğini dinleyerek sakinleşmeye çalıştı. Gözlerini açtı ve kendisini hüzünle izleyen Araz'a gülümsemeye çalıştı.

"Pansumanınız bitti Araz Bey, izninizle lavabonuzu kullanabilir miyim? Nerede acaba?" dedi sağ gözünden akan yaşı silerken.

Araz ne yapacağını, ne konuşacağını bilemez bir halde eliyle koridoru gösterdi.

"Soldan ikinci kapı." Beste ayağa kalkarken Araz bir düzeltme yapma ihtiyacı hissetti.

"Size ne hissettiğimi tahmin bile edemeyeceğini söylediğim için özür dilerim. Böyle bir hikâyeniz olduğunu bilmiyordum..." Araz'ın başı önüne eğikti.

"Önemli değil," dedi Beste, **"hikâyelerimiz yüzlerimizden okunmuyor..."**

Beste Araz'ı salonda bırakıp lavaboya girer girmez söz konusu kırık aynayla karşılaştı. Kıpkırmızı gözlerini kırık aynanın farklı parçalarında gördüğünde elini ağzına götürdü ve sessizce ağladı. Kardeşi hep aklındaydı, bunca yıldır her an, her saniye aklındaydı.

Araz ise salonda oturmuş Beste için endişeleniyordu. Yemeğini dışarıda yemek yerine alıp buraya gelmiş olması, Araz'la birlikte yemek istemiş olması onu bu kadar mutlu etmişken diğer yandan Beste'nin hikâyesi tarafından sarsılmıştı. Acaba iyi miydi? Yoksa ağlıyor muydu? Araz tereddütle ayağa kalktı ve koridora doğru bir adım atıp olduğu yerde durdu. Ne yapacaktı ki? Kapıyı çalıp ne diyecekti?

Tam masaya dönüyordu ki telefonunun çaldığını duydu. Yönünü değiştirip pencerenin yanındaki koltuğa ilerledi. Telefonunu burada bırakmıştı, umutsuzca telefon ekranına baktığında kalbinin hızlandığını hissetti. Arayan bu sabah numarasını buldukları koordinatör Seden'di. Araz heyecanla telefonu açıp kulağına götürdü.

"Alo?" dedi Araz heyecanla.

"Hiçbir şey söylemeyin, ne için aradığınızı biliyorum..." dedi karşıdaki ses. "Bu gece saat tam 00.00'da merkezin arka sokağında görüşelim. Olanlarda hiçbir suçum yok, o yüzden lütfen polisi karıştırmayın. Sadece size yol göstermek istiyorum. Lütfen gizli kalsın. Şimdi kapatıyorum. Unutmayın, 00.00."

Telefon kapanırken Araz komadan uyandığından beri ilk kez böylesine umutlu hissediyordu. Sonunda ona yol gösterecek, ona bilgi verecek birine ulaşmıştı. Gözleri telefonunun saatine kaydı. Saat 21.02'ydi. Üç saat sonra belki de Uraz'ın yerini ve kardeşine ne olduğunu öğrenecekti.

Duvarın ardında kırık aynadan yansımasına bakan ve iki yaşındaki kardeşinin ona son gülümsemesini anımsayan Beste, duvarın diğer yanında ise kardeşine dair büyük bir iz bulmanın umudunu yaşayan Araz... Umutlar ve hüzünler hep aynı çatının altındaydı. **Bizi en iyi yansıtanlar ise hep kırık aynalardı.**

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Biz yine aynı yoldaydık. Zifiri karanlığın ve çamurun içinde... Bu yol on beşinci evden on sekizinci eve gidiş yolumuzdu. On sekizinci ev ise son dinlenme noktamız olacaktı. Bizi yavaşlatacak her şeyden vazgeçmiştik, durup dinlenmekten, yemekten ve içmekten, Uraz'ın evlerin duvarlarına bıraktığı notlardan bile... Sadece yürüyorduk, yorulmamak için konuşmadan ve üşümemek için hiç durmadan. Yola çıktığımızdan beri sadece yolun başında Eren'in hazırladığı sandviçleri yemiş ve kahve içmiştik.

Ara ara kapattığım gözlerim burnuma gelen kir ve çamur kokusuyla beni o güne götürüyordu. Uraz'ı gördüğüm ilk güne, Uraz'ın beni yıllarca 'çocukluk aşkı' olarak hatırlayacağı o güne... Eli elime o gün değmişti, beni ilk kez o gün kurtarmıştı. Gözleri yine böyle karanlıktı, oysa şimdikine göre çok daha umutlu bakıyordu. Abisi Araz ise o zamanlar Uraz'ın şimdiki haline öyle çok benziyordu ki aralarındaki benzerlik şaşırtıcı boyuttaydı. O günü hatırlamak, Uraz'ın beni yıllarca çocukluk aşkı olarak tabir ettiğini bilmek içimde bir kıvılcım yaratmıştı. Şimdi kendimi ona çok daha yakın hissediyordum. Sanki tüm bunlar kaderdi... Bu benim kaderimdi.

Polar kapüşonumu kulaklarımı tamamen saracak şekilde kapatmıştım, her birimiz böyleydik. İçerideki soğuk anlatılamayacak kadar keskindi. Sanki duvarın biraz ötesi denizdi, denizin dibiydi.

On altıncı ve on yedinci evleri geçip nihayet on sekizinci evi ilerimizde gördüğümüzde mutluluktan ağlayacak gibiydim. Kimse diğerlerini etkilememek için şikâyet etmese de o kadar yorulmuş ve o kadar üşümüştük ki saatlerdir yürüyor olmalıydık. Ayakta zor duruyordum. Üstelik daha önce hiç yaşamamama rağmen sanki birkaç saattir içimde bir kapalı alan fobisinin doğduğunu hissediyordum. Duvarlar üzerime geliyordu sanki. Nefes almakta zorlandığımı hissediyordum. Bunu belli etmek ise yapacağım son şeydi.

"On sekizinci ev göründü!" dedi Eren, halsiz bir sesle.

Çıkışa bu kadar yakın olduğumuzu bilmek içimde hiç durmadan kapıya kadar yürüme isteğine neden oluyordu. Bunu ise ne ben kaldırabilirdim ne diğerleri. Uraz bile yıkıldıysa hiçbirimiz devam edemezdik. Öksürerek boğazımı temizledim. Gözlerimi bile zar zor açıyordum.

"Şampiyonlar ligi ne oldu acaba ya?" diye söylendi Eren bir anda. "Durup dururken aklıma geldi. Bizimkiler kaçıncı sırada acaba?"

"Şu halde futbol düşünüyor olamazsın gerçekten, değil mi?" diye sordu Nisan.

"Bir Beşiktaşlı her an futbol düşünür," diye yanıtladı Eren. O sırada Nisan benim hemen yanımdan yürüyen Bulut ve Uraz'a döndü.

"Siz de mi öylesiniz?"

"Ben Galatasaraylıyım," diye yanıtladı Bulut.

Sonra ben bile merakla Uraz'a döndüm. Acaba futbolla ilgileniyor muydu, tuttuğu bir takım var mıydı, hangi takımı

tutuyordu? Peki benim Uraz'a dair merakım neden bu kadar artmıştı?

"Beşiktaşlıyım," dedi Uraz, "her an futbol düşünmeyen bir Beşiktaşlı..." dedi Eren'e gönderme yaparak.

Sonra Nisan söze girip Eren'in taklidini yaptı. "Bir Beşiktaşlı her an futbol düşünür!" dedi ve ufak bir kahkaha attı.

"Yoksa futbol hastası filan mısın Eren?" diye sordum. "Tedavisi olan bir şey mi, yoksa annen gibi tedavi görmen mi gerekecek? Belki Bulut yardımcı olabilir."

"Benim branşım o değil ya," dedi Bulut, "ben daha çok sütlü tatlı hastalıklarıyla mücadele filan..."

Nisan, Bulut ve ben gülüştüğümüz sırada Uraz tebessümle bizi dinliyor, Eren ise gayet bozulmuş görünüyordu. O sırada Eren yürümeye devam ederken ellerini sırt çantasına götürüp söze girdi.

"Aman, bırakalım da mizah profesörleri işlerini yapıp bitirip sussunlar. Oyalanın da canınız sıkılmasın diye konuşmanıza izin veriyorum inanın. Yerin altındayız, yapacak bir aktivite yok. Bari siz eğlenin. Uraz ve ben eğlenmiyoruz, esprileriniz bizim için fazla basit kalıyor."

O sırada hevesle Uraz'a baktım.

"Ben eğleniyorum," dedi Uraz.

"Tabii Kumru bakarken eğlenmiyorum diyemedin, değil mi? Ne hanımcısın ya!" dedi Eren ellerini pes eder gibi havaya kaldırarak.

Bizden sanki bir çiftmişiz gibi bahsetmesi beni utandırmıştı. Başımı öne eğip sessizce yürümeye devam ettim. Uraz da aynı sessizliğe büründü. Eren, Bulut ve Nisan önümüzden yürürken hâlâ şakalaşıyorlardı. Biz ise yine aramızdaki enerjinin heyecanıyla susup kalmıştık.

"Ben baktığım için mi öyle dedin?" diye sordum tereddütle.

"Belki de," dedi Uraz. Tek cevabı buydu.

Bu soğukta beni ısıtan tek şey ona duyduğum heyecandı. Hayatımın hiçbir anında kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim, hiç bu kadar gerçek bir heyecan yaşamamıştım. Sanki yaşımı ve yaşadığımı ilk kez hissediyordum, belki de ölüme bu kadar yakınken...

"Bir an yol hiç bitmeyecek sandım!" diye söylendi Nisan on sekizinci evin merdivenlerine ulaştığımızda.

"Basamakları bile zor çıkıyorum," dedim karşılık olarak.

O sırada merdivenleri yanımda çıkan Uraz'ın elinin dokunuşunu belli belirsiz belimde hissettim. Şaşkınlıkla ona baktığımda bana bakmıyordu bile.

"Bakma öyle. Yardımcı oluyorum," diye mırıldandı eli belimdeyken.

"Teşekkür ederim," dedim, "peki sen iyi misin? Tamamen iyileştin mi?"

"Merak etme, en kötü hastalığım bile en fazla bir günde geçer."

Eve girdiğimizde elini belimden çekti. Hepimiz kapıda durup üzerimizdeki yağmurlukları, şemsiyeleri ve botları evin girişinde bıraktık. Her biri çamur içindeydi.

"Ben hemen odama gidiyorum." Nisan resmen koştura koştura odasına giderken Eren mutfaktaydı. Bulut ise ilaç dolabının başındaydı, vitamin arıyordu.

Ben çamur bulaştığı için sırt çantamın içindekileri boşaltıp kapının önüne bırakırken Uraz evin pencerelerini kapatıyordu.

"Ben odamdayım. Bir süre dinlenmem lazım," dedim koridora doğru ilerlerken. Gözlerimi zar zor açık tutuyordum.

"Bir yeri ağrıyan varsa ilaç verebilirim," diye seslendi Bulut.

Konuşmalarını arkamda bırakıp odama doğru ilerledim. Odama girip açık olan pencereyi kapatmak için birkaç adım attığım sırada masada duran el aynasını fark ettim. Kenarları retro bir kesimle dizayn edilmiş oldukça şık bir aynaydı bu.

Aynayı elime aldım ve karanlıktaki yansımama baktım. Yansımam da karanlıktı ama ben o karanlıkta yansımamı görür gibi oldum. Uzun uzun o karanlığa baktım, ne de olsa diğerlerinin bana baktıklarında gördükleri de buydu. Sonra sandalyemi çektim, masama oturdum ve masamda duran mumlardan birini yaktım. Bu sefer kendime bir de mum ışığında baktım. Yorgun yüzüm, çökmüş gözaltlarım ve bakımsızlıktan ağlayan saçlarım umurumda değildi. Gözlerim sadece gözlerimdeydi. Mutlu muydum, üzgün müydüm, korkuyor muydum, cesur muydum, sadece gözlerime bakıyor ve duygularımı anlamaya çalışıyordum. Son zamanlarda kendime bu kadar uzaktım işte, içimi başka türlü göremiyordum.

Bir şansım olsaydı kalbime ayna tutabilmeyi çok isterdim.

"Kumru."

Uraz'ın kapımın önünden bana seslenmesiyle olduğum yerde sıçradım ve ayna elimden düştü, Uraz odamdan gelen tiz kırılma sesini duyunca kapıyı açtı.

"İyi misin?" dedi korkuyla elindeki el fenerini bana doğrultarak. "Ne kırıldı? Bir yerine bir şey oldu mu?"

"İyiyim, iyiyim. Ayna kırıldı."

Sonra başımı eğip mumun ve el fenerinin ışığında yerdeki kırık aynaya baktım, aynanın kırık parçalarında kendimi gördüm. O an bir farkındalık yaşadım. Kalbime ayna tutsaydım göreceğim yansıma bu olurdu, paramparça bir ben.

Uraz birkaç adım atıp yanıma geldi, sandalyemde oturan ve yerdeki ayna parçalarına bakan benim ve kırık ayna parçalarının yanında durdu, el feneri aynadaki yansımamı aydınlatıyordu, beni kırık aynadan izliyordu.

Ve artık kırık ayna ikimizi birden gösteriyordu. Kırık aynanın ayrılmış parçalarında birlikteydik. Birlikte ve paramparçaydık.

"Belki de böylesi daha doğrudur... Aynaların kırık olması..." diye mırıldandım sessizce.

"Paramparça mı hissediyorsun?" diye sordu Uraz.

"Darmadağınık hissediyorum," dedim.

"Toplarız," dedi.

Sesi öyle güven veriyordu ki yaslanıp ağlamak istediğim bir ağaç gibiydi. Eğildi ve yerdeki kırık parçaları avucunun içinde topladı.

"Bir yerini keseceksin," dedim.

O ise umursamadı, kırık parçaları el aynasının sağlam kısmında birleştirdi. Bir yapıştırıcımız yoktu ama artık tüm parçalar ayna bir daha havaya kaldırılmadığı sürece bu masanın üzerinde bir arada kalacaktı. Uraz aynayı masaya bıraktığında, ayna hâlâ bizi gösteriyordu.

"Hâlâ kırık," dedim hüzünle, "ne kadar uğraşırsan uğraş o artık kırık bir ayna. Yapıştırsan bile kırıldığı yerlerin izleri hep orada olacak."

"En azından paramparça değil."

Uraz'ın cevabıyla odanın içinde kısa bir sessizlik oldu. Bu odaya ne zaman gelsem kendimle baş başa kalıyor ve melankolik iç dünyama adım atıyordum. Gözlerim hep doluyor, içim hep acıyordu.

"Sen neden geldin?" diye sordum. "Yani kapımdaydın... Bana sesleniyordun..."

"Bir şey sormaya gelmiştim. Bir konuda ne düşündüğünü merak ettim..."

"Tabii, sor," dedim.

"Sorum şu anki konuşmamızla çok alakasız kalacak. Daha sonra sorsam daha iyi olur," diyerek burnunu çekti.

"Hayır, Uraz. Sor lütfen..."

Uraz sessiz bir nefes aldı ve birkaç saniyelik suskunluktan sonra kendince şu anla alakasız olan sorusunu soruverdi.

"Bir anda bir yarışmanın elemelerinde tanışmamız, kendimizi burada bulmamız, başımıza böyle bir kaza gelmesiyle burada mahsur kalmamız ve hikâyemizin aslında yıllar öncesine dayanıyor olması... Tüm bunlar sana ne düşündürdü? Sence bunlar sadece tesadüf mü?" diye sordu beklenti dolu bir sesle.

Peki beklentisi neydi? Bu soruyu ne için sormuş olabilirdi? Sesindeki bu tınıya sebep olan duygu neydi böyle?

"Ben..." diye söze başladığım sırada sözüm bir seslenişle kesildi.

"Uraz!" Eren'in içeriden gelen telaşlı sesi aramızdaki enerjiyi tuzla buz ederken ikimiz de telaşlanmıştık, Eren'in sesi şok içinde çıkıyordu.

"Eren?" Uraz arkasını dönüp odamdan çıkıp salona doğru ilerlerken peşinden gidiyordum.

"Bahçedeyiz!" Bulut'un sesi duyulduğu an Uraz ve ben birlikte merdivenlere yöneldik.

"Neler oluyor?" Arkamızdan koşturarak gelen Nisan'ın sorusunu yanıtsız bırakmaktan başka çarem yoktu. Neler olduğunu biz de bilmiyorduk.

Eren ve Bulut ellerinde el fenerleriyle evin on beş metre kadar ilerisinde durmuş yukarıyı izliyorlardı. Tam o an cebimden çıkardığım el fenerinin ışığını açıp önce onlara, sonra platformun tavanına tuttum.

"Uraz... Nisan..." dedim şaşkınlıkla, bir elim Uraz'ın diğer elim ise Nisan'ın kolunu tutarken. Olduğumuz yerde kalakalmıştık.

Eren ve Bulut'un birkaç adım ötesinde, baktıkları yerin tam altındaydık. Bu sefer bizi baştan aşağı ıslatan platforma sızan kirli su birikintileri değildi. Bizi yağmur ıslatıyordu. Tam şu an bizden ulaşmamızı imkânsız kılacak kadar yüksekte olan bir oyuğa bakıyorduk, **gökyüzüne.**

"Gökyüzü," dedim dolu gözlerle.

"Yağmur," dedi Nisan aynı halde.

Titreyen ellerimi kaldırıp avuçiçlerime düşen yağmur damlalarına baktığımda gökyüzünü görmeyeli ne kadar olduğunu bile hatırlamıyordum. Bu bir mucizeydi. Yıldızların altındaydık. Yağmurun altında ıslanıyorduk. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, belki de gördüğüm en yıldızlı geceydi bu.

"Sizce sesimizi duyurabilir miyiz?" diye sordu Eren, Uraz ve Bulut el fenerlerini yukarı kaldırmış oyuğa bakıyorlardı.

"Orada kimse var mı?" diye seslendi Uraz.

"Sesimizi duyan var mı?" diye devam etti Bulut.

Ben ise kendi içimde gökyüzünü görmenin mutluluğunu yaşıyordum. Geri kalan her şey bir anlığına dikkat radarımdan uçup gitmişti. Yağmuru hissetmek, yıldızları görmek, hepsi özlediğim hislerdi. Bana dans etmeyi hatırlatıyorlardı. Buradan çıkar çıkmaz yapacağım ilk şey kendimi sahneye atmak olacaktı.

"Yıldızlar çok net..." dedi Uraz. "Merkezden çok uzakta olmalıyız. Şehrin içinde olsaydık yıldızlar böyle parlak görünmezdi."

O sırada Eren söze girdi. "Buradan birilerine sesimizi duyurabileceğimi sanmıyorum. Ama olsun, gökyüzünü görmek bile yeter bize. Bu gece burada ilk kez mutlu uyuyacağım."

"Ve yarın buradan çıkacağız..." diye tamamladım Eren'in cümlesini.

Umut her yanımızı sarmıştı. Bu karanlık ve soğuk dünya öyle korkunç, öyle kasvetliydi ki her birimiz yukarıdaki mutsuz hayatlarımızı özler duruma gelmiştik.

Bir süre orada, o oyuğun altında durup öylece gökyüzünü izledik. Yağmurun altında ıslandık, çamurdan arındık, el fenerlerimizi kapatıp yıldızları izledik.

Zaman zaman durup dışarıya seslendik, bizi kimse duymadı. Bizi ne zaman duydular ki zaten? Doğduğum günden beri beni kimse duymadı, dinlemedi. Neler hissettiğimi kimse merak etmedi.

Belki yarım saat, belki bir saat. Herkes tek tek acıkıp ve üşüyüp içeri girerken geriye sadece Uraz ve ben kaldık.

"Yine en sona biz kaldık 889," dedi Uraz yüzüme bakarken.

Her yanımız sırılsıklamdı ve buna alışmıştık.

"Sanırım başkalarına öncelik vermeyi seviyoruz," dedim gülümseyerek.

"Belki de," dedi.

"Ya da baş başa kalmayı seviyoruz..." dedim kendimce espri yaptığımı düşünerek.

"Belki de," dedi Uraz yine, bu sefer sesi aklının bambaşka yerlere gittiğini özetler gibiydi, sanki heyecanlanmıştı.

"Özlemişim..." diyerek başımı oyuğa çevirdim. "Böyle ilham dolu hissetmeyi, yağmurun altında gökyüzünü izlemeyi, müzik dinleyip yağmurun altında dans etmeyi özlemişim. Sen de özlemiş misin?" Niyetim konuyu değiştirmekti.

Uraz birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıp gülümsedi.

"Özlemişim," dedi, "yağmurlu gecelerin bana hatırlattığı şeyler seninkilerden farklı tabii... Yağmur altındaki açık hava dövüş derslerim, siyasetçilerin korumalığını yaptığım yağmurlu geceler, abimle kaza yaptığımız o yağmurlu gece..."

Bir süre sessizce yağmuru izledik. Dünyanın en uyumlu ikilisi olacağımız kesindi. Bir şeyler söylemek istiyordum ama cümlelerimi toparlayamıyordum. Uraz da aynı durumda gibiydi, sanki kurmak istediği cümleler vardı ama başaramıyordu.

"İçeride..." diye söze girdim çekinerek, "konuşmamız yarım kaldı. Ne diyordun?"

"Doğru, içerideki konuşmamız..." dedi Uraz sanki bu konunun açılmasını bekliyormuş gibi. "Diyordum ki... Bir anda

bir yarışmanın elemelerinde tanışmamız, kendimizi burada bulmamız, başımıza böyle bir kaza gelmesi, seninle burada mahsur kalmamız ve aslında hikâyemizin yıllar öncesine, çocukluğumuza dayanıyor olması... Sence bunlar sadece tesadüf mü?" diye sordu bir kez daha.

Ve ben bir kez daha aynı heyecanla cevap vermeye çalıştım Uraz'a.

"Belki de kaderdir..."

Bu, Uraz'ın beklemediği kadar olumlu bir cevaptı. Şaşkınlıkla başını kaldırdı, yüzüme bakarken duyduğu cevaba inanamıyor gibiydi. Tam o sırada dışarıda gök gürledi, şimşek çaktı, tüm platform bir anlığına aydınlandı ve günler sonra ilk defa Uraz'ı her ayrıntısıyla gördüm. Sırılsıklam saçlarını, yara bere içindeki muhteşem yüzünü en net gördüğüm an, bu gecenin bize armağanıydı âdeta. Bizi aydınlatan gökyüzü onun gözlerini bana, benim gözlerimi ona en net şekilde gösterirken tekrar karanlığa teslim olduğumuz sırada Uraz'ın bana doğru bir adım attığını fark ettim.

Günlerden neydi bilmiyordum, tek bildiğim herhangi bir günün gecesinin, herhangi bir vaktinde olduğumuzdu. O an Uraz'a karşı tüm hislerimin zirve yaptığı andı. Sanki kader beni ona bağlıyordu.

Tam o an gökyüzü bir şimşek daha hediye etti bize. Ben onu bir kez daha gördüm, o da beni gördü. Gördüğüm şey heyecanlandırıcıydı, Uraz sadece birkaç santim ötemdeydi. İster istemez kapanan gözlerime rağmen onun bana yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Beni öpecek misin?" diye soruverdim bir anda.

Uraz'ın yüzüme çarpan sıcak ve tatlı nefesi bana onun ne kadar yakın olduğunu anlatır nitelikteydi.

"Belki de," dedi bana.

Kalbim durur gibi oldu, Uraz'ın dudakları dudaklarıma değerken bunun kader olduğunu biliyordum. Sanki Uraz'ın beni öpmesi o kapıya ulaşıp buradan kurtulmaktan bile daha güzeldi.

Dudaklarım Uraz'ın dudaklarının arasında öylece beklerken onun verdiği nefesi içime çekmekle meşguldüm. Elleri yavaş yavaş ıslak saçlarımın arasına girdi. Beni öyle tutkulu öptü ki bacaklarımın güçlerini kaybettiklerini hissettim.

Ellerim güçlü kollarında gezinirken onun kocaman bedeninin bana doğru eğilmiş halde dudaklarımı öpüyor olması içimi titretiyordu. Parmak uçları saçlarımın arasında gezinip saç diplerime değerken mest oluyordum. Uraz dudaklarını dudaklarımdan ayırıp alnını alnıma yasladığında nefes nefeseydi. Ben ise nefes alamıyordum, donup kalmış gibiydim.

"Bana kızdın mı?" diye sordu bir anda, elleri hâlâ saçlarımdaydı. Sesi titriyordu.

"Hayır..." dediğimde gözlerine bakamıyordum.

Uraz'ın alnı hâlâ alnımda, elleri hâlâ ıslak saçlarımın arasındaydı.

"Yarın buradan çıkacağız Kumru. Kapıya ulaşacak ve buradan çıkıp gideceğiz. Oysa burayı hiçbirimiz hayatımız boyunca unutamayacağız. Burasıyla ilgili her ayrıntı, her detay hayatımız boyunca aklımızda olacak. Seni burada öpmek istedim çünkü seni öpüşüm hayatın boyunca aklında olsun istedim. Seni burada on sekizinci evin önünde öptüm. Bir gün olur da burayı hatırlarsan, on sekizinci evi ve gökyüzünü günler sonra ilk kez gördüğümüz o geceyi, 'Uraz beni burada öptü' de kendi kendine. Bu hep aklında olsun, her saniye."

"Unutmam mümkün mü?" diye sordum ona titreyen sesimle.

Bir süre orada aynı şekilde durduk, alnım alnındaydı, nefeslerimiz birbirine karışarak düzene girdi, ben onun, o benim nefesimi alarak sakinleştik.

"Artık yağmurlu geceler bana dövüş derslerini, korumalık yaptığım saatleri, kaza anımı anımsatmayacak. Aklıma gelen tek şey bu gece olacak Kumru, bu gece seni burada öpüşüm her saniye aklımda olacak..."

Sonra durdu ve cümlesini benim cümlemle tamamladı.

"Unutmam mümkün mü?"

Ona dolu gözlerimle gülümsedim. O kadar ıslanmıştık ki yağmurla bütünleşmiş gibiydik.

"Yarın buradan çıkıyoruz," dedim ona hayatım boyunca konuştuğum en duygusal sesimle, "yeni bir hayat bizi bekliyor." Uraz başını salladı ve saçlarımdan kaydırdığı elleriyle yanaklarımı tuttu.

"Kapıda görüşmek üzere Küçük Kız," dedi yanaklarımı tutarak yüzümü kendisine çevirerek.

"Kapıda görüşmek üzere Büyük Çocuk," dedim ona gülümseyerek.

Hayatımın en güzel gecesiydi bu. Burada, onunla birlikte gökyüzünü izlemiştik, yağmurda ıslanmış ve gök tarafından aydınlatılmıştık. Uraz beni burada öpmüştü, on sekizinci evin önünde. Yan yana odalarda uyuyacağımız son geceydi bu. Üzerimi değiştirmek için odama ulaşır ulaşmaz çalışma masasının üzerindeki defterden bir sayfa kopardım.

Kâğıdın üstüne aynen şöyle yazdım:

Tarih: Kurtuluştan Bir Gece Önce

Yer: On Sekizinci Ev

Ve sonra buraya girmeden önce hiç aksatmadan her gün yaptığım gibi bir başkasının ağzından bugün nasıl hissettiğimi yazdım.

Kumru bugün mutlu. Her zamankinden çok.

Kâğıdı katladım ve yarın giyeceğim pantolonumun cebine sıkıştırdım. Çıkıp salona geçecek ve diğerleriyle bir şeyler

atıştıracaktım ama önce sandalyemde oturup bir süre dışarıdaki zifiri karanlığı izledim, bu sessizliği hatırlamaya ihtiyacım vardı. Bu gece, buradaki son gecemizdi. Bu gece, burada son kez kesintili, huzursuz uyuyacaktım. Bir sonraki uykum ise derin, upuzun bir uyku olacaktı...

Upuzun.

"Darmadağınık hissediyorum," dedim.

"Toplarız," dedi.

19. Bölüm

Çığlıklar ve Hayaller

(Bölüm Şarkısı: Faye – Screams and Dreams)

(Yazarın Anlatımıyla)

Araz Kayalar, koordinatör Seden Alaycı'dan, tam 00.00'da merkezin arka sokağında buluşma daveti aldığından beri geçen süre sadece yarım saatti. Bu yarım saatte Beste ile sessizce yemek yemişlerdi. Aklı bu gece yapacağı görüşmede, gözleri ise Beste'nin mavi gözlerindeydi.

Beste'nin çalan telefonu aralarındaki sessizliği bozdu. Beste yemek masasında duran telefonunu alıp ekrana baktı.

"Laborant arkadaşım arıyor..." diyerek telefonunu açtı, "Alo, evet Zafer. Hastanın adresindeyim ben. Tamam, bekliyoruz."

Beste telefonunu kapatırken Araz Beste'nin kendisinden 'hasta' diye bahsetmesine alınmıştı. Öylesine bir hasta mıydı yani?

"Birkaç dakika içinde burada olacakmış," diyerek ayağa kalktı Beste, "şey... bunları kaldırsak... tabii doyduysanız..." dedi ve önündeki yemek kutularını getirdiği poşete koymak için katladı.

"Tabii, çoktan doydum," diyerek ayağa kalktı ve kendi yemek paketlerini de poşete doldurdu Araz. Beste bir açıklama yapma ihtiyacı hissederek Araz'a döndü.

"Bu etik değil..." dedi tereddütle. "Yani siz benim hastamsınız. O sebeple bir iş arkadaşımın burada sizinle yemek yediğimi görmesini istemem..."

Araz kendini tutamayıp Beste'ye döndü.

"Öyleyse neden benimle yemek yediniz?" diye sordu.

Beste beklemediği bu soru karşısında kaşlarını çattı. Adam haklıydı, niye gelip burada onunla yemek yemişti ki?

"Kusura bakmayın," diye ekledi Araz, "hesap sorar gibi oldum. Niyetim o değildi. Etiklere bu kadar bağlıysanız onları benim için neden çiğnediğinizi merak ettim yalnızca."

Araz yemek poşetini alıp mutfağa doğru ilerledi.

"Çöpe atıp geliyorum," diye ekledi.

Beste başını sallayarak koltuğa geçti ve muayene çantasını açtı. Araz çöpleri atarken Beste ona verebileceği cevapları düşünüyordu. Beste muayene çantasından birkaç şey çıkarırken Araz geri döndü.

"Aslına bakarsanız size karşı dürüst olacağım Araz Bey," dedi Beste, "sorunuzun cevabını bilmiyorum. Sizinle neden yemek yediğimi bilmiyorum. Bu yeterli bir cevap mı?"

Araz Beste'nin oturduğu koltuğun hemen karşısındaki duvarın önünde durmuştu. Onu dinledi ve sebepsizce gülümsedi.

"Yeterli," dedi.

"Şimdi kazağınızı çıkartır mısınız?" diye sordu Beste bir anda.

"Ne?" Araz anlık bir şok yaşarken Beste durumu hemen toparladı.

"Muayene için," diye ekledi.

Araz bir anlığına kendine kızdı, kadın başka ne için kazağını çıkar diyecekti ki?

"Tabii, tabii. Kusura bakmayın. Bir an anlayamadım," diyerek kazağını çıkardı Araz.

Beste gözlerini önündeki raporlara dikmişti. Araz Beste'nin hemen yanına oturdu ve ona arkasını döndü. Beste gözlerini, Araz'ın sırtına çevirdi.

"İzleriniz iyiye gidiyor..." dedi parmaklarını Araz'ın sırtındaki yara izlerinde gezdirirken.

Araz gözlerini kapattı. Bu dokunuştan etkilenmemeliydi ama elinde değildi.

"Şimdi ciğerlerinizi dinleyeceğim..."

Beste elindeki stetoskobu kulaklarına taktıktan sonra ucunu Araz'ın sırtına dokundurdu, bastırdı ve Araz'ın nefesini dinlemeye başladı.

"Derin bir nefes alın..."

"Şimdi bırakın..."

"Derin bir nefes daha..."

"Yavaş yavaş bırakın..."

Araz gözlerini kapatmış nefes alıp verirken solunumun göğüs kafesinde yarattığı hafif ağrıyı hissedebiliyordu. Beste önündeki raporlara birkaç not yazdıktan sonra Araz'a döndü.

"Buraya sırtüstü uzanır mısınız?" dedi oturduğu yerden kalkarken.

"Tabii," dedi Araz ve koltuğa sırtüstü uzanıp bir kez daha gözlerini kapattı.

"Şimdi kalbinizi dinleyeceğim. Normal akışınızda nefes almaya devam edebilirsiniz."

Beste stetoskop ile Araz'ın kalbini dinlerken gözleri Araz'ın göğsündeki yara izlerindeydi. Parmaklarını izlere değdirdiğinde Araz'ın kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Bu durum karşısında ne düşüneceğini bilemiyordu. Bir dokunuşuyla Araz'ın kalbini mi hızlandırmıştı?

"Buradaki yaralarınız biraz daha problemli görünüyor. Size verdiğim kremi kullandınız mı?"

"Henüz kullanmaya fırsat bulamadım," diye açıkladı Araz. Beste derin bir nefes aldı. Masaya dönüp raporlarına birkaç cümle daha yazdı.

"Giyinebilirsiniz Araz Bey," diye mırıldandı Araz'ın muayene raporunu doldurmaya devam ettiği sırada.

"Size yeni bir reçete yazıyorum. Lütfen hiçbirini ihmal etmeyin. Arkadaşım geldiğinde..." derken Beste'nin sözü çalan zilin sesiyle kesildi. "Ah, galiba geldi!"

Araz üzerine geçirdiği kazağını düzeltirken kapıya doğru ilerledi. O sırada gözleri gayri ihtiyari kolundaki saate kaydı. Saat 22.15'ti. Buluşmaya 1 saat 45 dakika kalmıştı. Kapıyı açıp kenara çekildi.

"Buyurun," dedi kendisiyle yaşıt olduğunu tahmin ettiği siyah saçlı, orta boylu adama.

"Araz Bey, değil mi? Beste Hanım hâlâ burada mı?"

"Her ikisine de evet," dedi Araz. O sırada içeriden çantasını toplayan Beste'nin sesi duyuldu.

"Buradayım Zafer, hastamız Araz Bey."

Zafer içeri girerken, hem Araz'la hem de Beste'yle konuşuyordu.

"Tekrar geçmiş olsun, ben Zafer Kalyon. Tahliller için örneklerinizi ben alacağım. Selam Beste! Muayene nasıl geçti, her şey yolunda mı?"

Araz adamdan pek hoşlanmamıştı. Rahatsız edici bakışlarını adamın üzerine dikmiş izliyordu.

"Bir sorun yok gibi. Hastamızın ilaçlarını daha düzgün kullanması lazım, öyle olursa her şey yoluna girecek," dedi Beste Araz'a atıfta bulunarak.

Zafer, yemek masasının sandalyesine koyduğu çantasından ihtiyacı olan her şeyi çıkarırken Beste toparlanıyordu.

"Merak etmeyin Beste Hanım, daha dikkatli olurum," dedi Araz Beste'nin toparlanmasını izlerken. "Siz gidiyor musunuz?"

Beste "Hayır," der gibi başını sallayarak gülümsedi.

"Zafer ile birlikte çıkacağız. Bir hastayı daha ziyaret edeceğiz," dedi.

Beste'nin cümlesi nedense Araz'ın canını sıkmıştı. Başka bir hastayı daha mı ziyaret edeceklerdi? Hem de bu adamla... Aralarında iş ilişkisi dışında hiçbir şey olmadığı belliydi. Acaba araları iyi miydi? İleride aralarında bir şey olur muydu?

"Siz şöyle gelin Araz Bey, bu sandalyeye oturabilir misiniz?" Zafer tüm hazırlıklarını yaptıktan sonra hem Araz hem de kendisi için birer sandalye çekti.

Araz sesini bile çıkarmadan Zafer'in onun için çektiği sandalyeye oturdu ve sol kolunu açtı. Gözleri ise evin penceresindeydi. Zafer Araz'ın damar yolunu kolayca bulup kan örneklerini sırayla alırken Beste ile kendi aralarında birazdan ziyaret edecekleri diğer hasta hakkında konuşuyorlardı. Araz ise ister istemez konuşmalarını tahlil etmekle meşguldü. Samimiler miydi, araları nasıldı, bunları anlamaya çalışıp duruyordu. Konuşmaları ise oldukça mesafeli ve saygılıydı.

"Tahlil sonuçlarınızın bir kısmı yarın sabah çıkmış olur Araz Bey. Tamamının sonuçlanması 48 saati bulur," dedi Zafer örnekleri dikkatle çantasına yerleştirirken.

"Ben sonuçlarınızı inceleyip size haber vereceğim Araz Bey," diye söze girdi Beste çantasını omzuna yerleştirirken. "Bir şikâyetiniz, acil bir durumunuz olursa beni her zaman arayabilirsiniz. Bu gece ilaçlarınızı ve merhemlerinizi ihmal etmeyin lütfen. İyice dinlenen. Yarın tekrar konuşuruz. Tekrar geçmiş olsun, iyi akşamlar."

Beste ve Zafer kapıya ilerlerken Araz da onları yolcu etmek için peşlerinden gidiyordu.

"Tamamdır Beste Hanım, bir sıkıntım olursa size haber veririm. Teşekkür ederim. Gideceğiniz yer... nerede?" diye soruverdi bir anda. "Sizi bırakayım isterseniz."

Zafer anlık bir gafletle, şaşkın bir ifadeyle Beste'ye baktı.

"Arabamla gelmiştim," dedi Beste gülümseyerek, "yine de teşekkür ederiz."

Araz çaresiz bir kabullenişle başını salladı. Beste'nin arabasıyla geldiğini biliyordu, yine de bilinçsizce hareket ediyor gibiydi, bu ne aptal bir teklifti böyle. İçinden kendine kızıyordu.

"İyi akşamlar Araz Bey." Araz, Zafer'in cümlesine sadece başını sallayarak tepki verirken Beste ve Zafer evden çıkıp koridorda ilerlediler.

Araz kapıyı kapatıp olduğu yerde kendi kendine söylenmeye başladı.

"Arabayla geldiğini biliyorsun. Arabayla geldiğini bildiğini o da biliyor. Sizi bırakayım diyorsun. Allah akıl fikir versin sana, ne diyeyim," dedi kendi kendine.

Kendine çok kızmıştı. İçindeki hislere alışık değildi, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Bunları aklından atmaya çalışarak Uraz'ın odasına girdi. Bir süreliğine Uraz'ın yatağına uzandığında gözleri elindeki telefonundaydı. Dakikalar bir bir geçerken Uraz'ın yatağında uzanmış 'Seden Alaycı' ismini araşturıyordu. O sırada telefonuna mesaj geldi. Yazan kişi Murat Sonat'tı. Kayıp kızın babası, Kumru'nun.

"Araz merhaba, bir haber var mı?"

Araz hemen cevap yazdı.

~~***"Saat 00.00'da merkezin..."***~~

Sonra mesajı sildi. Yanında onu da götürürse tüm plan iptal olabilirdi. Birkaç saniyelik tereddüdün sonunda yeni bir mesaj yazmaya başladı.

"Maalesef. Bende bir haber yok. Sizde var mı?"

Anında cevap geldi.

"Bende de bir gelişme yok. Lütfen bir gelişme olursa bana hemen haber ver Araz. Kumru'nun annesi de ben de çok endişeliyiz."

Araz mesajı okuduktan sonra derin bir iç çekti ve telefonunun ekranını kapatıp yanına bıraktı. Evde durmaya daha fazla dayanamayacaktı. Biraz yürümek ona iyi gelecekti. Uraz'ın yatağından kalktı, bilgisayar masasının üzerine son bir kez göz attı. Ellerini Uraz'ın masasında gezdirdi. Kardeşinin dokunduğu yerlere dokundu.

"Neredesin be oğlum?" dedi kendi kendine, bu evde tek başına kaldığı an yaşadığı her şeyi çok daha net hatırlıyor ve öfke krizi geçirecek noktaya geliyordu.

Kendi ceketini giymek yerine Uraz'ın ince baharlık montlarından birini giydi. Evden çıkarken yanına sadece cüzdanını, sigarasını, Zippo'sunu ve telefonunu aldı. Aşağı iner inmez bir sigara yaktı. Başparmağı ve işaretparmağı arasında tuttuğu sigarasını içine çekerken sokağın ortasında durup birkaç dakikalığına oturdukları binaya baktı. Burada geçen her anları, bir bir gözlerinin önünden geçti. Sonra sigarasını yere atıp üzerine bastı ve elleri cebinde yola çıktı.

Saat 23.05'ti.

Gerçekleri öğrenmesine yalnızca elli beş dakika kalmıştı.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

"Hazır mısınız Enkaz Altındakiler? Bugün kapıya gidiyoruz!"

On sekizinci evin merdivenlerini Eren'in sesiyle inerken belki de hayatımın en tedirgin gününü yaşıyordum. Sabah uyanıp hep birlikte hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra hazırlanıp yola çıktık.

On sekizinci evden on dokuzuncu eve yürüyecek, dinlenmek yerine orayı pas geçecektik. Hesaplamalarımıza göre

toplamda yirmi ya da yirmi bir ev vardı. Sonra kapıya ulaşacaktık. Kapıya ulaşana kadar durmak, dinlenmek yoktu.

İçerisi giderek soğuyordu. Yüzlerimizi sadece gözlerimiz açık kalacak şekilde kapatmak zorunda kalmıştık. Konuşmak bizi daha da yoracağı ve nefes nefese bırakacağı için konuşmamakta kararlıydık. Ellerimizde el fenerlerimiz, çamura bata çıka ilerlediğimiz son yolculuğumuzdaydık. Kapıya ulaşmadan durmak yoktu.

Ara ara başımı kaldırıp yanımda yürüyen Uraz'ın gözlerine bakıyordum. Ona baktığımı fark edip bana dönüyordu ve el fenerinin ışığında zar zor gördüğüm gözleri benim için kısılıyordu. Bana gözlerini kısarak bir şeyler diyor, güven veriyordu sanki.

"On dokuzuncu ev göründü!" dedi Eren konuşmama kuralımızı bozarak. "Özür dilerim, söylemeden duramadım."

Sessizce güldüm.

On dokuzuncu evi geçtikten sonra kalbimin hızlandığını hissetmeye başlamıştım. Yirminci ev göreceğimiz son ev miydi bunu bilmiyorduk. Eğer yirminci ev son ev ise ondan sonra göreceğimiz şey günlerdir hayal ettiğimiz o kapı olacaktı.

On dokuzuncu evi geçtikten sonraki yol boyunca elim hep kalbimdeydi. Soğuktan mı yoksa korkudan mı titriyordum bilmiyorum. Zangır zangır titremek deyimini hayatımda ilk defa yaşıyordum. Gün yüzü görmek, toprağın üzerinde olmak istiyordum. Yol boyunca yukarı çıktığım an yapacağım ilk şeyin ne olduğunu düşündüm. Ayakkabılarımı çıkarıp bu lanet çamurdan kurtulduktan sonra toprağa basmak istiyordum. Gökyüzünü izlemek, uçan kuşlara gülümsemek, dans etmek istiyordum...

İçerinin keskin soğuğu gözlerimi ağrıtırken bir süreliğine gözlerimi kapattım, açıkken de pek bir şey görmüyordum zaten... Bir süreliğine gözlerim yarı açık yarı kapalı ilerledim.

İçerinin havası başımı döndürmeye başlamıştı. Buna bilimsel olarak ne denirdi bilmiyordum ama nefes almamın pek de kolay olduğunu hissedemiyordum. Zar zor yutkundum ve Uraz'ın kolunu tuttum.

"İyi misin?" diye sordu fısıltıyla. Başımı salladım.

"Biraz gözlerim kapalı yürümek istiyorum..."

"Nasıl istersen," dedi sessizce.

Uraz'ın kolunu tuttuğum andan itibaren gözlerim yol boyunca hep kapalıydı. Kapıya gittiğimizde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk, orada ne kadar efor sarf edeceğimizi, bilincimizin ne kadar yerinde olması gerekeceğini bilmiyorduk. Kendimi iyi hissetmediğimin farkındaydım, bu yüzden kapıya gidene kadar biraz olsun kendime gelmeliydim.

"Mola vermemizi ister misin?" diye sordu Uraz sessizce.

"Hayır, hayır, sakın!" dedim gözlerimi açarak.

"Bir an önce kapıya ulaşacağız diye kendini kaybetmek zorunda değilsin Kumru," dedi Uraz endişeli bir sesle, "yarım saat dinlenmenin kimseye zararı olmaz."

"Hayır," dedim, "benim yüzümden durmayacağız. Mola verince değil, buradan çıkınca iyi olacağım Uraz. Lütfen..."

Uraz sıkıntılı bir nefes verdi ve yürümeye devam ettik.

"Bileğinin burkulduğunu söyleyelim, seni kucağımda taşıyayım," dedi bir anda.

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Onu daha önce yaptık," diye açıkladım.

"Yine burkulmuş olamaz mı?" diye sorduğunda sırıttığını anlayabiliyordum.

O sırada önümüzden ilerleyen Eren'in güldüğünü duydum. Nisan Eren'in koluna vurdu. Bize gülüyor olamazdı, değil mi? Eğer öyleyse çok utanırdım! Bizi duymuyor olduklarını varsayarak konuşuyorduk!

"Sizi duymuyoruz, merak etmeyin!" diye bir açıklama yaptı Nisan.

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim, bizi resmen duymuşlardı. Bu durumun Uraz'ı zerre kadar rahatsız edeceğini sanmıyordum tabii. Benim için ise pek hoş bir durum değildi. Burnumu çekip kendimi toparlamaya çalışarak elimi Uraz'ın kolundan çektim.

O an Eren ve Nisan'ın yanından ilerleyen Bulut söze girdi.

"Kapıya az kalmış olmalı. Vitamin veya ağrıkesici isteyen varsa verebilirim. Orada ihtiyaç duyabiliriz."

"Nesin sen?" diye söze girdi Eren, "Seyyar ilaç satıcısı mı?"

"Tamam artık lütfen şu konuşmama kuralını uygulamaya devam edebilir miyiz? Konuşunca öksürme isteğim geliyor! Öksürünce ölecek gibi oluyorum!" dedi Nisan sitem ederek.

Nisan'ın sitem edişine sessizce güldüm. Yirminci evin görüş alanımıza girmesine dakikalar kalmış olmalıydı. O andan sonra herkes konuşmayı bıraktı. Sessizce bizi neyin beklediğini izlemeye odaklandık. El fenerlerimiz direkt karşıyı gösterirken görüş alanımıza giren yirminci ev kalp atışımı hızlandırdı.

"Yirminci ev göründü!" diye fısıldadı Eren. "Özür dilerim, söylemek zorundaydım."

Elim bir kez daha kalbime gitti. Yolun geri kalanına hızlanarak devam ettik çünkü yirminci evin sonu bizi oraya götürecek olabilirdi.

Oraya.

"Kapıya."

Yirminci evin tam önüne gelip onu geçtikten sonra bizi neyin beklediğini görebilmek için yaklaşık yirmi dakika daha yürüdük. Her birimizin heyecanını kendi içimde hissedebiliyordum. Her birimizin korkusunu, her birimizin umudunu...

Kafamın içi terk edilmiş bir balo salonundan farksızdı.

Yitip gitmiş ruhların çığlıkları ve hayalleri içimi sarmış gibiydi.

Sözleşmiş gibi yirminci evi geçip olduğumuz yerde durduk. El fenerlerimiz tuttuğumuz her yeri aydınlatırken gözlerimiz görebildiği her ayrıntıyı inceliyor, arıyordu. Tek görmek istediğimiz bir çıkıştı. Tek görmek istediğimiz bize "Artık gidebilirsiniz," diyen bir kapıydı.

Ölümden korkum yoktu ama burada ölmekten korkuyordum.

Burası hayallerimdeki ölüm yeri değildi, burası hayal ettiğim mezarlık değildi.

Çok yakın bir zamana kadar her ne kadar aksini düşünsem de tam şu an biliyordum ki kaybolmuş, bir daha bulunamamış ve silinip gitmiş biri olarak ölmek istemiyordum. Yerim insanların ayaklarının altı değildi.

Ben unutulacak bir ruh değildim.

Bilincimin her yerinde gezinen düşünceler korkularımın dışavurumu gibiydi, bilinçaltım çığlıklarla doluydu. Gözbebeklerimin her hareketi titrek ve çekingendi. Eren'in sesi kulaklarımı doldurduğunda ilk fark ettiğim, sesinin bile mutluluktan ve heyecandan titrediğiydi.

"Kapı göründü," dedi nefes nefese. "KAPI GÖRÜNDÜ!"

Oradaydı. Benim sol çaprazımda, yüz metre ilerimizde. El fenerlerimiz Eren'in gösterdiği noktaya döndüğünde kapıyla tanıştık.

Koyu zümrüt yeşili.

Antik tasarım kolonlarla çevrilmiş.

Yıkılmak üzere olan bir kapı.

Bizim kapımız.

Uraz yüzünü saran boyunluğu çıkarıp yere bıraktığında aynısını yapmak için bekliyor gibiydik. Sırayla her birimiz bizi saran, yoran, bize yük olan her şeyden kurtulduk. Artık yürümek yoktu, yolun sonu burasıydı.

Montlarımızı üşüme pahasına çıkardık, boyunluklarımızdan ve kapüşonlularımızdan kurtulduk, sırt çantalarımızı bir daha almamak üzere çamur birikintilerinin içine bıraktık. Sadece el fenerlerimizle birlikte antik kolonların arasından geçtik ve kapının tam önünde durduk.

"Şifre istiyor," dedi Bulut.

Kapı yüksek teknoloji bir asma kilitle bağlanmıştı. Asma kilit üzerindeki tuşlarla bir şifre yazmamızı istiyordu.

"Ve elektrik yok," diye ekledi Uraz öfkeli bir ses tonuyla, elini asma kilidin tuşlarına götürüp rasgele bir tuşa bastı ama asma kilit çalışmıyordu bile.

Uraz yerden aldığı bir taşla asma kilide vurarak kilidi kırmayı denedi ama bu lanet yerin taşları bile sağlam değildi. Taş, asma kilide çarptıkça unufak oluyordu.

"Kapıyı kıramaz mıyız?" diye sordu Eren. "Yani sen, Uraz. Kapıyı kıramaz mısın?"

Başımı kaldırıp önümüzdeki devasa yeşil kapıya baktım. Bunu on tane Uraz bile kıramazdı.

"Tel tokayla açamaz mıyız?" diye sordu Nisan, hüzünle gözlerimi devirdim. İşimizin daha kolay olacağını düşünmüştüm.

"Kırmaktan başka çaremiz yok gibi görünüyor," dedi Uraz, "Ama kapıyı değil. Kilidi kırmalıyız. Asma kilitten kurtulduktan sonra kapının kilidini açmak daha kolay olacaktır. Siz burada bekleyin. Ben gidip yirminci evden asma kilitten kurtulmak için işimize yarayacak birkaç şey bulmaya çalışacağım..."

Uraz aceleyle konuşup kolonların arasından geçerken son bir kez bana döndü.

"Burada bekleyin," dedi bir kez daha, bunu doğrudan bana söylemişti.

Ona başımı salladım. Uraz dönüp koşar adım yirminci eve doğru ilerlerken Eren, Nisan ve Bulut kapının kilidini inceliyordu.

"Asma kilitten kurtulsak işimiz o kadar kolaylaşacak ki..." diyordu Bulut. "Kapı hem yıkılmak üzere gibi hem çok sağlam."

Bense arkalarında kalmış Uraz'ın gidişini izliyordum. Dönüp bir kez daha onlara baktım. Kilide doğru eğilmişlerdi, arkalarında olduğumun farkında bile değillerdi. Gittiğimin de farkına varmazlardı. O an burada böylece durmak istemediğimi fark ettim. Buradan kurtulmaya bu kadar yakınken hiçbir şey yapmadan duramazdım. Uraz'ın yanına gidip bir işe yarayabilirdim ya da burada durup zaman öldürebilirdim. Yerimde duramayacak kadar sabırsızdım. Sessiz bir adım attım ve kolonların arasından geçip karanlığa karıştım.

El fenerine bile ihtiyacım yoktu, gittiğim yolu biliyordum. Burayı artık doğup büyüdüğüm bir sokak kadar iyi biliyordum. Ne kadar hızlı olursak o kadar hızlı kurtulacaktık buradan. Uraz'ın peşinden hızla ilerledim, kendimi yirminci evin bahçesinde bulduğumda el fenerimi açtım. Tam evin merdivenlerine yönelecektim ki yan bahçede duran sandıkları gördüm.

Uraz'ın evin içinde olduğunu içerideki zayıf ışıktan görebiliyordum. O, evin içini ararken ben bahçedeki sandıkları aramaya karar verdim. Tek dileğim her şeyi hızlandırmaktı.

Hızlı adımlarla sandıkların başına gelip hepsini tek tek açtım. İşime yarayabilecek her şeyi elden geçirdim. Şemsiyeler, el fenerleri, yağmur botları, yağmurluklar, bugüne kadar işimize yaramış ama şu an yaramayacak bir ton şey. Öfkeyle sandıkları bırakıp evin ön bahçesine yöneldim. İçeri girip Uraz'ın evi aramasına yardım edecektim.

Merdivenleri çıkarken ilk üç basamağın tamamen suyla kaplandığını fark ettim. Merdiven basamakları zayıflamıştı, sanki ben her adım attığımda ev sallanıyordu. Umursamadan koşar adım içeri girdim. Mutfak çekmecelerine eğilmiş ter içindeki Uraz'ın başı bana çevrildiğinde kızacağını biliyordum.

"Ne işin var burada?" dedi Uraz hesap sorar gibi.

"Hiçbir şey söyleme!" dedim elimi kaldırarak. "Söyleyeceğin her şeyi yukarıya sakla Uraz! Tartışmaya vaktimiz yok, yardıma geldim! Kurtulduğumuzda bol bol tartışırız."

"Kumru, çık dışarı," dedi öfkeyle, "bu ev hiç sağlam değil. Adım attıkça sallanıyor. Buradan kurtulmamıza ramak kalmışken kendini tehlikeye atmana izin veremem."

Beni kolumdan tutup kapıya doğru çekerken ondan kurtuldum.

"Kumru çık ve beni bekle!" dedi aynı öfkeyle.

"Sensiz çıkmam. Sağlam değilse beraber çıkarız, ya da beraber kalırız. İzin ver sadece birkaç dakika kalıp evi seninle birlikte arayayım. Hızlıca çıkarız. Bize zaman kaybettirme Uraz!"

Uraz'ın cümleleri içinde kaldı. Onu bırakıp çıkmayacağımı biliyordu. Pes etmekten başka şansı yoktu.

"İçeri bakacağım," dedim koşturarak koridora girerken.

"Dikkatli ol!" Uraz'ın arkamdan seslenmesine aldırmadan koşturmaya devam ettim.

O sırada Eren, Nisan ve Bulut'un sesleri duyuldu, bahçedelerdi.

"Uraz, Kumru yanında mı?" diye bağırdı Bulut.

"Kumru!" Nisan'ın endişeli sesi de kulaklarımı doldururken Uraz'ın net cevabı duyuldu.

"Yanımda."

Eren, Nisan ve Bulut'un adım sesleri merdivenlerden duyulurken ben odaları aramaya başlamıştım. Çekmeceleri, dolapları, çantaları... O sırada Nisan'ın hızla koridora yöneldiğini gördüm.

"Seni çok merak ettik!" dedi endişeyle.

"Bunları yukarı çıkınca konuşuruz, yan odayı arar mısın?" dedim nefes nefese.

Nisan içeri seslendi.

"Biz odaları arıyoruz, siz salon ve mutfağı mı arayacaksınız?"

"Evet kızlar," diye seslendi Eren, "biz buradayız."

O sırada Uraz onları evin sağlam olmadığı hakkında uyarıyordu. Atılan her adım evin temelinde hissediliyor gibiydi.

Herkes sessizliğe gömülüp evin her yerini didik didik ararken bulduğumuz işe yarayabilecek her şeyi evin antresine bırakıp aramaya devam ediyorduk. Tam olarak işimize yarayacak bir şey bulmuş sayılmazdık.

"Taşla biraz daha denesek?" dediğini duydum Bulut'un.

"Taşlar deniz kumundan. İşimize yaramaz," diye yanıtladı Uraz, "ama en kötü ihtimalle deneriz."

Asma kilit o kadar güçlü yapılmıştı ki bize çekiç lazımdı, ya da onun gibi bir şey.

Dakikalarca süren arayışımız devam ederken koridor duvarında biraz uzanmam gereken bir mesafede gömme cam bir dolap içinde duran yangın tüpünü gördüm, gömme dolap camdan olduğu için hemen yanında asılı duran "Acil Durumda Kırın" yazılı bir çekiç asılıydı. O sırada ayaklarımın altında hissettiğim sarsıntıyla dengemi kaybettiğimi fark ettim.

"Ev mi sarsıldı yoksa bana mı öyle geldi!" Eren'in sesi kulaklarıma ulaştığında gözlerim duvardaydı.

"Çıkmamız lazım!" diye seslendi Uraz, "Kumru, Nisan! Neredesiniz!"

"Ben buradayım!" Nisan'ın sesi salonun girişinde duyulurken hiç sesimi çıkarmadım.

Hızla odalardan birine girip bir sandalye aldım. Sandalyeyle birlikte koşarak yangın tüpünün önüne geldim.

"Allah kahretmesin Kumru neredesin!" Uraz'ın sesi kulaklarımı doldururken sandalyeye çıktım.

"Çıkın geliyorum! Çekiç buldum, onu alıp geleceğim!" diye seslendiğim sırada ellerim duvara uzandı.

"S*ktir et çekici neredesin! Neredeydi gördünüz mü?" Uraz'ın sesi çaresiz bir öfkeyle bana doğru yaklaşıyordu. Bense hâlâ uğraşıyordum.

Çekici tam kavramıştım ki içinde bulunduğumuz prefabrik evin tek tarafının suyun içine gömülmeye başladığını fark ettim. Dudaklarımın arasından çıkan çığlık, içeridekilerin korku dolu sesine karıştığında çok korkunç bir gerçekliğin içinde olduğumu fark ettim.

"Kumru!" Uraz'ın bana yaklaşan sesi şimdi çok da yakın gelmiyordu.

Çekici almıştım. Evet.

İçinde bulunduğum durum ise özetleyemeyeceğim kadar kötüydü.

Evin tek tarafı suya ve çamura batmıştı, diğer tarafı ise hâlâ yüksekteydi. Ben batan taraftaydım, diğerleri ise batmayan tarafta, salonda. Buradan, yattığım yerden anladığım kadarıyla aramızda kalan kirişin üzerine yıkılan oda kapıları ve kapılara doğru kayan eşyalar onları görmemi engellerken Uraz'ın aramızdaki eşyaları tekmelediğini duyabiliyordum.

"Kumru, camı kır! Camdan dışarı çık!" diye bağırıyordu.

Bense şokta gibiydim. Sandalyeden düşmüştüm, almaya çalıştığım çekiç koluma düşmüştü ve kolumu kıpırdatamıyordum bile. Benimle birlikte çamura düşen el fenerimin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Işık yoktu, hiçbir şeyi net bir şekilde göremiyordum.

"Camı göremiyorum..." dedim ağlamamı bastırmaya çalışarak. "Ben düştüm, el fenerim de düştü. Hiçbir şeyi net göremiyorum." Sesim titriyordu, vücudumun büyük bir kısmı ıslak toprağın içindeydi.

"S*ktiğimin kapıları sıkışmış!" dediğinde Uraz'ın sesi korkunç geliyordu. "Bulut, ne yapacağız! Düşünemiyorum, beynim durdu, onu kaybedemeyiz! Düşünemiyorum!"

Uraz deliye dönmüş gibiydi. Nisan'ın ağladığını duyabiliyordum.

"Dışarı çıkıp camı bulup biz kıralım! Onu camdan çıkaralım." Bulut'un korku dolu sesini dinlerken evin hâlâ çökmeye devam ediyor olduğunun farkındaydım.

"Ev yıkılıyor," dedi Uraz çaresizce, "onu bırakıp çıkamam."

"Uraz'ı götürün buradan!" diye seslendim onlara.

"Gelmek zorundasın!" dedi Bulut.

"Çıkıp onu alın, siz onu aldığınızda ben ancak öyle çıkarım." Uraz'ın sesini duyduğum an ağzımı araladım ama kolumun acısından konuşamıyordum.

Elimi ağzıma götürüp acımın beni bağırtmasına engel olmaya çalıştım.

Dışarıdan gelen seslerden Eren, Nisan ve Bulut'un bahçeye çıktığını ve yanımdaki pencereyi aramaya başladıklarını anladım.

"Kumru!" diye seslendi Uraz, "Ayağınla pencereye vurabilir misin? Ya da ellerinle... Seni duymalarını sağla!"

Uraz'ın sesi hiç duymadığım kadar çaresizdi.

Umutla, pencere olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ayağımı uzattım. "Yetişemiyorum," dedim acı içinde.

"Canın mı yanıyor?" diye sordu Uraz şefkatli bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim..." dedim, yalan söylediğim her halimden belliydi.

"Kumru cama vuran taşın sesini duyuyor musun?" diye seslendi Bulut dışarıdan.

"Hayır..." dedim çaresizce.

Gözlerim zifiri karanlıkta hiçbir yeri göremezken, tam tepemden gelen seslerden fark ettiğim korkunç bir gerçek daha vardı. Koridorun ortasındaki ağaçtan yapılma kolon yerinden oynuyor gibiydi. Gözlerimi kapatıp durumu birkaç saniyeliğine sorguladığımda fark ettim ki en kötü ve en olası senaryo kolonun üzerime düşmesiydi.

"Ben buradayım, sen çıkana kadar buradan çıkmayacağım. Bunu aklından çıkarma Kumru," dedi Uraz, "elim kapıların ardında."

Uraz'ın cümlesini duyup gözyaşları içinde bir kez daha gözlerimi kapattığımda hayatımın böyle sona ermemesi gerektiğini biliyordum. Kabullenmekten başka çarem ise yoktu. Osho'nun dediği gibi; **"Hayat olması gerektiği gibi değil, olduğu gibiydi."**

Kafamın içinde çığlıklar, kafamın içinde hayaller...

Kafamın içinde korkular ve pes edişler...

Uraz'ın hâlâ aramızda sıkışan kapıları kırmaya çalıştığını duyabiliyordum. Fakat vaktimin azaldığının da bilincindeydim. Kolonun santim santim üzerime doğru eğiliyor olduğunu biliyordum ve bunu kimseye söyleyemiyordum. Üzerime düşmek üzere olan bir kolon olduğunu söylemem onlara yapacağım en büyük kötülük olurdu. Nasıl hissedeceklerini tahmin bile edemezdim.

Dışarıda bana ulaşabilmek için en ufak bir boşluğu bile arayan Eren, Nisan ve Bulut, içeride yanıma ulaşabilmek için her şeyini vermeye hazır olan Uraz'ın çabalarına rağmen kolonun aşağı doğru eğilme hızının arttığını hissettiğimde kırıldığına emin olduğum kolum ve sağlam olduğunu düşündüğüm kolumla son bir hamleyle başımı korumaya çalıştım.

Kolon üzerime düşerken üzerimde hissettiğim ağırlığın haddi hesabı yoktu. Üzerimdeki basınç kıpırdamam-

bağırmamı ve hatta nefes almamı engellerken kafamın içinde hâlâ kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Zorlaştırma," diyordum kendime kendime, *"kolaylaştır."*

Hayatım zor olmuştu, ölümüm en azından kafamın içinde kolay olmalıydı.

İşte o saniyeler, belki de hayatta olduğum son saniyelerdi.

Kafamın içindeki çığlıklar ve hayaller arasında...

Bu benim hayatımda daldığım en derin uykuydu.

Bana ilk kez burada,

dokuzuncu evde *"Kumru"* demişti.

20. Bölüm

Kapının Ardındakiler

(Yazarın Anlatımıyla)

Araz Kayalar tek başına yürüdüğü yolların sonunda kendini bir kez daha o lanet kültür merkezinin önünde bulduğunda camdan kapıları inceleyen bir adam gördü. Araz'ın elli beş altmış yaşlarında olduğunu tahmin ettiği bu adam gözlüğünün altından dikkatlice cam kapıları inceliyordu, bir yandan da elindeki telefonuna notlar alıyor gibiydi. Kimdi bu adam? Yoksa bu adam da mı buraya bir yakınını aramaya gelmişti?

Araz önce saatine baktı. Saat 23.36'ydı. Fazla vakti kalmamıştı ama bu adamla iki kelime etmeden de gitmek istemiyordu. O akşam dışarıda durgun ama serin bir hava vardı, Araz'ın elleri her zamanki gibi ceketinin ceplerindeydi. Adamın yanına yaklaştı ve birkaç adım arkasında durdu.

"İyi akşamlar," dedi Araz. Adam irkilmişti. "Merkez kapalı ama birini mi arıyordunuz?"

Adam Araz'ın sesiyle irkildikten hemen sonra arkasını dönüp gözlüklerinin üzerinden Araz'ı inceledi.

"Etkinliklere bakıyordum," diye mırıldandı, "burası epeydir kapalı galiba. Öyle mi?"

Araz o an bu adamın da kendisi gibi bir yakınını, belki kardeşini, belki çocuğunu aramak için burada olduğunu anladı.

Adam gergindi, üzgündü ve çaresizlikten yorgun düştüğü fazlasıyla belliydi. Belli ki karşısına çıkan bir yabancıya yaşadıklarını bir çırpıda anlatacak kadar güvenecek biri değildi.

"Evet, kapalı. En son bir yarışmanın seçmeleri yapılmış galiba..." dedi Araz. O an adamın bakışlarının parladığını gördü.

"Evet," dedi adam, "ben de öyle duydum. Peki siz kimsiniz? Bir bilginiz var mı? Yani yarışma hakkında... Bir bilginiz var mı?"

Adam öyle telaş yapmıştı, öyle umut dolmuştu ki Araz içinin acıdığını hissetti.

"Bilgi arıyorum," dedi Araz bir yandan saatine bakıp bir yandan sigarasını yakarken. Saat 23.44'tü.

"Neden?" deyiverdi adam umutla. "Yoksa sizin de mi..." Ama devam edemedi.

"Benim de..." diye yanıtladı Araz sigarasından bir nefes çekerek. "Erkek kardeşimi arıyorum."

Adamın yüzüne gelen rahatlama hissi çok barizdi. Bir anlığına elini kalbine götürdü.

"Çok şükür. Seni karşıma Allah çıkardı," dedi, "ben oğlumu arıyorum. Biriyle bu konuyu konuşmasam delirecektim. Ne zamandır arıyorsun? Hiçbir şey bulamadın mı? Artık aklımızı kaçıracağız."

Araz sigarasını yarıda bırakıp bir kez daha saate baktı ve yere attığı sigarasını ayağıyla söndürdü. Saat 23.49 olmuştu. Artık buradan gitmesi gerekiyordu.

"Bana telefon numaranızı verirseniz net bir şey bulursam size haber veririm, buradan geçerken sizi gördüm, belki yardımcı olabilirim diye uğramak istedim. Hastaneye gitmem gerekiyor da," dedi Araz aceleyle.

Adam titreyen elleriyle kahverengi montunun iç cebinden bir kâğıt bir de kalem çıkardı. Kâğıdı sol elinin üzerine koyup aceleyle bir şeyler yazdı ve Araz'a uzattı.

"Bu benim numaram. Lütfen hastanede işin biter bitmez beni ara. Biriyle konuşmazsam delireceğim. Lütfen." Kâğıdı uzattı, bir eliyle de Araz'ın kolunu tutuyordu.

Araz kâğıdı aldı ve başını salladı.

"Sizi bir iki saat içinde arayacağım. Merak etmeyin. Şimdi gitmem lazım, gece telefonda görüşürüz."

Araz adamın koluna dokunup mahcup bir telaşla uzaklaşırken önce bir kez daha saate baktı. Saat 23.54'tü. Aceleyle yürürken adamın kendisine verdiği kâğıda cebine koymadan önce bir saniyeliğine baktı.

"Baran Aymaz."

Adam oğlunu arıyordu. Kumru'nun babası Murat Sonat ile birlikte üç kişi olmuşlardı. Daha kim bilir kaç kişi yakınlarını arıyordu. Kim bilir kaç kişi kayıptı. Adamın üzgün ve yorgun hali Araz'ı o kadar üzmüştü ki attığı her adım öfke doluydu.

Merkezin arkasından dolanıp karşı yola geçtiğinde kafasının içinde akrep ve yelkovanın birbirini takip eden o sesini duyuyor gibiydi. Kültür merkezinin tam karşısında kalan sokağa girdi ve bir kez daha saatine baktı.

Saat 23.58'di.

Biraz ilerledi ve sokağın tam ortasında durup etrafına baktı. Görüşeceği kişinin ismini hatırlamaya çalıştı.

"Seden Alaycı..." diye mırıldandı kendi kendine.

Belli ki kadın tam gece yarısında gelecekti. Ortada hiç kimse yoktu. Çoğu evin ışıkları sönmüştü, sokak karanlıktı. Caddedeki trafik ışıklarının yansıması sokağı biraz olsun aydınlatıyordu. Araz etrafını incelemeye devam ederken eğilip bir kez daha saatine baktı.

Saat 00.00'dı. O an arkasından bir ses duyuldu.

"Merhaba..."

Kendisine sessizce selam veren bu kadın o olmalıydı. Araz yavaşça arkasını döndüğünde kafasına geçirdiği kapüşonuyla orta boylu, zayıf, kumral bir kadın gördü.

"Seden Hanım?" dedi Araz temkinli bir sesle. Kadın başını salladı. "Araz ben," diye ekledi Araz. Kadın bir kez daha başını salladı.

"Sizi dinliyorum," dedi Araz.

Kadın başıyla bulundukları noktadan iki bina ötesini gösterdi ve konuşmaya başladı.

"Ben burada yaşıyorum. Sizin için sorun olmazsa evimde konuşsak kendimi daha güvende hissederim," diye mırıldandı sessizce. Kadının korktuğu fazlasıyla belliydi.

Araz bir kez daha etrafına bakındı, sonra eliyle kadına yol gösterdi.

"Siz önden buyurun," dedi.

Seden dönüp evine doğru ilerlerken Araz da peşinden ilerliyordu. Seden'in evi binanın giriş katındaydı. Araz ne olursa olsun kötü bir sürprizle karşılaşma ihtimaline karşılık tetikte olması gerektiğini hissediyordu.

Seden kapıyı açıp içeri girerken Araz tedirgin bir adımla ilerledi. Şimdilik bir sıkıntı var gibi durmuyordu. Kadın evde tek gibiydi, içeride sadece koltukta uyuyan siyah beyaz bir kedi vardı. Kedi gözlerini açıp kimin geldiğine baktıktan sonra tekrar uykuya daldı. Kedinin huzurlu hali bile evde ters giden bir şeyler olmadığını gösteriyordu, ne de olsa hayvanlar her şeyi hissederdi.

Kadın üzerindeki hırkayı çıkarıp asarken Araz'a da askılığı işaret etti.

"Ceketinizi buraya asabilirsiniz. Kahve ya da çay içer misiniz?" diye sordu.

"Hiçbir şey almayayım. Sağ olun. Ben yalnızca anlatacaklarınızı duymak istiyorum. Bir an önce," dedi Araz.

"Hazır filtre kahvem var. Bir fincan alacağım, size de getireyim. Olmaz mı?" diye sordu kadın. Araz birkaç saniyelik duraksamadan sonra pes etti.

"Tamam, olur. Teşekkür ederim," diyerek ceketini çıkardı ve askılığa astı.

"Siz buraya geçebilirsiniz, kedim çok uysaldır. Çekinmeyin."

Seden içeri gidip kahvelerini doldururken Araz kedinin yattığı koltuğun tam karşısındaki berjere oturdu. Bir yabancının evinde olmak onu ne kadar rahatsız etse de kardeşi için buradaydı. Seden'in gelmesini beklerken evi inceledi. Kitaplıktaki kitapları, orta sehpada duran dergileri, karşı koltukta uyuyan kediyi... Her şey çok normal görünüyordu.

Seden elinde bir tepsiyle içeri girip kahveleri ve bir tabak kurabiyeyi orta sehpaya bıraktı. Tepsiyi ise büyük yemek masasına bırakıp masadan birkaç dosya aldı, geri döndü ve kedisinin yanına, Araz'ın tam karşısına oturdu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Araz kahvesinden bir yudum alırken. Kadının artık bir an önce konuya girmesini bekliyordu.

"Afiyet olsun," dedi Seden tedirgin bir sesle, "aslında söze nasıl gireceğimi bilmiyorum. Neyi nasıl anlatacağımı da bilmiyorum çünkü benim bildiklerim de kendime göre sınırlı. Tabii eminim ki sizden katbekat fazla bilgim vardır. Şunu bilin ki her şeyi bilmiyorum. Ben size sadece bildiklerimi anlatacağım. Kedimin üzerine yemin ederim," dedi kadın bir eliyle kedisinin başını okşarken.

Kadının yemini Araz'ı gülümsetti, Seden'in fazlasıyla sıradışı bir karakteri olduğu her halinden belliydi.

Kumral saçlarının uçlarındaki mora boyanmış tutamlar, tırnaklarındaki mor ojeler, kitaplığını dolduran spiritüel kitaplar kadının karakterini yansıtıyordu.

"Öncelikle şunu söyleyeyim. Beni arayan ilk ve tek kişi değilsiniz. Her yerde numaram var ve defalarca arandım, diğerlerine nazaran sesiniz çok daha genç geldiği ve bir eğitimci olduğunuzu da araştırırken öğrendiğim için size dönmek istedim."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Araz kadının bir an önce konuya girmesi için.

"Taylan Kaval. Adamı tanıyorsunuzdur. Bu zamana kadar birçok büyük programın yapımcılığını yaptı, birçok medya şirketinin sahibi. Yapımlarına uzunca bir ara vermişti, sonra bu projeyi yapmaya karar verdi. Aslına bakarsanız olay tam olarak şöyle oldu: Enkaz Altındakiler yarışmasını düzenleyen ülke Almanya, yarışmanın konsepti ise şu şekilde olacaktı... Her ülkede aynı anda başlayacak, her ülkenin beş yarışmacısı olacak, biz onları yedi gün, yirmi dört saat boyunca izleyeceğiz. Yarışmacılar yarışma boyunca yeraltında olacaklar..."

"Yeraltında derken?" dedi Araz şok içinde.

"Yeraltında," dedi kadın bir kez daha, "ayaklarımızın altında."

Araz elindeki kahve fincanını masaya bırakıp öne doğru eğildi.

"Yeraltında da ne demek?" diye sordu anlamayarak, "Çocukları gömdünüz mü?" dedi dehşet içinde.

"Hayır, hayır! Öyle bir şey yok! Sakin olun. Bakın, bakın fotoğrafları..." dedi Seden telaşla elindeki kâğıtlardan birkaçını Araz'a uzatarak.

"Almanya'da tam on beş yıl önce kurulmuş Bronex adında bir şirket var. Yıllardır üzerinde çalıştıkları konu yeraltı şehirleri. Yerin altında, bizim yerin üzerinde yaşadığımız gibi yaşam alanları yaratmak, sokaklar ve evler yapmak. Orada bitki yetiştirmek, hidroponik tarım yapmak, yerin altında güvenli yaşam alanları oluşturmak üzerine çalışıyorlar."

O sırada Araz elindeki fotoğrafları inceliyordu. Bu fotoğraflar tam bir delilikti, yerin altında yapılmış evler, evlerin iç fotoğrafları, yürüme yolları, bitkiler...

"Yani siz bana kardeşim yerin altında mı diyorsunuz?" dedi Araz bir kez daha dehşet içinde.

"Şu an kardeşiniz nerede bilmiyorum Araz Bey. Ben size sadece bildiklerimi anlatacağım, eğer dinleyecekseniz." Seden bozularak önündeki kâğıtlara döndü.

"Tamam, anlatın," dedi Araz, "kusura bakmayın, az önce kardeşimin yerin altında olduğunu öğrendiğim için sinirliyim biraz."

Araz'ın iğneleyici cümlesi Seden'i utandırırken anlatmaya devam etti.

"Bu yarışmayı o şirket düzenledi. Ödülü 1 milyon TL ama aynı zamanda kazanan yarışmacıların her birine ödül olarak yerin altından birer ev verilecekti. Kalan evler de yarışmadan dolayı fahiş fiyatlara satılacaktı. Daha sonra yeni yeraltı sokakları yapılacak ve yeni evler satışa çıkarılacaktı. Yarışma şu an neredeyse bütün ülkelerde sorunsuz bir şekilde ilerliyor. Bildiğim kadarıyla sorun yaşayan birkaç ülke daha oldu, yayından çekildiler. Bizim yarışmamız ise hiç televizyonda yayınlanamadı..."

"Neden?" diye sordu Araz.

"Şöyle ki, Taylan Kaval birkaç yıldır hiçbir yapımın yapımcılığını üstlenemedi. Borçları olduğu birçok kez konuşuldu. Bu yarışmayı alabilmek için çok çabaladığını biliyorum. Bunlar tamamen kulis dedikoduları. Net olarak bildiğim şeyler değil... Yarışmanın yapımcılığını üstlendi ve daha sonra Almanya'daki yetkililer ekipten bu yarışma için uygun bir bölge bulmalarını istedi. Birkaç bölge bulundu, Almanya'dan ekipler gelip bu bölgeleri inceledi. Hiçbiri tam olarak bir yeraltı şehri için uygun değildi, ama birkaç tanesi ortalamanın üzerindeydi. On-

lardan biri seçildi ve oraya oluşturulacak yeraltı şehri için, yani yarışmanın platosu için Taylan ve şirketine yüklü miktarda bir masraf ödemesi yapıldı. Yarışmacıların güvenliği Almanya'daki şirketin kırmızı çizgisiydi. Bu yüzden gerçekten yüklü bir ödeme yapıldı. Şimdi söyleyeceklerim yine net olarak bildiğim şeyler değil, bunlar arka tarafta konuşulan şeyler. Konuşulan şu ki, Taylan'ın yarışmanın düzenleneceği bu bölge için harcadığı miktar yarışmanın ona ödediğinden onlarca kat az..."

"Adam parayı yedi mi yani?" dedi Araz öfkeyle.

"Öyle konuşuluyor. Adam borç batağında diyorlar. Yarışma için her şeyden o kadar çok kıstı ki birçok kişi yarışmanın güvenli olmadığını dile getirerek ekipten ayrıldı. Ne elektrik sistemi düzgündü, ne su ne de havalandırma. Taylan yine de yarışmaya katılmakta kararlıydı. Ekip her geçen gün bir bir eksiliyordu çünkü başlarına geleceği tahmin ediyorlardı..."

Araz bir yandan Seden'i dinlemeye devam ederken bir yandan elindeki fotoğrafları inceliyordu.

"Yarışmaya başlayacakları gün birkaç ülkenin de ricasıyla yarışmanın ilk bölümlerinin banttan yayınlanması kararı alındı. Yarışma yeraltında geçecekti, herkesin sorun yaşama ihtimali vardı. Bunu göze alarak hemen canlı yayına geçemezlerdi. Bu Taylan'ı fazlasıyla mutlu etti, çünkü daha yarışmacıları bile oraya sokmadan sorun yaşamaya başlamıştı. Aşağının elektrikleri gidip geliyordu. Son dakikaya kadar ekipten ayrılanlardan öte Taylan'ın ekipten çıkardığı da birçok isim oldu. İşte ben onlardan biriyim. İşimizin buraya kadar olduğunu, küçük bir ekiple devam etmenin yeterli olacağını ve hatta belki de yarışmanın iptal olacağını anlatarak bizimle yollarını ayırdı. Tutarsız konuşmaları vardı ama son dakika iptal olan projeler bu sektörde çok normal karşılanır. O yüzden kimseye çok da tuhaf gelmedi. Hatta 'Umarım iptal olur,' dediğimi hatırlıyorum. Oranın yarışmacılar için tehlikeli olduğu fazlasıyla belliydi."

Sonra Araz'a bir kâğıt daha uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu Araz.

"Bu benim projeden ayrıldığımı gösteren belge. Belki inanmazsınız diye..."

Araz onu da incelerken aklını kaybedecek gibiydi. Nefesi daralıyordu, tek istediği kardeşini bulmaktı.

"Benim projeyle yolumun ayrılması bu şekilde oldu. Ekipte tanıdığım kimse kalmadı, onlar yollarına küçük bir ekip olarak devam ediyorlardı. Yarışma ise hiçbir zaman yayınlanmadı, iptal olduğunu düşündük. Ta ki ben telefonlar almaya başlayana kadar..." dedi ve derin bir nefes aldı Seden.

"Medya patronlarının bazıları birer mafya gibi davranır, onu üzerseniz o da sizi üzer. Yaşlı bir annem ve babam var, bu işe direkt olarak dahil olmak istemiyorum Araz Bey. Ben kimseye haber vermedim, siz de benden kimseye bahsetmeyin. Size yalvarıyorum..." diyerek Araz'a bir kâğıt uzattı Seden.

"Peki bu ne?" diye sordu Araz kâğıdı alırken.

"Yarışmanın konumu ve aşağının haritası..."

Araz ellerinde tuttuğu kâğıda bakarken ellerinin titrediğini hissediyordu. Seden ayağa kalkıp Araz'ın yanına geldi ve parmağını kâğıtta gezdirerek anlatmaya başladı.

"Bakın, eğer onlar hâlâ yerin altındalarsa şurada bir yerde olmalılar... Giriş yaptıkları nokta burasıydı," dedi kalemle işaretleyerek, "burası ise çıkacakları noktaydı. Yarışmanın sembolü olan şifreli kapı burada. Eğer sona kadar gidebildilerse burada olmalılar. En kötü ihtimalle buraya yakın bir yerde olmalılar."

Araz Seden'in kalemle işaretlediği yerlere bakarken korkarak sordu.

"Sona kadar gidebildilerse ne demek?"

Seden başını kaldırıp dolu gözlerle Araz'a baktı.

"Aşağısı... Yani plato... Hiç sağlam değildi Araz. Adam delinin teki. Orada başlarına her şey gelmiş olabilir. Dua edelim ki orada olmasınlar."

Seden'in konuşmaları Araz'ı öyle korkutmuştu ki anında ayağa kalktı. Tüm kâğıtları katlayarak askılıktaki ceketinin cebine sokuşturdu ve ceketini üzerine geçirdi.

"Dikkatli ol," dedi Seden, "polisin haberi var mı?"

"Polis sadece arıyor ama ayrıntılardan haberi yok," dedi Araz telaşla ayakkabılarını giyerken.

"Konumu bulsan bile eğer oradalarsa ve iyi durumda değillerse onları tek başına kurtaramazsın. Senin için bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu Seden.

Araz kapıyı açtı ve ceplerini kontrol etti.

"Ne yapabilirsin ki?" diye sordu aklı karmakarışık ve telaşlı bir halde.

"Gazeteci bir arkadaşım var, çok güvenilir. Bunu son dakika haberi yapmasını sağlayabilirim, oraya ekipler göndertebilirim. Tek istediğim gizli kalmak."

Araz Seden'in teklifine birkaç saniye düşündükten sonra yanıt verdi.

"O s*ktiğimin yapımcısının yaptıklarını herkese duyurmayı mı öneriyorsun?"

"Evet Araz, aramalar televizyonda yapılırsa gizli kalamaz. Aksi takdirde aramalara engel olunabilir."

"Tamam, yap o zaman," dedi Araz telaşla, yüzü kıpkırmızıydı, öfkeden delirmek üzereydi, "tek ricam bunu ben çıktıktan bir saat sonra yapman. Onları önce ben bulmalıyım. Kimse duyup engel olmamalı."

"Tamam, tamam... Nasıl istersen. Telefonundan numaramı siler misin? Lütfen." Seden'in son isteğine sadece başını sallayarak karşılık verdi ve binadan koşarak çıktı Araz.

Kapüşonunu kafasına geçirdi ve uzun sokakta caddeye doğru koştu. Yolda karşısına çıkan ilk taksiyi çevirdi. O kadar telaşlıydı ki taksinin içinde bile koşuyor gibi hissediyordu. Evini

tarif edip telefonuna baktı. Konumu aklında tuttuğu kadarıyla haritaya girdikten sonra yol tarifi aldı. Trafik yoktu, şanslı olduğu tek konu bu olmalıydı. Evinin önünden yola çıktıktan kırk dakika sonra oradaydı, orada olmalıydı.

Taksiden evinin önünde inip arkadaşından birkaç günlüğüne ödünç aldığı arabaya atladığı gibi yola çıktı. Bu hızda giderse ya ölüme gidecekti ya da haritanın kırk dakika olarak gösterdiği yolu ölme pahasına yirmi dakikada aşacaktı.

Yollar bomboştu, sokaklar bomboştu, Araz'ın kafasının içi ise karmakarışıktı. Kendi kendine dağa taşa küfür edip duruyordu. Bu, aklına gelebilecek bütün senaryolardan daha kötü bir senaryoydu.

Rüzgârı arkasına almış son hızda ilerlerken kimsenin karşısına çıkmaması tek dileğiydi. Aşağıda beş kişi olmalıydı. Uraz, Kumru, bugün tanıştığı adamın oğlu ve iki kişi daha... Kaç gündür oradalardı? Ne haldelerdi? Yoksa orada değiller miydi? Oradan çoktan çıkıp başlarına başka bir şey gelmiş olabilir miydi? Araz'ın kafası onlarca soruyla dolup taşarken tam yirmi beş dakika sonra ıssız bir arazinin üzerinde zar zor durdu. Arabanın kapılarını bile açık bırakarak arazinin üzerinde koştu ve cebindeki kâğıtları çıkarıp tek tek yere dizdi. Rüzgârdan uçmamaları için her birinin üzerine birer taş koydu.

"Neredesin oğlum, neredesin!" dedi ağlamaklı sesiyle etrafına bakarken. Etraf ölüm kadar sessizdi.

"URAZ!" diye seslendi kendini tutamayıp, oysa hiçbir cevap gelmedi.

"KUMRU!" diye bağırdı bu sefer de.

"URAZ!"

Gelmeyen cevaplar Araz için cehennemi yaşamak gibiydi. Telaşla kâğıtlara baktı. Beyni hiçbir şeyi algılayamıyor gibiydi.

Konuma göre şu an bulunduğu nokta yarışmanın çıkışına en yakın nokta olmalıydı.

"En yakın nokta burası olmalı, burası. Ama bu siktiğimin yeraltına nereden gireceğim ben!" diye söylendi kendi kendine.

Sonra sakinleşmeye çalıştı. Kendini sakinleştirdi. Sesli bir şekilde düşünmeye çalıştı.

"Bu bir yarışma," dedi, "çıkış noktaları denen bir kapı var. Kapıdan çıkıp toprağı eşeleyerek mi çıkacaklar? Bir şey olmalı. Önceden varsa bile kapatılmış olabilir mi? Düşün, düşün, düşün!" dedi kendi kendine, delirmek üzereydi.

Etrafı inceledi, hiçbir giriş çıkış noktası, hiçbir işaret yok gibiydi. Yerler dümdüz çimlerle kaplıydı. Yer yer sarı, yer yer yeşil çimler... Sonra bakışlarını çimlerin üzerinde gezdirirken gözüne bir bölge çarptı. Diğer çimlerden daha temiz, daha gerçekdışı duran bir bölge. Oraya doğru koştu. Ellerini yemyeşil çimlerin üzerinde gezdirdi.

"Yapay," dedi kendi kendine, etrafındaki çimler gerçekken bunlar yapaydı. Bunlar buraya sonradan getirilmiş olmalıydı. Bir şeyleri kapatmak için getirildikleri belliydi.

Araz tek tek yapay çimlerin bağlı olduğu kareleri çıkardı. Hepsini çıkardığında kalan toprağı eliyle eşelemeye başladı. Eliyle eşelemenin yetmeyeceğini düşünüp arabaya koştu. Bagajı açıp arkadaşının yanında gezdirdiği alet çantasını alıp geri döndü. Orada bulduğu küçük bir çekiçle toprağı sağa sola eşelemeye devam etti. Sonra çekicin pek de yardımı olmadığın düşünerek eliyle devam etti. Belki yarım metrelik bir eşelemeden sonra neredeyse pes edip başka bir yol düşünecekken parmak uçlarının çelik bir yapıya değdiğini hissetti.

"Lütfen, lütfen, lütfen..." dedi kendi kendine. "Lütfen!"

Daha hızlı eşeledi, daha hırslı ve daha umutlu eşeledi. Karşısına çıkan manzara onu heyecandan ve umuttan ağlatacak

gibiydi. Karşısında çelikten ağır bir kapak vardı. Kapağı kaldırdığında beton merdivenleri gördüğü an nefesini tuttu.

Mantıklı davranarak önce telefonunu çıkardı ve rehberine girdi. Kumru'nun babasına bulunduğu konumu gönderdi.

"Buradayım, çocukları bulmak üzereyim," yazdı.

Derin bir nefes aldı. Uzanıp yere dizdiği kâğıtları topladı ve katlayıp cebine koydu. Arkadaşının alet çantasından birkaç şeyi alıp ceketinin cebine attı. Aşağıda neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

Telefonunun ışığını açtı ve merdivenlere doğru ilk adımını attı. Merdivenleri bir bir indi. İndikçe nefesinin daraldığını hissediyordu. En sonunda karşısına çıkan devasa yeşil bir kapı gördü.

Bu o kapıydı, çocukların çıkabilecekleri tek nokta.

Eğer anlatılanlar doğruysa ve eğer senaryo başka yönde ilerlemediyse kardeşi, Uraz'ı bu kapının ardında olmalıydı. Araz hemen kapının önüne koştu, kapı asma bir kilitle kilitlenmişti. Oysa karşısında duran bu kapı ayakta bile değildi, iki yanındaki sütunlarla birlikte yıkılmak üzereydi. Kapının asma kilidine kadar parçalanan üst kısmından içeriyi görebiliyordu, içerideki durum tahmin ettiğinden de kötüydü. Öte yandan Kumru, Uraz, Bulut, Eren ve Nisan ise kapının ardında, Araz'ın metrelerce ötesinde, yapay ağaçların arasındaydı. Belki hayatta belki değillerdi. Belki iyilerdi, belki değillerdi. Tüm umutlarının son zerresine kadar yitip gittiği ise onlar hakkındaki en gerçek şeydi.

Fakat bilmedikleri bir şey vardı.

Araz Kayalar buradaydı.

Ve buradan kardeşini almadan gitmeye niyeti yoktu.

Enkazın altında olmaktan da öte,

o enkaz bendim.

21. Bölüm

Sirenler ve Müzikler

(Bölüm Şarkısı: Fleuire – Sirens)

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Kafamın içinde hep bir müzik, kafamın içinde hep bir beste... Kafamın içi hep dalgalı, hep yosunlu ve ben hep boğuluyorum o yosunların içinde. Kanadını incitmiş bir kumru gibi oradan oraya yalpalıyor ve derin sulara dalıyorum sanki. Bilincim boğuluyor ve ruhum uyanıyor. Dünyaya gözlerimi kapattığım an içimde bir dünya yeşeriyor. Dışarısı kararıyor ve içerisi aydınlanıyor. Dışımdaki rüya sona eriyor ve içimdeki başlıyor. Yosunların arasından sıyrılıp çıkmaya çalışan yaralı bir kumru gibiyim. Zorluyorum her yanımı, bağlarımdan kurtulmaya çalışıyorum. Bir avuç deniz yosununun içinde sıkışıp kalıyor bilincim, kendimi oradan çıkarıyorum ama yosunlardan kurtulamıyorum. Yosunlar hep benimle, onlar hep kafamın içinde. Ben öyle derin bir uykuya dalıyorum ki çocukluğumun yorgunluğundan kurtulmak istiyorum sanki. Bu öyle derin bir uyku ki sanki tüm hayatımın yorgunluğundan kurtulmak istiyorum. Öyle derin ki, doğduğum günden beri yorulduğum her saniye için dinlenmek istiyorum, belki de hayatımda ilk defa kendimle bu kadar uzun baş başa kalıyorum.

Kafamın içindeki müzik sesi siren seslerine karışıyor. Bağırışlar ve sirenler arasında içinde bulunduğum o sıkışıklık hissi hiç geçmiyor.

Kaybettiğim bilincim ruhumu gerçekten de yaralı bir kumru olduğuma inandırmaya yetiyor. Ne etrafımdaki yosunlar beni bırakıyor ne de ben yaralı yanımı bırakıyorum. Hani hayatımız boyunca hep bir yerlerden sıyrılmaya, çıkmaya çalışırız ya... Oradan çıkarız ama kalıntılarından kurtulamayız hani. Ruhum o yosunlardan asla kurtulamıyor. Çünkü evi gökler olanın sularda işi yoktur. Benim yerim herkesin ardıydı, benim yerim geri plandaydı, gölgedeydi. Çıkıp parlamak istediğim her an ışıklar beni yaktı. Hayatıma uzattığım her zeytin dalı bana kırılarak döndü. Sevilmeyen bir çocuktum, görülmeyen bir çocuktum. Anneniz ve babanız bile sizi görmek istemediğinde en büyük tutkunuz herkes tarafından görülmek olur. Bu, bir çocuğun içine düşebileceği en tehlikeli tutkudur. Görülme isteği beni mantıksızlığın zirvesine itti. Öne çıkma isteği beni kırdı, yordu, mahvetti. Sonra günün birinde çok uzun bir uykuya daldım. Çok kasvetli, çok derin, çok ağır bir uyku...

Ben Kumru Sonat.
Uyuduğumda on dokuz yaşındaydım.
Uyandığımda yirmi.

Gözlerim ağır ağır açıldı. Gördüğüm güneş ışıkları sanki bir anda içime sızdı. İçim sanki yıllardır güneş görmeyen bir buz yığını gibi bir anda ısındı. Aldığım titrek nefesle birlikte hareket ettirmeye çalıştığım kolumda duyduğum hissizlik bana anlamsız gelince başımı kaldırmaya çalıştım. Başımın döndüğünü anladığım saniye korkuyla gözlerimi daha da açtım. Odağımı güneş ışıklarından aldım ve etrafıma bakındım. Bembeyaz duvarların arasında bembeyaz bir yataktaydım, üzerimdeki mavi elbise bir hastane elbisesi olmalıydı. Koluma takılı serum vücuduma hiç de yabancı gelmiyordu, sanki hep oradaydı.

Ne olmuştu? Neler olmuştu? Bir rüyada mıydım?

Kafamı toparlamaya çalıştığım sırada tek hissettiğim şiddetli bir baş ağrısıydı. Kafamın içinden hızla geçen korkunç

görüntüler birbirine karışıyordu. Yıkılan duvarlar, karanlık, çamur, sıkışıklık hissi, bağırışlar ve sirenler, müzik sesi ve mırıldanmalar...

"Kimse yok mu?" diye seslendim korkuyla. "Burası neresi? Bana ne oldu?"

Sesim öyle garip çıkıyordu ki kendi sesimi ilk defa böylesine kısık duyuyordum. Sanki konuşmayı unutmuş gibiydim. Ellerimi kaldırıp kendimi incelemeye çalıştım ama hareket etmekte zorlanıyordum. Ellerim delik deşikti ve dikkatimi çeken ilk şey buydu. Sanki her yanımdan damar yolu açılmaya çalışılmış gibiydi. Ben korkuyla ellerime bakarken odanın kapısı açıldı ve içeri heyecanlı olduğunu düşündüğüm bir kadın girdi. Siyah dalgalı saçları omuzlarına düşen kadın mavi gözleriyle bana baktı. Sanki bana bakarken çok sevdiği birine bakıyor gibiydi.

"Günaydın," dedi heyecanla, "uzun bir uyku oldu."

"Siz kimsiniz?" diye sordum korkarak, "Ben neredeyim? Ne oldu? Onlar nerede? Onlar..." dedim karmakarışık kafamdan birkaç isim çıkarmaya çalışarak. "Uraz... Nisan, Eren, Bulut..."

Bu isimleri onlardan başkalarına söylemek öyle garip hissettirmişti ki neyin içinde olduğumu anlayamıyordum bile. Gözlerim böylesine bir aydınlığa alışık değildi, ruhum da.

"Ben Beste. Doktor Beste Karman..." dedi kadın gülümseyerek yanıma gelirken. "Arkadaşların iyi, merak etme. Seni odana çıkardığımızda onları görebileceksin. Anneni ve babanı da."

"Annemi ve babamı mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, elbette."

"Ben..." dedim gözlerimi kırparak. "Anlamıyorum. Bana ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu bir rüya mı? Tek hatırladığım duvarların arasında sıkıştığım. Gerisi yok. Ne oldu? Buraya nasıl geldim?" dedim can sıkıcı bir kafa karışıklığı içinde.

Baş ağrım giderek artıyordu, elimi zar zor kaldırıp alnıma götürüyordum ki dikkatim büyük bir farklılığa yöneldi.

"Saçlarım!" dedim anlık bir şokla "Saçlarım neden bu kadar uzun?"

Ellerimle şok içinde saçlarıma dokundum. Saçlarım hatırladığım hallerine göre neredeyse on beş santim daha uzundu. Bu nasıl olmuştu?

"Kumru..." dedi karşımdaki kadın. "Kafan çok karışık. Önce ellerini indir bakalım."

Kadın ellerimi tutup sağ ve sol yanıma indirdi. Yatağımın yanındaki koltuğa oturdu ve gözlerime baktı. Mavi gözleri koyu kahverengi gözlerimi incelerken konuya nereden gireceğini bilemiyor gibiydi. Hayatım boyunca kafamı bu kadar toparlayamadığım bir anım olmamıştı. Başımın içindeki o güçlü zonklama hissini duyabiliyordum.

"Sizi arkadaşın Uraz'ın abisi Araz buldu Kumru."

"Ne?" dedim şok içinde. "Araz mı? O yaşıyor mu?"

Doktor Beste gülümseyerek başını salladı.

"Araz yaşıyor..." dedi ve ben yaşadığım şoku atlatamadan anlatmaya devam etti. "Bulduğunda o enkazın altında kalan tek kişi sen değildin, platform bir felakete dönüşmüştü. Diğer arkadaşların da seninle aynı durumdaydı."

"Aynı durumdalar mıydı?" dedim acı içinde, baş ağrısından gözlerimi bile açık tutamıyordum ama bu konuşmanın devamını duymak istiyordum. "Ama onlar... Onlar iyiydi," dedim çaresizce.

"Hastaneye geldiğinizde hiçbiriniz iyi değildiniz. Araz benim eski hastam, kardeşinin kayıp olduğunu biliyordum ve durumunuzdan haberdar olduğumda ben de sizlerin olduğu hastaneye koştum. İlk müdahaleler yapıldıktan sonra ailelerinizin talebiyle benim çalıştığım hastaneye, buraya sevk edildiniz. Kafanı çok fazla detayla karıştırmak istemiyorum

Kumru. Diğerleri senden çok daha önce taburcu oldular. Fakat her gün buradalardı, senin yanında. Sanki hiç taburcu olmamışlar gibi..." dedi gülümseyerek.

"Hepsi iyi mi?" diye sordum dolu gözlerle. "Hepsi tamamen her şeyleriyle iyiler mi?"

Doktor gülümsedi.

"Hepsi tamamen her şeyleriyle iyiler," dedi cümlemi tekrar ederek, "sen de iyi olacaksın. Sadece biraz fazla uyudun ve vücudunun eskisi gibi hareket edebilmesi için zamana ve bazı tedavilere ihtiyacı var."

Duyduğum cümleler bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Biraz fazla uyumaktan kasıt ne olabilirdi? En fazla kaç gündür uyuyor olabilirdim ki? Bir haftadır mı? Yok artık.

"Ben..." dedim kafa karışıklığı içinde, "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Doktor oldukça olağan bir cevap veriyormuş gibi bir anda konuşuverdi.

"Bir yıldır."

Duyduğum iki kelime öyle basit söylenmişti, öyle olağanmış gibi konuşulmuştu ki yaşadığım şok bile tereddüt vericiydi. Bu bir şaka mıydı? Benimle dalga mı geçiliyordu?

"Ne bu? Şaka mı?" diye sordum korku içinde. "Bana neden böyle bir şaka yapıyorsunuz?" diye sordum anlam vermeye çalışarak. "Kim yaptırıyor bu şakayı?"

Doktor elini uzatıp elimi tuttu.

"Biliyorum, şoktasın Kumru. Atlatman kolay olmayacak fakat şunu bil ki asıl mucize bir yıldır uyuyor olman değil, bir yılın sonunda kendine gelmen. Sana durumu şöyle açıklayacağım. Geldiğinde ciddi anlamda travmatik beyin yaralanmaların vardı. Üstüne üstlük sıkıştığın yerde ciddi bir oksijen eksikliği yaşamıştın. Buraya transfer edilme sebebin oradaki uzmanların kendine geleceğine dair yeterince inançlı olmamalarıydı. Seni

çok sevdiğim, çok güvendiğim ve hayran olduğum bir hocama gösterdim. Bir şans olabileceğini o söyledi. Sen uyurken geçen süreç herkes için zordu. Annen ve baban mahvolmuş bir haldeydi. Sonra tek tek arkadaşların uyandı. Önce Eren, sonra Nisan, sonra Bulut ve en son Uraz. Onların kendilerine gelmeleri ve yoğun bakımdan çıkmaları art arda oldu, bir hafta içinde kendilerine geldiler. Buradaki tedavileri de yaklaşık iki hafta sürdü ve taburcu oldular. Sana dair umutları hiç kaybolmadı, ne onların ne ailenin ne de benim. Aylar geçtikçe şans azalıyordu. Uzun süren komalar yüksek oranda kalıcı vejetatif duruma geçmekle sonlanır. Yani halk dilinde, bitkisel hayat..."

"Bitkisel hayat mı?" dediğim sırada kalbim öyle hızlı atıyordu ki her duyduğum cümle beni daha fazla dehşete düşürüyordu. Tüm bunlar gerçek olabilir miydi? Ben bir yıldır komada olabilir miydim?

"Evet. Olması en yüksek ihtimal buydu. Senin kendine gelmen ise ufacık bir ihtimaldi, mucizeydi. Ve ben şu an o mucizeye bakıyorum..."

"Anlamıyorum," diyebildim sadece, "bu nasıl olabilir? Başım... başım çok ağrıyor..." Elimi dayanılmaz ağrıyla başıma götürdüm.

"Esra!" diye içeri seslendi doktor. "Hazırlattığım serumu getirir misin? Hemen lütfen."

"Tamam hocam!"

Doktor içeri seslendikten hemen sonra bana döndü.

"Merak etme, endişelenme. Bu baş ağrısı çok normal. Önümüzdeki süreçte baş ağrıların olacak. Şimdi lütfen gözlerini kapat Kumru, lütfen biraz dinlen." Doktor beni ağrıyla doğrulmaya çalıştığım yatağıma geri yatırırken içeri giren hemşire açık damar yoluma yeni bir serum takıyordu.

"Bana ne veriyorsunuz?" dedim baş ağrısı içinde.

"Sadece ağrıkesici, vitamin ve sakinleştirici. Seni biraz daha uyutmamız lazım."

"Biraz daha mı?" dedim öfkeyle. "Birkaç ay daha mı!"

Konuştukça başımın içindeki zonklama hissiyatını hissediyordum. Ağrıdan kusmak üzereydim.

"Merak etme. Sadece iki saat kadar. Sonra kendi kendine uyanacaksın. Zor bir komadan çıktın Kumru, bu durumu dinlene dinlene aşacağız. Bir anda değil. Tamam mı? Şimdi uyu bakalım."

Gözlerim ağır ağır kapanırken gözkapaklarımı zorla açmaya çalışıyordum. Elimi kaldırmaya çalıştığımı hatırlıyorum.

"Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum uykulu halimin arasında.

"Kiminle?" dedi doktor.

"Uraz..." diye mırıldandım ve gözlerim kapandı.

Gerisi aynı sessizlik, aynı zifiri karanlık.

Hem şoktaydım hem dehşet içinde hem de güvende hissediyordum. Sanki içimdeki boşluklar bugün her zamankinden daha doluydu. Bir şeyler yerine oturmuş gibiydi ama ne olduğunu bilmiyordum.

Birileri vardı... Beni bekleyen, merak eden birileri vardı...

Hayatımda ilk defa önemsediğim herkes benim için bir aradaydı. İlk defa yalnız değildim, ilk defa kalabalıktım.

Kendimle en son konuşmamdan bir yıl sonra...

(Saatler Sonra)

Gözlerim akşamın lacivertimsi karanlığına açıldı. Görüş alanıma giren loş hastane odası ışığı başımı döndürürken gözlerim tanıdık bir görüntüyle karşılaştı. Kırpıştırdığım gözlerim bana bakan bir çift gözü izlerken kalp atışımın hızlandığını yanı başımda duran ekrandan duyabiliyordum.

"Günaydın 889..." dedi Uraz'ın heyecanlı, titrek sesi. "Artık uyanma vakti."

Şaşkın bakışlarım Uraz'ın üzerinde dolaştı. Hafızamda yer alan son görüntüsü karanlıklar içindeydi, kafamın içinde ona dair temiz ve net bir görüntü yoktu. Hep yara bere içinde, hep karanlıkta ve hep çamura bulanmıştı, her daim...

Şimdi ise tertemizdi, görünürde tek bir yarası yoktu, gördüğüm en aydınlık ve en net şey onun varlığıydı. Üzerinde siyah boğazlı bir kazak, altında koyu renk kot bir pantolon vardı. Saçlarını sıfıra vurdurmuş, koluna siyah bir saat takmıştı. Gözlerim her yanında dolaşırken beni gizli bir gülümsemeyle izliyordu.

"Bunlar gerçek mi?" diye sordum halsizce.

"Konuşuyorsun..." diye araya girdi Uraz, konuşmam onun için bir mucize gibiydi. Ben ise aynı şeyleri sormaya devam ediyordum.

"Tüm anlatılanlar gerçek mi? Ben gerçekten de bir yıldır uyumuyordum. Değil mi?" diye sordum.

Kafam öyle karışıktı ki bunu atlatmam uzun zaman alacaktı. Her uyuyup uyandığımda aynı şeyleri en baştan yaşayacaktım ve kafam her seferinde en baştan karışacaktı. Her şey bana tekrar tekrar anlatılana kadar ben hiçbir şeyi anlamayacaktım.

"Hepsi doğru," dedi Uraz, "şu an burada olman, beni görüyor ve duyuyor olman, bana cevap veriyor olman birer mucize. Senin hayatta oluşun bir mucize," dediğinde gözleri dolu dolu bakıyordu.

Duyduklarıma hâlâ inanamıyordum. Bunlar ya bir rüyaydı ya da büyük bir şaka. Oysa gözlerim hâlâ Uraz'ın üzerinde geziniyordu ve öyle çok değişmişti ki bu bir şaka olamazdı. Kilo almıştı, daha çok kaslanmıştı, güçlenmişti. Değişmişti.

"Çok değişmişsin," dedim gözlerim üzerinde gezinmeye devam ederken.

Şaşkın bakışlarım hâlâ bir ipucu arıyor gibiydi, bunlar gerçek miydi?

"Beş kilo kadar aldım," dedi Uraz, "hastane kafesinde sağlıklı beslenmek mümkün değildi."

Gülümsüyordu, gözlerindeki parlak bakışlar hep yüzümü izliyordu. Heyecanı her halinden belliydi oysa ben bu heyecana karşılık veremeyecek kadar şaşkındım. Dağınıktım, karmakarışıktım.

"Sen... bir yıl boyunca hep burada mıydın?" diye sordum tereddütle.

"Her gün," dedi, "abimi beklediğim gibi bekledim seni."

"Abin..." dedim bir anda anlık bir heyecanla doktorla yaptığım konuşmayı hatırlayarak. "Abin yaşıyormuş!"

Sanki bu haberi ilk kez benden duyacakmış gibi bir heyecanla yükselmiştim. Uraz gözlerinin içi gülerken başını salladı.

"Abim yaşıyor," dedi, "bizi o buldu. Eğer o olmasaydı şimdi hiçbirimiz hayatta değildik."

Kısa bir sessizlik oldu, ben pek de hayatta sayılmazdım. Kıpırdamakta çok zorlanıyordum, beynim bir daha hiç düzelemeyecekmişçesine yavaş çalışıyordu, kafamın içi darmadağınıktı ve o an bir daha asla toparlanabileceğimi hissedemiyordum.

"Peki herkes iyi mi?" diye sordum hüzünle. "Eren, Nisan, Bulut. Ve sen... Tamamen iyi misiniz?"

Uraz'ın beni gördüğü ilk andaki heyecanı yavaş yavaş azalıyor gibiydi, hatta aksine heyecanının yerini hayal kırıklığı almış gibiydi. Sanki beni böyle beklemiyordu. Sanki ona mesafeli durduğumu düşünüyordu ve bu onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

"Biz iyiyiz Kumru. Hepimiz, tamamen iyiyiz. Herkes dışarıda seni bekliyor. Odana alınana kadar sadece benimle görüş-

mene izin verdiler. Aslında teknik olarak onlar izin vermediler. Bunun için Beste'ye yalvarmam gerekti."

"Beste?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Doktor Beste," diye ekledi, "doktorun, aynı zamanda abimin de doktoruydu."

"Doğru ya, ismini unutmuşum," diye mırıldandım ve zorla kaldırdığım elimi alnıma götürdüm. Başım bir kez daha ağrımaya başlamıştı. Sanırım bunca zaman sonra bu kadar konuşma ve bu kadar bilgi bana fazla gelmişti.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu Uraz. "Hemşireyi çağırayım."

"Evet ama çağırma, lütfen. Tekrar ilaç istemiyorum, en azından bir süreliğine." Uraz bir süre bana bakıp tereddüt ettikten sonra pes etti.

"Anlatır mısın?" diye sordum gözlerim kapalı bir halde, elimle ağır ağır alnımı ovaladığım sırada.

"Ne istersen," dedi Uraz.

"Neler oldu? Herkes ne halde? Kim nerede yaşıyor, nasıllar?"

Ben odanın loş aydınlığında, ardımızda kalan kısık ambulans sesleri eşliğinde gözlerim kapalı alnımı ovarken Uraz anlatmaya başladı.

"Ben abimin yanındayım, hep olduğum gibi. Eren yine restoranının başında, ailesi bir süre yalnız kalmasını istemedikleri için Eren ile yaşayıp döndüler. Nisan bir süre ailesinin yanında yaşadı, bu süreci atlatmaya çalıştı ama onların yanında bu süreci atlatmak yerine daha kötü oldu. Yaşadıklarını sana ayrıntılı bir şekilde anlatır ama bir karar verip ayaklarının üzerinde durmak için bir adım attı. Eren'in restoranına gidip iş başvurusu yapmış," dedi gülümseyerek.

"İş başvurusu mu?" diye sordum gözlerimi aralayarak. Uraz başını salladı.

"Evet. Bunu sana ayrıntılarıyla anlatıp seni güldürmek için sabırsızlanıyorlardı. Bu arada zaten tahmin ediyorsundur ki bir ilişkileri var. Bir yıldır beraberler, beraber çalışıyorlar. Nisan ailesinden ayrıldıktan sonra önce bir süre kuzeninde kaldı, sonra kendine bir ev tuttu."

"Neden Eren ile yaşamıyor?" diye sordum merakla.

"Bu şekilde daha sağlıklı bir ilişkileri olacağını düşünmüşler. Bulut ise hâlâ okuluna dönmedi, aslında kendini henüz tam olarak toparlayamadı. Bir gün uzun uzun anlatır. Olayı haberlerden duyan eski kız arkadaşı defalarca kendini affettirmeye çalıştı."

"Bir saniye bir saniye..." dedim şaşkınlıkla. "Haberler mi? Biz haberlere mi çıktık?"

Uraz başını salladı.

"Biz oradan kurtartıldığımızda dünyanın gündemine oturduk Kumru. Yarışma tüm dünyada devam ederken biz o yarışmanın yapılacağı platformun enkazından çıkarıldık, tüm dünya günlerce bunu konuştu. Sana tek tek her şeyi göstereceğim. Her haberi, her videoyu, her manşeti..."

"Peki ya Taylan?" diye sordum. "O nerede? Ona ne oldu?"

"Tutuksuz yargılanıyor. Davanın sonuçlanması senin uyanmana bağlıydı. Bir tek sen dinlenmedin, bir tek sen konuşmadın. Şimdilik bunları yalnızca üstünkörü bil. Daha sonra sana her şeyi yavaş yavaş anlatacağım. Daha çok vaktimiz var... Şimdi tüm bu detaylarla seni yormayalım."

Kafa karışıklığım giderek artıyordu. Ben uyurken yaşanan şeylerin tamamını öğrenmem bile aylar alacak gibiydi. Haberler, manşetler, dava süreci, kurulan düzenler, değişimler... Sanki hayat çarpı on hızla ilerlemişti ve herkes hızla değişirken yalnızca ben o akışın ortasında öylece durmuştum.

"Peki onlar?" diye sordum tereddütle. "Annem ve babam."

Uraz bir süre sessizce beni izledi. Ailem hakkında konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi.

"Boşandılar," dedi, "boşanacaklarını biliyordun. Tek değişen bunun resmiyete dökülmüş olması... Belki inanamayacaksın ama bir yıl boyunca her gün buradaydılar. Sen yokken seni çok aramışlar."

Bir süre odanın ve içimdeki sessizliğin ortasında durup öylece bana anlatılan her şeyi tek tek düşündüm. Ailemin beni umursamaya başlamış olması umurumda değildi. Beni sürükledikleri her şey her zaman aklımda olacaktı. Her şeyden habersiz uyurken bir kaosun ortasında kalmıştım. Her şey yanı başımda olurken ben hepsinden habersizdim. Hakkım aranmış, yaşadıklarım anlatılmıştı. İnsanların kafasında yer etmiştim. Kapımda aylarca beklenilmişti ve ben tüm bunların ortasında sadece uyuyordum.

Bir yıl boyunca.

"Uraz..."

"Efendim Kumru?"

"Büyük bir hasar aldım mı?" diye sordum gözlerim kapalı halsiz bir sesle.

Kısa bir sessizlik oldu. İçimden bir ses toparlamamın çok zor olacağını anlatıp duruyordu.

"Kalıcı bir hasar almadın," dedi, "seni birlikte toparlayacağız. Birlikte atlatacağız."

O an bükmeye ve kendime doğru çekmeye çalıştığım dizlerim bana acı veriyordu, onları hissediyor olmam güzel bir haberdi ama yaşadığım acı onları hareket ettirmemi engelliyordu. Yaşadığım kafa karışıklığı ve hassasiyetle birlikte kapalı gözlerimden birer damla yaş süzüldü. Uraz'ın elini yüzümde hissettim, gözyaşlarımı siliyordu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu acı içinde.

"Hiçbir şey düzelmeyecek," deyiverdim bir anda, "ben bir daha asla eskisi gibi hayat dolu olmayacağım. **Bir daha asla dans edemeyeceğim...**"

Uraz yanıma yaklaşıp yatağın kenarına, bacaklarımın yanına oturdu. Ellerini iki bacağımın sağ ve sol yanlarına koydu ve bana doğru eğildi.

"İnan bana Kumru... Bir gün birlikte dans edeceğiz."

Gözyaşlarım yanaklarımı aşıp geçerken yorgun gözlerim Uraz'ın gözlerini izliyordu.

İçimdeki kumrunun kanatları kırılmıştı ve artık nasıl uçacağımı bilmiyordum.

Ömrüm boyunca kendimi hep düşmeden ayakta tutmaya çalışmıştım. Hayat beni ne kadar iterse itsin ben ısrarlı bir güçle hep ayakla kalmıştım. Oysa şimdi ruhum hâlâ o enkazın altında, o enkazın en derinindeyim, en dibindeyim. Kimsenin daha önce düşmediği kadar dipteyim ve buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Yaşadığım travma beni bambaşka birine dönüştürüyor gibiydi. Uraz'a karşı hissettiğim mesafeli his ruhuma örülen kalın duvarın habercisiydi. Sevgiyi reddeden, aşkı iten, özlemden kaçan birine dönüşüyordum. Kendi kendime bırakılsam kendi hüznümün içinde pes eder ve yok olurdum, bunu çok iyi biliyordum.

Oysa karşımdaki gözler bana beni bırakmayacaklarını söylüyor gibiydi. Hayatımın en zor zamanlarını orada, yerin altında yaşadığımı sanıyordum. Oysa hayatımın asıl en zor dönemi şimdi başlıyordu. *Yerin üzerinde ve ruhumun enkazı altında.*

En sonunda ya her zamankinden daha yükseklere uçan bir kumru olacaktım, ya da en dibi asıl o zaman yaşayacaktım...

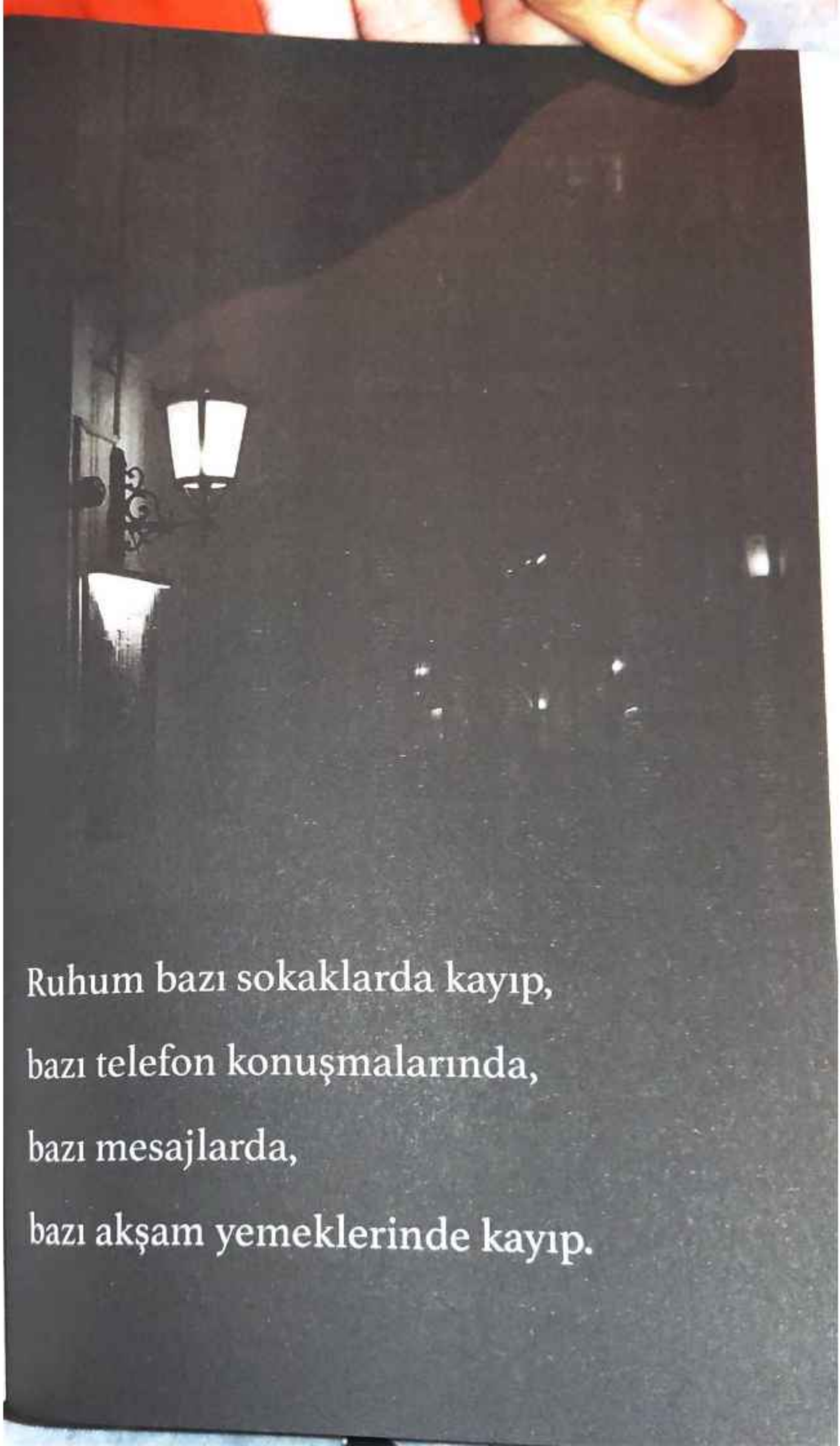

Ruhum bazı sokaklarda kayıp,

bazı telefon konuşmalarında,

bazı mesajlarda,

bazı akşam yemeklerinde kayıp.

22. Bölüm

Kumru Kafese Döndü

"Uraz! Nisan! Eren! Bulut!"

Kendimi kapkaranlık bir ormanın ortasında buldum. Oradan oraya koşuyordum, kollarımı kesen sert ve ince ağaç dallarını umursamadan koşmaya devam ediyordum.

"Uraz! Nisan!"

Avaz avaz bağıran sesimin yankısı aldığım tek karşılıktı. Ben bağırıyordum ve sesim yalnızca bana dönüyordu.

"Kimse yok mu?"

Tam o an koşar adım uzattığım ayaklarım büyük bir boşluğa düştü. Boşluğun içinde süzüldüm, küçüldüm ve bağıra bağıra yok oldum.

"Kumru Hanım! İyi misiniz? Sakinleşin, kâbus görmüş olmalısınız. Sayıklıyordunuz." Gözlerimi araladığım an gördüğüm yüz, kırklı yaşlardaki kızıl saçlı hastabakıcının yüzüydü. Bana endişeyle ve merakla bakıyordu. Nefes nefeseydim, uzun bir düşmenin yorgunluğunu yaşıyor gibiydim.

"İyiyim," dedim, "iyiyim. Sadece düştüm." Hasta bakıcı gülümsedi.

"Rüyanızda düştünüz," diye düzeltti. Kafam karmakarışıktı.

İçinde bulunduğum gerçekliğin karışıklığı yetmezmiş gibi bir de kâbuslar görmeye başlamıştım. Kafamın içinde hâlâ oradaydım, yerin altında. Gerçekte olanlar ise bir yıl boyunca komada kalıp uyandığım ve hastanede olduğumdu. Hangisi daha kötüydü bilemiyordum. Dün bütün gün boyunca gördüğüm tek kişi Uraz'dı. Konuşmama müsaade edilen tek kişi oydu. Annemin ve babamın diğerleriyle birlikte kapıda beklediğini biliyordum. Teyzemin, kuzenlerimin, Eren, Nisan ve Bulut'un da orada olduğunu biliyordum ama aslına bakarsanız Uraz'la konuşurken hissettiklerimden sonra hiçbiriyle konuşmaya hazır değildim. Uraz'a karşı yabancı hissetmiştim. Kafam o kadar karışıktı ki kim bana tanıdıktı, hangi hikâyenin içinde bir öğeydim bilemiyordum.

"Yemeğin geldi. Yedirmemi ister misin?" diye sordu hastabakıcı. İsmi Esra'ydı. Evliydi ve bir çocuk annesiydi, bunları bana ben yarı uyur yarı uyanık haldeyken serumumu takarken anlatmıştı.

"Acıkıp acıkmadığımı bile bilmiyorum..." diye mırıldandım.

"O zaman acıktığını varsayalım çünkü saatlerdir hiçbir şey yemedin. Aç olmalısın," dedi ve tepsiyi tekerlekli hasta masasına koyup önüme çekti.

"Ah..." Bu ses dudaklarımın arasından istemsizce çıkan bir acı tepkisiydi. Doğrulmaya çalışırken hissettiğim acı hissi vücudumun her yerinden geliyordu.

"Bekle!" dedi Esra. "Yatağını doğrultacağım. Şu an hareket etmen pek kolay olmayacaktır."

"Peki bir gün olacak mı?" diye sordum umutsuzca. Hastabakıcı yatağımı kaldırdı ve yatağımın kenarına oturdu.

"Bir gün elbette kolaylaşacak. Vücuduna zaman vermelisin, ben bir yıl uyusam bir daha uyanamazdım bile!" dedi gülerek.

Bu cümle gariptir ki doktorumun ve Uraz'ın konuşmalarının yanında bana umut olan tek cümle olmuştu. Gülümsemesi, rahatlığı ve yaşadığım duruma karşı alışkınlığı bana umut vermişti. Uzattığı çorbadan bir kaşık aldım.

"Teşekkür ederim Esra Hanım," diye mırıldandım. Gülümsedi ve yemeğimi yedirmeye devam etti.

"Bana Esra Abla diyebilirsin!" dedi. "Çocuğum yaşındasın."

"Teşekkür ederim Esra Abla," diye düzelttim halsizce gülümseyerek. Esra Abla bana bir parça ekmek uzatıp konuşmaya başladı.

"Yemeğini yedikten sonra Beste Hanım gelecek, kontrollerin yapılacak ve eğer her şey yolundaysa bugün evine geçebileceksin. Mutlu olmalısın," dedi gülümseyerek.

Yutkundum ve yemeğimi yemeye devam ederken gözlerim karşı duvara odaklandı, öylece daldım gittim. Evime geçebilecekmişim... Peki benim evim neresi? Beni istemeyen annemin yanı mı? Yoksa beni istemeyen babamın yanı mı? Bir sığıntı gibi hissedeceğim teyzemin yanı mı? Benim evim neresi?

Yemeğin sonraki on dakikası oldukça sessizdim. Bir şeyler daha yedim ve dinlenmek istediğimi, daha fazla yemek istemediğimi söyleyerek Esra Abla'yı odamdan yolladım. Beni istemediğini söyleyen annemin evinden çıkıp gitmiştim, şimdi oraya dönmek bana nasıl hissettirirdi? Bir işim yoktu, çalışabilecek halde değildim, bakıma muhtaç bir durumdaydım. Bu işin içinden nasıl, ne şekilde çıkacaktım? Dolu gözlerim ve düğümlenen boğazım beni ağlamam için zorluyordu. Derin ve titrek bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya devam ettim. Ağlamak istemiyordum.

"Günaydınlar, Kumru." Açılan kapıyla birlikte odanın içini dolduran ses Doktor Beste'ye aitti. Kadın tüm güzelliğiyle odanın içine bir ışık gibi doğdu.

"Günaydın Beste Hanım," diye mırıldandım.

"Bugün nasıl hissediyoruz?" diye sordu elindeki belgelere bakarken. "Gece aldığımız kan örneklerine göre sonuçlarında bir problem görünmüyor."

"Ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim," dedim sessizce. Doktor Beste elindeki dosyayı masaya bıraktı ve yanıma yaklaştı.

"Şimdi iznin olursa kalbini ve nefesini dinleyeceğim."

"Tabii."

Doktor Beste arkama geçip beni elleriyle destekleyerek kaldırdı. Kalbimi, nefesimi ve öksürüğümü dinledi. Elleriyle eklemlerimi kontrol etti. Kontrolün her anı acı içinde geçti. Sızlanmamak için kendimi öyle çok kastım ki bunu o bile fark etti.

"Kasma kendini, canın yanıyorsa bağırabilirsin," dedi anlayışla, "bunlar çok normal. Vücudun hareketsizliğe alıştı ve zamanla hareket etmeye de alışacak. Ağrıların olacak ama zamanla hepsi geçecek." Sonra beni yavaşça yatağıma yatırdı ve karşıma geçti.

"Şu an için hastanede kalmanı gerektirecek bir durumun kalmadı Kumru," dedi muhteşem bir haber veriyormuş gibi, "sık sık kontrollerimiz olacak, fizik tedaviye başlayacaksın ama artık seni evine yollayabilirim," dedi mutluluk dolu bir sesle.

Bunun beni de mutlu edeceğini sanıyor olmalıydı. Oysa öyle değildi, bu beni bir gram bile mutlu etmiyordu. Korkutuyordu.

"Ailem..." dedim tereddütle. "Annem ve babam... Burada mı?" diye sordum. Bundan bile emin değildim. Beni bırakıp gitmiş olacaklarını düşünüyordum. Çocukluğumda onları beklerken uyuyakaldığım her gece düşündüğüm gibi...

"Evet, elbette. Annen ve baban burada, teyzen ve kuzenlerin de. Tabii arkadaşların da burada. Uraz, Nisan, Eren, Bulut... Uraz'ın ağabeyi, Araz bile burada," dedi gülerek.

Başımı salladım. Derin bir nefes aldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. İstenmediğim bir eve nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.

"Bir sorun mu var Kumru?" diye sordu Doktor Beste, "Benimle her şeyi konuşabilirsin." Omuz silktim.

"Hayır... Yani... Galiba komadan dolayı... Kafam karmakarışık," diyerek toparlamaya çalıştım. Ona anne ve babamın evinden neden ve nasıl ayrıldığımı anlatacak halim yoktu, beni nasıl istemediklerini anlatacak değildim.

"Bu çok normal, bu da zamanla geçecek. Biraz sakinliğe ve sessizliğe ihtiyacın var. Dışarıdaki ziyaretçilerinin hepsi seni görmek için can atıyor. Eğer istersen onları beş dakikalığına buraya alabilirim. Merak etme, sonra yalnızca annen ile baban kalacak ve onlarla evine gideceksin."

Beste söylediği şeylerin bana iyi hissettireceğini düşünüyor olmalıydı. Yalnızca anne ve babamın kalmasına sevineceğimi düşünüyordu, sonra onlarla eve gideceğime mutlu olacağımı düşünüyordu. Bu cümleler ise bende kahkahalar atarak sinir krizi geçirme isteği yaratıyordu. Gülümsedim. Bu bir sinir krizi başlangıç gülümsemesiydi.

"Çok sevinirim," dedim yalan söyleyerek.

"Tamam, ben onlarla konuşup hepsini alıp geliyorum!" dedi ve odanın kapısına yöneldi. "Hemşireyi gönderip serumunu çıkarttıracağım. Merak etme, birazdan açık bir damar yolun kalmayacak!"

İşte bu sevindirici bir haberdi. Her yanım delik deşikti. Beste odadan çıkar çıkmaz içeriye benim için bir hemşire yolladı. Hemşire önce serumumu çıkardı, sonra pamukla sertçe

bastırıp uzunca bir bant yapıştırdı. Başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi.

"Demek gidiyorsunuz," dedi, "resmen bir yıldır bizimleydiniz. Uyanmanız, buradan çıkıp gidecek olmanız büyük bir mucize. Çok geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim..." diye mırıldandım ve sessizce gülümsedim.

Hemşire tüm işlemlerini bitirip odadan çıkıp gittiğinde başımı odaya çevirdim. Bir yılımı bu hastanede geçirdiğim gerçeğine inanamıyordum. Buradaki herkes beni bir yıldır tanıyordu, oysa ben onları yalnızca bir gündür tanıyordum, ne garip. Ben iç bunaltıcı düşüncelerle odanın duvarlarını izlerken odanın kapısı açıldı. İlk görünen sevinçle gülümseyen annem oldu, sonra aynı gülümsemeyle babam girdi içeri.

"Kızım..." dedi annem.

"Kumru'm..." dedi babam.

"Şimdi odada kalabalık olacağımız için lütfen fiziksel bir temasa geçip Kumru'yu bunaltmayalım. Hassas olduğunu bilin." Beste Hanım konuşup açıklama yaparken içeri tek tek beni gördüğüne fazlasıyla sevinen teyzem ve kuzenlerim girdi.

Sonra dolu gözlerle Nisan'ın girdiğini gördüm. Onu görünce benim de gözlerim doldu, neden bilmiyorum, onu çok kısa süre tanımıştım ama birbirimize öyle muhtaçtık ki aramızdaki bağ çok farklıydı. Nisan'ın elini tutan elin sahibi Eren'di ve onun da gözleri doluydu. Sonra Bulut girdi, içindeki bunalmışlık yüzüne vuruyordu, bana gülümsemeye çalışarak elini kaldırdı ve selam verdi. Ona gözlerimi kırparak karşılık verdim. Sonra içeri Uraz ve Araz girdi. O an hissettiğim şeyin tarifi yoktu aslında. Uraz'ın Araz'a kavuşmuş olması, şu an burada yan yana olmaları ve bu kadar benzemeleri inanılmazdı. Uraz'ın kıpkırmızı gözleri şu an bu odada dikkatimi en fazla çeken şeydi. Gözleri neden kırmızıydı? Ağlamış mıydı?

Üzgün müydü? Öfkeli miydi? Bana baktı ve göz kırptı, ona iki gözümü birden kırparak karşılık verdim.

İşte 'herkes' buradaydı. Hayatımdaki herkes.

"Kumru'yu görmek istediniz, ben de bu isteğinizi gerçekleştirmek istedim ama gördüğünüz gibi şu an çok yorgun ve çok da halsiz. O yüzden sizden ricam, şimdilik bu kadar görmekle yetinmeniz. Kumru'yu birazdan ailesiyle eve göndereceğim, onu yalnızca o iyi oldukça, kendini toparladıkça ziyaret ederseniz çok sevinirim," dedi Doktor Beste.

Herkes sessizce başını sallayarak onayladı, "Tabii," gibi sesler kulaklarımda yankılandı. Başını sallamayan tek kişi Uraz'dı.

"Gider gitmez beni ara!" dedi Nisan bir anda kendini tutamayıp. Başımı salladım.

"Arayacağım," dedim, "hepinizi." O an gözlerim Uraz'ın gözlerine çevrildi ve bir detay fark ettim, Araz Uraz'ın kolunu sanki onu sakinleştirmek istermiş gibi tutuyordu.

"Sizi şimdi dışarı alacağım. Kumru'yu da anne ve babasıyla evine yolluyorum. Zamanla bol bol görüşür ve konuşursunuz. Hepinize geçmiş olsun."

Doktor Beste son konuşmasını yaptıktan sonra aynı sesler yükseldi. "Geçmiş olsun," mırıldanmaları kulaklarımı doldururken özellikle Uraz ve Nisan'ın buradan zorla ayrılıyor olduklarını buram buram hissedebiliyordum. Kapıdan çıkacakları sırada Uraz son kez bana döndü.

"Görüşürüz," diye mırıldandı.

"Görüşürüz," diye yanıtladım.

Ve bu bir süreliğine onları son görüşüm oldu. Hayat öyle ilginç ki dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorsun. Ben de oraya döndüm; eve, odama...

Annem ve babam ayrıldıktan sonra babam, birkaç sokak ötede bir eve taşınmış. Annem ise hali hazırda yaşıyor

olduğumuz evimizde kalmış. Onunla son konuşmamız kelimesi kelimesine aklımda olmasına rağmen annem sanki o gün benimle o şekilde konuşan kadından bir başkasına dönüşmüş. İkisinin de her hareketinde gördüğüm mahcubiyet ve üzüntü beni her ne kadar şaşırtsa da ben o çocuğum işte. Her gece anne ve babasını bekleyerek uyuyakalan o küçük çocuğum, doğum günü her seferinde unutulan o küçük çocuğum ben. Annemi biliyorum, babamı tanıyorum. *Hayatın beni yine aynı noktaya sürükleyeceğine eminim ama işte buradayım, istenmediğimi öğrendiğim ve bu sebeple terk ettiğim o evde, evimdeyim...*

Defterim önümde, kalem tutan parmaklarım ağrılar içinde ve ellerimden yalnızca iki cümle çıkıyor...

Kumru kafese döndü.

Ve artık kanatları yok.

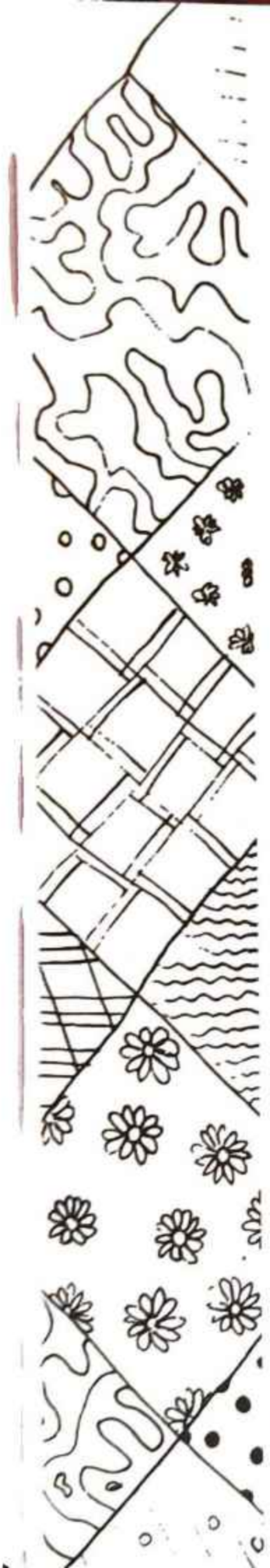

Bazılarımız kırık çocuklar olarak büyütüldük, bir yanımız hep kırıldı.

23. Bölüm

Önce Gök Sonra Yüzü

Annem ve babamla eve döndükten sonra babam beni kucağında salona taşıdı. Annem benim için salondaki koltuklardan birini yatak haline getirmişti. Odamda değil de burada kalmamın çok daha kolay olacağını söylediler, böylece bir ihtiyacım olduğunda daha kolay duyulacak ve görülecektim. Üstelik burada bir televizyon vardı, hareketim kısıtlı olduğu için en azından bir şeyler izleyerek vakit geçirebileceğim öngörülmüştü. Teyzem birkaç tencere yemek yapıp getirmiş, ev ise ilk defa böylesine derlenip toplanmıştı. Annem ve babam birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Yine de onlardan beklenmeyecek bir olgunluk göstererek benim için bir aradaydılar. Teyzem beni koltuğa yerleştirirken annem ve babam ilaçlarıma yer açmak için mutfağa geçtiler.

"Kumru, iyisin değil mi teyzeciğim?" diye sordu teyzem.

"İyiyim teyze. İyi olacağım."

"Bak annen senin ardından çok üzüldü, çok ağladı. Elbette karşılıklı hatalar yapılmış olabilir ama o senin annen. Ne de olsa seni o doğurdu..."

Teyzem konuşmaya devam edecek gibiydi fakat tam o an annem ve babam içeri girdi. Annem elinde getirdiği bir bardak suyu bana uzattı.

"Bol bol su içmen lazımmış," dedi ilgiyle, "doktorun şimdi mesaj attı."

Başımı sallayarak elimi uzatıp su bardağını zar zor tuttum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Annem ve ben tam anlamıyla iki yabancıydık. Annem su içişimi izlerken karşı koltuğa oturdu ve gözleri üzerime örtülü battaniyeye daldı. Çok yıpranmış, yorulmuş görünüyordu. O sırada babam geldi. Yanıma yaklaşıp ellerini saçlarımda gezdirdi, saçlarımı okşadı. Bu alışık olmadığım bir hareketti.

"İyisin, değil mi?" diye sordu. Herkesten bu soruyu duymamayı umuyordum.

"İyiyim. Yalnızca yorgunum," dedim ve su bardağını yanımda duran sehpaya bıraktım.

Babam yanıma oturduktan sonra ortamda derin bir sessizlik oluştu. Annem karşı koltukta, teyzem pencere önündeki berjerde, babam yanımdaydı. Bu evin gerginliği bir yıllık uykudan daha yorucuydu.

"Ne yaşanıp bittiğini bir de senin ağzından dinlemek istiyoruz kızım ama seni bu durumda yormak da istemiyoruz..." diye söze girdi babam, "Sana ne yaşandığını sormayacağım. Annen de sormayacak. Sen ne zaman konuşmak ve anlatmak istersen biz buradayız, dinlemeye hazırız. Kendini hiçbir şey için kötü hissetme."

Babam benimle ilk kez böyle konuşuyordu. Böyle derken, 'varmışım gibi'. Onlar için hep bir boşluk gibiydim, hep vardım ama hep yok gibiydim.

"Teşekkürler..." diye mırıldandım sessizce.

"Bu telefonun," diyerek bana telefonumu uzattı babam. Telefonumu öyle uzun zamandır görmemiştim ki bir anlığına hiç beklemediğim şekilde en yakın arkadaşımı görmüş gibi hissettim.

"Siz... telefonumu... nasıl?" diye kekeledim şok içinde.

"Yapım şirketiyle dava süreci başladığında tüm eşyalarınızı bize teslim ettiler," dedi babam, "Şifreni bilmiyorduk, telefonu açamadık ama senin için şarj ettim."

Bana uzatılan telefonumu aldım ve ekranı açtım. Şifremi girip telefonumun kilidini açtığım an evin internetine bağlı olan telefonum bildirim yağmuruna tutuldu. Telefonuma bir yıl öncesinden gelen mesajlar bile vardı! Eski iş yerimdeki arkadaşlarımdan gelen mesajlar, eski patronumdan gelen mesajlar, annemden ve babamdan gelen mesajlar, daha bir sürü numaradan gelen bir sürü mesaj... Oysa en önemlisi tanımadığım numaralardan gelen mesajlardı. Bunlardan biri şöyle diyordu:

"Kumru... Telefonun ailende olduğu için onu sana verip vermeyeceklerini bile bilmiyorum. Mesajlarımı okuyup okumayacaklarından da emin değilim. Bu benim yeni numaram. Telefonun sana ulaşır ulaşmaz sen de bana ulaş. Lütfen. -Uraz."

Telefon numarasını hızla **'Uraz Kayalar'** diye kaydettim ve bir sonraki tanımadığım numaranın mesajına geçtim.

"Kumruş! Ben Nisan ve bu da benim numaram 053***** lütfen kaydet ve beni ara! Seni özledim."***

Nisan'dan, bu mesajdan hemen sonra bir mesaj daha gelmişti.

"Pardon, zaten mesaj gönderdiğim zaman numaramı görmüş oluyorsun. Yazmama gerek olmuyormuş. Eren numaramı yazarak mesaj gönderdiğim için benimle dalga geçiyor şu an. Bir de numarasını yazayım diye ısrar ediyor. Bu da Eren'in numarası 053***** ve bu da Bulut'un 054********. Lütfen ara bizi! Seni özledik!"***

Nisan, Eren ve Bulut'un numaralarını da kaydettikten sonra telefonumu kucağıma koyup başımı kaldırdım. Daha oku-

nacak çok mesaj vardı ama benim telefonumla ilgilendiğim birkaç dakika bile ortamın daha da gerilmesine ve daha da sessizleşmesine sebep olmuştu. Annem ve babamın artık birbirlerinden nefret ettikleri fazlasıyla aşikârdı.

"Ben şimdi gideyim," diye söze girdi babam ayaklanırken, "senin için görüşmem gereken bir fizyoterapi merkezi var. Bir de doktorlarının almamı istediği ortopedik bir yastık ve oturma simidi var. Onları halledeyim birkaç saate dönerim kızım."

"Tamam baba," diye mırıldandığım an annemin öfkeli bakışlarının bana döndüğünü hissettim. Ne olmuştu şimdi? Bu zamana kadar şefkat doluydu da şimdi babama, baba demem mi bana karşı öfkelenmesine sebep olmuştu?

"Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi ve duraksadı babam, "bir sorun olursa beni ara."

"Tamam," diyerek başımı salladım. Babam anneme veya teyzeme tek kelime etmeden çıkıp gitti.

"İlgili baba rolleri başladı..." diye mırıldandı annem sinirle gülerek.

"Öyle deme," dedi teyzem, "ne olursa olsun, çocuğuyla ilgilensin de ister rol olsun ister olmasın."

Annem omuz silkti. "Yüzünü görünce bile sinirlerim bozuluyor," dedi öfkeli bir nefes alarak. Teyzem gözleriyle beni işaret etti.

"Hadi gel," dedi, "mutfağa geçip yemekleri ısıtalım. Kumru'm açtır."

"Hayır teyze. Şu an yemek yiyemem. Ben biraz uyusam iyi olur..." diyerek yastığımın içine gömüldüm.

"Eh, tamam o zaman. Biz gidip bir şeyler yiyelim. Acıktığın an söyle ama!" Başımı yattığım yerden salladım.

Teyzem mutfağa geçerken annemin bana tek kelime etmemesi garipti. Bir yıldır kapımda bekleyen kadın bu muy-

du? Hastanede beni görünce sevinen kadın bu muydu? Annem ya dengesizin tekiydi ya da etrafında insanlar varken rol yapan ta kendisiydi.

Bunlara alışıktım. Böyle yaşamak benim için yazı yazmak gibiydi. Kafamı yastığıma iyice gömüp uzandım ve sehpada duran telefonumu alıp yatar halde ekranımı açtım. Uraz'a ve Nisan'a cevap yazmam gerektiğini biliyordum. Önce Nisan'ı yanıtladım.

"Ben evdeyim. Merak etmeyin. İyi olacağım. Ben de sizi özledim, yorgun ve halsiz olduğum için arayamıyorum. Sonra bol bol konuşuruz."

Daha sonra Uraz'ın mesajını bir kez daha okudum ve cevap yazmaya çalıştım.

"Telefonum artık bende. Evdeyim, iyiyim. Yalnızca yorgun ve halsizim, dinlenmeye ihtiyacım var. Sonra bol bol konuşuruz. Kendine çok iyi bak Uraz."

O an Uraz mesaj sayfasında direkt olarak çevrimiçi oldu. Telefon elinde yazmamı bekliyor olamazdı, değil mi? Hemen yazmaya başladı.

"Evde rahat mısın?" *Yazdı ve hemen bir mesaj daha gönderdi.*

"Annen sana nasıl davranıyor?" *Hızla bir mesaj daha yazdı.*

"Eğer kendini kötü hissedersen tek seçeneğin orasıymış gibi düşünme. Senin için tek ev orası değil Kumru."

Yutkundum ve başımı kaldırıp etrafıma baktım. Ait olmadığım bir eve geçici bir süs eşyası gibi konulmuştum. Tek hissettiğim buydu ama burada kalmaya mecburdum. Benim evim burasıydı. Başımı telefonuma eğip istemeye istemeye sahte bir cevap yazdım.

"Ben iyiyim, annem ve babam bana gayet iyi davranıyorlar, ilgileniyorlar. Lütfen aklın bende kalmasın."

Uraz hâlâ mesaj sayfasındaydı. Yazdığım mesajı direkt gördü ve yanıtlamaya başladı.

"Kendini sakın yalnız hissetme." *Yazdı ve bir mesaj daha gönderdi.*

"Biz varız." *Ve bir mesaj daha.*

"Ben varım."

Uzun uzun telefon ekranına baktım. Uraz'ın yukarıda görünen profil fotoğrafına tıkladım, bu çok eskilerden kalma bir fotoğraftı. Uraz ve abisinin balık tutarken çekildikleri bu fotoğraf en az beş yıl önce çekilmiş olmalıydı. Parmağımı Uraz'ın fotoğraftaki gülen yüzüne dokundurarak fotoğrafı yakınlaştırdım ve yüzüne baktım. Derin bir iç çektim ve mesaj yazdım.

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Şimdi uyumam lazım, zor yazıyorum."

Uraz mesajı yine anında gördü ve yine anında yanıtladı.

"Uyanınca yazacak mısın?"

Ne yapacaktım? Uyanınca yazacak mıydım? Elbette yazacaktım.

"Yazacağım."

Bu mesajı yazdıktan sonra Uraz'ın yüzünde oluşacak gülümsemeyi tahmin edebiliyordum.

"İyi uykular Kumru."

Mesaja baktım, baktım ve baktım... Uyku kelimesi artık içimi ürpertiyordu. Bir kez uyuduğum an bir daha uyanamama korkusu yavaş yavaş ruhuma işlemeye başlamıştı. Her şeyden öte, uyurken kâbuslar göreceğimi bilmek uyanamamaktan bile kötüydü. Kâbuslar yorucuydu, yıpratıcıydı. Telefonumu sehpaya bırakıp gözlerimi dinlendirmek için kapattım. O sırada telefonum art arda titredi. Uzanıp bir kez daha aldım ve ekran kilidini açıp gelen mesajlara baktım. Nisan'dan gelen mesajların yanı sıra bir de Eren ve Bulut'tan gelen mesajlar vardı.

"Duyduğum kadarıyla eve varmışsın baldız! Seni özledik." Eren'in mesajı beni istemsizce gülümsetti. Hemen ardından Bulut'un mesajını okudum.

"Umarım evinde rahat ve mutlusundur Kumru. Bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon kadar uzağında olduğumuzu sakın unutma. Doktorun yazdı mı bilmiyorum ama biraz D vitamini kullanırsan çok iyi gelecektir."

Ben Bulut'un mesajını okurken Bulut'tan bir mesaj daha geldi.

"Kumru selam, bu telefon Bulut'un telefonu ama ben Eren. Bulut sana mesaj yazarken yanımdaydı. Yazdığı mesajı görünce kendimi tutamadım ve araya girmek istedim. TIP PROFESÖRÜ YİNE ÖNEMLİ TAVSİYELERDE BULUNMUŞ. Tavsiyelerini mutlaka dinle!"

Mesajı okuduktan sonra kendi kendime gülmeye başladım. Aklım bir anda bir yıl öncesine gitti, yerin altına. Bir zamanlar burada bir yerlerde insanların ayaklarını bastığı yerin altında biz vardık. Biz bir adamın kabul edemediği başarısızlığın kurbanlarıydık. Oysa gücümüzü hiç yitirmemiştik, birbirimizi hep güldürmüş ve hep ayakta kalmaya çalışmıştık. Yanımda bu insanlar olmasaydı şu an ne halde olurdum acaba? Belki de hâlâ yerin altındaydım, belki de çoktan çabalamayı bırakmıştım.

Mesajları beni mutlu etse de artık gerçekten ellerimle telefonumu tutmaya devam edebilecek bir halde değildim. Onlara yalnızca biraz daha dinlendikten sonra yanıt verebilirdim. Belki de konuşma işine ses kaydıyla devam etmeliydim ama annem ve teyzem içerideyken ses kaydı yapmak pek de isteyeceğim bir şey değildi. Bir kez daha yastığımın içine gömüldükten sonra oluşan sessizlikte ister istemez annemin ve teyzemin mutfaktan gelen konuşmalarına şahit oldum. Annem bunalmış bir fısıltıyla konuşuyordu.

"Hastanede kalsın dedim, en iyi orada bakılır! Bunu herkes biliyor! Ama yok işte iyi baba rollerine girdiği için tutturdu hastanede kalamaz diye!" diyordu annem sessizce, kaşlarımı çatarak konuşmanın devamını dinlemeye devam ettim.

"Benim de çocuğum, benim de evladım. Bulunduğuna ben de çok sevindim! Ama işte... Benim çocuğum oldu diye benim bir hayatım olmasın mı? Ben şimdi nasıl bakacağım, bunu hiç düşünen yok. Maddi destek sağlarım diyor da tuvalete ben götüreceğim, duşunu ben aldıracağım. Bunları hiç düşünen yok."

O an kalbime saplanan sancıdan mı bahsetmeliyim, burnumdaki sızlama hissinden mi yoksa yüzümdeki ateşten mi bahsetmeliyim bilmiyordum. Bu duyduklarım, akıl almaz bir sevgisizliğin akıl almaz cümleleriydi.

"Yahu kız yavaş yavaş düzelecek işte, kimse sana ömür boyu sırtında taşı demiyor ki. Üstelik benim evladım olsa ben ömür boyu sırtımda da taşırım. Ne var bir süre ilgileniversen. Kız kaybolunca bayılıp duran sen değil miydin?"

Bu olanlara inanamıyordum. Teyzemin anneme söylediklerine, benim hakkımda bunların söylenmek zorunda olmasına inanamıyordum. Kalbim ağrıyordu. Bu nasıl bir kimsesizlikti?

"Benim bir hayatım var, sen de biliyorsun. Çalışıyorum, yeni yeni arkadaşlarım var, hem Özer'le daha yeni başladık..."

"Mesele bu, değil mi Nazan? Kız kayboldu, bayıldın ayıldın, kendini yerlere attın! Sonra kız bulundu, bir yıl komada kaldı, hayatına baktın. Baktın ki hayatına biri de girdi, şimdi de sana yük gibi geliyor değil mi? Bu çocuğu dünyaya siz getirdiniz. Kendi kendine zorla senin rahmine girip, sonra zorla oradan çıkmadı. Siz yaptınız. İkiniz de ilgileneceksiniz. İkiniz de yanında olacaksınız. Bir daha ağzından böyle cümleler duymayacağım."

Teyzemin anneme kurduğu cümlelerle birlikte konuşma bitti. Bu konuşma, o an onlar için orada bitti ama benim içimde hiç bitmeyecek bir konuşma başladı. Aynı hikâye beni aynı

yerden bininci kez vurdu. İstenmemenin saçma hüznü içimin her yanını sardı. Nasıl da bir yabancıydım bu evde, nasıl da bir misafirdim...

Ben hiç mi istemiyorum sanıyorsunuz, bağırıp çağırmayı, yakıp yıkmayı, savurup dağıtmayı... Oysa şimdi bunları en yapamayacağım zamanımdayım. *Kumru'ydum ben, oradan oraya savrulan, özgürce uçan bir kuş. Önce kalbim kırıldı sonra kanatlarım.*

Önce gök düştü, sonra yüzü.

Kafamda binlerce fikir vardı. Ne yapabilirdim, ne yapılabilirdi? Çare neydi, çare neredeydi? Kime gidebilirdim ki? Babama mı? Teyzeme mi? Bana bu halde kim bakmak isterdi? Annem bile istemiyorsa beni kim isterdi?

Midemin bulandığını hissettim. Başımı bir sağa bir sola salladım ve duyduklarımı unutmaya çalıştım. Sehpaya uzanıp telefonumu elime aldım. Kafamı dağıtmak için arama motoruna girdim. Korkarak kendi ismimi yazdım, ***'Kumru Sonat'.***

Karşıma bir ton haberin çıkmış olması şaşırtıcı ve ürkütücüydü.

"ENKAZ ALTINDAKİLER'İN DÖRDÜ UYANDI, BİRİ HÂLÂ KOMADA!"

"ALMAN YAPIM ŞİRKETİNDEN DUYGUSAL 'ENKAZ ALTINDAKİLER' ÖZÜRÜ."

"ENKAZ ALTINDAKİLER DAVASINDA TÜRK YAPIMCININ TUTUKSUZ YARGILANMASINA KARAR VERİLDİ."

"AYAKLARIMIZIN ALTINDA YAŞANAN DRAM : ENKAZ ALTINDAKİLER..."

"ENKAZ ALTINDAKİLER'İN YAŞAMAZ DENEN BEŞİNCİSİ UYANDI!"

Bunlar binlerce manşetten yalnızca birkaçıydı, haber içerik-

lerini henüz okuyamıyordum bile. İsmim her yerdeydi, isimlerimiz her yerdeydi. Bizden 'Enkaz Altındakiler' diye bahsediliyordu. Yabancı basında bile birçok haberimiz çıkmıştı. Gözlerim videolar kısmında yerin altından çıkarılma görüntülerimizi görse de henüz onları izleyecek kadar cesur değildim.

Ben hakkımızda yazılan haberlerin manşetlerine bakıp geçerken telefonuma bir mesaj bildirimi geldi. Bu az önce uyuyacağımı söylediğim Uraz'dan gelen bir mesajın bildirimiydi. Merakla mesaja tıkladım ve okumaya başladım.

"Eğer canını sıkan bir şey olursa benden yardım istemek için çekinme. Bunu zaten yeterince anladığını düşünüyorum ama tekrar tekrar söylemek istiyorum. Yanında olmaya hazırım. Kendini kimsesiz hissetmeni istemiyorum. İstemiyoruz."

O an aklıma Uraz'ın hastanedeki mutsuz ve öfkeli hali geldi, abisinin Uraz'ı tutmaya çalıştığına emindim. Bu yazdıkları ise bu evde mutsuz olacağımı biliyor olmasıyla öyle uyuşuyordu ki resmen buraya dönmemi istememişti, hastanede bu yüzden o haldeydi. Bir şeyler duymuş olmalıydı, belki de annemin az önce teyzemle yaptığı konuşmanın bir benzerini de Uraz duymuştu. Burada istenmediğimi, istenmeyeceğimi biliyordu.

"Teşekkür ederim Uraz," diyerek cevap yazmaya başladım, ***"her ne için bu kadar endişelendiysen merak etme. Gayet iyiyim, annemle aram da ilginç bir şekilde gayet iyi."***

Cevap hemen geldi.

"Sen yine de kötü olursan bana haber ver Kumru."

"Tamam," *yazdım,* ***"yine de kötü olursam sana haber veririm. Merak etme."***

Bir insan için bunu söylemek ne kadar kolay olabilirdi ki? Uraz'ı, Nisan'ı veya bir başkasını arayıp ne diyecektim? "Annem beni istemiyor da size gelebilir miyim?" mi diyecektim?

Eskiden olsa bir saniye bile düşünmez çıkıp giderdim. Gerekirse geceleri çalıştığım mağazanın kitap rafları arasında yatardım, yine de istenmediğim bir evde kalmazdım. Oysa şimdi durumum farklıydı, öylesine yardıma muhtaçtım ki burada kalmaktan başka seçeneğim yoktu.

Fakat bunu asla unutmayacaktım. Annemin ona en ihtiyaç duyduğum anda bile beni istememesini asla unutmayacaktım. En düştüğüm anda bile elimi tutmak istememesini aklımdan hiç çıkarmayacaktım. İyileşmek için tüm çabam kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem için olacaktı. O gün kendime bir söz verdim. **Kalbimdeki bu sızıyı aklıma kazımıştım ve asla unutmayacaktım.**

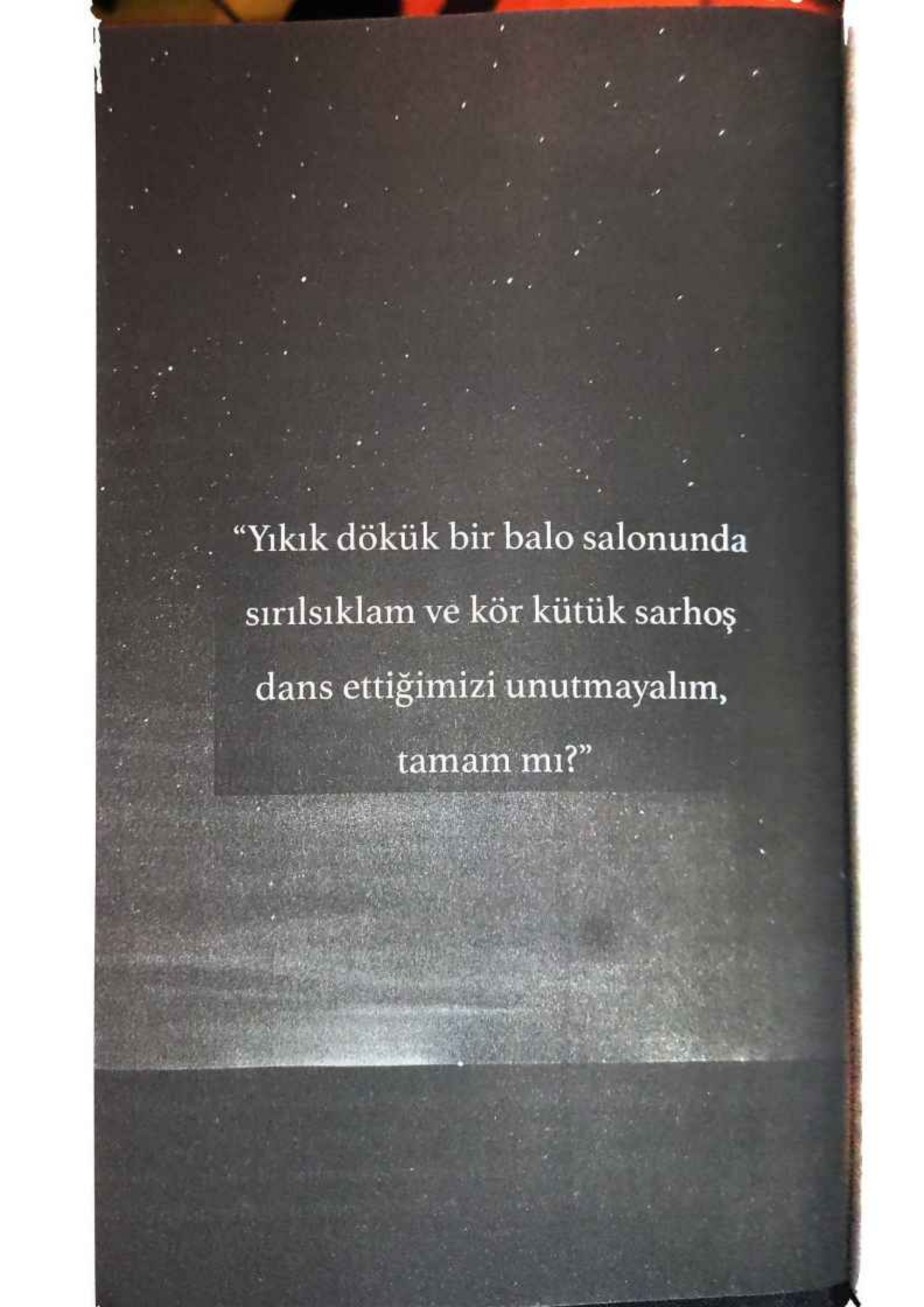
“Yıkık dökük bir balo salonunda
sırılsıklam ve kör kütük sarhoş
dans ettiğimizi unutmayalım,
tamam mı?”

24. Bölüm

İçimdeki Kumru

(Yazarın Anlatımıyla)

Eski bir şarkının sözleri yankılanıyordu Uraz Kayalar'ın odasının dört duvarı arasında.

"Hiçbir şey istemedim,

Ne yatak ne oda ne de ev...

Sen de bırak her şeyi, sadece beni sev."

Uraz yatağında uzanmış odanın karanlığında penceresindeki panjurdan sızan gün batımı ışıklarının tavana vuran yansımalarını izliyordu. Uraz'ın tavanı izleyen gözleri sabitti, bir eli başının altında, diğer eli ise telefonundaydı. Telefonunun sesini olur da duymazsa titrediğini eliyle hissetmek istiyordu. Kumru'dan gelecek tek bir mesajı dahi kaçırmak istemiyordu.

"Dizlerimde dizlerin

Boynunda ellerim

*Boğulur gibi yeniden her gece, doğalım mı sevgilim?"**

Şarkı Uraz'a iç çektirerek devam ederken odasının kapısı açıldı. İçeriye şaşkın bakışlarla Uraz'ın abisi, Araz girdi. Uraz'ın bakışları tavandan kapıya çevrildi.

"Uraz?" dedi Araz, "İyi misin abiciğim?"

* Kalben. "Sadece".

Uraz telefonunun ekranını açıp şarkıyı durdurdu. Doğrulup Araz'a baktı.

"İyiyim abi, neden sordun?"

Araz içeri doğru bir adım attı ve kapıyı kapattı. Bilgisayar masasının önündeki sandalyeyi aldı ve Uraz'ın yatağının yanına çekip oturdu. Abi kardeş karşı karşıyaydılar.

"Dinlediğin şarkılar kulağa pek de iyiymişsin gibi gelmiyor," dedi Araz gülümseyerek, "hadi anlat, neymiş derdin?"

"Derdim Kumru," dedi Uraz, "bunu da zaten biliyorsun abi."

Araz bunun böyle olduğunu biliyordu ama elinden gelen hiçbir şey yoktu. Gözlerini devirip bir süre duvara baktı. Kardeşine akıl vermek, yol göstermek istiyordu ama aklına gösterilecek hiçbir yol gelmiyordu.

"Oğlum ne yapalım?" dedi Araz öfkeyle. "Ne yapalım yani? Kızı gidip annesinin evinden alıp gelelim mi? Annesi var, babası var. Kızlarını aldılar evlerine götürdüler. Bizim ne haddimize? Biz kimiz?"

Uraz bu konu hakkında öyle doluydu ve öyle öfkeliydi ki ne yapacağını bilemiyordu. Duvarları yumruklamak, kapıyı çerçeveyi indirmek istiyordu.

"Sen de duydun, abi. Annesi Kumru'yu evinde istemiyor. Babası zorla kabul ettirdi. O kadının Kumru ile asla ilgilenmeyeceğini sen de biliyorsun, ben de biliyorum, herkes biliyor. Kumru da biliyor."

Uraz'ın öfkeli konuşması Araz'ın içini dağlamıştı. Araz kalkıp Uraz'ın penceresinin panjurlarını açtı, hava tamamen kararmak üzereydi. İçeri dolan temiz hava Uraz'ın yüzüne çarparken Araz pencerenin kenarına yaslandı ve bir sigara yaktı.

"İçer misin?" diye sordu Uraz'a.

"Olur," dedi Uraz, hiç düşünmeden.

"Saçma sapan konuşma Uraz," dedi Araz, "seni denemek için sordum, sen de dünden hazırsın."

Araz sigarasını yaktı ve içine çekti. Uraz'ın ise aklı tamamen bambaşka yerlerdeydi, Kumru'da...

"Nazan delinin teki," dedi Araz Kumru'nun annesinden bahsederken, "sizi bulana kadar kadın üzüntüden komaya girecekti neredeyse. Siz bulunduktan sonra hayatına baktı ama hastaneye de hep geldi gitti. Geliş gidişleri son zamanlarda azaldı... Şeyden sonra..." dedi Araz sigarasını bir kez daha içine çekerken.

"Neyden sonra?" dedi Uraz.

Araz ağzında biriken dumanı dışarı bıraktı ve birkaç kez öksürdü.

"Biriyle görüşmeye başlamış sanırım," dedi son öksürüğünden hemen sonra, "bana da Kumru'nun babası, Murat anlattı. Geçen gün hastanenin kafeteryasında oturduğumuz sırada konuşurken ağzından kaçırdı gibi oldu aslında. Kadın belli ki bu sebeple Kumru'yu kendisine yük olarak görmeye başladı."

Uraz duydukları karşısında içinde biriken öfkeyi nasıl dağıtacağını bilemiyordu. Sanki çıkıp bir kum torbası parçalamaya ihtiyacı vardı.

"Sen şimdi bunu biliyorsun ve Kumru'nun o kadınla aynı eve gitmesine engel olmak istediğimde beni tuttun, öyle mi abi?" diye sordu Uraz öfkeyle.

"Tuttum tabii. Oğlum bunu kızın babası da biliyor, teyzesi de biliyor, hepsi biliyor. Kızın kendisi de öğrenecek, belki de öğrendi bile! Bak anlasana şunu, sen, ben, biz kimiz ki? Bizim bu hikâyedeki yerimiz ne?" diye sordu Araz sigarasını küllüğe bastırırken.

"Kumru benim..." dedi ve durdu Uraz.

"Senin ne?"

"Benim... değer verdiğim... bir arkadaşım," deyiverdi sadece. Araz pencereyi kapattı ve Uraz'ın yanına oturdu.

"Ne kadar değer verdiğin?" diye sordu sessizce.

"Neyi merak ediyorsun abi? Açık açık sor."

Araz sinirle gülümsedi, Uraz'ın bu agresif halleri ona kendi gençliğini hatırlatıyordu. Onda kendini görüyordu.

"Bak bir yıldır her gün hastanedeydin. Bana hiçbir zaman açık açık Kumru'nun sendeki yerini anlatmadın. Bu kız senin için ne? Siz bu kızla birbirinizi ne kadar tanıdınız? Olsa olsa iki hafta, hadi bilemedin üç hafta desen birbirinizi ne kadar tanımış olabilirsiniz ki?"

Araz'ın art arda cümleleri, gözleri karşı duvardaki gölgelerini izleyen Uraz'ı öyle çok tetikledi ki bir anda abisine dönüp cevaplayıverdi.

"Öptüm abi ben Kumru'yu," dedi tek seferde.

"Ne?" Araz'ın şok içindeki sorusu ardından odada uzun bir sessizlik oluştu. Sessizliğin sonunda konuşan yine Araz oldu.

"Oğlum, ne demek öptüm? Sana diyorum ki ne kadar tanıyorsun, kaç gün tanıdın, nasıl oldu? Sen bana diyorsun ki, 'Öptüm abi'. Sen beni delirtecek misin Uraz?"

Uraz yatak başlığına yaslandı ve düşünmeye başladı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu zamana kadar kimseye böyle kolay çekilmemişti, kimseyle bu kadar çabuk yakınlaşmamıştı. Araz haklıydı. Tüm bunlar nasıl olmuştu?

"Bilmiyorum abi... Kumru'ya çekildiğimi hissettim. O da öyle hissetmiş olmalı. Yaşadığımız her şey o kadar boktandı ki, orada benim için tek güzel şey Kumru'nun varlığıydı. Belki de hiçbirimiz oradan kurtulacağımıza inanmıyorduk. Belki de hepimizin aklında son günlerimizi yaşadığımız düşüncesi vardı ve her şeyi hızlandırmak istedik. Belki de ben son günlerimde... Kumru'yu öpmek istedim... Ve bunu o da istedi."

Uraz tüm bunları anlatırken aklı o geceye gitti, o gece orada Kumru'yu öptüğü o anı düşledi. Kumru da o geceyi düşlüyor muydu? Belki de hatırlamıyordu bile.

"Yani kıza vuruldun. Öyle mi?" diye sordu Araz gülerek.

"Birine vurulan tek kişi ben değilim," dedi Uraz bakışlarını Araz'a çevirerek. Araz kaşlarını çattı fakat gülümsemesini engelleyemiyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Araz anlamazdan gelerek.

"Sen kimden bahsettiğimi biliyorsun. Yengem nasıl abi, hâlâ hastanede mi?" dedi Uraz.

Araz'ın Beste'ye kör kütük âşık olduğu her halinden belliydi. Aralarında hiçbir şey yoktu ama aralarındaki çekim fark edilmeyecek gibi değildi.

"Onu bunu bırak da yatıp dinlen biraz Uraz'ım. Artık yorulmadın mı?" dedi Araz, hem konuyu değiştirmek, hem de kardeşinin yorgun bakışlarının dinmesini istedi.

"Yatıyorum abi. Elimden başka bir şey gelmiyor. Yatıp düşünüyorum," dedi Uraz huzursuz bir sesle.

Araz ayağa kalktı ve odanın kapısını araladı. Odadan çıkmadan önce Uraz'a döndü.

"Sen şimdi yat, dinlen. Yarın sabah bir şeyler düşünürüz. Olur mu abim?" dedi Araz.

Uraz başını salladı. Yatıp uyumak abisinin dediği gibi kolay olmayacaktı fakat onun canını daha fazla sıkmak istemiyordu.

"İyi geceler abi."

"İyi geceler abim."

Araz kendi odasına geçti, telefonunu cebinden çıkarıp Beste'ye bir mesaj yazdı.

"Hastanede işin bitmedi mi? Eve geçince haber ver, aklım sende kalır."

Araz telefonunu yatağına bırakıp duşa girdi. O sırada Uraz ise yan odada yatağına uzanmış aynı şeyleri belki de birinci kez düşünüyordu. Kumru'nun uzakta oluşu, o an Uraz'ın en büyük derdiydi ve Uraz sabaha kadar yalnızca ve yalnızca Kumru'yu düşünecekti... Başka hiçbir şeyi değil.

(Kumru'nun Anlatımıyla)

Gecenin bir vakti dumanlarla dolu bir kâbustan uyandığımda elim karnımdaydı. Gözlerimi açıp salonun karanlığına baktım. O an ter içinde kaldığımı fark ettim, karnımdaki ağrı kasıklarıma kadar uzanıyordu ve ağrı temelinde belimden geliyor gibiydi. Belimden karnıma ve kasıklarıma vuran sancılar bir bıçak kadar güçlüydü.

"Anne!" İçeri doğru seslenmem bile çok zor oldu. Ağrıdan ve acıdan kıvranıyordum.

"An...ne!" deyiverdim bir kez daha.

Evin hiçbir ışığı yanmadı. Hiçbir kıpırdanma olmadı, hiçbir ses gelmedi. Ben uyurken annem evdeydi. Babam ortopedik yastığımı bırakıp gitmişti ve annem ona uyuyacağımızı söylemişti. Uyumak üzere odasına gittiğine emindim ama şimdi bağırışlarımı duymuyor olamazdı.

"ANNE!" deyişim bir çığlık gibiydi. İçimdeki sancı öyle güçlüydü ki bir anlığına iç kanama geçirdiğimi düşündüm.

Dakikalarca olduğum yerde kıvrandım, kalkamadım. Bağırdım, seslendim, ne cevap geldi ne de annem. Bir elim karnımda zar zor uzanıp sehpada duran telefonumu aldım. Sancımı elimle bastırarak azaltmaya çalışıyordum. Önce bir aptal gibi annemi aradım. Telefonu defalarca çaldı ama açan olmadı. Sonra babamı aradım, telefonu kapalıydı. Sonra parmaklarım hızla tuşladı.

"112."

Kendime bir ambulans çağırdım. Acı içinde olduğumu, kıvrandığımı anlattım. Evde yalnız olup olmadığımı sordular, bilmediğimi söyledim. Annem içeride yatıyor ve beni duymuyor. Duymazdan geliyor olabilir miydi? Bu kadarını da yapar mıydı bunu bile bilmiyordum ki. Onlara kalkamadığımı anlattım, evin yedek anahtarının yerini söyledim. Ambulansın gönderildiğini öğrendikten hemen sonra kendi içimde kısa bir tereddüt yaşadım ama o an bütün tereddütlerimi arka plana attım ve onu aradım. Uraz'ı.

Saat gecenin ikisini biraz geçmişti, kim bilir ne kadar korkacaktı, yoksa aramasa mıydım? Bu yanlış bir karar mıydı?

"Kumru?" Telefon çalar çalmaz açıldı. Uraz'ın sesi hiç de uykulu gelmiyordu ama evet, son derece korkmuş ve telaşlı geliyordu.

"Kumru bir şey mi oldu? İyi misin?"

"Ben..." dediğimde bile acı içinde olduğum anlaşılıyordu. Sesimin acısı vardı.

"Size geliyorum. Hemen şimdi, çıkıyorum," dedi Uraz. Ayağa kalktığını arka plandan gelen hışırtılardan anlayabiliyordum.

"Buraya gelme," dedim. "Doktor Beste'ye haber verir misin lütfen? Beni oraya götürmelerini rica edeceğim, o hastanede mi bilmiyorum."

"Kendini konuşmaya zorlama Kumru!" dedi Uraz, "Telefonu annene ya da babana ver. Kendini zorlama! Ben onlarla konuşurum. Beste Abla'ya da haber vereceğim şimdi, telefonu hoparlöre aldım ona yazıyorum."

Uraz'a ne diyecektim şimdi? Telefonu anneme veya babama veremeyeceğimi çünkü yalnız olduğumu nasıl söyleyecektim?

"Telefonu anneme veya babama veremem..." dedim acı içinde kıvranırken.

"Neden?"

"Çünkü ben yalnızım..." O sırada dışarıdan gelen ambulans sirenlerini Uraz'ın bile duyduğuna emindim.

Uraz kısa bir süre sessiz kaldı. Sanki sakinleşmeye ve yanlış bir şey söylememeye çalışıyor gibiydi. Boğazını temizledi.

"Sen ambulans mı..." dedi ve konuşmaya devam edemedi, "Sen..." dedi bir kez daha, anladığı şeyleri içi almıyor gibiydi, "Sen kendine ambulans mı çağırdın?" diye sordu öfkeyle.

"Kapatmak zorundayım," dedim.

"Hastaneye geliyorum," dedi Uraz, "abime Beste'yi aldıracağım. Sen sakın korkma, hepimiz orada olacağız."

Telefonu kapatıp kucağıma bıraktığım sırada evin kapısı açıldı, yedek anahtarı çok çabuk bulmuş olmaları bugün yaşanan tek güzel şeydi. Sağlık görevlilerini karşımda gördükten sonrası benim için bulanık birer hatıra gibi. Tek olduğumu bilmek beni öyle güçlü olmaya zorlamıştı ki beynim karnımdaki ağrının büyük bir kısmını hissetmemi engellemişti sanki. Yanımda birileri olunca serbest kalan hislerim artık acıyı ve ağrıyı daha güçlü hissediyordu.

Annem hâlâ ortada yoktu. Babam da. Uraz ise beni defalarca aramıştı ve telefonu açan sağlık görevlileriyle defalarca konuşmuştu. Sanki bir günlüğüne annem de babam da o olmuştu...

Hastaneye ulaşmaya yakın ağrıdan ter içinde kaldığımı ve gözlerimin kapanmaya başladığını fark ettim. Neyim olduğunu bilmiyordum. İçine daldığım bu şey yine uzun bir uyku mu olacaktı yoksa kısa bir baygınlık mı? Hangisini tercih ederdim bilmiyordum. Belki de hiç uyanmamayı tercih ederdim, kim bilir...

Oysa öyle olmadı, ben uyandım. Gözlerimi yalnızca iki saat sonra hastanenin acilinde bir yatakta açtım. Karşımda ise yine o vardı, Uraz Kayalar.

"Günaydın Kumru," dedi gülümsemeye çalışarak, "bu aralar fazla uyuyorsun."

"Hangi yıldayız?" diye sordum zar zor konuşarak. "Bu sefer kaç yıl uyudum?"

Uraz sessizce güldü.

"Yerüstü zamanına göre iki saat, yeraltı zamanına göre ise on yıl kadar..." diye mırıldandı. Sonra yanıma yaklaşıp elini koluma dokundurdu. "İyi misin?"

"İyiyim. Ağrılarım geçmiş." Gözlerim kolumdaki serumun üzerinde dolaştı.

"Beni çok korkuttun," dedi Uraz.

"Özür dilerim. Seni aramak istemezdim ama başka çarem yoktu. Annem..." dedim. "Aslında evdeydi. O an ne oldu bilmiyorum, nereye gitti bilmiyorum."

Uraz'ın parmakları kolumun iç kısmında dolaşıyordu, bu bana huzur veriyordu.

"Annenin nerede olduğunu bilmiyorum. Babanın ise yalnızca şarjı bitmiş. Abim evine gitti, baban da çok telaşlanmış. Şimdi koridorda, abimin yanında."

Bunu duymak beni biraz olsun mutlu etti. Babamın şarjının bitmesine mutlu olacağımı hiç düşünmezdim.

"Doktor Beste?" dedim. "O burada mı?"

"Evet, birazdan tahlil sonuçlarınla birlikte burada olur. Ciddi bir şeyin var gibi görünmüyormuş. Uyurken yaptığın yanlış bir hareket yüzünden yaşadığın bir kramp olabilirmiş."

"Daha çok ölüyor gibiydim," diye mırıldandım. O an hastane koridorundan gelen tanıdık sesle birlikte kaşlarımı çattım.

"Bu Nisan'ın sesi mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet," dedi Uraz, "onlar da geldi. Buraya gelmelerini ister misin? Benden önce baban buradaydı, onlar seni göremediler."

"Çok isterim," dedim halsizce.

"Hemen geliyorum," dedi Uraz.

Acil servis bomboştu. Yine de her iki yanım perdeyle kapatılmıştı ama içerideki tek hasta bendim. Sadece bizim seslerimiz yankılanıyordu. Uraz çıktıktan yalnızca bir dakika sonra geri geldiğinde onu Nisan, Eren ve Bulut takip etti.

Nisan heyecanla bana doğru yürüyüp tereddütsüz sarıldı.

"Çok özledim!" dedi coşkuyla. O an içimi huzur kapladı.

"Ben de," dedim sessizce.

"Tamam tamam, kızı bir kez de sen hastanelik etme!" dedi Eren gülerek. Nisan benden gülerek ayrıldı ve Eren dikkatlice bana sarıldı.

"Sana öyle yemekler yapacağım ki şurada uyuyarak verdiğin kiloları katbekat geri alacaksın, unutma!" dedi. Gülümsedim.

"Canım en çok sütlaç çekiyor," dedim.

Bu yalnızca bizim bildiğimiz bir muhabbetti. En güzel muhabbetler sadece bir arkadaş grubunun bildiği ve anladığı konular üzerine yapılanlardı, öyle değil mi?

Eren benden ayrıldıktan sonra bana sarılan Bulut oldu.

"İşte beklediğim görüntü, tıp profesörü ve hastalık profesörü bir arada!" dedi Eren.

"Bana artık aldatılma profesörü desek daha doğru olabilir," dedi Bulut.

"Yine mi aldatıldın?" diye araya girdi Uraz.

"Hiç sormayın," dedi Bulut, "ortaokuldaki kız arkadaşımın o zamanlar beni aldattığını öğrendim. Yeni öğrendiğim için yine aldatılmış sayılırım."

"Bulut'u beş dakika yalnız bırakmaya gelmiyor, hemen aldatılıyor," dedi Eren.

"Bunun bari şakasını yapmayalım ya..." diyerek Eren'in koluna vurdu Nisan.

Hepsini karşımda görmek, yalnızca konuşmalarını dinlemek bile beni tümüyle pozitif enerjiyle doldurmuştu. Sanki

yeni yeni uyanıyordum, sanki bir yıllık uykum daha yeni bitmişti de yeni yeni kendime geliyordum... Hafızamda kalan ve bana eski Kumru'yu hatırlatan son görüntülerin hepsinde onlar vardı.

"Peki her şey nasıl gidiyor?" diyerek bana döndü Nisan, "Annenle aran nasıl? Ağrıların başladığında evde değilmiş, neredeymiş peki?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, "nerede olduğunu da aramızın nasıl olduğunu da bilmiyorum."

Ortamda kısa bir sessizlik oldu. Sonra Nisan çekinerek söze girdi.

"Aslında senin uyanmanı beklerken hep seninle yapmayı planladığım bir konuşma vardı. Seninle orada, yerin altında bir konuşma yapmıştık. Ben o günden beri bunun hayaliyle yaşıyorum Kumru. Tek başıma bir eve çıkarken bile büyük bir eve taşınmak istedim çünkü her zaman senin için de bir odam olsun istedim. Biliyorum, çok büyük bir geçmişimiz yok ama benim hayatımdaki insanlar öyle sahte insanlardı ki siz benim tanıştığım en gerçek kişilersiniz. Sen sanki benim hep hayalini kurduğum kız kardeşimsin, arkadaşımsın. Söylemek istediğim şey şu... Eğer istersen... Ben senin benimle yaşamanı çok istiyorum Kumru. Odan seni bekliyor."

Nisan'ın sözleri beni belki de hayatımda hiç duygulanmadığım kadar duygulandırdı. Gerçek dostluğu yerin üzerinde bir kez bulamayıp yerin altında bulacağımı nasıl bilebilirdim? Gariptir ki her biri bana ailemden biri gibi hissettiriyor. Hepsinin sesi, bakışı çok tanıdık. Hepsi bana tutsaklığı ve özgürlüğü hatırlatıyor.

"Sen harika bir arkadaşsın Nisan. Seninle yaşamayı çok isterdim, inan. Ama bu haldeyken sana bunu yapamam..."

"Saçmalama!" dedi Nisan. "Sen hayatını bizim için hiçe saydın. Sana her birimiz seve seve yardımcı oluruz!"

"Ama ben bunu kabul edemem."

"Şu halde iyileşmek tek başına yapabileceğin bir şey değil Kumru," dedi Uraz yalvarır gibi, "izin ver yanında olalım."

Başımı çaresizce eğdim ve kucağımdaki ellerime baktım. Bakımsız kalmış ellerime, tırnaklarıma baktım. Delik deşik olmuş damar yollarıma... Kendimi bu halde o evde hayal edemezdim. Beni istemeyen bir kadının evinde, o evin salonunda, o salonun koltuğunda... Orada daha fazla kalamazdım, bu beni öldürürdü.

"Tamam," deyiverdim bir anda.

"Ne?" dedi Nisan sevinçle kulaklarına inanamayarak.

"Tamam," diye tekrarladım, "nasıl olsa iyileşeceğim..."

O sırada Uraz kendini tutamayıp bir anda bana doğru eğildi, ne yaptığının farkında bile olmadan elini yanağıma götürdü.

"İyileşeceksin tabii," dedi duygusal bir mutlulukla.

Öylece durdum ve gözlerine baktım, eli yanağımda ve gözleri gözlerimdeyken... Kendini tutamayıp bana yaklaştığını fark eder etmez elini yanağımdan çekti ve doğruldu. Burnunu çekip kendini toparlamaya çalıştı.

"Teşekkür ederim," dedim, "her birinize. Hayatıma girdiğiniz için..."

O gün benim hayatımı değiştiren en büyük adımı attığım gündü. Yerin altında konuştuğumuz hiçbir şey yerin altında kalmamıştı, kalmayacaktı. Evim dediğim yer değişecekti, odam dediğim yer değişecekti.

Ben değişecektim ve içimdeki kumru uçmayı yeniden öğrenecekti.

Kendime sözüm olsun.

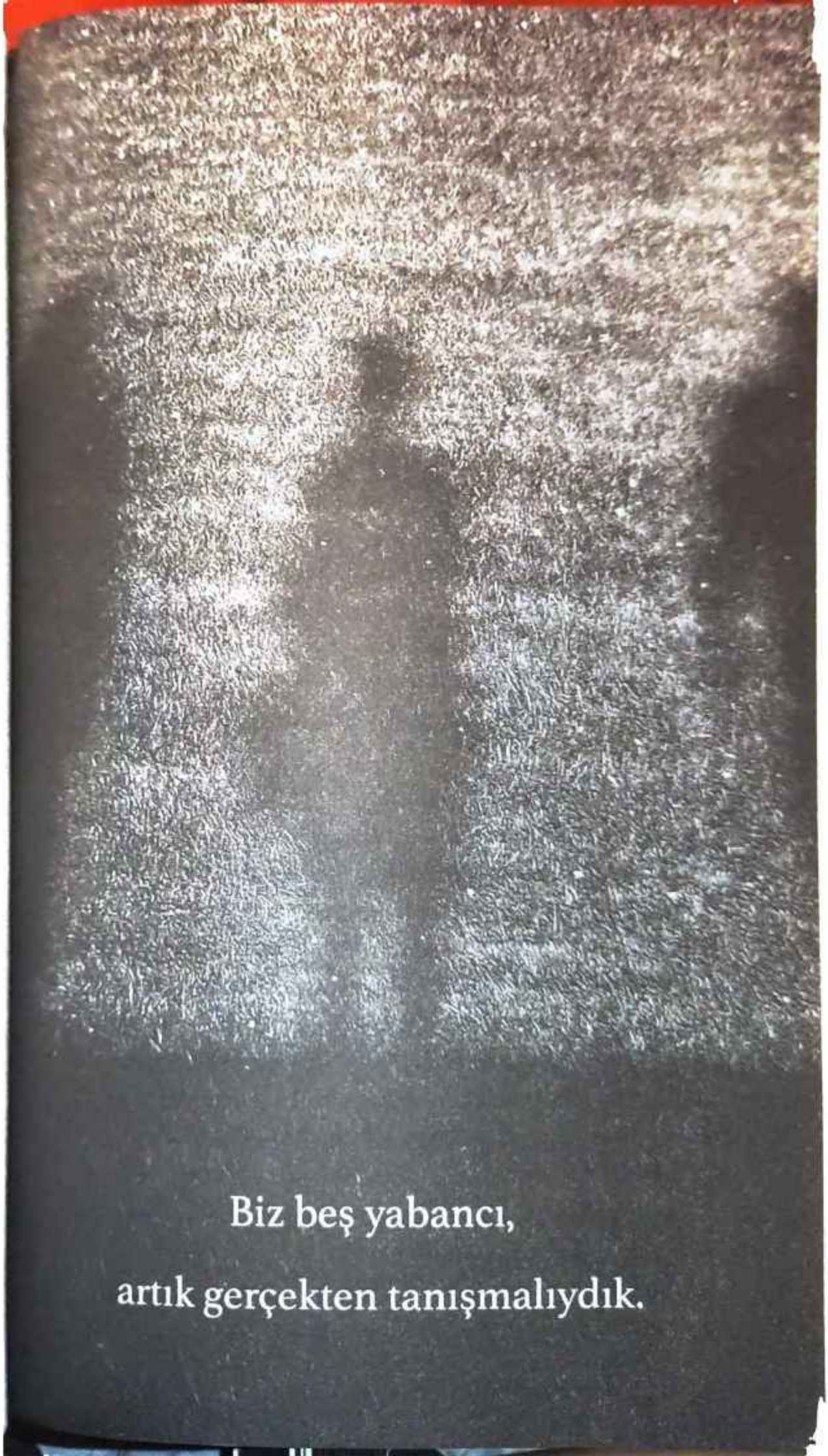

Biz beş yabancı,

artık gerçekten tanışmalıydık.

25. Bölüm

Beş Yabancı

Hastanenin tekerlekli sandalyesinde oturmuş taburcu işlemlerimin bitmesini bekliyordum. Muayene edilmiş, kas gevşetici ve ağrıkesici iğnelerimi olmuştum. Ciddi bir problem görünmüyordu. Uraz çıkış işlemlerimle ilgilenirken Eren, Nisan ve Bulut yanımdaydı, babam ve Araz Abi ise Doktor Beste'nin yanındaydı.

İçimde hissettiğim mahcubiyet ve utanç duygusu kafamı kurcalayıp duruyordu. Annemle geldiğimiz nokta aklımın hayalimin almayacağı bir noktaydı. Hastaydım ve annemin yanındaydım fakat beni o evden tek başıma ambulansla almışlardı. Çocukluğum boyunca sevilmemiş olsam da geleceğime dair böylesine karanlık bir sahne hiç hayal etmemiştim.

Şu anki ben, ben değildim sanki. Bir yıl önce uykuya dalan Kumru başkaydı, bir yıl sonra o uykudan uyanan Kumru bambaşka. Hayatı boyunca her şeye pozitif bakan Kumru o uykuda silinip gitmiş gibiydi. Hayata yabancılaşmış, içindeki sevginin kaynağını kaybetmiş bir Kumru olarak açmıştım gözlerimi.

Uraz, Bulut, Eren ve Nisan benim çok tanıdığım insanlar değildi, biz yalnızca birlikte hayatta kalmaya çalışmıştık. Annem ise hayatım boyunca en fazla vakit geçirdiğim ve en fazla tanımam gereken insandı, oysa bugün bu halde yanımda

annem değil, dört yabancı vardı. O dört yabancıyı yerin altında tanımış, onlarla mücadele etmiş, onlarla kaybetmiş ve onlarla kazanmıştım. Onlara göre belki de, onların hayatını kurtarmak için kendi hayatımdan vazgeçmiş biriydim ama bana göre benim hayatımı kurtaran onlardı. Belki de her birimiz birbirimizin hayatlarını kurtarıyorduk.

Biz beş yabancıydık aslında. Kendini bile tanımayan, benliklerini kaybeden ve bulamayan beş yabancı... Ne olduğumuzu, kim olduğumuzu ömrümüz boyunca öğrenememiştik ama birlikte kısacık bir zaman içinde hem kendimizi hem birbirimizi tanımıştık. Yerin altındaki Uraz'ı, Bulut'u, Eren'i ve Nisan'ı çok iyi tanımıştım. Onlar da yerin altındaki Kumru'yu en iyi şekilde tanıyorlardı. Şimdi kurtulma mücadelesi vermeden tanışmamızın zamanıydı, şimdi ayaklarımız çamura batmazken ve her yanımız toz toprak içinde kalmazken, tepemizden oluk oluk sular akmazken tanışmanın zamanıydı.

Biz beş yabancı, artık gerçekten tanışmalıydık.

"Çıkış işlemleri tamam," diyerek aramıza döndü Uraz, "baban ve abim geldiğinde gidebiliriz. İsterseniz bahçede bekleyelim."

Nisan tekerlekli sandalyemi yönlendirirken onunla ilk zamanlarımızı düşündüm, içinden böylesine iyi bir dostun çıkacağını tahmin edebilir miydim acaba?

"Bakın ne diyeceğim, hep birlikte Nisan'a geçelim. Ben size yemek yaparım, oturur konuşuruz. Bir yıl sonra ilk kez beşimiz bir arada olacağız," dedi Eren.

Başımı kaldırdım ve Eren'e bakıp moralsizce gülümsedim.

"Makarna yemeyi özlemiştim," diye mırıldandım.

Herkes gülüşürken en çok Uraz'ın gülüşünü görmek istedim, başımı ona çevirdiğimde benim için arabanın kapısını açıyor olmalıydı, yüzünde ise şaşkın bir gülümseme vardı.

Kurduğum cümle çok 'eski Kumru'nun kuracağı bir cümle'ydi. Buna şaşırmış olmalıydı.

"Bu sefer makarna yok," dedi Eren gülerek, "size harika bir pizza yapacağım."

"Hepimiz beş yüz kilo olduk Eren, artık salataya filan mı dönsek?" dedi Nisan gülerek.

"Sen beş yüz kilo olsan keşke. Daha fazla Nisan, daha fazla mutluluk," dedi Eren kolunu Nisan'ın beline atarak.

O sırada babam ve Araz Abi kapıda göründü. Babamla acil servisten çıkmadan önce görüşmüştük, benden annem sebebiyle yaşadığım bu gece için özür dilemişti ve ne kadar üzgün olduğu her halinden belliydi. Araz Abi ile babam son derece iyi anlaşıyor gibilerdi.

"Kızım, hadi gel, bana gidelim," dedi babam önümde durup saçlarımı düzelttiğinde. Halbuki babam geçmişimizden dolayı pişman olsa da annemden çok da farklı değildi. İkisi için de birer ayak bağıydım, yalnızca babam için o bağ annem için olduğu kadar yorucu değildi.

O an Nisan'a ve Uraz'a çaresiz birer bakış attım.

"Murat Amca, Kumru bu gece bende kalsa... Durumu gayet iyi ve belki sohbet etmek ona iyi gelir," dedi Nisan. Babam bana döndü.

"Nisan'da mı kalmak istiyorsun?" diye sordu anlayışla. Bu anlayıştan öteydi, beni zaten çok da istiyor değildi. O buna dünden razıydı.

"Evet," dedim, "bu bana iyi gelecektir."

"Tamam öyleyse. Bir şey olursa, en ufak bir şey, mutlaka beni arayın. Mutlaka," diyerek bana doğru eğildi babam, "ve yaşamak zorunda kaldığın her şey için özür dilerim kızım..." dedi sessizce. Başımı salladım.

Bu, babamın bu gece benden belki de yirminci kez özür dileyişiydi. Yalnızca başımı salladım. Kimseyi teselli edecek halde değildim. Başımı kaldırıp Uraz'a baktım.

"Öyleyse biz sizi bırakalım," dedi Uraz, sanki kendisi de gelmeyecekmiş gibi.

"Dikkatli gidin abiciğim, bana haber ver," dedi Araz Abi, sonra bana döndü, "iyisin değil mi abiciğim?" diye sordu.

"İyiyim... Araz Abi," diye yanıtladım.

Araz Abinin bana 'abiciğim' diye hitap etmesi beni neden bu kadar mutlu etmişti hiçbir fikrim yoktu ama ilginçtir ki o an ilk defa bir hitabın bu kadar içten söylendiğine şahit oldum. Uraz bana doğru eğildiğinde beni kucağına alacağını anladım. İşte tam o saniye bir yıl öncesine döner gibi oldum. Uraz kollarıyla beni sarıp kucakladı ve sessizce konuştum.

"Bu sefer beni kucağına alman için yalan söylememize gerek kalmadı," dedim.

Uraz başta anlamayarak yüzüme baktı ve yalnızca iki saniye içinde gülümsedi. Beni kucağında taşıması için yalan söylediğimiz o an şimdi her ayrıntısıyla aklımdaydı. Uraz beni arka koltuğa yerleştirdi. Nisan ve Eren iki yanıma geçerken Uraz sürücü koltuğuna, Bulut ise onun yanına geçti.

"Biz tampon bölge miyiz şimdi? Kumru düşmesin diye," dedi Eren. Gülümsedim.

Yola çıktığımızda arabada çalan kısık sesli şarkı öyle güzeldi ki bir anlığına gözlerimi kapattım ve şarkının güzel, yavaş melodisinde ağır ağır dans ettiğimi hayal ettim.

"Şarkının ismi ne?" diye sordum sessizce.

"*Olivia Rodrigo*'nun şarkısı, *Traitor*," diye yanıtladı Uraz aynadan bana bakarken.

Başımı salladım, gözlerimi bir kez daha kapattım ve arabanın hafif sarsıntılarıyla birlikte bu güzel şarkının eşliğinde dans

ettiğimi hayal etmeye devam ettim. Bomboş bir sahnede, tek başıma. Üzerimde bembeyaz bir elbise hayal ettim, ***"Kumrular gibi..."***

Şarkılar değişti, konuşmalar ilerledi, benim gözlerim ise hep kapalı kaldı.

Uyuduğumu düşündüklerine emindim oysa ben dans ediyordum... Kafamın içinde.

"Kumru..." Nisan'ın sesi kulaklarımı bulduğunda tam gözlerimi aralayacağım sırada Uraz'ın sesini işittim.

"Uyandırmasak mı? Zaten her halükârda kucağımda olacak."

Uraz'ın cümlesini duydum ve gözlerimi kapalı tuttum. İyi hissedene kadar uyumak istiyordum, her şey geçip gidene kadar uyanmamak istiyordum. Oysa zaten fazlasıyla uyumuştum ama uyanmak hiç de iyi bir seçenek gibi görünmüyordu.

Kafamın içinde her şey güzeldi. Hayallerimde her şey olmasını istediğim gibiydi. Oysa gözlerimi açtığımda gerçekler her yanımdaydı. Neyse ki onlar vardı, benimleydiler ve ailemden öte davranıyorlardı. Sanki beş yabancıdan oluşan bir aile gibiydik. Ben ise bu ailenin en yabancısıydım, hem onlara hem kendime bir yıl kadar uzaktım.

Uraz beni kucağına alırken başımı göğsüne yasladım, aldığım derin nefesle içime dolan kokusu beni o dans sahnesine geri götürdü. Kokusu müzik gibiydi. Kokusu dans etme hayalimi parlatan ve beni o sahneye yollayan bir melodiden farksızdı. Neredeyse uyuyakalacaktım. Zaten fazlasıyla yorgundum, çünkü bazen dinlenmek de yorardı insanı...

"Bekle Uraz, çarşaf, yastık ve örtü getireyim. Yarın Kumru'nun odası için alışveriş yaparız, odası hazır olana kadar burada kalır." Nisan evinin kapısını açtıktan sonra telaşla içeri koştururken Eren ona yardıma gidiyordu. Evin girişinde

Bulut, Uraz ve ben kalmıştık. Ben uyukluyordum, onlar konuşuyordu.

"Olanlara inanamıyorum," diye söze girdi Bulut, "annesinin böylesine sorumsuz olmasına inanamıyorum..."

"O kadından bahsetmek istemiyorum," diye söze girdi Uraz, "yaptığı tek iyi şey Kumru'yu dünyaya getirmekmiş. Bu yüzden konuşmak istemiyorum, yoksa ağır konuşurum."

Oysa Bulut hâlâ konuşuyordu.

"Evde düşüp bir travma alabilirdi, iç kanama geçirebilirdi. Başına bir ton şey gelebilirdi, nasıl yalnız bırakır anlamıyorum. Özür dilerim," dedi sonra, "sinir bozucu, biliyorum. Ama kendimi tutamadım. İnsanın gidip hesap sorası geliyor."

"Hesabı sorulacak zaten," dedi Uraz, "hesabını verecek."

"Onunla konuşacak mısın?" diye sordu Bulut. Uraz cevap verirken yürümeye başladı.

"Yarın yanına gideceğim. Konuşmam bir şey ifade etmeyecektir ama içimden geçenleri söylemezsem kafayı yerim."

Beni bu kadar önemsediklerine inanamıyordum. Sanırım önemsenmek benim için en imkânsız ihtimaldi. Uraz'ın sesindeki öfke, Bulut'un sesindeki sindirememe hissini alabiliyordum ve benim için bir süre birlikte mücadele etmiş ve araya bir yıl girmiş beş yabancı olmaktan çıkıyorduk. O an onlara bir yıl sonra attığım ilk adımdı, kalbimdeki yerleri bir anda değişiverdi.

Kumru'nun kafesi artık beş kişilikti ve kim bilir, belki de benim ömrüm boyunca açamadığım o kafesi hep birlikte açabilirdik, esaretten birlikte kurtulabilirdik. Enkaz altından hep birlikte çıktığımız gibi...

"Uraz, çarşafı serdim!" Nisan'ın içeriden gelen sesine giderek yaklaşıyorduk. Sonunda Uraz beni yumuşak bir koltuğa bıraktığında başım yastığa gömüldü. Üzerime örtülen battaniye benim için bir sevgi kalkanıydı.

Hayat yolculuğunu yalnız başınıza tamamlarken karşınıza birbirinden ve sizden alakasız birileri çıkar, onlar sizi sever, siz onları. Kaderdir bu. Değişmez. İçimdeki katılaşmış kalp giderek eriyordu, eski Kumru sahneye çıkmak istiyordu. İçimdeki Kumru bana *"Özgür bırak beni, zorlaştırma, kolaylaştır,"* diyordu. Etrafıma çektiğim kalkanlar tek tek düşüyordu.

"Ben hemen mutfağa giriyorum, pizzayı yapmaya başlayayım. Dolapta dünden hamurum vardı." Eren'in cümlesine Nisan'dan anında bir cevap geldi.

"Tamam şef, ben de yardıma geliyorum! Çocuklar, rahatınıza bakın. İster mutfağa gelin, ister burada takılın. Kahve ister misiniz?"

"Eee..." diye mırıldandı Bulut, "kahveleri de ben yapayım. Hepimize yapıyorum?"

Bulut'un ses tonu resmen Uraz ve beni yalnız bırakmak istediğini anlatıyordu. Ben uyurken gerçekten çok şey değişmişti. Çok fazla...

"Olur," dedi Uraz, "nasıl içtiğimi biliyorsun."

"Bilmez miyim?" dedi Bulut sessizce gülerek.

Aralarındaki problemleri çözmüş, buzları eritmiş olmalılardı. Diğerlerinin sesleri uzaklaşırken olduğum yerde kıpırdandım ve yavaş yavaş gözlerimi açtım. Gözlerim salonda gezindi. Şampanya rengi duvarlar, kahverengi koltuklar, meşe ağacından yapıldığını tahmin ettiğim büyük bir yemek masası, huş ağacından yapıldığını tahmin ettiğim bir de orta sehpa vardı. Duvara yaslı duran kitaplık çoğunlukla moda dergileriyle ve mumlarla doluydu. Gözlerim uykulu bir halde salonda dolaşırken Uraz'ın gözlerine denk geldim, yanımdaki berjerde oturuyordu.

"Günaydın," dedi bir kez daha, şefkatle gülümsüyordu.

"Uyumuyordum," diye mırıldandım gülümseyerek.

"Biliyordum," dedi, gülümsemesi büyüdü.

"Nereden biliyordun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Seni bir yıl boyunca uyurken izledim Kumru. Nasıl uyuduğunu benden iyi kimse bilemez." Uraz'ın cümlesi gülümsememi büyüttü.

Gözlerimi utanarak kaçırdım ve başımı biraz kaldırıp kucağımda duran ellerime baktım.

"Bulut'la aranız düzelmiş..." diye mırıldandım.

"Seni hep birlikte bekledik," dedi, "çok konuştuk, çok sohbet ettik. O beni anladı, ben onu. Artık bir problem yok."

Başımı salladım.

"Sevindim. Peki gerçekten annemin yanına gidecek misin?" diye sordum.

"Bu konuyu konuşmasak daha iyi olur Kumru."

"Sadece merak ediyorum. Bilmek benim hakkım."

"Annen bazı şeylerin yüzüne vurulması gereken bir kadın Kumru, üzgünüm. Ve onunla konuşmaya gideceğim, evet. Bana gitme dersen de bil ki bunun bir önemi yok. Bu benim meselem. Konu sensin evet ama bu benim meselem. Ve ben meselelerimi çözümsüz bırakmayı sevmem."

Derin bir nefes aldım. Parmaklarımı birbirlerine dolayarak stres atmaya çalışıyordum. Bir yandan da oyalanmak için bacaklarımı ufak ufak hareket ettirmeye çabalıyordum.

"Sen bilirsin," dedim en sonunda, "zaten... artık bir annem var gibi hissetmiyorum," diye mırıldandım.

Uraz bir süre yüzüme baktı. Bakışlarından ne kadar üzüldüğünü anlayabiliyordum. Benim için hepsi üzülüyordu ama beni en çok Nisan anlıyordu.

"Artık bir evim var gibi de hissetmiyorum," diye devam ettim sessizce, "aslına bakarsan... zaten hiçbir zaman bir evim yoktu. Ben hep misafirdim. Ömrüm boyunca..."

Sonra yutkundum ve Uraz'ın konuşmasına izin vermeden söze girdim.

"Özür dilerim, bunları konuşmamalıyım. Biliyorum. Bir yıl nasıl geçti? Beni özledin mi? Yani özlediniz mi?" deyiverdim bir anda.

Uraz hem hüzünlü hem mutlu gözlerle bana baktı.

"Tahmin edemeyeceğin kadar çok..." dedi gözleri gözlerimdeyken.

Gülümseyerek başımı eğdiğimde gözlerimden birer damla yaş aktı.

"Nasıl hissediyorum biliyor musun?" diye söze girdim başı öne eğik bir şekilde. "Sanki kalbimin içine bir hırsız girmiş. Değerli ve iyi olan her şeyi çalmış, içimi darmadağın etmiş, geriye ise yalnızca bana dair değersiz olan her şeyi bırakmış gibi..."

"Dağınıklık toplamayı severim," dedi Uraz. Başımı kaldırıp ona baktım. Öylece bir süre birbirimizin gözlerine baktık, sanki gözlerimizle konuştuk, gözlerimizle sarıldık.

"Kahvelerimiz geldi. Konuştuğunuzu duyunca Bulut'u Eren'in yanına çırak olarak verdim ve ben geldim!" diyerek içeri girdi Nisan, "Sana da kahve getirdim Kumruş, soğusun diye süt ekledim."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Ne konuşuyordunuz, anlatın bakalım!" dedi Nisan ayakucumdaki boşluğa oturup bana dönerek. "Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum!" diye ekledi.

"Sıradan şeylerden..." diye mırıldandım. "Ben uyurken neler oldu, anlatsanıza. Yani dünyada neler oldu?"

"Seçim yapıldı, hükümet değişmedi. Beşiktaş şampiyon oldu. Teoman müziğe döndü ve sonra müziği yine bıraktı! Robot süpürgeler çok yaygınlaştı. Ah, o kadar çok şey var ki bunları liste yapmam lazım!" dedi Nisan heyecanla.

"Yarışmayı kim kazandı? Enkaz Altındakiler'i..." diye sordum, o iki kelimeyi dile getirmek bile kalbimi titretiyordu.

"Fransızlar kazandı," dedi Uraz.

"Yarışmayı yapan şirket istediğine öyle bir ulaştı ki..." diye konuşmaya başladı Nisan heyecanla. "Yeraltı evleri inanılmaz ünlü oldu. Her ülkede yarışmanın yapıldığı evler milyonlarca dolara satıldı, yenileri yapılmaya başlandı. Bizimkiler hariç tabii... Platonun yarısı yıkılmış bir halde, diğer yarısı iyi durumda diye duydum..."

"İnsanlar gerçekten yeraltında yaşamak mı istiyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, deli gibi! Giderek de yaygınlaşacak gibi. Şirketin tek amacı büyük bir yatırımla dünyaca ünlü bir yarışma yapmak ve kendi işlerini, yani yeraltı evlerini satmaktı. Başarılı oldular," dedi Nisan.

"Kısaca geri zekâlılar diyebilir miyiz?" diyerek odaya girdi Eren. "Pizzayı fırına attık. Bulut telefonda konuşuyor. Tahmin edin kimle? Evet, eski sevgilisi Lale'yle!"

"Neden geri zekâlı olsunlar ki? Diğer ülkelerin platolarını izledik, o kadar güzeller ki oralarda ben de yaşardım," dedi Nisan.

"Hiç kimse bir problem yaşamadı mı?" diye sordum.

"Hiçbir yarışmacının burnu bile kanamadı," diye açıkladı Nisan.

"Yaşadıklarımız yarışmanın değil, Taylan'ın hatasıydı," dedi Uraz, "cezasını fazlasıyla çekeceği hatalar... Artık mesele yalnızca biz değiliz. Yaptığı hatayla karşısına dünyanın en büyük şirketlerinden birini aldı. Cezasız kalması imkânsız."

"Hastaneye defalarca çiçek gönderdi," dedi Eren, "Uraz en sonunda gidip adamı dövecekti," diye devam etti gülerek.

O sırada Bulut salonun girişinde göründü. Geçip karşı koltuğa, Eren'in yanına oturdu.

"Ne konuşuyoruz?" diye sordu.

"Seni ve Lale'yi. Onunla barışıp tekrar nasıl aldatılacağını..." diye yanıtladı Eren. Bulut omuz silkti.

"Onunla barışacak filan değilim," dedi, "yani şimdilik..."

"Nasıl yani, gerçekten onunla barışmayı mı düşünüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum. Gerçekten çok pişman gibi," diyerek saçlarını kaşıdı Bulut.

"Gerçekten aldatılmak istiyorsun gibi," dedim şaşkınlıkla.

Herkes gülüşürken Uraz'ın telefonu çalmaya başladı. Bir yandan Eren, Nisan ve Bulut'un konuşmasını dinlerken bir yandan Uraz'ın cebinden çıkardığı telefonunun ekranına bakmaya çalıştım. Birkaç saniyelik çabam Uraz telefonu yanıtlamak için ayağa kalktığında sonuç verdi. Keşke sonuç vermeseydi.

Uraz'ı arayan kişi telefona 'Duygu' diye kayıtlıydı. Soy isim veya herhangi bir meslek ismi yoktu. Bu Duygu da kimdi? Uraz telefonunu alıp aramızdan geçip giderken arkasından bakıyordum.

"İyi misin Kumruş?" diye sordu Nisan elini koluma dokundurarak. Uraz'ın arkasından bakakalan gözlerimi kırptım ve kendime gelmeye çalıştım.

İçimde hissettiğim öfke tarif edilebilecek gibi değildi. Kimdi bu Duygu? Kimdi?

"İyiyim. Gözüm dalmış..." diye mırıldandım ve başımı önüme eğdim.

Eren, Nisan ve Bulut yarışmadan konuşmaya devam ederken ortamdan tamamen kopmuştum. Aklım Uraz'daydı. Uraz birkaç dakika sonra aramıza döndüğünde telefon konuşmasıyla ilgili bir açıklama yapmadı. Ben de yüzüne bakmamayı tercih ettim.

Bir yıl uzun bir süreydi. Nereden bakarsan bak, kime sorarsan sor uzundu. Her şeyi değiştirecek kadar uzun, herkesi değiştirecek kadar fazlaydı. Belli ki bu bir yıl her şeyi sandığımdan da fazla değiştirmişti ve benim hiçbir şeyle mücadele edecek gücüm yoktu. Tek mücadelem kendim için olmalıydı, yalnızca hayallerim için.

İçimdeki öfke ve kıskançlık ağrıları karnımda dolaşırken arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım. Onlar sohbet ederken kendimi o an oradan olabildiğince sıyırdım.

"Uyudu galiba," diyen sesini işittim Nisan'ın.

Üzerime eğilip örtümü boynuma kadar çekenin Uraz'ın elleri olduğunu bana yaklaşan kokusundan anlayabiliyordum. Onlar hayata dair her şeyden sohbet etmeye devam ederken kulaklarımı hayali tıkacımla kapattım, kendimi ise en iyi hissettiğim yere, sahneye attım.

Kafamın içinde yavaş yavaş dans eden bedenim tek ilacımdı. Hayallerim benim tek kurtuluşumdu. O sahne benim kaçış yerimdi, güvenli bölgemdi. Kendi kafamın içinde sahnede tek yıldız bendim. O müzik benimdi, bu sahne benimdi, sağa sola salındığım koreografi benimdi. Ben yalnızca burada bendim. Oysa kafamın içinde engel olamadığım bir hayal daha vardı.

Ben yine o sahnedeydim, beyazlar içinde dans ederken beni izleyen biri vardı hayalimde. Bana hayranlıkla bakan gözlerin sahibi oydu, kafamın içinde bir seyircim vardı ve bu Uraz'dan başkası değildi. Hayallerimin ne dediği belliydi, peki hayat ne diyecekti?

Korku sadece tutsaklık yaratırdı.

26. Bölüm

Yeri Olmayanlar

Sabah gözlerimi açtığımda Nisan'ın koltuğundaydım. Dün akşama dair hatırladığım son şey, Uraz'ın telefonunda gördüğüm 'Duygu' ismi ve hemen sonrasında içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışırken uyuyakaldığımdı. Dışarıdaki güçlü rüzgârın sesi evin her yanını sarıyordu. Dikkatlice doğrulduğum sırada Uraz'ın karşı koltukta uyuduğunu gördüm. Burada mı kalmıştı?

Gözlerim üzerinde gezindi. Üzerinde kısa kollu beyaz bir bluz vardı, yeşil battaniyesine sıkı sıkı sarılmıştı. Gözlerim Uraz'ın orta sehpada duran telefonuna çevrildi. Aklım yine dün akşama gitti. Kimdi bu Duygu? Uraz'ın hayatında biri mi vardı? Öyleyse burada ne yapıyordu?

Uraz'ın kıpırdanmasıyla birlikte bakışlarımı önüme çevirdim. Göz ucuyla baktığımda hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Elim yastığımın altına uzanırken kendi telefonumu arıyordum. Telefonumu yastığın altından çıkarıp saate baktım. Saat henüz 07.26'ydı. Onlar için çok erken olmalıydı. Kaçta uyuduğumu, kaç saat uyuduğumu bile hatırlamıyordum. Peki şimdi ne yapacaktım? Kendimi zorlasam kalkıp banyoya gidebilir miydim? Yoksa banyoya gidebilmek için bile birinden yardım mı

istemeliydim? Eğer kimsenin yardımı olmadan yaşayamayacak bir haldeysem burada ne işim vardı? Bana bu halde annem ve babam değil, onlar mı bakacaktı?

Ellerimle koltuğa tutunarak bacaklarımı aşağı doğru uzattım. Bacaklarımda hissettiğim şey, yoğun bir uyuşukluk ve karıncalanma hissiydi. Tek elimle koltuğun kenarına, diğer elimle ise koltuğun minderine tutunarak ayağa kalktım. Eğilmiş bir şekilde tutuna tutuna yavaşça ilerledim. Koltuğun bir ucundan diğer ucuna gelene kadar bile nefes nefese kalmıştım. Kapıya ulaşabilmem için kalan birkaç adımı hiçbir yere tutunmadan atmalıydım. Bunu yapabilir miydim? Koltuğu tutan ellerimden birini çektim ve sağ dizimi tuttum. Dizimi elimle öne doğru itip bir adım attım. Sonra diğer elimi de çektim ve yavaşça bir adım daha attım. Bacaklarım titriyordu ama yüzümde umut dolu bir gülümseme vardı. Öylece ayakta durmuş tir tir titriyordum. Sağ bacağımı bir kez daha öne itmeye çalıştığım sırada bacaklarımın gücü tükenmiş gibiydi.

"Hayır, hayır hayır!" gibi bir fısıltı çıktı dudaklarımın arasından.

Kendimi yerde bulduğumda ise tek hissettiğim kalçamdaki fiziksel acı değildi, içimdeki hayal kırıklığını nasıl yok sayardım?

"Kumru!" Uraz uykusundan sıçrayarak uyandıktan hemen sonra hiç tereddüt etmeden kalktı ve hızla yanıma geldi.

"İyiyim, iyiyim," diye mırıldandım, "tuvalete gidecektim... Ve düştüm."

Uraz bana doğru eğilmiş, hüzünle beni izliyordu.

"Beni neden uyandırmadın?" diye sordu. "Neden yardım istemedin?"

Bir süre sessiz kaldım. Beni anlamıyor olamazdı, değil mi?

"Gel bakalım," dedi Uraz, cevap vermeyeceğimi anlamıştı. Beni kollarıyla sararak kucağına aldı. Koridorda ilerlerken bir yandan konuşuyordu.

"Bacaklarına zaman vermelisin Kumru. Bunu kendin için bu kadar zorlaştırma. Kolaylaştırmak senin elinde."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Uraz beni tuvaletin kapısında yere indirdi. Ellerimle kapının iki kenarına tutundum ve yavaşça birkaç adım attım. Canım ne kadar yansa da dayanmaya çalıştım.

"Burada bekliyorum," dedi Uraz arkamdan kapıyı kapatırken.

Hayatım beni her seferinde aptalca kararlar vermeye itiyordu. Burada olmam aptalca bir karardı ama hayat bana başka bir çare sunmamıştı. Annem tarafından istenmemiştim. Babam her ne kadar aksini söylese de onun yanında olduğumda başıma geleceklerin de aynı olacağından emindim. Oysa bu halde bulunmam gereken yer burası değildi. Onlara kendime dair böylesine büyük bir sorumluluk veremezdim. Aptalca bir heyecanla sorulmuş, aptalca bir heyecanla kabul edilmiş bir teklifti bu. Nisan da ben de aileleri tarafından sevilmeyen çocuklardık, onun benim yaralarımı sarmak istediğini biliyordum ama ondan bana annelik yapmasını bekleyemezdim. Bu halde onun yanında kalamazdım, bu halde onlarla olamazdım.

Tuvaletin kapısını açtığım sırada kapının iki yanına tutunarak koridora çıktım.

"Gidebiliriz," dedim utanarak. Uraz gülümseyerek başını salladı ve beni bir kez daha kucağına aldı.

"Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordu Uraz, "Diğerleri çok geç yattı. Onları bu saatte uyandırmayalım."

"Sen de geç yatmış olmalısın. Benim yüzümden uyandın." Uraz beni koltuğa bıraktı ve doğrulup karşı koltuğa oturdu.

"Tekrar uyuyabileceğimi sanmıyorum. Üstelik gayet dinç hissediyorum. Uyanır uyanmaz seni görmemle bir ilgisi olmalı." Gülümseyerek başımı eğdim.

Öyleyse Duygu kimdi? Bu soruyu sormak ve sormamak arasında kalmış, kendimle şiddetli bir mücadele veriyordum.

"Sevindim..." diye mırıldandım. "Yani... dinç hissetmene."

Uraz gülümseyerek boğazını temizledi ve ayağa kalktı. Orta sehpada duran kumanda ile televizyonu açtı ve kumandayı kucağıma bıraktı. Bana doğru eğildiği sırada konuşmaya başladı.

"Ben ikimize hızlı bir kahvaltı hazırlayıp geliyorum. Sen keyfine bak."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kucağımdaki kumandayla televizyon kanalları arasında gezip durdum. Dikkatimi hiçbir şeye veremiyordum. Ne yapmam gerektiğini sorgulamakla meşguldüm. Bu halde burada kalamayacağıma emin olmuştum. Peki kime gidecektim? Bana kim bakacaktı? Babama gidip annemle yaşadığım şeylerin aynısını yaşamak istemiyordum. Kendime sonsuza kadar kalacak bir yer bulmak zorunda değildim. Sadece bir süreliğine, tedavim bitene ve bacaklarım güçlenene kadar kalacak bir yer bulmalıydım. Aklıma gelen tek isim ise teyzemdi. Oysa teyzem bana annemi hatırlatıyordu ve şu an istediğim en son şey annemi hatırlamaktı. Sanırım bir kez de babamla denemek zorundaydım.

Uraz kahvaltı hazırlarken mutfaktan gelen tabak çatal sesleri eşliğinde babama umutsuzca bir mesaj yazdım.

"Günaydın baba. Dün Nisan'da kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Beni kaçta alabilirsin?"

Telefonumu yanıma bıraktım ve başımı kaldırıp kumandayı kavradım. Aynı kanalları bir kez daha baştan sona dolaştım. Rasgele bir çizgi film kanalında durdum ve bakışlarımı dışarı

çevirdim. Gözlerim uykulu bakışlarla dışarıdaki ağaçlarda dolaşıyordu. Bir süreliğine öylece gözlerim açık bir şekilde uyukladıktan sonra Uraz'ın sesiyle kendime geldim.

"Çizgi film, öyle mi? Müthiş zevklerin var," dedi gülümseyerek. Elindeki tepsiyle yanıma geldiğinde buruk bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Açıkçası bu kanalın açık olduğunun bile farkında değildim."

Uraz tepsiyi bacaklarıma bıraktı. İkimize de birer tost, birer fincan da çay hazırlamıştı.

"Kendimi çocukluğumda gibi hissettim," diye mırıldandı, "sabahları en sevdiğim şey, tost yiyip çizgi film izlemekti." Beni neşelendirmeye çalıştığı her halinden belliydi.

"Ben hayatımda ilk kez tost yediğimde on üç yaşımdaydım," diye mırıldandım, "belli bir yaşa kadar tost makinesini de diğer elektronik mutfak aletlerini de kullanmam yasaktı. Annem ve babam da genelde bana bir şeyler hazırlamak için evde olmuyorlardı."

"Anladım..." dedi Uraz morali bozularak. İçinden geçenleri tahmin edebiliyordum.

"İçinde farklı bir tat var," dedim, "ne bu?"

"Kekik," dedi Uraz.

"Benim yokluğumda Eren'le fazla vakit geçirdin sanırım," diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak.

"Aslında bu abimin tarifi. Moralim bozuk olduğunda bana hep kekikli ve domatesli tost yapardı. Bir yerden sonra kekikli tost benim için bir moral bozukluğu rutinine döndü."

"O yüzden mi yaptın?" diye sordum, "Moralimi düzeltmek için mi?"

"İşe yaradı mı?" dedi Uraz gülümseyerek. Başımı salladım.

O sırada telefonum çaldı. Arayan babamdı. Uraz'ın gözlerinin belli belirsiz telefon ekranımda gezindiğini gördüm.

"Babam arıyor," diye mırıldandım ve telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Efendim baba?"

"Kızım! Nasılsın? Mesajını şimdi aldım. Bugün evden çalışacağım, hemen gelip alayım mı seni? İster misin?" Babamın sesindeki ilgili ton hayata yeniden döndüğüm ilk andan beri beni şaşırtıyordu.

"İyiyim baba. Kahvaltı yapıyorum. Olur, istediğin zaman gelebilirsin."

Bu cümleyi kurduğum an Uraz'ın çatık kaşlarla bana döndüğünü gördüm. Soran gözlerle bana bakıyordu. Ben ise ifadesizdim.

"Tamam kızım, sana bana adresini gönderebilir misin? Birazdan çıkıyorum."

"Tamam baba, görüşürüz."

Telefonu kapatıp babama adresimi gönderdim. O sırada Uraz kahvaltıya ara vermiş, üzgün gözlerle benden gelecek bir cümleyi bekliyordu. Soru soramıyordu, benim anlatmamı istiyordu.

"Babam birazdan burada olur. Sanırım bir saate," diye mırıldandım.

"Neden?" dedi Uraz, "Burada kalmayı kabul etmiştin Kumru. Ne değişti?" Derin bir nefes aldım.

"Ben değiştim Uraz. Nisan'ın beni kendisine ne kadar yakın hissettiğini de bunu ne kadar istediğini de biliyorum ama şu anki durumumda bu mantıklı değil. Sen de biliyorsun."

"Ne var durumunda? Sadece biraz zamana ihtiyacın var," dedi Uraz çaresizce.

"Tuvalete bile gidemiyorum Uraz!" dedim gözlerim dolu dolu, "bana yardım etmesi gereken kişiler beni bu dünyaya getirenler. Annem değilse babam, babam değilse teyzem... Ben

sizden böyle bir yardım isteyemem. Biliyorum, hiçbir zaman eskisi gibi dans edemeyecek olsam da elbette ki her şey düzelecek ama her şey düzelene kadar benim burada olmam yanlış. Beni anlamanı beklerdim..." Başımı öne eğdim ve konuşmaya devam ettim.

"Eğer her şeyi düzeltebilirsem... O zaman belki yolum yine buraya, bu eve düşer. Önce iyileşmem lazım, her şeyden çok ruhen iyileşmem lazım."

"Anlıyorum..." dedi Uraz hüzünle. "Sen nasıl mutlu olacaksan. İhtiyacın olduğu her an kapındayım. Ben, biz, hepimiz... Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum. Belki de en büyük şansım bu."

Sessizce kahvaltımızı yaptık. Burada toparlamam gereken herhangi bir eşyam yoktu. Yerim, evim belli değildi. Babam gelene kadar ikimiz de sessizce oturduk ve hiç konuşmadık. Düşüncelerimizin dünyasında kaybolduk sanki.

"Onları uyandırma," dedim Uraz'a, "bu bir veda değil. Bu bir veda olsun istemiyorum. Onlara babamın beni bu halde bırakmak istemediğini ve beni erkenden alıp gittiğini söyle lütfen. Olur mu?"

Uraz başını salladı.

"Sen nasıl istersen, Kumru," dedi. Gözleri yorgun bakıyordu.

"Teşekkür ederim, Uraz. Her şey için."

Sonra ise o gün orada ona kurduğum son cümleleri sıraladım.

"Kendine iyi bak. Ne zaman istersen arayabilirsin. Söylediğim gibi, bu bir veda değil..." dedim ona gülümsemeye çalışarak. "Sadece... Benim yerim burası değil. En azından şimdilik."

Öyleydi. Benim yerim burası değildi. Benim yerim şimdi gidiyor olduğum yer de değildi. Ben yerini bilmeyenlerdendim. Yerini bulamayanlardan... Belki de yeri olmayanlardandım. Oradan oraya gezinip duran, kendine hep bir yer ara-

yanlardandım. Ben hiçbir zaman kabul görmeyen, hiçbir yere uymayandım. Yapbozun boş kısmına tam oturan ama yapbozdaki görsele asla yakışmayan o parçaydım ben.

Kendimi hiçbir zaman, bulunduğum hiçbir yere tam olarak ait hissedememiştim. Aileme tamamen yabancıydım, bulunduğum her ortam için 'oraya en ait olmayan kişi' her zaman ve her yerde bendim sanki. Kendimi en çok orada, yerin altında bir takımın bir parçası gibi hissetmiştim. Oysa o zamanlar yalnızca parlamak isteyen Kumru'ydum. Görülmek, tanınmak, bilinmek ve duyulmak isteyen Kumru'ydum. Şimdi ise tek istediğim iyileşmekti. Tek istediğim yeniden dans etmekti. En büyük dileğim, içimdeki Kumru'nun kırılan kanatlarının şifasını bulmasıydı.

Babamla birlikte yaptığımız kısa yolculuğun sonunda babamın kucağında bahçe katı evimize girdim. Babamın boşanmalarının ardından taşındığı evi ilk kez görüyordum. Eski evimizin aksine bu eve dair hiçbir hatıram olmaması belki de beni burada en mutlu eden şeydi. Ev üç odalıydı, diğer evimize göre fazlasıyla yeni ve lüks kalıyordu. Uyuduğum bir yıl babama kariyer konusunda fazlasıyla iyi gelmiş olmalıydı.

"Odan burası," dedi babam. Babamın beni götürdüğü duvarları yeşil boyalı küçük oda oldukça güzel döşenmişti. Duvarda çocukluk resimlerim asılıydı, kitaplık ise sevdiğim kitaplarla doluydu.

"Burayı ne zaman hazırladın?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Burası hep hazırdı," dedi, "buraya taşındığım ilk andan beri..."

Ben şaşkınlıkla odayı izlerken babam konuşmaya başladı.

"Kumru, içeride biraz konuşalım mı?" diye sordu. Başımı anlam vermeye çalışarak ona çevirdim. Sesi oldukça mahcup çıkıyordu.

"Tabii," dedim, "konu ne?"

Babam beni kucağında büyük salonun koltuğuna bıraktıktan sonra hemen yanımdaki berjere oturdu. Önce tereddütle bana baktı. Sonra başını kaldırıp salonun köşesindeki Amerikan mutfağa baktı.

"Bir saniye," dedi, "geliyorum."

Babam telaşla kalkarken ben merakla onu izliyordum. Koşar adım açık mutfağın tezgâhının önünde durdu ve tezgâhta duran kapaklı kaptan birkaç dilim kek alıp bir tabağa koydu. Ben babamı şaşkınlıkla izlerken bir sonraki adımı iki bardak süt doldurmak oldu. Bir tepsiyle birlikte bana yaklaştı ve tepsiyi koltukla berjer arasındaki sehpaya bıraktı.

"Keki ben yaptım," diye açıkladı.

"Neden?" deyiverdim birden.

"Senin için," dedi.

Bir süreliğine keke baktım. Sonra babama döndüm.

"Telafi mi?" diye sordum sessizce.

"Neyin telafisi?" dedi babam.

"Çocukluğumun," diye mırıldandım. O an babamın gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Sence birkaç dilim kek koskoca bir çocukluğun telafisi olabilir mi?" diye sordu bana, sesi hâlâ üzgündü.

Hüzünle gülümsemeye çalıştım.

"Baba," dedim, "çocukluğumu telafi etmek için benimle ilgilenmene gerek yok."

Babam başını öne eğdi ve anlatmaya başladı.

"Seninle gerekli olduğu için ilgilenmiyorum Kumru. Görevim olduğu için ilgilenmiyorum. Seninle konuşmak istediğim konu tam da buydu."

"Dinliyorum..." dedim sessizce.

"Kumru," diye söze başladı babam, "kaybolduğun günler boyunca tek odağım sen oluverdin. Hayatımda ilk defa gece

gündüz seni düşündüm, seni aradım. Hayatımda ilk defa oturup çocukluk fotoğraflarına baktım. Birlikte anılarımızı düşündüm. O günler tüm yaşamımın en büyük pişmanlığını yaşadığım günlerdi. Buna ne dersen de. İster şerefsizlik de, ister haysiyetsizlik de, ister karaktersizlik de ama ben bir kızım olduğunu o günlerde anladım. Senin benim canım olduğunu seni bulduğumuzda, hastanede beklerken fark ettim. Uyanmanı beklemek hayatımın en zor eylemiydi. Evet, hayatım boyunca seni bir sorumluluk olarak gördüm. Görev olarak gördüm. Annen ve ben bir çocuğumuz olduğuna pişmandık, bunu zaten biliyorsun..."

O sırada zar zor yutkundum. Tüm bu konuşmalar bana geçmişimi, nasıl da istenmediğimi hatırlatıyordu. Babamın pişmanlığı ve üzüntüsü ise sanırım gerçekten inanılasıydı.

"Senin uyanmanı ise her şeyden çok istedim, her şeyden çok bekledim. Ben hakkında bilmediğim her şeyi arkadaşlarından öğrendim," dedi babam hüzünle gülümserken.

"Arkadaşlarımdan mı?" diye sordum merakla.

"Uraz'dan, Nisan'dan, Eren'den, Bulut'tan..." dedi babam hüzünle. "Ömrün boyunca yanındaydım, oysa onların kısacık bir zamanda tanıdığı Kumru'yu ben asla tanımıyordum. Uraz'la aranızdaki şeyi biliyorum..." dedi babam.

"Aramızdaki neyi?" diye soruverdim bir anda, şok içinde.

"Yani bu... Duygusal durumu..." dedi zar zor. Bu da nereden çıkmıştı? Ona şaşırarak baktım.

"Uraz ve benim aramda hiçbir şey yok ki."

"Öyle mi? Ah... O zaman... Yanlış anlamışım demek ki. Ben senin de ona karşı duyguların olduğunu sanıyordum," dedi babam.

"Onun bana karşı duyguları mı var ki? Bu da nereden çıktı?" Hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Uyanmanı bir yıl boyunca beraber bekledik Kumru. Benden çok o bekledi. Çocuk hastanede yaşıyor gibiydi... Öyle sandım. Belli ki yanlış anlamışım..." dedi babam tereddütle. "Her neyse, ben yalnızca baban olarak bu ilişkiyi desteklediğimi ve çok doğru bir seçim yaptığını ekleyecektim. Beni yalnızca baban olarak değil, arkadaşın olarak da gör. Sana çocukluğunu tekrar veremem, geçmişi geri getiremem, seni elinden tutup okula götüremem. Sana boyunun yetişmediği mutfak tezgâhında güzel bir yemek hazırlayamam artık. Senin üç yaşında yanında olamam Kumru, beş yaşında yanında olamam, on yaşına dönüp saçlarını okşayamam ama şimdi, tam şu an buradayım, yanındayım kızım. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Sana söz veriyorum. İlk hedefim de seni arkadaşlarından daha çok tanımak olacak," dedi gözyaşları içinde gülümseyerek.

Onunla aynı haldeydim. Gözlerim dolu, dudak kenarlarım yukarıya dönüktü. Şimdi içimde bir şeyler gerçekten de iyileşiyordu işte. Şimdi eski Kumru gerçekten de geri dönüyordu, hem de eski yaralarının bile iyileşmek üzere olduğunu hissederek...

"Yarın bir merkeze gideceğiz, tedavilerine başlayacağız," dedi babam, "sonra seni o çok hayal ettiğin sahnede dans ederken izleyeceğiz." Babamın gözlerindeki parıltı kalbime işlemişti.

Gariptir ama içimden bir ses bunu mümkün kılanın Uraz olduğunu söylüyordu. Uraz uyuduğum bir yıl boyunca babamın hastane arkadaşı olmuştu, ona beni anlamıştı, ona beni hatırlatmıştı. İçimdeki kırık noktaların her birini biliyordu ve onları iyileştirecek merhemi babamın ellerine o vermişti.

Bazı yaralar yalnızca sevgiyle iyileşirdi. Benimki de böyle bir yaraydı işte. Sevgisizliğin açtığı yarayı sevgi iyileştirecekti. Ben hayatı her zaman sevmiştim. Pes edene kadar... Pes ettiğim ve hayatı sevmekten vazgeçtiğim gün ise yanımda onlar vardı. Bizi bir araya getiren benzer yerlerden aldığımız darbelerdi.

Babam bana neredeyse iki saat boyunca hastanede yaşadıklarını anlatıp durdu. Eren'in hastaneye getirmek için yaptığı yemekleri, Bulut'un doktorların işlerini eleştirip durmalarını, Nisan'ın hastane kombinlerini, Uraz ve Araz Abi ile izledikleri maçları, Uraz'la sabahlarken yaptıkları sohbetleri... Ben ise onun yaptığı kekten yedim, bana getirdiği sütten içtim. O gün babamla tüm çocukluğum boyunca hayallerini kurduğum kadar sohbet ettim, vakit geçirdim. Babamın masa başında yaptığı iş görüşmelerini dinlerken uyukluyordum.

O gün hayatımın tamamen değiştiği gündü. Babamla aramızdaki bağı en baştan inşa etmeye başlamıştım. Uyumak üzereyken ise Nisan'dan aldığım güzel mesaj içimdeki huzuru tamama erdirmişti.

"Kumru Kuş'um. Uraz bizi durumlardan haberdar etti. Baban onunla yaşamanı istemiş ama sen her zaman bil ki burası sonsuza kadar senin de evin olacak. Evini bulamamayı en iyi bilenlerdenim. Dört duvar arasında sevilmemeyi de en iyi bilenlerdenim. Ama emin ol, burası her zaman senin de evin olacak ve burada, bu dört duvarın arasında hep sevileceksin. :) Öpüyorum güzeller güzelim. Herkes sana bol bol sevgisini gönderiyor. Özellikle Uraz. :) Biraz da morali bozuk, haberin olsun! Sanırım sen gittiğin için... Ne zaman istersen yaz ve ara! Görüşürüz! Seni seviyoruz!"

Heyecanla önce Nisan'a mesaj yazdım. İçimdeki umutsuzluk babamla yaptığım konuşmadan sonra o kadar azalmıştı ki içimde hissettiğim güç, kalbimi bir anda kanatlandırıp uçuracak gibiydi.

"Bir süreliğine de olsa babamın yanında kalmam en iyisi olacak ama kalbim hep sizinle. İstediğiniz her zaman gelebilirsiniz, babam hepinizi çok sevmiş. :) Üstelik son bir yıl babamı çok değiştirmiş. Bambaşka birine dönmüş gibi... Sanırım bunda payınız büyük. Ben de sizi seviyorum... Her şey için teşekkür ederim."

Sonra mesaj yazdığım sayfadan çıktım ve Uraz'a bir mesaj yazmaya karar verdim. Ne yazacağımı bilemez halim parmaklarıma yansıyordu. Birkaç harfe basıp basıp siliyordum, sonra birkaç kelime yazıyor ve yine siliyordum. En sonunda kendimle verdiğim mücadelenin sonuna geldim ve o mesajı yazdım.

"Uraz, merhaba..." yazdım ve gönderdim. Uraz çevrimiçi olduğu an diğer mesajı yazdım.

"Sana ne kadar teşekkür etsem de eksik kalacak biliyorum." Bu cümleyi de yazıp gönderdikten sonra bir mesaj daha yazmaya başladım.

"Uyuyakalmak üzereyim ve uyumadan önce yapmak istediğim son şey, sana bir kere daha teşekkür etmek."

Son mesajımı yazıp göndereceğim sırada telefonum çalmaya başladı. Uraz son mesajımı beklemeden beni aramıştı. Tereddütle babama baktım. Pencere önüne geçmiş hararetli bir telefon görüşmesi yapıyordu. Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Şimdi söyle," dedi, "sesinle."

Sessizce gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, "her şey için. Ve bu son teşekkürüm olmayacak."

Uraz'ın derin nefesini duydum.

"Mutlusun, değil mi?" diye sordu. "Yerini buldun."

"Mutlu muyum bilmiyorum ama kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldandım, "her şey çok değişmiş..."

"Baban hatalarının farkında, Kumru," dedi Uraz, "onunla çok sohbet ettik."

"Biliyorum. Tüm bu değişiminin en büyük sebeplerinden biri de sensin, biliyorum."

"Tek sebep sensin Kumru. Ben babana yalnızca seni anlattım. Değişmeyi o seçti. Hadi, uyu da dinlen şimdi. Unutma, içinde iyileşmeyi bekleyen bir yaralı bir kumru var."

"Aklımda," dedim sessizce gülümseyerek.

"Görüşürüz 889."

Bu sayıyı onun sesinden her duyduğumda içimde bir titreşim hissediyordum. 889, benim devrimimdi.

"Görüşürüz 533," diye mırıldandım ve telefonu kapatıp koltuğun kenarına bıraktım.

Başımı koltuğun minderlerinden birine yasladım ve gözlerimi kapattım. Kendimi yine oraya, kafamın içindeki hayali sahneye bıraktım. Burası benim kurtuluş noktamdı, kaçış yerimdi.

Senin kaçış yerin neresi peki? Sakın unutma, hayallerin yoksa sen de yoksun bu dünyada. Gözlerini kapatıp hayal kurmak istediğinde zihninin içinde beliren tek bir hayal bile yoksa yanlış yerindesin hayatın. Hadi, zorla kendini, bul hayalini... İçindeki kumru ne diyor sana? Nereye gitmek istiyor içindeki küçük çocuk? Ne yapmak istiyor?

Başkaları için yaşamak yormadı mı seni? O nasıl mutlu olur, bu nasıl sevinir, onun istediği şey nedir? Bunlardan yorulmadın mı? Kendine bir kez olsun "Ben ne istiyorum?" diye sormadın mı? Bu gece senin gecen olsun. Bu gece sahnede sen ol. Bu gece hayallerinin gecesi olsun...

Bu gecenin adı 'Hayal Gecesi' olsun, bu gece kafanın içi yalnızca senin hayallerinle dolsun. Kendini olmak istediğin her yerde, olmak istediğin her şekilde hayal et. Bu gece, "Ben ne istiyorum?" diye sor kendine, "Ben nasıl mutlu olurum?" de. Kendini sahnenin arkasında tutmayı bırak artık. Hayat senin sahnen. Hayal ettiğin her şey o sahnede canlanacak, inan buna.

Ben Kumru, ya da 889. Sana hayallerimin enkazı altından seslendiğim günden beri beni duyuyorsun, biliyorum. Artık kendini duyma vaktin gelmedi mi?

Bence geldi...

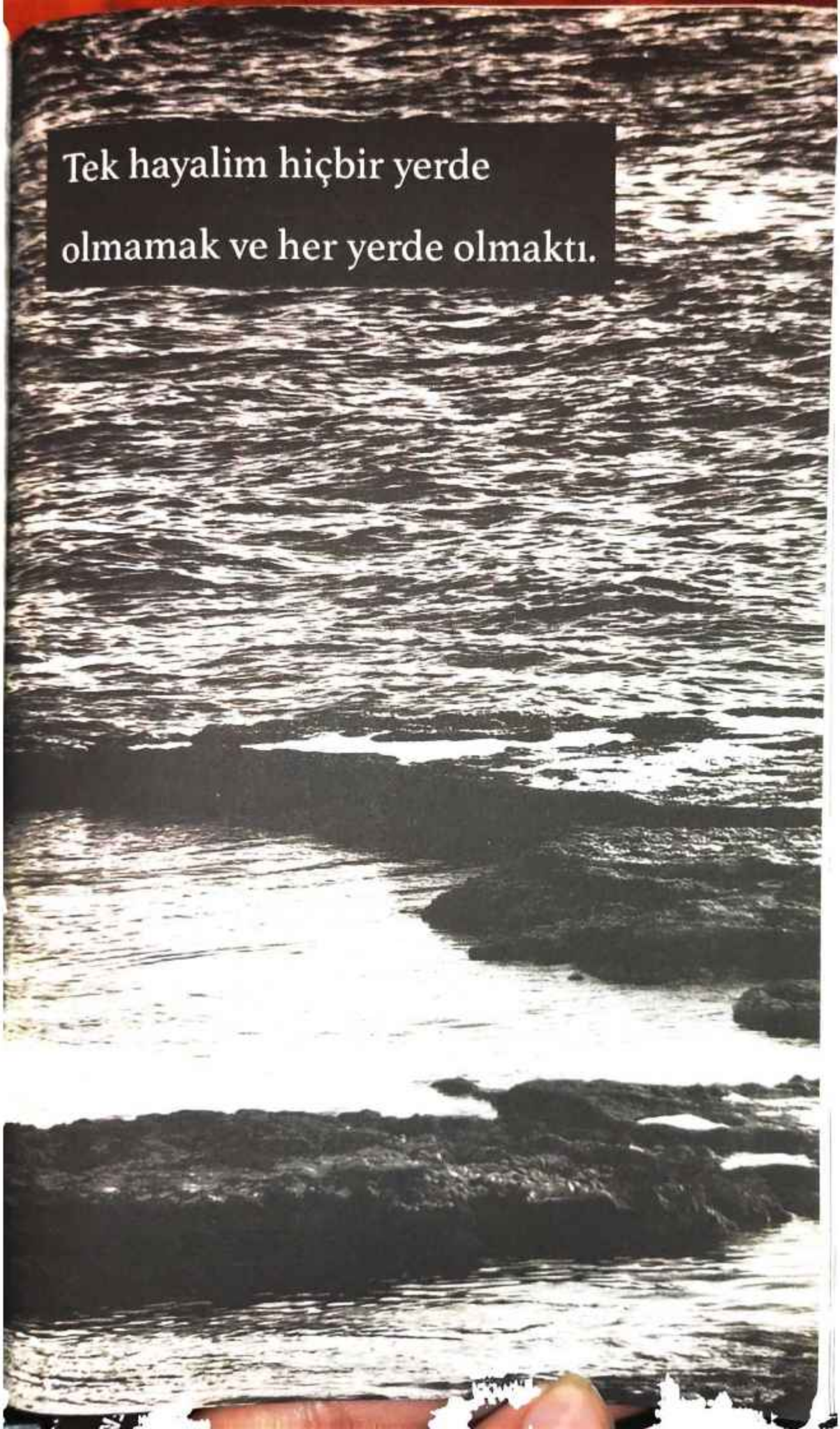
Tek hayalim hiçbir yerde
olmamak ve her yerde olmaktı.

27. Bölüm

Birinci Ev

(Bir Ay Sonra)

Adım adım devam eder hayat. Adımlarını ne kadar büyük atarsan o kadar hızlı ilerlersin ve o hızda olur biter her şey. O yüzden küçük adımlar daha güzel gelir hep, her şeyi yavaş yavaş yaşamak, hayatın detaylarını bilmek, görmek, usul usul sakince ilerlemek... Yaşamak yavaş bir iştir. Hayat hızı sevmez. Bu bir ay, bana bunu öğretti. Adım adım ilerledim, yavaş yavaş...

"Kumru! Selam! Geç kaldım biliyorum. Özür dilerim." Nisan'ın sesi fizyoterapi salonunun aynalı duvarlarında yankılandığında başımı kaldırdım, ellerim tutunduğum yürüme desteklerindeydi ama artık desteğe pek de ihtiyacım yok gibiydi.

"Kahve aldım," dedi Nisan, "ne zaman bitiyor?"

"Bitirdik bile. Terapistim odasına geçti, ben biraz daha çalışmak istedim."

Durdum ve elimi uzatıp Nisan'ın elindeki kahvelerden birini aldım. Nisan kolunda duran büyük çantasını hiç düşünmeden ayakucuna bıraktı, başını sola doğru eğip gülen gözlerle bana baktı.

"Seni böyle görmek çok güzel. Ne yalan söyleyeyim, içten içe eskiye dönmenin zor olacağından korkuyordum ama şura-

ya bak, karşımda ve tamamen ayaktasın. Yürüyorsun ve iyisin. İnanılmaz."

Gülümseyerek birkaç adım attım ve büyük aynalı duvarın önündeki uzun ahşap banka oturdum. Nisan çantasını alıp yanıma otururken kahvemi yanıma koydum.

"Ben de umutsuzdum," diye mırıldandım, "yürüyebileceğimi biliyordum ama kendimi mental olarak ikna edip bunun için çabalayabileceğimi düşünmüyordum. Sizin sayenizde oldu," dedim başımı kaldırarak.

"Saçmalama, hepsi senin başarın."

"Hayır," dedim, "siz olmasaydınız her şey çok zor olurdu. Sen, Uraz, Eren, Bulut, babam... Bu listeye ebeveynlerimden birini ekleyebilmem şaşırtıcı." Nisan gülümsedi.

"Ah, annen ne yapıyormuş? Haber alıyor musun?"

Omuz silktim. "Kuzenimin dediğine göre evleniyormuş."

"Sizi davet etti mi?" diye sordu Nisan, ona gülümseyerek baktım.

"Babam ve beni mi?" diye sordum. "İstemediği çocuğu ve eski kocasını..."

Nisan gülerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ne salağım," dedi, "neyse, umarım mutsuz olur."

Gülerek Nisan'a döndüm. Söylediğine gülüştükten sonra ise sessizce önüme döndüm.

"Umarım mutlu olur," diye mırıldandım, "ne olursa olsun. Kimsenin mutsuzluğunu dilemem."

"Sabır küpüsün Kumru, gerçekten," dedi Nisan, "senin yerinde olsam her gün onlara o kadar çok kötü enerji gönderirdim ki hayatları asla yolunda gitmezdi."

Omuz silktim. "Umurumda değil. Düşünmek bile istemiyorum." Sonra başımı kaldırıp kolumdaki saate baktım. Saat 13.36'ydı.

Acaba Uraz ne yapıyordu? Dün sabah arayıp bugünkü terapimin bitişinde yanıma uğrayacağını söylemişti fakat akşam kısa bir mesajla "Acil bir işim çıktı, yarın gelemeyeceğim. Çok üzgünüm," demiş ve ne işi olduğuna dair hiçbir bilgi eklememişti. Üstelik ona hâlâ konuştuğu şu gizemli kızın, 'Duygu'nun kim olduğunu soramamıştım.

"Nisan..." diye mırıldandım, "Şeyi tanıyor musun..."

"Kimi?"

"Duygu'yu."

Nisan kaşlarını çatarak bana döndü.

"Duygu da kim?" dedi. "Nereden çıktı bu?"

Anladığım kadarıyla Duygu, Nisan'ın tanıdığı bir isim değildi. Benim komada olduğum uzun süre boyunca Uraz'ı benden çok daha iyi tanıyacak vakitleri olmuş olmalıydı. Buna rağmen Duygu'yu tanımıyorsa gerçekten de kimdi bu Duygu?

"Uraz'ın telefonunda gördüm. Yani... Duygu diye kaydedilmiş biriyle konuştuğunu gördüm. Kim olduğunu merak ettim. Öylesine..."

"Duygu..." dedi Nisan kaşlarını çatıp düşünmeye çalışarak. "Hiç böyle birini duymadım. Kim ki acaba? Belki de bir akrabasıdır, kuzeni filandır? Olabilir mi ki? Araz Abiye soralım mı?" Nisan elini telefonuna götürürken koluna dokundum.

"Hayır, hayır. Gerek yok, sadece aklıma geldi. Önemli bir şey değil. Çıkalım mı?"

Terapiden çıktıktan sonra Nisan'la yavaş ve uzun bir yürüyüş yaptık. İşi olmadığı günler ve saatlerde bana eşlik etmeyi seviyordu, hayatı boyunca gerçek bir dostu olmadığını söyleyip duruyordu ve sanırım aynı şeyleri ben de hissediyordum. Uzun yürüyüşümüzün sonunda bir öğle yemeği yedikten sonra Nisan'la babamın evinin önünde ayrıldık. O taksiye binerken ben eve giriyordum ve evet buraya hâlâ 'babamın evi' diyordum.

Henüz bir evim olmasına alışamamıştım, bir süredir göçebe gibi sürdürdüğüm hayatım bir yere ait olma hissine yabancıydı. İçeri girerken kapıda gördüğüm birkaç kargo ve postayı alıp içeri soktum. Bütün kargoların üzerinde babamın ismi yazıyordu. Postalarda da öyle, yalnızca bir tanesinin üzerinde benim ismim yazılıydı ve ismimin yazılı olduğu gönderi uzun beyaz bir zarftı.

Zarfı açmaya yeltendiğim sırada kâğıt sesinin dışında, odanın içinde öyle büyük bir sessizlik vardı ki çalan kapı zili irkilmeme sebep oldu. Köşesinden yırttığım zarfı elimde tutarak kapıya doğru yürüdüm. Kapının hemen önünde durup delikten dışarı baktığımda Uraz'ı gördüm. Burada ne işi vardı ki? Kapıyı aralayıp soran gözlerle ona baktım.

"Merhaba?" dedim.

"Selam," dedi Uraz yorgun bakışlarla, uykusuz görünüyordu, "seni bir yere götürmek istiyorum. Gelir misin?"

"Nereye?"

"Bunu şimdi söyleyemem. Bana, nereye gideceğini bilmemene rağmen, benimle gelecek kadar güvendiğini varsayıyorum. Gelir misin Kumru?"

Birkaç saniyelik tereddüdümün sonunda başımı salladım. Uzanıp ayakkabı dolabından uzun kahverengi pelüş kabanımı alıp üzerime geçirdim ve elimdeki zarfı kaşla göz arasında cebime koyup evden çıktım.

"Abimin arabasıyla gideceğiz," diye açıkladı Uraz, "bugünkü terapin nasıl geçti? Uğrayamadığım için üzgünüm."

"Güzeldi. Yavaş yavaş finale yaklaşıyoruz..." diye mırıldandım ağır ağır yürürken.

"Koluma girmeye ne dersin?" diye sordu Uraz. Başımla onaylayarak usulca koluna girdim.

Birlikte arabaya kadar yürüdükten sonra benim için arabanın kapısını açtı. Koltuğa oturmama yardımcı olduktan sonra

kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçti. Arabayı geri geri götürüp park alanından çıktıktan hemen sonra bir şarkı açtı. O sırada henüz açamadığım zarfı hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim ve montumun cebine sıkıştırdım.

"Nereye gittiğimizi gidene kadar söylemeyecek misin?" diye sordum.

"Gittiğimizde anlayacaksın," diye yanıtladı.

Çok dalgın görünüyordu. Kafası karışmış gibiydi, sanki sabaha kadar on milyon tane kitap okumuş da allak bullak olmuştu.

"Sen iyi misin?" diye sordum endişeyle.

"İyiyim, yorgunum. Neden sordun?"

"İyi görünmüyorsun," diye mırıldandım, "bir problem mi var? Abinle ilgili? Özel hayatınla ilgili?"

"Özel hayatımla ilgili derken?" diye sordu Uraz şaşkınlıkla.

"Evet, garip bir soru mu sordum?"

"Sanırım," diye yanıtladı.

"Herkesin bir özel hayatı vardır Uraz. Ve özel hayatında bir şeyler yolunda gitmiyor olabilir... Biriyle..."

"Kumru ne demek istiyorsun? Senin bilmediğim bir hayatın mı var?"

"Hayır," dedim, "benim yok. Senin var."

"Benim mi var?" dedi Uraz anlam vermeye çalışarak. Yoksa yok muydu? Neden Duygu'nun kim olduğunu benden gizliyordu?

"Yok mu?" diye sordum.

Uraz bir yandan yolu kontrol ederken bir saniyeliğine durup bana soran gözlerle baktı. Pes ettim. Merak ediyorsam sormalıydım. Sormamak aptallık olurdu.

"Duygu diye birinin seni aradığını gördüm. İşler onunla mı yolunda gitmiyor? O yüzden mi moralin bozuk görünüyorsun? Şu an gittiğimiz yer onunla mı ilgili?"

"Duygu mu?" deyiverdi Uraz anlık bir şaşkınlıkla.

Uraz'ın sorularımı dinleyip sindirmesi biraz zaman alıyor gibiydi. Kırmızı ışıkta durduğumuz an bana döndü, kafasının içinde binlerce soru dönüp duruyor gibiydi.

"Evet, Duygu."

"Bunu sonra konuşsak olur mu?" Sanki Uraz'ın aklı bambaşka yerlerdeydi.

"Tamam." Başımı sallayarak önüme döndüm. Arabada oluşan sessizlik arkadan gelen korna sesleriyle bölündü. Yeşil ışık çoktan yanmıştı.

Sessiz yolculuğumuz uzunca bir süre daha devam ettikten sonra ormanlık bir alanda yol kenarında durduk. Uraz arabayı yol kenarına park edip inerken ben endişeyle bekliyordum. Buraya neden gelmiştik? Ormanın içinde ne işimiz olabilirdi?

"Bana tutunabilirsin," dedi Uraz kapımı açarken, "yağmur yeni yağmış, yerler hâlâ ıslak. Toprak kaygandır."

"Buraya neden geldik?" diye sordum. "Burada ne işimiz olabilir ki?"

"Bana güven," dedi, "birazdan anlayacaksın."

Uraz'ın koluna tutunarak ilerlediğim yol hem tanıdık bir his veriyor hem de beni içten içe fazlasıyla tedirgin ediyordu. Uraz'ın hali ise beni en çok endişelendiren şeydi. Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar dalgın, bu kadar kafası karışık...

"Dikkat et, basamak var!" Uraz'ın sesiyle başımı kaldırıp önüme baktım. Ormanın içinde on dakika kadar ilerledikten sonra karşımda gördüğüm manzara aklımdan geçen binlerce ihtimalden biri değildi.

"Uraz ne yapıyoruz biz? Ne işimiz var burada?" diye sordum endişeyle.

Önümdeki merdiven basamakları yukarı çıkmıyordu, aşağı iniyordu. Oraya, enkaz altına. Burası orasıydı. Her şeyin başladığı yer... Aşağıdaki platforma ilk giriş yaptığımız yerdi burası.

"Bana güven Kumru, seni hiç yanılttım mı?"

Aşağıya inen merdiven basamaklarının en başında öylece durdum. Elim Uraz'ın kolunu tutuyordu, gözlerim ise korkarak merdiven basamaklarını izliyordu.

"Hayır," dedim sessizce, "aylarca uyuduğumda bile..."

Burası bizim günlerce hapsolduğumuz o yere iniyordu, beni buradan ölmek üzereyken çıkarmışlardı, şimdi nasıl ve ne sebeple buraya tekrar girerdim? Oysa Uraz benden ona güvenmemi istiyordu ve ben ona gerçekten güveniyordum. Onun bana zarar vermeyeceğini her şeyden iyi biliyordum. O da, Nisan da, Eren de, Bulut da birlikte geçirdiğimiz kâbus gibi günlerden ve ardından gelen uzunca mücadelemizden sonra beni hiç yalnız bırakmamışlardı. Her birine kendimden bile çok güvenir olmuştum. O yüzden o ilk adımı attım, ikinciyi ve üçüncüyü de... Ve sonrasını, bizi aşağıya indiren tüm o adımları, atmam gereken her adımı attım.

Karşıda gördüğüm ev, kapısının üzerindeki '1' yazısı beni geçmişe, buraya geldiğimiz ilk güne götürdü. Burası birinci evdi. Her şeyin başladığı yer.

Peki neden buradaydık? Tüm iyi ve kötü anıları yâd etmek için mi? İçimden bir ses çok daha fazlası olduğunu söylüyordu. Mesele hatıralar değildi, mesele bambaşkaydı...

"Birinci ev..." dedim sessizce, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tüm yaşananlardan sonra burada olduğuma inanamıyordum. Buraya girdiğimiz kapıdan gelen ışık merdivenleri ve içeriyi biraz olsun aydınlatıyordu. Her yer çamurdu.

"İçeri girelim mi?" diye sordu Uraz.

Gözlerim evin duvarlarındaki yazılarda gezindi.

"URAZ KAYALAR BURADAYDI."

"DOMATESLER GÜZELDİ. 747 BUNU BEĞENDİ."

"NESİNİZ SİZ, DOMATES PROFESÖRÜ MÜ? – 889."

Hüzünle gülümsedim. O günü hatırlamaya çalıştım. Ne kadar umut dolu, ne kadar heyecanlıydım. Buraya düşerek girdiğim o ilk anı anımsayıp sessizce gülümsedim. İlk sohbetlerimizi, birlikte yediğimiz ilk yemeğimizi, parmağımı kestiğimde evin içinde oluşan kaosu... Gözlerimi kapattım ve bu eve dair bir şeyler hatırlamaya çalıştım, herhangi bir an, herhangi bir diyalog... Eski Kumru'dan bana kalan yalnızca hatıralardı.

"Eren kaç yaşındaydın sen?"

"23, sizin yaşlarınız ne peki?"

"Ben 19 yaşındayım."

"Ben de 20."

"Uraz, Bulut... Sizler kaç yaşındasınız?"

"20."

"20."

"En küçüğümüz Kumru yani, gerçi çok da bir fark yok. Sizler aynı sayılırsınız. Ben ise baya yaşlı kalıyorum aranızda. Gidip tansiyon ilaçlarımı içeyim."

Gözlerimi açıp karşımdaki yıkık dökük evi görünce bu evde kendimi bulduğumu fark ettim. Buraya geldiğim ilk an ve şimdi arasında karşımda gördüğüm ev nasıl değiştiyse ben de öyle değişmiştim. Yıkılmış, dökülmüştüm. Dansım alınmıştı elimden, hayallerim...

"İçeri girelim mi?" diye sordu Uraz.

"Buranın hâlâ bir içi var mı ki?"

"İnanmayacaksın ama ayakta kalan birkaç oda var."

Elim hâlâ Uraz'ın kolundaydı. Birlikte eve doğru yürümeye başladığımız sırada ben sorular sormaya devam ediyordum.

"Peki neden buradayız? Eskiyi anmak için mi?"

"Evet," dedi Uraz, "ama çok eskiyi."

"Nasıl yani?"

Uraz soruma cevap vermek yerine yürümeye devam etti. Birlikte kırık dökük taşların üzerine basa basa evin içine girdik. Ayağıma takılan bir taş parçasının üzerine basıp geçtim. Bastığımız her yer gıcırdıyordu. Arka duvarı yıkılmış salona adım attığımız an başımı yerdeki taşlardan kaldırıp dikkatimi çeken yöne çevirdim.

"Siz..." dedim şaşkınlıkla, bana bakan yüzler heyecanla gülümsüyordu.

"Neredeyse az önce beraberdik! Nasıl..." diye sordum Nisan'a.

Eren, Nisan, Bulut, Araz Abi, doktorum Beste Abla, hepsi karşımdaydı. Etraf mumlarla aydınlatılmıştı ve arkada bestecisinin Ludovico Einaudi olduğunu tahmin ettiğim çok hoş bir müzik çalıyordu.

"Seni oyalamam için gönderilmiştim!" dedi Nisan, "Seni eve bırakır bırakmaz Eren ile buraya geldim!"

"Ama neden?" diye sordum. "Yani... Ne için?"

Bir anlığına bugünün doğum günüm olup olmadığını sorguladım, değildi. Gözlerim getirdikleri masanın üzerindeki aperatiflerin üzerinde gezdi, bunları Eren hazırlamış olmalıydı. Mumlar, müzik, yemekler, herkes...

"Eski Kumru'ya dönmeni kutluyoruz," dedi Uraz, "tedavin biter bitmez kutlasak sürpriz olmazdı." Uzanıp yerde duran paketli kutuyu aldı. "Bu da senin için yaptırdığımız bir hediye."

Uraz'ın ellerinden bana uzanan kutuyu ne yapacağımı bilemeyerek büyük bir mahcubiyet ve heyecanla aldım.

"Uraz'ın hazırlattığı hediye desek daha iyi olur," dedi Nisan, "bunu eklemek istedim. İçimden geldi."

Kendi aralarında gülüştükleri sırada Uraz heyecanla hediyesini açmamı izliyordu. Pembe bir paketle kapladıkları kurdeleli kutuyu yere, taşların arasına bıraktım ve yavaş yavaş açıp beni

kalbimin en özlem dolu, en sancılı yerinden yakalayan o hediyeye baktım.

Bir çift balerin ayakkabısı... Üzerine ismimin baş harfi işlenmiş, bir çift tozpembe balerin ayakkabısı...

"K."

Bana ait, benim için yapılmış, bana özel işlenmiş balerin ayakkabıları...

Gözlerim o kadar hızlı doldu ki ağlamamak için başımı kaldıramaz oldum. Ayakkabılara sabitlediğim gözlerim cesaretle Uraz'a döndü.

"Neden 'çok eskiyi anmak' dediğini şimdi anladım," dedim sessizce, "çok teşekkür ederim... Uraz," dedim zar zor yutkunarak.

"Giymek ister misin?" diye sordu. "Özlemişsindir."

Utanarak gülümsedim.

"Bilmem, yani... Kirlenecekler..."

Bu dediğime hepsi güldü.

"Temizleriz!" diye seslendi Beste Abla.

"Tamam. Temizleriz..." diye mırıldandım ve ayakkabıları kutudan çıkardım.

"Sana yardım edeyim," diyerek önümde eğildi Uraz, "bana tutunabilirsin."

Sonra yavaş yavaş ayakkabılarımdan birini çıkarıp, sol ayağıma bale ayakkabımı geçirdi. Büyük ve kuru elleri bale ayakkabısıyla bir araya geldiğinde oldukça zıt duruyordu. Bu tezatlık içten içe o kadar hoşuma gidiyordu ki onun bale ayakkabısının iplerini bağlamasını hayranlıkla izliyordum. İkisini de giydirdikten sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Ne?" diye sorduğumda Araz Abinin müziğin sesini açtığını fark ettim.

Uraz, "Dans edelim mi?" diye sordu.

"Bale mi yapacağız?" dememle Eren'in kahkahalarını tutamaması bir oldu.

"Sadece dans edeceğiz."

"Çok isterim," dedim ve bana uzattığı elini tuttum.

Uraz ellerimi boynuna yerleştirip belimden tuttuğunda kalbimin titrediğini hissettim. Bu ayakkabıları, müziği, dansı o kadar özlüyordum ki bunu bize tüm bu kâbusu yaşatan bu yerde yapıyor olmamız muhteşemdi. Altında kaldığım taşların üzerine basıyor ve dans ediyordum.

Oysa imkânsız görünmüştü. Eskiye dönmek, Kumru'ya dönmek, kanatlarıma dönmek... Hayat buydu, bizi önce kendi enkazımızın altında bırakır, biz pes etmediğimizde ise kenara çekilip altında kaldığımız taşların üzerinde dansımızı izlerdi.

Siz istediğiniz müddetçe kırık dökük olan her yer hayallerinizi gerçekleştireceğiniz bir sahneye dönüşebilir. Bunu size Kumru söylüyor, kendi enkazı altından kurtulan o kız.

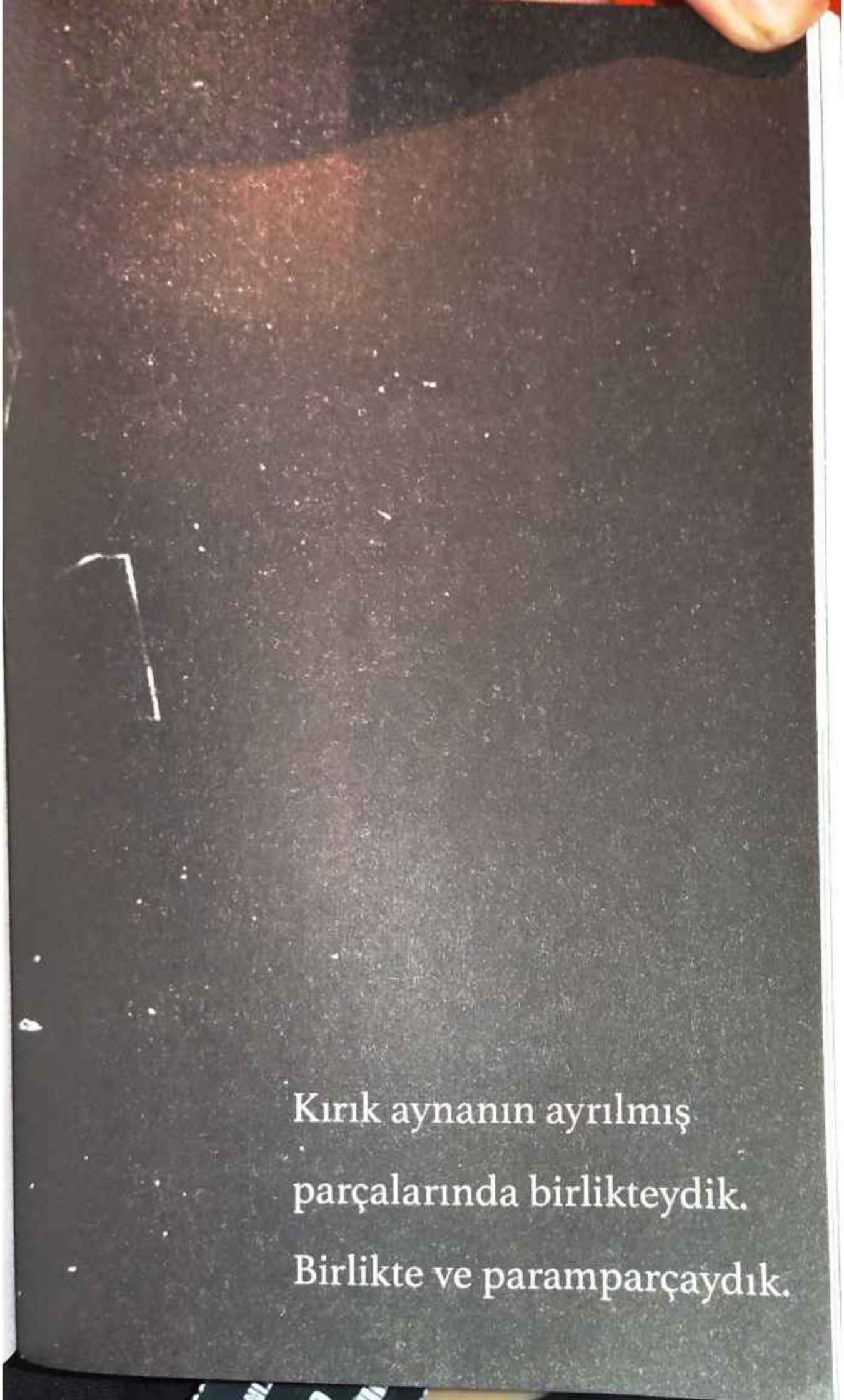
Kırık aynanın ayrılmış
parçalarında birlikteydik.
Birlikte ve paramparçaydık.

28. Bölüm

Enkazdan Kalanlar

Geçmiş geleceği bilir, gelecek geçmişin ellerinden çıkar, 'şimdi' ise, geçmiş ve gelecek arasında bir köprüdür ve insan her daim o köprünün üzerinde yaşar.

O gece Uraz'ın kolları arasında dans ettim. Eren Nisan ile, Araz Abi Beste Abla ile dans ederken Bulut bir kenarda oturmuş bizi izlemişti.

"Lütfen bana üzülmeyin, yalnızlıktan çok mutluyum, yalnızken aldatılmıyorum."

Bulut sonunda mutluluğu yalnızlıkta bulmuş gibiydi, Eren ve Nisan birbirlerine kör kütük âşıklardı, Araz Abi ve Beste Ablanın aralarında olan çekim ise her mesafeden göze çarpıyordu. Peki ya biz? Uraz ve ben... Uraz ve Kumru... Biz neydik böyle? İçimdeki kumrunun kanatları Uraz'a ulaşmak için çırpıyor gibiydi ve ben artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

"Söylemeyecek misin?" diye sordum beşinci şarkıya geçtiğimizde hâlâ ağır ağır dans ediyorken.

"Neyi söylemeyecek miyim?"

"Duygu'nun kim olduğunu?"

Uraz başını bana doğru eğip, gözlerini tepemden gözlerime dikerken arkada çalan yabancı şarkının sözleri *"Beni eve götür, ait olduğum yere,"* diyordu.

"Aslına bakarsan... başım biraz belada," dedi Uraz.

"Ne demek bu?"

"Duygu bir hemşire," diye açıkladı Uraz, "bir yıl boyunca senin uyanmanı beklerken senin durumunu sormaktan öteye hiçbir sohbetim olmayan ama belli ki bana karşı anlamsız bir takıntı geliştirmiş bir hemşire."

Yüzüne şaşkınlıkla baktım, sorumun cevabının bu olacağını asla düşünmemiştim.

"Bu durumun altında böyle bir hikâye olacağı aklımın ucundan geçmemişti..." diye mırıldandım şaşkınlıkla.

"Sen hastaneden ayrıldıktan sonra beni bir kez daha göremeyeceğini anlamış. Telefon numaramı bulmuş, adresimi... Onunla birkaç kez konuşup yardımcı olmaya, benden vazgeçmesini sağlamaya çalışsam da henüz pes etmedi."

"Peki sen..." dedim tereddütle. "Sen hâlâ onunla konuşuyor musun?"

"Onu engelledim. Artık bana yazamıyor, arayamıyor. Evime gelirse polise haber vereceğimi açık bir şekilde anlattım. Asıl korktuğum şey bir gün seni rahatsız etme ihtimali..." dedi Uraz çaresizce.

"Beni mi?" diye sordum. "Beni neden rahatsız etsin ki?"

Uraz bana manalı bir ifadeyle baktı.

"Aramızda bir şey olduğunu mu sanıyor?" diye sordum.

"Aramızda bir şey yok mu Kumru?" dedi Uraz sessizce. "Buna kendin inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, "aramızda bir şey var mı?"

Uraz gülümsedi. Cevap vermedi. Dans etmeye devam ettik, son şarkı da sustuktan sonra bir şeyler atıştırmak için masanın başına geçtik. Bir yanımda Nisan bir yanımda Uraz vardı.

"Duygu'nun kim olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?" diye sordum. "Uraz anlattı..."

"Elbette biliyordum," dedi Nisan, "Eren burası hazır olduğu an beni almaya gelecekti ve konuşmamızın kesilmesine izin vermeyecektin, sana yalan söylemek zorunda kaldım! Özür dilerim," dedi Nisan kolunu koluma dolarken.

"Nasıl biri?" diye sordum.

"Duygu mu?"

"Hı hı."

"Delinin teki, Uraz'ın ona âşık olduğunu sanıyor."

Konuşmamıza kulak misafiri olan Beste Abla masanın karşısından araya girdi.

"İşten çıkarıldı..." diye mırıldandı. "Duygu'dan bahsediyorsunuz değil mi? Uraz ve Araz'ın anlattıklarını hastane yönetimine ilettim. Uraz'a ulaşabilmek için Araz'ın hastane kayıtlarına ulaşıp tüm bilgilerini kopyalamış. Duyduğuma göre ailesi onu da alıp memleketlerine dönmüş. Korkmanıza gerek yok. Kumru'ya da, sana da yaklaşmaz," diyerek Uraz'a döndü.

Başımı kaldırıp Uraz'a baktım. Yalnızca o değil herkes Uraz ve beni birlikte görüyor gibiydi. Sanki Uraz ve benim aramda bir şeyler vardı ve bu yalnızca bana haber verilmemişti. Belki de bizi birbirimize iten hayata teşekkür edip adı olmayan her şeye bir isim vermeliydik.

"Burada olmamız gerçek mi değil mi idrak edemiyorum resmen..." diye söze girdi Eren. "Neredeyse bir buçuk yıl önce birbirini tanımayan beş yabancıydık. Şimdi ise beş yakın arkadaş."

"Yedi," diye ekledi Araz Abi, "yaşımız büyük diye mi bizi saymıyorsun eşek sıpası?"

Eren küçük bir kahkaha atıp başını salladı.

"Abi kastettiğim şeyi biliyorsun sen. Beşimizin bir buçuk yıl önce, bir şekilde bir araya gelmesi tamamen kader. Her şey o kadar tesadüfi ilerledi ki hayatı boyunca kader kelimesine inanmayan ben kendime kızdım."

"Boşlukta kalmış beş insandık..." dedi Bulut.

"Nisan ve ben bambaşka hayatlar yaşasak da aileleri tarafından istenmeyen iki çocuktuk... Hepimizin doğum günleri, burçlarımız aynı..." diye ekledim.

"Onun sebebini öğrendik," dedi Nisan heyecanla, "ifadeleri alınırken sorulan sorulardan biri de buydu. Tesadüf değilmiş, yalnızca televizyonun aptal çıkarcı oyunlarından biriymiş."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Yarışmacıların doğum tarihlerini yarışmanın başladığı aya denk getirmeyi özellikle istemişler, ekrana gelebilecek sürpriz bir doğum günü kutlamasının reytingleri artıracağını bildikleri için... Uraz'ın doğum gününü kutladığımız gibi..." Nisan'ın açıklamasını duyunca yüzümü buruşturdum. Bu tam da onlardan beklenecek bir sebepti.

"Aslına bakarsan neredeyse her şeyi buna göre seçmişler, her şeyi en ince ayrıntısına kadar incelemişler, eski adreslerimizin birbirine yakın olması bile seçilmemizde etkiliymiş," dedi Eren.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İki yarışmacı arasında geçmişten gelebilecek herhangi bir hikâye reyting demek..." diye açıkladı Uraz. "Senin ve benim geçmişlerimizde bir yerde, çocukluğumuzda karşılaşmamız gibi."

"Bu hikâye televizyona çıksaydı patlardı!" dedi Nisan.

"Aslında en büyük dilekleri bir yarışmacının bir başka yarışmacıya âşık olmasıydı. Nisan ve bana rol yapmamızı söyleseler de en başından beri istedikleri şey sen ve benmişiz..." dedi Uraz.

"Keşke yarışmacıların geçmişlerine ayırdıkları zamanı platformun yapımına ayırsalarmış," dedi Araz Abi, sesi fazlasıyla öfkeliydi, "şuraya bak, rezalet."

"Ama koltuk güzelmiş," dedi Beste Abla.

"İstersen alıp götürelim, senin için bunu yaparım." Araz Abinin cevabı hepimizi güldürürken üzerine yıkılan pencere parçalarının altında kalan koltuğa baktım. Eşyalar her evde aynı olduğu için her baktığım yerde, burada kaldığımız her gün boyunca, yaşadığımız her anı görebiliyordum.

Uraz'la tam burada, yerde uyuduğumuz o an dün gibi aklımdaydı.

"Ben... İzninizle içeri gidebilir miyim?" diye sordum bir anda.

"Uyuyacaksan söyleyeyim, odan yıkılmış Kumru." Eren'in cümlesine sessizce güldüm.

"Yalnızca kalıntılara bakmak ve biraz yalnız kalıp burada olup biten her şeyi düşünmek istiyorum... Hemen dönerim," dedim.

Yanlarından ayrılmadan ayaklarıma kendi ayakkabılarımı geçirdim, dikkatlice yürüdüğüm sırada bastığım her yer gıcırdıyordu. Ayağıma takılan küçük taşların üzerine temkinle basıyor ve geçiyordum. Sonunda eskiden odam olan küçük harabeye ulaştığımda içeriye hüzünle baktım.

"Merhaba 889..." diye mırıldandım sessizce, 889'un anılarına öylece baktım. Yıkılan yatağına, dolabına, ezilen yastığına, yere devrilen masasına... Elimi odanın sarsılmış duvarlarında gezdirdim. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve burada geçirdiğim her anı hayal etmeye çalıştım. O sırada koridordan gelen gıcırtılara dikkat kesildim. Gelenin kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Yalnız kalmak istedin, biliyorum. Ama ev sağlam değil, içime sinmedi."

Ona doğru döndüğümde bana hayranlıkla ve özlemle bakıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, "beni düşündüğün için."

Kısa bir sessizlik oldu. Odada titreyen nefes sesim ve Uraz'ın yavaşça yere vurduğu sol ayağının çıkardığı ses dışında hiçbir ses yoktu.

"Demek en büyük dilekleri bir yarışmacının bir diğer yarışmacıya âşık olmasıymış..." dedim bunu neden söylediğimi bile bilmeden.

"Öyleymiş," dedi Uraz.

"Dilekleri gerçek oldu ama bunu televizyonda gösteremediler, onlar için üzücü olmalı."

"Dilekleri gerçek mi oldu?" diye sordu Uraz kaşlarını çatarak.

"Eren ve Nisan'ı diyorum. Epey âşıklar."

Uraz başını önce salladı, sonra öne eğdi ve birkaç saniyeliğine düşünür gibi oldu. Sanki kafasının içinde ölçtü, biçti, tarttı, sonra ise başını kaldırdı, bana baktı ve konuşmaya başladı.

"Sanırım bu televizyonda yayınlansa bile onları pek mutlu etmezdi. Onları mutlu edecek senaryo başkaydı, içeride duyduğun gibi."

"Neydi?" diye sordum hatırlamamış gibi.

Uraz bana doğru koca bir adım attı. Şimdi tam önümdeydi. Kalbimin hızlandığını, avuçiçlerimin karıncalandığını hissettim.

"Buydu," dedi.

Elleri kollarımda gezinirken dudakları dudaklarıma yaklaştı, yüzü yakınlığımızdan kızarmış, alnı terlemişti. Kokusu bile sıcaktı. Dudakları dudaklarıma değmek için izin ister gibiydi.

İçimden bir ses *"Bırak da içindeki kumru özgürce uçsun 889..."* dedi. Uzandım ve bana yaklaşmakta tereddüt eden dudaklarına değdirdim dudaklarımı. Ellerimi yanaklarına koydum ve beni sanki yılların özlemiyle öpmesine izin verdim. Uraz'ın güçlü kolları ve kocaman göğsü arasında o kadar zayıf,

o kadar küçük kalıyordum ki âdeta kaybolmuştum. Bacaklarım bacaklarında, göğsüm göğsündeydi. O sıcaktı, ben daha sıcaktım. O titriyordu, ben daha çok titriyordum. Uraz dudaklarını dudaklarımdan çekmeden uzunca bir nefes aldı, bu anın kokusunu içine çekti. Evet, bu anın bir kokusu vardı.

"İşte bu, 889..." dedi Uraz, "Onları mutlu edecek tek senaryo buydu. Benim sana âşık olmam."

"Oldun mu?" Sesim hâlâ titriyordu, ben hâlâ nefes nefeseydim, alnım hâlâ alnındaydı.

"Hem de nasıl oldum... Ben sana çok âşık oldum Kumru."

Birdenbire içimdeki enkazdan kalanlar toparlandı, yeniden inşa edildi, güzelleşti, ev oldu. Uraz Kayalar buradaydı, teni tenimdeydi, kalbimdeydi ve içimdeki kumru o an aşkın ne demek olduğunu öğrendi. Kanatlarını çırptı ve beni önümdeki adamın kollarına itti...

Bu çok uzun, çok güçlü, çok güzel bir sarılmaydı.

Bu bir sarılmadan öte, bir kavuşmaydı.

"Senin yeryüzün
şimdi benim gökyüzüm."

29. Bölüm

İki Zarf

Uraz'ın göğsüne yaslanıp dinlendiğim on dakika boyunca elleri saçlarımdaydı. Hayat bizi bir noktada, bir şekilde bir araya getirmişti ama sanki zaten dünyaya geliş amacımız bir araya gelmekti. Birbirimizi bulana kadar kayıptık. Paralel evrenler gerçekse, birçok paralel evrendeki versiyonum onu çoktan bulmuş olmalıydı... Onu gördüğüm ilk andan beri hissettiğim bu 'ev' hissinin başka açıklaması olamazdı.

"Yanlarına dönelim mi?" diye sordum.

"Nasıl istersen," dedi Uraz. Ellerimi ellerinin içinde tuttu, avuçlarımın içini öptü.

İçimdeki heyecan kalbimi titretiyordu.

Odadan çıkıp koridorda yürürken eli elimdeydi. Başımı eğip ellerimize baktım. Utanarak gülümsedim.

"Bir süreliğine kimse bilmese..." diye mırıldandım. "Yalnızca bir süreliğine..."

"Nasıl istersen," dedi.

"Uraz... Söylediğim her şeye 'Nasıl istersen' diye mi yanıt vereceksin?" diye sordum gülerek.

"Hani bir keresinde Eren benimle 'hanımcı' diyerek dalga geçmişti, hatırladın mı?"

"Hı hı." Gülümsüyordum.

"Haklıydı," dedi Uraz, "her şey sen nasıl istersen öyle olacak. Her zaman."

Ona bakarken gözlerimin dolduğunu fark ettim. Komadan uyandığımda donduğunu hissettiğim kalbim artık eriyordu. Uraz ile sonumuz ne olurdu bilmiyordum ve umurumda değildi. Artık düşünmekten sıkılmıştım. İçimdeki kumru yalnızca özgürlüğe kanat çırpmak istiyordu...

"Selam gençler, artık yukarı çıkalım mı?" Odaya girer girmez soğuktan ellerini ovuşturan Araz Abinin haklı teklifiyle karşılandık.

"Çıkalım!" dedim gülümseyerek başımı salladığımda.

Hep birlikte merdivenlere doğru ilerledik. Yerden yüksekte kalan merdivenlerden çıkmak için Uraz'ın yardımına ihtiyacım vardı. Bacaklarım henüz o kadar iyi değildi.

"Kumru'nun bacakları ağrımaya başladı, ben onu kucağımda çıkaracağım. Arkamdan gelirsiniz." Uraz'ın cümlesini duyunca kendimi gülmemek için zor tuttum.

Uraz'ın kolları beni sarıp göğsüne bastırırken ağırlığımın onun için hiçbir şey ifade etmediğinin farkındaydım. Beni iki litrelik gazlı içecek gibi kucaklamış götürüyordu.

"Bu beni kucağına almak için söylediğin kaçıncı yalan?"

"Sonuncu değil," dedi Uraz göz kırparak.

Uraz beni soğuk, çamurlu ve güçsüz merdiven basamaklarından yukarı taşıyordu. Diğerleri ise koyu bir sohbet içinde bizi takip ediyorlardı. Araz Abinin iki cümlesinden biri ise 'Dikkat et Beste'ydi. Uraz'a dönüp gülümsedim ve başımla Araz Abiyi işaret ettim.

"Bu durum bizde genetik," diye fısıldadı Uraz.

Kıkırdayarak güldüğüm sırada çoktan yukarı çıkmıştık. Uraz yukarı çıkmamıza rağmen beni indirmek yerine benimle birlikte yürümeye devam etti.

"Beni indirmeyecek misin?"

"Bacakların ağrımaya başlamıştı, unuttun mu? Çok zorlamayalım."

"Onların arabaları nerede?" diye sordum merakla.

"Abimin arabası bende, abim Beste Ablanın arabasıyla gelecek. Oralarda bir yerde olması lazım. Eren'inki ise bizimkinin biraz ilerisindeydi."

Uraz arabanın kapısını açıp beni koltuğa yerleştirdikten sonra emniyet kemerimi takmak için eğildi.

"Abartmıyor musun? Bunu ben yapabilirim!" dedim gülerek.

"Hoşuma gidiyor," diye mırıldandı.

Sonra doğrulup diğerlerine döndü.

"Nerede buluşalım?" diye sordu.

"Bizde!" dedi Nisan. "Hep birlikte bize gidelim. Pizza da söyleriz, olur mu?"

"Tamam. Orada görüşürüz."

Uraz arabaya döner dönmez arabanın ısıtıcısını çalıştırdı. Yola çıktığımızda düğün konvoyu gibi üç araba art arda gidiyorduk. Uraz ve Eren şakalaşma adı altında sürekli olarak birbirlerini geçiyorlardı. O sırada yanımızdan geçen Araz Abi camını açtı.

"Doğru düzgün gidin eşek sıpaları!" diye seslendi. Gülüşüm büyüdü.

Uraz gülerek başını salladı ve camını kapattı. Güzel bir müzik açtı ve elini bana uzattı. Elini tutup ellerimin arasında kucağıma koydum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Uraz tereddütle, "Bu durum... nasıl hissettiriyor?"

"Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordum. "Heyecanlıyım. Şaşkınım ve hâlâ yaşananları idrak edememiş gibiyim. Peki ya sen? Sen nasıl hissediyorsun?"

"Tam hissediyorum," dedi kendinden emin bir sesle. "Kendimi en son bu kadar tam hissettiğimde bebektim. Abim, ben, annem ve babam aynı arabanın içindeydik. O gün, o kazadan sonra bugüne kadar kendimi hep eksik hissettim Kumru. Şimdi ise elim ellerinde, sanki hayat benden aldığı her şeyi bu ellerle bana geri verdi. Bu eller var ya..." dedi ellerime bakarak, "Hayatın benden aldığı her şeyi geri veriş şekli. Bu eller benim eksik parçamdı."

Ellerim Uraz'ın sağ elini daha sıkı tuttu. Ona dokunmak her şeyden güzeldi. Ellerinde geçmişten kalan bir ton yara izi vardı, Uraz'ın teni iz tutmayı seviyordu. Parmaklarımı o izlerin üzerinde gezdirdim ve onunla eski bir konuşmamı hatırladım.

"Keşke ruhuna yarabandı yapıştırabilsem."

"Yine de iyileştiremezdin."

Şimdi ise karşımda bambaşka bir Uraz Kayalar vardı. Yaralarından arınmış, ruhunda yalnızca o eski yaraların izlerini taşıyan bir Uraz. O kötü şeyler yaşamıştı, ben de öyle. Ben Kumru'ydum. Hayat, kafesimdi. Uraz ise o kafesin kapısını açan ellerdi.

Yol boyunca sohbet ettik, bir yıl boyunca o kadar çok şeyden uzak kalmıştım ki Uraz bana, ben uyurken yaşanan her şeyi anlatmaya devam etti. Her şeyi öğrenmem belki de birkaç ayımı alacaktı ama en azından onu dinlemekten hiçbir zaman sıkılmayacaktım.

"Komadayken horluyor muyum acaba bunu çok merak etmiştim." Uraz ufak bir kahkaha attı.

"Kumru... Bunu gerçekten merak ettin mi?"

"Evet. Aslına bakarsan uyandıktan sonra aklıma ilk gelen sorulardan biri buydu. Sizin ara ara yanıma girip beni ziyaret ettiğinizi öğrenir öğrenmez bunu düşündüm."

Uraz gülerek sola sinyal verdi ve Araz Abinin hemen arkasından yolun soluna döndü.

"Hayır," dedi. "Gayet sessizdin."

"Peki hiç kendi kendime konuştum mu?"

"Hayır, hiç konuşmadın."

"Peki sen benimle konuştun mu?"

"Defalarca. Yanına her girdiğimde..."

Ona bakarken derin bir nefes aldım. Yanımda oturan bu adam beni bir yıl boyunca hastane koridorlarında beklemişti. İnanması güç. Gidebilirdi, hayatını yaşayabilirdi, benden yalnızca telefonla haber alabilirdi, oysa o gitmemişti. O hep oradaydı.

"Çok korktun mu?" diye sordum bir anda.

"Neyden?"

"Beni o halde gördüğünde, günler geçip de ben uyanmadığımda..."

"Kumru..." dedi Uraz, artık sesi değişmişti. "Artık bunlardan bahsetmesek olmaz mı? O günleri çok da hatırlamak istediğimi söyleyemem."

"Tamam, özür dilerim," diye mırıldandım.

Ellerimin arasındaki elini kurtarıp sol elimin parmaklarını tuttu.

"Şimdi buradasın," dedi. "Önemli olan tek şey bu."

Nisan'ın evinin bulunduğu sokağa girdiğimizde arabayı Araz Abinin arabasının hemen arkasına park ettik. Eren arabasını tam karşıya park ederken elimin montuma gitmesiyle duyduğum kâğıt sesi bana cebimdeki zarfı hatırlattı. Evden çıkmadan hemen önce gördüğüm ve cebime koyduğum zarfı şu ana kadar resmen unutmuştum. İçinden ne çıkacağını asla tahmin edemediğim için zarfı tek başımayken açmam belki de en iyisi olacaktı.

Arabadan inip Nisan'ın arkasından binaya girdiğimizde, Nisan nedensizce yaşadığı bina hakkında bilgiler veriyordu.

"Bütün dairelerde yerden ısıtma var, su kesintisi olursa diye çatıda bir su tankı var, elektrik kesintilerine karşı bir jeneratör var ama çok güçlü değilmiş diye duydum."

"Bu bilgileri öğrendiğimiz iyi oldu," dedi Bulut imalı bir gülümsemeyle.

"Tamam, hepsi çok gereksiz bilgiler oldu biliyorum!" dedi Nisan gülerek. "Bu aralar gereksiz bilgi verme hastalığına yakalandım gibi bir şey oldu..."

Birlikte merdivenlerden çıktık. Nisan evin çelik kapısının tam önünde durmuş anahtarla açacakken birden yere eğildi.

"Bir zarf gelmiş," dediği an gözlerim ona çevrildi.

Yerden aldığı zarf cebimdekiyle tamamen aynıydı. Telaşla cebimdeki zarfı çıkardım ve Nisan'a uzattım.

"Bugün aynısından bana da geldi," dediğim sırada herkes merakla ellerimizdeki zarflara bakıyordu. "Açamadan evden çıktım. Sonra da tamamen unuttum."

Tam yedi kişi, kapının önünde durmuş ellerimizdeki iki zarfa bakıyorduk. Nisan ve ben ellerimizdeki zarfları yavaşça açarken içimi stresli bir heyecan kaplamıştı. Zarfları aynı anda açtık. İçlerindeki kâğıtları aynı anda çıkardık ve yan yana tuttuk.

"Aynısı," dedi Eren arkamdan, "okusanıza."

"Sen oku," dedi Nisan. Yutkundum ve cümlelerin nereye varacağını tahmin bile edemeden elimdeki zarftan çıkan kâğıtta yazanları okumaya başladım.

"Sevgili Kumru Sonat, Nisan Naren, Uraz Kayalar, Eren Aymaz ve Bulut Özar;

Bu satırları size Enkaz Altındakiler yarışmasının düzenleyicisi, yapımcısı, sponsoru ve Almanya temsilcisi Bronex firmasını temsilen yazmaktayım.

Enkaz Altındakiler yarışmasının Türkiye temsilcisi tarafından sizlere yaşatılan mağduriyetten dolayı fazlasıyla üzgünüz. Yaşadıklarınız gerçek bir felaketti. Öte yandan yarışma onlarca ülkede aynı anda başladı ve yüzün üzerinde yarışmacıdan hiçbirinin burnu bile kanamadan tamamlandı. Bizim en önemli ilkemiz yarışmacıların sağlıklarıdır, aksi düşünülemez.

Ülkenizin temsilcisi ve yarışmanın yapımcısı tarafından sizlere yaşatılan bu durumdan dolayı mahcup ve üzgünüz. Bu sebeple sizlere bir teklifte bulunmak istiyoruz. Yarışmanın yeni sezonunda Türkiye'nin yarışma temsilcisi bizzat bizler olacağız. Platformun hazırlanması için kendi mühendislerimizi ve mimarlarımızı gönderecek, her şeyi kontrollü ilerleteceğiz. Yarışma geçen sene beş kişi ilerlemişken bu sene yarışmacı sayısı sekize çıkarılacak ve biz sizleri Türkiye yarışmasının ilk beş yarışmacısı olarak görmeyi her şeyden çok istiyoruz. Yarışmanın ödülü geçen seneki ödülün tam iki katına çıkarıldı. Sizlere gerçek bir yarışma deneyimi sunmak, yaşadığınız tüm travmaları iyileştirmek için bize bir şans vermenizi önemle rica ediyoruz. Aşağıdaki iletişim adreslerimizden haberlerinizi bekleyeceğiz.

Bronex."

Başımı kaldırıp yüzlerine baktığımda herkes donmuş gibiydi. Belki de hayatımızda hiçbir zaman bize bu kadar çok duyguyu aynı anda yaşatan ve bu kadar çok ne yapacağımızı bilemediğimiz satırlar okumamıştık. Bu yola yarışmak ve kazanmak için çıkmıştık. Bu yola bir ton hayalle çıkmıştık ama yol bizi paramparça etmişti. Peki şimdi bu satırlar beni neden heyecanlandırmıştı? İçimdeki sorgusuz sualsiz heyecanın sebebi neydi?

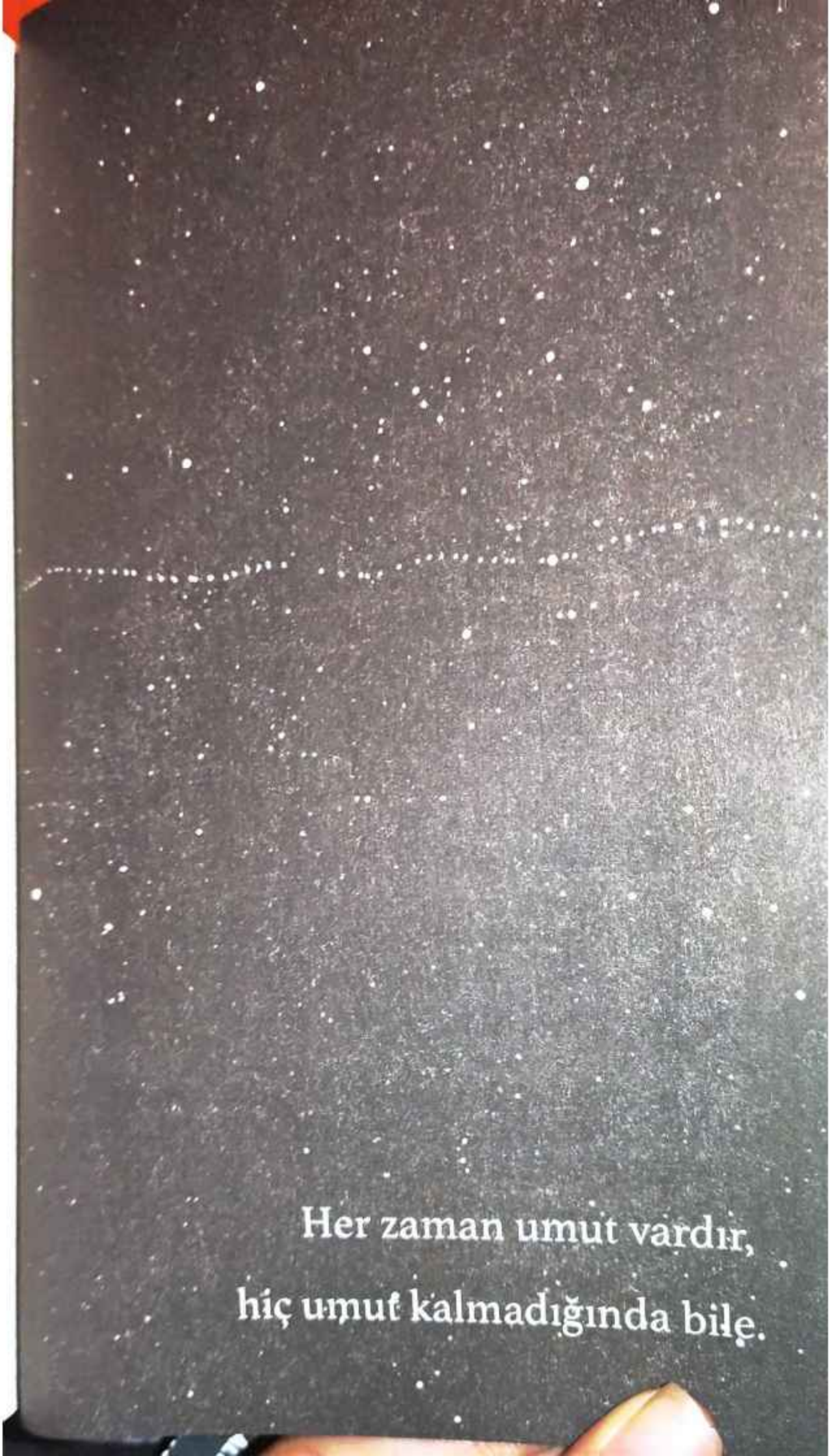
Her zaman umut vardır,
hiç umut kalmadığında bile.

30. Bölüm

Enkaz Altındakiler

(FİNAL)

Hayat öyle bir labirentti ki bazen döner dolaşır kendinizi hep aynı noktada bulurdunuz. Aynı nokta size hep aynı hissettirir, hep aynı gelirdi. O nokta siyahsa siyahtı, beyazsa beyazdı. Yarışmanın broşürünü ilk kez bulduğumda nasıl heyecanlandıysam, şimdi yine öyleydim. Beni neredeyse hayatımdan edecek o yere yine de döneyim istiyordum. Neden böyleydim? Neden böyleydik?

"Ne yapacağız?" diye bir ses geldi hemen yanımdaki Nisan'dan.

"Tabii ki katılmayacağız," diye yanıtladı Uraz.

"Bunu içeride konuşalım bence." Eren Nisan'ın elindeki anahtarı alıp kapıyı açtığında aramızda gergin bir sessizlik vardı.

İçeri girip elimdeki kâğıdı yemek masasının üzerine bıraktım ve sessizce masasının etrafındaki sandalyelerden birine oturdum. Eren telefondaydı.

"Pizza siparişi veriyorum," diye seslendi, "üç büyük pizza yeter, değil mi? Alo, merhaba. Üç büyük pizza siparişi vermek istiyorum. İkisi karışık, biri yalnızca peynirli olursa seviniriz. Adresimin kayıtlı olması lazım. Eren Aymaz... Evet. Tamam,

kartla ödeyeceğim. Evet. Tamamdır. İyi akşamlar, teşekkürler." Eren telefonu kapattığında Nisan da düşünceli bir sessizlik içinde yanıma oturmuştu.

"Kızlar, iyisiniz değil mi?" diye sordu Beste Abla bize doğru eğilerek. "Bu büyük bir teklif, hemen karar vermek zorunda değilsiniz. İsterseniz uzun uzun düşünün."

"Peki ya uzun uzun düşünmemize gerek bile yoksa..." diye mırıldandım.

"Nasıl yani?" diye sordu Beste Abla.

"Ya bunu istiyorsak?"

Başını salladı.

"O zaman yaparsınız. Siz yine de hemen karar vermeyin, biraz düşünün, olmaz mı?"

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun abiciğim?" diye sordu Araz Abi karşımıza otururken. Başımı salladım.

"Yaşadığımız şey milyonda bir ihtimaldi, yaşadık ve bitti. O yarışmaya katılmayı çok istemiştim ve şimdi gerçekten de yarışabiliriz."

"Ve aynı şeyi milyonda bir de olsa yine yaşayabiliriz," diye ekledi Uraz yanımdaki sandalyeye yerleşirken. O sırada Eren elinde bir tepsiyle içeri girdi.

"İçecekleri ve bardakları getirdim. Pizza da gelince başlarız."

Bulut telefonunu duvardaki prizi kullanarak şarja taktıktan sonra Nisan'ın tam karşısına oturdu. Masadaki kâğıtlardan birini eline aldı ve incelemeye başladı.

"Bir de sekiz kişi olacakmışız..." diye mırıldandı kâğıdı incelerken, "Aklıma kötü bir senaryo geliyor. Bize katılacak bu üç kişiden birine âşık olmamla ilgili."

"Senaryonun sonunda aldatılıyorsun, değil mi Aldatılma Profesörü?" dedi Eren ve masanın başına yerleşti.

Herkes masadaydı.

"Benim aldatılmadığım bir senaryo yok ki," dedi Bulut.

"İyice düşünün çocuklar. Acele etmeyin. Elbette sizin kararınız ama aceleyle karar vermenize gerek yok," dedi Beste.

"Aslında gerek var," dedi Bulut.

"Neden?" dedi Uraz, başını kaldırmış onu dinliyordu.

"Burada bir tarih var, bugünün tarihi. Gece yarısına kadar haber vermemizi istiyorlar çünkü yarın seçmelere başlayacaklarmış."

"Öyleyse sanırım acele etmeniz gerekiyor," diye mırıldandı Beste Abla, "bana kalırsa yaşadığınız şey milyonda bir ihtimal bile değildi. Yüz milyarda bir ihtimaldi. Aynı şeyi tekrar yaşama ihtimaliniz neredeyse yok."

"Üstelik platformu direkt onlar hazırlayacak," diye söze girdi Bulut.

"İsimlerinin kötü duyulmasını istemiyorlar, isimlerini temizlemek istiyorlar. Bu yüzden çok daha dikkatli olacaklardır." Eren konuştuktan sonra başımı kaldırdım.

"Her şey çok farklı," diye mırıldandım, "bu yarışmaya bir buçuk yıl önce katılmamız belki çok da mantıklı değildi ama şimdi... şimdi çok mantıklı."

"Bir yıldır komadaydın Kumru," dedi Uraz, "yarışma yüzünden."

"Araz Abi de trafik kazası yüzünden komada kaldı," dedim, "o zaman o da araba kullanmasın."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yani sen katılmak istiyorsun, öyle mi Kumru?" diye sordu Beste Abla. Evet anlamında başımı salladım.

"Ben de," dedi Nisan.

"Ben de. Hayatımdaki boşlukları dolduracağım bir parçaya ihtiyacım var," dedi Bulut.

"Benim bir korkum yok," dedi Eren, "ben de varım."

Tek konuşmayan Uraz'dı. Herkes ondan gelecek bir cevabı beklerken benim başım masaya eğikti, gözlerim masada duran kâğıttaydı. O sırada zil çaldı ve Eren kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"Pizzalar," diye seslendi kapıdan, Nisan yardıma koşarken Uraz ve ben hâlâ sessizdik.

"Pizzalar bitene kadar düşün," diye mırıldandım.

"Uraz," diye seslendi Araz Abi masanın karşısından, "yanında olmak isterdim abim ama Kumru haklı. Yaşadığınız şeyin bir daha yaşanma ihtimali sıfıra yakın."

Uraz sesini çıkarmadı. Eren ve Nisan salona dönüp pizza kutularını masaya dizdiler. Yerlerine geçtiklerinde Araz Abi tam bir aile babası gibi "Ne içersiniz çocuklar?" diyerek içecekleri koyuyordu.

Kolum Uraz'ın koluna değiyordu ve sanki birbirlerine değen tenlerimizden onun hissettiği her şey bana geçiyordu, korktuğunu biliyordum ama bu korkunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Uraz sevdiklerini kaybetmekten çok yorulmuştu.

"Peynirli isteyen var mı?"

"Ben bir dilim alabilir miyim?"

"Karışık ister misiniz?"

Olağan bir sohbet eşliğinde pizzalarımızı yedikten sonra hep birlikte ayaklandık. Soru işaretleriyle, heyecanla ve stresle dolu bir akşamdı bu. Beni arayan babama 'arkadaşlarımla' olduğumu söylerken kelime o kadar eksik kalmıştı ki aslında bu insanların da benim için 'aile' olduğunu anlar gibi olmuştum. Bu akşam, bu iki zarf bizi bir yöne götürecekti ama artık ne yöne gideceğimizin çok da önemi yoktu. İsteklerimizin, hayallerimizin ötesinde biz vardık. Gidecektik ya da kalacaktık ama ne olursa olsun ikisinden birini beraber yapacaktık. Umduğum tek şey buydu.

Masa toparlandı, bardaklar yıkandı, kutular atıldı. Herkesin elinde bir kupa, salonun oturulabilecek her köşesindeydik. Aslında herkes bir cevap bekliyordu, salonda bunun sessizliği vardı. Nisan bana bakıyordu, ben Nisan'a...

"Tamam," dedi bir anda Uraz, "siz varsanız ben de varım."

O an hayatın bizi götüreceği yönün kesinleştiği andı. Umutlarla ve hayallerle katıldığımız o platformda gerçekten yarışacaktık. 889'un yarım kalan hikâyesini en başından başlayarak tamamlayacaktım. İçimdeki kumru her zamankinden özgür olacak, her zamankinden daha güçlü kanat çırpacaktı.

Biz bir zamanlar beş yabancıydık ve şimdi birbirimize her şeyden çok tanıdıktık.

Oraya geri dönecek, yarışacak, önce kaybolacak ve sonra evimizi bulacaktık. Biz en başından beri onlardık... **Enkaz Altındakiler.**

Devam edecek...

SONSÖZ

Bu sayfaya kadar benimle, bizimle olduğunuz için teşekkür ederim. Biliyorum ki Kumru, Uraz, Nisan, Eren ve Bulut her zaman kalbimizde ve aklımızda olacaklar. Onları bu kadar benimsediğiniz ve bu kitabın her anında yanımda olduğunuz için sonsuz teşekkürler. İyi ki varsınız, sizi seviyorum.

-Beyza Alkoç

OKURLARA SORULAR

Favori karakteriniz hangisi oldu?

.....

.....

.....

Kumru hakkında düşünceleriniz nelerdir?

.....

.....

.....

Uraz hakkında düşünceleriniz nelerdir?

.....

.....

.....

Nisan hakkında düşünceleriniz nelerdir?

.....

.....

.....

Eren hakkında düşünceleriniz nelerdir?

.....

.....

.....

Bulut hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Araz hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Beste hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Kitabı okurken en sevdiğiniz cümle hangisi oldu?

Karşınıza Enkaz Altındakiler yarışmasının broşürü çıksaydı katılmak ister miydiniz?

Kumru'nun yerinde olsaydınız hayatınıza nasıl bir yön verirdiniz?

Kumru'nun yerinde olsaydınız finalde gelen 'yarışmaya tekrar katılma teklifi'ni kabul eder miydiniz?

Buraya kitap hakkındaki düşüncelerinizi yazıp, bu sayfanın fotoğrafını çekip benimle ve yayınevimle paylaşır mısınız?

1996 yılında İstanbul'da
doğan Beyza Alkoç, İngilizce
mütercim tercümanlık
öğrencisidir.
Çok küçük yaşlardan beri
roman, tiyatro oyunu ve
naryo denemeleri yazan
Alkoç'un bu kitabı,
yayımlanmış
on dördüncü romanıdır.

Kırık aynanın ayrılmış parçalarında birlikteydik. Birlikte ve paramparçaydık.

"Gözlerinizi açtığınızda yıkılmış bir evde uyanacaksınız. Tek çıkış yolunuz yerin altında. Kendinizi bulduğunuz çıkış noktası her bir yanı kameralarla çevrili, her yeri izlenen bir platonun içinde. Tek amacınız ise alandaki ipuçlarını takip edip evleri bulmak. Tüm yarışmacılar evleri bulduğu an kazanan belirlenmiş olacak. Öyleyse, sizi kaybetmemizi ister misiniz?"

Kumru, Uraz, Nisan, Eren ve Bulut... Farklı hayalleri olan ve birbirine yabancı beş genç... Enkaz Altındakiler isimli sıradışı bir televizyon yarışmasına başvurarak inanılmaz bir deneyime adım atarlar. Ancak ortaya çıkan beklenmedik gelişmelerle hayatları derinden sarsılacak ve unutamayacakları bir yolculuğa çıkacaklardır...

"Ben Kumru Sonat; buraya benim, senin, bizim, enkaz altındakilerin hikâyesini anlatmaya geldim. Sen de enkaz altındasın, farkında değil misin?"

ISBN 978-625-7671-75-0

www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap